THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

E FOGSELIUS

MYTERIET
PÅ
"HELSINGÖR"

MYTERIET
PÅ
"HELSINGÖR"

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTNING AV
ERNST LUNDQUIST

TREDJE UPPLAGAN

STOCKHOLM
A.-B. BOHLIN & Co.

STOCKHOLM 1919
SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET

PS
3523
L84mu5

FÖRSTA KAPITLET.

Resan artade sig illa från början. Jag hade drivits ut från mitt hotell en bitande marsmorgon, farit genom Baltimore och kommit ner till ändan av piren alldeles i tid. Klockan nio skulle bogserångaren ha fört mig nedför viken och rott mig ombord på »Helsingör», och med växande retlighet satt jag där frusen inne i min taxameterbil och väntade. På yttersätet sutto kusken och Wada hopkrupna i en temperatur, som kanske var en halv grad kallare än min. Men där fanns ingen bogserångare.

Possum, foxterriervalpen, som Galbraith så tanklöst prackat på mig, gnällde och skalv i mitt knä innanför min överrock och under skinnfällen. Men han ville inte ligga still. Oavbrutet gnällde han och krafsade och bråkade för att komma ut. Och då han väl kom ut och kölden bet honom, gnällde och krafsade han lika envist för att komma in igen.

Hans oupphörliga jämmer och rörelser voro allt utom lugnande för mina pinade nerver. Först och främst intresserade jag mig inte för kräket. Han var ingenting alls för mig. Jag kände honom inte. Flera gånger var jag nära att skänka honom till kusken. En gång, då två små flickor — tydligen

653431

hamnuppsyningsmannens döttrar — kommo fram, sträckte jag ut handen mot dörren för att öppna den, så att jag skulle kunna ropa på dem och presenta dem det gnällande lilla kräket.

Som avskedsöverraskning från Galbraith hade han anländt till hotellet i går kväll med expresståget från Newyork. Det var så likt Galbraith. Han kunde ju så lätt ha burit sig anständigt åt som andra människor och skickat frukt... eller till och med blommor. Men nej, hans vänskaps ingivelse måste nödvändigt anta formen av en gläfsande, bjäbbande två månaders valp. Och med terrierns ankomst hade det otrevliga börjat. Hotellsekreteraren dömde mig ohörd som brottsling. Jag hade ju inte ens haft tid att tänka ut brottet. Och så hade Wada på eget beråd och av egen dumhet försökt smuggla in valpen i hans rum och blivit ertappad av en av hotellets detektiver. Wada glömde genast all sin engelska och drog på med hysterisk japanska, och hotelldetektiven kom bara ihåg sin irländska, medan sekreteraren otvetydigt lät mig förstå, att det var bara vad han hade väntat av mig.

Jag svor över hunden. Och över Galbraith också. Och där jag satt och frös i min bil på den blåsiga piren, svor jag även över mig själv och mitt galna infall att ge mig ut och resa på ett segelfartyg rundt Kap Horn.

Vid tiotiden kom en ung man av obestämt yrke gående med en kartong, som några minuter därefter lämnades till mig av pirvaktaren. Den tillhörde lotsen, sade han, och han gav chauffören instruktion, hur han skulle leta sig fram till en annan pir, var-

ifrån jag, ovisst när, skulle bli förd ut till Helsingör av någon annan bogserare. Detta ökade endast min retlighet. Varför kunde man inte ha underrättat mig lika väl som lotsen?

En timme därefter, medan jag ännu satt i min bil vid landändan av den nya piren, kom lotsen. Jag kunde inte ha tänkt mig någonting mera olikt en lots. Här var ingen blåjackad, väderbiten sjöbuss, utan en lågmäld herre, eller mest lik den typ av välsituerad affärsman, som man träffar på alla klubbar. Han presenterade sig genast, och jag inbjöd honom att dela min iskalla bil med Possum och bagaget. Allt vad han visste var, att kapten West hade gjort någon ändring beträffande avgångstiden, men han trodde, att bogseraren kunde komma när som helst.

Och det gjorde den, klockan ett på dagen, sedan jag måst vänta och frysa i fyra ändlösa timmar. Under tiden hade jag fått alldeles klart för mig, att jag inte skulle komma att tycka om den där kapten West. Fastän jag aldrig träffat honom, hade hans sätt att behandla mig från början varit minst sagt nonchalant. Då Hesingör låg i Erie-dockan, nyankommen från Californien med kornlast, hade jag rest dit från Newyork för att inspektera vad som skulle bli mitt hem i flera månader. Jag hade blivit förtjust i fartyget och dess bekvämligheter. Till och med den för mig bestämda hytten var tillfredsställande och mycket rymligare än jag hade väntat. Men då jag tittade in i kaptenens hytt, blev jag häpen över dess komfort. Då jag säger, att den hade direkt förbindelse med ett badrum

och att den bland annat var försedd med en stor järnsäng, sådan man aldrig kan vänta sig att få se på sjön, har jag sagt tillräckligt.

Jag hade naturligtvis beslutat, att badrummet och den stora järnsängen skulle bli mina. Då jag bad redarna göra upp saken med kaptenen, tycktes de bli generade och ej anse sig ha med saken att göra. »Jag har ingen aning om, vad jag skall betala», sade jag. »Och det frågar jag inte efter. Antingen det kostar hundra femtio dollars eller fem hundra, måste jag ha den där hytten.»

Harrison och Gray, redarna, överlade tyst sins emellan och trodde knappt, att kapten West skulle gå in på arrangemanget. »Då är han den förste sjökapten jag någonsin hört talas om, som inte skulle göra det», sade jag tvärsäkert. »Alla Atlantångares kaptener sälja ju sina hytter.»

»Men kapten West är inte kapten på någon Atlantångare», anmärkte mr Harrison saktmodigt.

»Kom ihåg, att jag skall vara på fartyget i många månader», svarade jag. »Herre Gud, bjud honom ända till tusen, om det blir nödvändigt.»

»Vi ska försöka», sade mr Gray, »men vi varna er för att bygga för mycket på våra ansträngningar. Kapten West är i Searsport för tillfället, och vi ska skriva till honom i dag.»

Till min förvåning ringde mr Gray upp mig några dagar därefter för att underrätta mig att kapten West hade avslagit mitt anbud. »Bjöd ni honom ända till tusen?» frågade jag. »Vad sade han?»

»Han beklagade, att han inte kunde gå in på vad ni begärde», svarade mr Gray.

En dag därefter fick jag ett brev från kapten West. Stilen och ordvalet voro gammaldags stela. Han beklagade att han ännu icke fått göra min bekantskap, och försäkrade mig, att han personligen skulle se till, att min hytt blev bekväm. Han hade av den anledningen redan givit order till mr Pike, förste styrmannen på Helsingör, att riva ner väggen mellan min hytt och den angränsande reservhytten. Vidare — och här var det min brist på sympati för kapten West började — underrättade han mig, att om jag skulle känna mig missbelåten, då vi väl kommo ut till havs, skulle han i så fall gärna byta hytt med mig.

Naturligtvis visste jag efter en sådan avsnäsning, att inga omständigheter någonsin skulle kunna förmå mig att ligga i kapten Wests järnsäng. Och det var denne kapten Nathaniel West, som jag ännu inte kände, som nu hade låtit mig sitta på pirar och frysa i fyra ohyggliga timmar. Ju mindre jag såg till honom under resan desto bättre, lydde mitt beslut, och det var med en viss förtjusning jag tänkte på de många boklårar jag hade skickat ombord från Newyork. Gudskelov, jag behövde då inte vara beroende av sjökaptener för att förströ mig.

Jag lämnade Possum till Wada, som höll på att göra upp med chauffören, och medan bogserarens gastar buro mitt bagage ombord, presenterade lotsen mig för kapten West. Vid första ögonblicket såg jag, att han lika litet var kapten som lotsen var lots. Jag hade sett de bästa av den där sorten, Atlantångarnas kaptener, och han var lika litet lik

dem som han var lik de bitvargsskeppare jag hade läst om i böcker. Bredvid honom stod en dam, av vilken man ej såg mycket, och som utgjorde en varm och grann färgklick med den stora muff och boa av röd räv, vari hon nästan var begravd.

»Herre Gud, hans hustru!» viskade jag hastigt till lotsen. »Hon följer med honom...»

Jag hade uttryckligen gjort upp med mr Harrison, då jag bestämde mig för resan, att det enda jag omöjligen kunde gå in på var, att kaptenen på Helsingör skulle ta sin hustru med sig på resan. Och mr Harrison hade smålett och försäkrat mig, att kapten West ej skulle ha någon hustru med sig på resan.

»Det är hans dotter», svarade lotsen halvhögt. »Hon är väl här för att ta avsked av honom. Hans hustru dog för över ett år sedan. Det påstås, att det är därför han har givit sig till sjöss igen. Han hade ju tagit avsked.»

Kapten West gick emot mig, och innan våra utsträckta händer möttes, innan hans ansikte övergick från vila till hälsning och läpparna rörde sig för att tala, fick jag det första överraskande intrycket av hans personlighet. Lång, mager, med ett slags rasprägel i sitt ansikte, som jag ännu så länge endast fick en obetydlig förnimmelse av, var han lika kylig som dagen var kall, lika avmätt som en kung eller kejsare, lika fjärran som den avlägsnaste fixstjärna, lika neutral som en proposition i Euklides. Och så just innan våra händer möttes, en glimt av — å — en så avlägsen och behärskad hjärtlighet... och den satte liv i de många

små rynkorna i ögonvinklarna, de klara blå ögonen fingo en nästan färgkraftig värme, hela ansiktet tycktes smälta, de tunna läpparna, nyss bistert slutna, blevo lika älskliga som Sarah Bernhardts, då hon formar ljud till ord.

Denna sista blick på kapten West gjorde ett så egendomligt intryck på mig, att jag ertappade mig själv med att vänta, att — jag vet inte vilka ord av hittills ohörd välvilja och visdom skulle falla från hans läppar. Men han uttalade sitt banalaste beklagande över den försenade avgången med en röst, som framkallade ny överraskning hos mig. Den var låg och blid, nästan för låg, men ändå klar som en klocka och färgad av en svag brytning från New-England.

»Och här är den unga damen, som är skuld till dröjsmålet», avslutade han, i det han presenterade sin dotter. »Margaret, det är mr Pathurst...»

Hennes behandskade hand dök hastigt fram ur rävskinnet för att möta min, och där stod jag och såg in i ett par gråa ögon, som allvarligt och stadigt riktades på mig. Den bringade en alldeles ur fattningen, denna kalla, genomträngande, forskande blick. Icke som om den varit utmanande, men den var så överlägset affärsmässig. Ungefär som man skulle se på en ny kusk, som man stod i begrepp att städsla. Jag visste inte då, att hon skulle följa med på resan och att hennes nyfikenhet på den man, som skulle bli hennes medpassagerare i ett halvt år, därför var helt naturlig. Hon förstod genast situationen, och hennes läppar och ögon smålogo, medan hon talade.

Medan vi satte oss i rörelse för att gå in i bogserångarens salong, hörde jag Possums darrande gnäll stegras till tjut och gick bort för att säga till Wada att bära in hunden, så att han slapp frysa. Jag fann honom sysslande med mitt bagage, i det han petade min necessär upprätt med min lilla automatiska studsare. Jag blev häpen över detta berg av reseffekter, omkring vilka mina endast utgjorde en frans. Proviantförråd, var min första tanke, men så lade jag märke till mängden av koffertar, kappsäckar, kartonger, paket och bylten av alla slag. Initialerna på något, som hade en misstänkt likhet med en dams hattask, fångade min blick: »M. W.» Men kapten Wests förnamn var Nathaniel. Vid närmare granskning fann jag åtskilliga »N. W.», men överallt såg jag »M. W.» Sedan kom jag ihåg, att han hade kallat henne Margaret.

Jag var för ond för att gå tillbaka till salongen och gick av och an på det kalla däcket och bet mig förargad i läppen. Jag hade så uttryckligen förbehållit mig hos redarna, att ingen kaptensfru skulle få följa med. Det sista under solen jag önskade i de trångbodda förhållandena på ett fartyg var en kvinna. Men jag hade aldrig tänkt på någon kaptensdotter. För två cents var jag färdig att avstå från hela resan och återvända till Baltimore med bogserångaren.

Då det av vår fart framkallade luftdraget hade riktigt kylt igenom mig, varseblev jag, att miss West kom gående framåt det smala däcket, och kunde ej undvika att bli frapperad av hennes spänstiga och raska gång. Hennes ansikte hade trots

sin fasta modellering en prägel av bräcklighet, som motsades av hennes kraftiga växt. Åtminstone kunde man misstänka, att hennes kropp var kraftigt byggd av hennes sätt att röra den, men man kunde ej urskilja mycket av dess linjer under det formlösa pälsverket.

Jag svängde mig om på klacken och började dystert betrakta berget av reseffekter. En stor packlår tilldrog sig min uppmärksamhet, och jag stod och stirrade på den, då hon sade bakom mig:

»Det var egentligen det där, som förorsakade dröjsmålet.»

»Vad är det?» frågade jag likgiltigt.

»Å, det är Helsingörs piano, nyrenoverat. Då jag beslöt mig för att komma med, telegraferade jag till mr Pike — styrmannen, ni vet. Han gjorde sitt bästa. Det var pianofabrikens fel. Och medan vi väntade i dag, gav jag dem en uppsträckning, som de inte skola glömma så snart.»

Hon skrattade vid minnet därav och började titta och leta bland bagaget, som om hon sökt efter någon särskild sak. Då hon funnit vad hon ville, ämnade hon gå tillbaka, men hejdade sig och sade:

»Vill ni inte komma in i salongen, där det är varmt? Vi äro inte framme förr än om en halvtimme.»

»När beslöt ni er för att göra den här resan?» frågade jag helt tvärt.

Den blick hon gav mig var så snabb, att jag förstod, att hon i detta ögonblick hade genomskådat hela min sura och missbelåtna stämning.

»I förgår», svarade hon. »Varför frågar ni det?»

Hennes raskhet att tala och svara gjorde mig brydd, och innan jag hann säga något, fortfor hon:

»Nu skall ni inte alls vara ond för att jag kommer med, mr Pathurst. Jag har förmodligen mera erfarenhet av långresor än ni, och vi ska allesammans få det trevligt och bra. Ni kan inte genera mig, och jag lovar, att jag inte skall genera er. Jag har seglat med passagerare förr, och jag har lärt mig att stå ut med mera än de någonsin ha visat sig kunna stå ut med. Ja, så är det med den saken. Låt oss bara börja på rätta sättet, så är det ingen konst att också få fortsättningen all right. Jag vet, vad det är som grämer er. Ni tror, att ni skall behöva underhålla mig. Men var god och kom ihåg, att jag inte behöver underhållas. Jag har aldrig varit med om någon långresa, som har varit för lång, och då den är slut, har jag alltid för mycket ogjort, för att resan skall ha hunnit bli tråkig och... jag spelar inga slagdängor.»

ANDRA KAPITLET.

Nylastad med kol låg Helsingör mycket djupt i vattnet, då vi lade till vid dess sida. Jag vet för litet om fartyg för att kunna beundra dess linjer, och dessutom var jag ej i stämning att beundra. Jag kämpade ännu med mig själv, huruvida jag skulle slunga alltsamman och återvända med bogseraren. Av allt detta får man ej dra den slutsatsen, att jag är vankelmodig. Tvärtom.

Det värsta var, att jag aldrig från den dag, då tanken först dök upp, hade varit pigg på resan. Skälet, varför jag företog den, var faktiskt det, att det inte fanns något annat, som jag var pigg på. Livet hade nu på någon tid förlorat sin bouquet. Jag var icke utsliten, ej heller var jag precis uttråkad. Men allting hade mist sin krydda. Jag hade tappat smaken för mina medmänniskor och alla deras små dåraktiga, allvarliga strävanden. Ännu mycket längre hade jag varit missbelåten med kvinnorna. Jag hade fördragit dem, men jag hade varit alldeles för kritisk beträffande deras naiva fel, deras nästan vildsinta hängivenhet för könets bestämmelse, för att kunna vara förtjust i dem. Och jag hade råkat bli överväldigad av vad jag kallade konstens ytlighet — en pompös finger-

färdighet, ett raffinerat charlataneri, som förde icke allenast dess dyrkare utan även dess utövare bakom ljuset.

Kort och godt, jag gick ombord på Helsingör, emedan det var lättare att göra det än att låta bli; men allt annat var lika olycksbådande lätt. Det var förbannelsen i den belägenhet, vari jag råkat. Det var därför jag, då jag steg upp på Helsingörs däck, halvt hade lust att säga till dem att behålla mitt bagage kvar, där det var, och ta avsked av kapten West och hans dotter.

Jag tror nästan, att vad som bestämde mig var det välkomnande, gästfria leende miss West gav mig, då hon gick direkt över däcket till salongen, och medvetandet, att det måste vara riktigt varmt och godt i salongen.

Mr Pike, styrmannen, hade jag redan träffat, då jag beså fartyget i Erie-dockan. Han smålog, ett stelt, stramt leende, som måste ha varit påkostande, men gjorde ingen min av att trycka min hand, gav sig genast till att ropa kommandoord till ett halvt dussin blåfrusna unga och gamla karlar, som rusade upp någonstädes ur fartygets mellanparti. Mr Pike hade druckit. Det var tydligt. Hans ansikte var pussigt och blekt, och hans stora gråa ögon voro vassa och blodsprängda.

Jag stod där och såg med växande nedslagenhet, hur mina tillhörigheter kommo ombord, och okvädade min viljesvaghet, som hindrade mig att uttala de få ord, varigenom det kunde ha blivit slut på detta. Vad det halva dussinet karlar beträffade, som nu höllo på att bära bagaget akterut till salon-

gen, voro de olika alla de föreställningar jag någonsin gjort mig om sjömän. På Atlantångarna hade jag då aldrig sett något, som påminde om dem.

En av dem, en aderton års yngling med mycket piggt ansikte, smålog mot mig med ett par egendomliga italienska ögon. Men han var dvärg. Han var så liten, att han nästan endast bestod av sjöstövlar och sydväst. Och ändå var han inte riktigt italiensk. Jag var så säker på det, att jag frågade styrmannen, och han svarade vresigt:

»Den där? Pysslingen? Han är dago, italienskt halvblod. Den andra hälften är japansk eller malajisk.»

En gammal man, som befanns vara högbåtsmannen, var så orkeslös, att jag trodde han nyligen varit utsatt för någon olyckshändelse. Hans ansikte var oxaktigt slött, och då han släpade och hasade sina grova skor över däck, stannade han då och då efter några steg för att lägga båda händerna på magen och utföra en egendomlig, pressande och lyftande rörelse. Månader skulle gå, varunder jag såg honom göra detta tusentals gånger, innan jag fick veta, att det alls icke var något fel med honom och att detta tilltag endast var en vana. Hans ansikte påminde mig om »Mannen med hackan», utom att det var obeskrivligt och omätligt mycket dummare. Och hans namn var, som jag sedan fick veta, Sundry Buyers. Och han var högbåtsman på det vackra amerikanska skeppet Helsingör — som ansågs vara ett av de grannaste nu existerande segelfartygen!

I denna flock av gubbar och pojkar, som buro

bagaget, såg jag endast en vid namn Henry, en sexton års yngling, som i någon ringa mån liknade min föreställning om sjömän. Han hade kommit från ett skolskepp, berättade styrmannen mig, och detta var hans första oceanresa. Hans ansikte var markerat, livligt som hans kroppsrörelser, och han uppbar sina sjömansaktiga kläder med sjömansaktigt behag. Han var i själva verket, som jag sedan skulle komma underfund med, den ende sjömanslika varelsen både för- och akterut.

Den egentliga besättningen hade ännu ej kommit ombord, men väntades i varje ögonblick, tillkännagav styrmannen med en olycksbådande grimas. De, som redan funnos ombord, voro hoprafsat folk, som tagit hyra i Newyork utan bemedling av sjömanshusets ombud. Och hurudan själva besättningen kunde vara, det visste Gud allena — sade styrmannen. Pysslingen, han som var halvt japan (eller malaj) och halvt italienare, var en duktig sjöman, fastän han haft hyra på ångbåtar, och detta var hans första resa på ett segelfartyg.

»Vanliga sjömän?» fnös mr Pike till svar på en fråga. »Så'na ha vi inga. Landtkrabbor! än se'n då? Varenda bondtölp och kofösare är en duktig sjöman nu för tiden. Men så ä' de ansedda och avlönade därefter. Kofferditjänsten är alldeles åt helvete. Det finns inga sjömän längre. De dogo allesammans för många år se'n, innan ni ännu var född.»

Jag kände, hur styrmannens andedräkt luktade simpel whisky. Men han raglade icke och visade inga tecken till att vara berusad. Icke förr än

efteråt fick jag veta, att hans talförhet var någonting ytterst ovanligt och framkallad av sprit.

»Det hade varit en Guds nåd, om jag hade dött för många år se'n», sade han, »hellre än att leva och se sjömän och skepp försvinna från sjön.»

»Men Helsingör lär ju vara ett av de präktigaste...», invände jag.

»Det är hon... nu för tiden. Men vad är hon? En förbannad lastdragare. Hon är inte byggd till att segla, och om hon vore det, fanns det inga sjömän, som kunde sköta henne. Herre Gud, våra gamla snabbseglande clippers! När jag tänker på dem! Våghalsen, Fallande stjärnan, Flygfisken, Sjötrollet, Hjorthunden, Harvey Birch, Bläsanden, Havsormen, Norrskenet! Och när jag tänker på de flottor av teclippers, som brukade lasta i Hongkong och segla i kapp på de östra farvattnen. En grann syn! En grann syn!»

Jag var intresserad. Här var en man, en karl med liv i. Jag hade ingen brådska att gå in i hytten, där jag visste, att Wada höll på att packa upp mina saker, så att jag gick av och an på däcket tillsammans med den väldige mr Pike. Väldig var han på allt vis, bredaxlad, grovlemmad och drygt sex fot lång, fastän han hängde med axlarna.

»Ni är en präktig karl att se på», komplimenterade jag.

»Har varit, har varit», mumlade han dystert, och nu kände jag åter whiskylukten.

Jag kastade en förstulen blick på hans seniga händer. Varje finger var som två av mina. Hans handled var som bägge mina.

»Hur mycket väger ni?» frågade jag.

»Två hundra tio. Men på min bästa tid gick jag ända upp till två hundra fyrtio.»

»Och Helsingör kan inte segla?» sade jag och tog åter upp det ämne, som hade satt liv i honom.

»Jag slår vad om vad som helst, från ett skålpund tobak till en månads hyra, att hon inte gör den här ronden på hundra femtio dagar», svarade han. »Jag har ändå gjort den på åttionio dagar med Flygande molnet — jaha, sir, åttionio dagar från Sandy Hook till Frisco. Sextio mans besättning, som voro män, och åtta pojkar, och så framåt bara! Tre hundra sjuttiofyra mil om dagen i fint väder och i storm aderton knop — ja, det är ändå alldeles för lågt räknat. Åttionio dagar — ingen kunde nå'nsin gå om henne, bara en gång gjorde Andrew Jackson lika många knop, och det var nio år efteråt. Ja, det var tider, det!»

»När gjorde Andrew Jackson lika många knop?» frågade jag, ty jag började misstänka, att han drev med mig.

»1860», svarade han genast.

»Och ni seglade med Flygande molnet nio år förut, och nu ha vi 1913 — det var ju för sextio år sedan», attackerade jag.

»Och jag var sju år gammal», fnittrade han. »Min mor var akterstäderska på Flygande molnet. Jag är född på havet. Då jag var tolv år, var jag jungman på Morgonstjärnan, då den gick rundt på nittionio dagar — halva besättningen i bojor nästan hela tiden, fem man, som gått till väders, nedskjutna bortom kap Horn, udden på våra slidknivar

bruten tvärs av, stålhandskar och koffernaglar flögo i luften, tre man skötos ner av befälet på en dag, andre styrmannen ihjälslagen, och ingen visste vem som hade gjort det, framåt bara! Nittionio dagar från land till land, en resa på sjutton tusen mil och öst-västvart rundt Kap Stiff!»

»Men då är ni ju sextionio år», envisades jag.

»Det är jag också», svarade han stolt, »och ändå en styvare karl än de ynkliga pojkstackarna nu för tiden. En hel generation av dem skulle dö av vad jag har varit med om. Har ni nån'sin hört talas om Soliga Södern? Hon, som blev såld till slavskepp i Havana och ändrade sitt namn till Emanuela?»

»Jaså, ni har seglat Middle-passagen, slavtraden mellan Afrika och Västindien?» utropade jag, efter jag kom ihåg det gamla namnet.

»Jag var med på Emanuela den dagen i Mozambikkanalen, då Flinck tog fast oss med nio hundra slavar i lastrummet. Men han skulle inte ha haffat oss, om han inte haft ånga.»

Jag fortfor att driva upp och ner bredvid denna bastanta relik från det förflutna och höra på hans antydningar och frammumlade minnen från gamla dagar, då man jagade och dödade människor. Han var för massiv för att uppgiften om hans ålder verkligen skulle vara sann, men då jag granskade hans böjda rygg och hur han släpade sina stora fötter som en åldring, blev jag övertygad om, att han verkligen var så gammal som han uppgivit. Han talade om en kapten Somers.

»Han var en storartad kapten», sade han. »Och under de två år jag seglade som styrman med honom, var det aldrig en hamn, där jag inte smet från fartyget, då han löpte in, och låg gömd, tills jag smög mig ombord igen, då han seglade ut.»

»Varför det?»

»För besättningens skull, de hade svurit att se mitt hjärteblod för mitt sätt att lära dem bli sjömän. Å, så många gånger jag blev fast och skepparn fick betala plikt för mig — men ändå var det mitt arbete, som gjorde, att fartyget förtjänade pengar.»

Han sträckte upp sina stora labbar, och då jag betraktade hans knöliga, illa formade knogar, förstod jag vad för slags arbete han haft.

»Men allt det där är förbi nu», klagade han. »En sjöman är en fin karl nu för tiden. Man får varken höja rösten eller knytnäven mot dem.»

I detta ögonblick anropades han uppifrån akterdäck av andre styrmannen, en grovlemmad, slätrakad, ljuslagd man av ordinär längd.

»Bogseraren är i sikte med besättningen», tillkännagav han.

Styrmannen brummade ett svar och tillade: »Kom ner, mr Mellaire, och gör bekantskap med vår passagerare!»

Jag kunde ej låta bli att lägga märke till den min och hållning, varmed mr Mellaire kom utför akterdäckstrappan och inlät sig på presentationen. Han var artig på ett gammaldags sätt, lågmäld, blid och alldeles säkert från sydstaterna.

»Sydlänning?» sade jag.

»Från Georgien, sir», han bugade sig och smålog,

som endast en man från sydstaterna kan buga sig och småle.

Hans drag och uttryck voro vänliga och milda, och ändå var hans mun den grymmaste skåra jag någonsin sett i en mans ansikte. Det var en skåra. Det finns intet annat ord för att beskriva denna brutala, tunnläppade, formlösa mun, som uttalade älskvärda saker så älskvärdt. Ofrivilligt tittade jag på hans händer. Liksom styrmannens hade de grov benstomme, illa medfarna knogar och dålig form. Jag såg in i hans blåa ögon. På ytan av dem var en hinna av ljus, ett skimmer av blid vänlighet och hjärtlighet, men bakom detta skimmer fanns varken uppriktighet eller barmhärtighet, det visste jag. Bakom detta skimmer fanns någonting kallt och förfärligt, som lurade och väntade och vaktade — någonting kattlikt, någonting fientligt och livsfarligt. Bakom detta skimmer av mildt ljus och människovänlighet fanns det levande, fruktansvärda, som hade förvandlat munnen till en sådan ohygglig skåra. Vad jag anade bakom i dessa ögon isade mig som någonting frånstötande och sällsamt.

Då jag vände mig till mr Mellaire och talade med honom och smålog och växlade behagliga talesätt, erfor jag samma känsla, som kommer över en i skogen eller djungeln, då man vet, att rovdjurs osynliga, vilda ögon speja på en. Jag var uppriktigt sagt rädd för det, som låg på lur där inne i mr Mellaires huvud. Det faller sig eljes naturligt att sätta likhetstecken mellan form och skapnad och den anda, som dväljes där bakom. Men detta kunde jag ej göra med andre styrmannen. Hans ansikte

och form och sätt och obesvärade älskvärdhet voro någonting, bakom vilket han själv — någonting helt olika — låg gömd.

Jag såg, att Wada stod i kajutdörren, tydligen väntande på att få begära instruktioner. Jag nickade och ämnade följa honom in. Mr Pike såg hastigt på mig och sade:

»Ett ögonblick, mr Pathurst.»

Han gav några tillsägelser till andre styrmannen, som gjorde helt om och gick förut. Jag stod och väntade på mr Pikes meddelande, som han höll inne med, tills han såg att andre styrmannen var riktigt utom hörhåll. Då lutade han sig fram tätt intill mig och sade:

»Nämn inte det där om min ålder för någon. För var gång jag skriver under nytt kontrakt, uppger jag mig ett år yngre. Jag är femtiofyra nu i rullorna.»

»Och ni ser inte en dag äldre ut», svarade jag i lätt ton, men det var mitt verkliga allvar.

»Inte heller känner jag mig så. Jag är uthålligare än de raskaste ungdomar både i fråga om arbete och lek. Låt inte min ålder komma till någons öron, mr Pathurst. Skeppare äro inte angelägna efter styrmän i trakten av sjuttiotalet. Och inte fartygsägarna heller. Jag har haft mina förhoppningar på det här fartyget, och jag skulle ha fått det, om inte gubben hade beslutat sig för att gå till sjöss igen. Som om han behövde pengarna! Den gamla snålvargen!»

»Är han förmögen?» frågade jag.

»Förmögen? Om jag hade en tiondel av hans

pengar, kunde jag slå mig ned på ett hönseri i Californien och leva som en gödd tupp — ja, om jag hade en femtedel av vad han har lagt på kistbottnen. Han rår ju om en massa aktier i alla Blackwood-fartygen, och de ha alltid haft tur och alltid förtjänat pengar. Jag börjar bli gammal nu, och det är på tiden att jag blir kapten. Men nej, då får den satans gubben i sitt huvud att gå till sjöss igen, just som jag skulle ha tagit hans plats.»

Jag ämnade åter gå in i salongen, men hejdades av styrmannen. »Mr Pathurst! Ni säger väl ingenting om min ålder?»

»Nej, visst inte, mr Pike», sade jag.

TREDJE KAPITLET.

Alldeles genomfrusen frapperades jag genast av den behagliga värmen i salongen. Alla dörrar, som mynnade ut där, stodo öppna, så att jag hade för mig liksom en lång rad av rum eller en hel våning. Ingången från övre däcket, på babords sida, ledde till en bred, fint mattbelagd gång. I denna korridor utmynnade fem hytter från babords sida: först, då man kom in, styrmannens, sedan de båda hytter, som för min räkning sammanslagits till en, därpå stewardens hytt och gränsande därintill, sist i raden, en hytt, som användes till förvaringsrum för klädespersedlar.

På andra sidan om gången låg ett område, som jag ännu ej kände till, men jag visste, att det innehöll matsalen, badrummen, den egentliga salongen, som verkligen var som ett stort boningsrum, kaptenens hytt och förmodligen miss Wests hytt. Jag hörde henne gnola på en visa, medan hon sysslade med att packa upp. Stewardens penteri, avskilt medels tvärgångar och trappan, som ledde till navigationshytten över akterdäcket, var strategiskt anbragt i medelpunkten för alla dess operationer. På styrbords sida därom lågo alltså kaptenens och miss Wests hytter, föröver lågo matsalen och salongen,

och på babords sida var den rad av hytter jag har beskrivit, varav två voro mina.

Jag gick nedåt gången akterut och fann, att den mynnade ut i aktern av Helsingör och bildade ett enda stort rum minst trettiofem fot bredt och femton à aderton fot djupt, naturligtvis avrundat som skeppets akter. Det såg ut som ett förrådsrum. Jag lade märke till tvättbaljor, segelduksrullar, många kistor, upphängda salta och rökta skinkor, en stege, som genom en liten lucka ledde upp till akterdäck, och på golvet ännu en lucka.

Jag talade med stewarden, en gammal kines, slät i ansiktet och rask i sina rörelser; jag fick aldrig veta hans namn, men i mönsterrullan angavs hans ålder som femtiosex.

»Vad är det där nere?» frågade jag och pekade på luckan i golvet.

»Sjukrum», svarade han.

»Och vem äter där?» Jag pekade på ett bord med två fastskruvade stolar.

»Sekondbordet. Andre styrman och timmerman äta vid det bordet.»

Då jag hade slutat ge Wada instruktioner angående ordnandet av mina saker, såg jag på mitt ur. Det var ännu tidigt, endast några minuter över tre; jag gick därför upp på däck igen för att åse besättningens ankomst.

Den egentliga ombordstigningen från bogserångaren hade jag gått miste om, men föröver om midskeppskajutan mötte jag några efterblivna, som ännu ej hunnit ner i skansen. De voro druckna, och en uslare, ynkligare, mera motbjudande grupp

av karlar hade jag aldrig sett i något fattighärbärge. Deras kläder voro trasor. Deras ansikten voro svullna, blodiga och smutsiga. Jag vill inte säga, att de voro bandittyper. De voro endast snuskiga och gemena. De voro gemena till utseende, språk och sätt.

»Seså, rör på spelet! Stuva ner era grejor i skansen!»

Mr Pike uttalade skarpt dessa ord från kommandobryggan. En lätt och graciös brygga av stål och plank följde Helsingörs hela längd, den började vid akterdäck, gick över midskeppskajutan och skansen och förenade sig med backen förut.

Vid styrmannens befallning vände männen om raglande och glodde upp på honom, och ett par gjorde sig klumpigt redo att lyda. De andra upphörde med sitt onyktra joller och tittade surmulet på styrmannen. En av dem, vars ansikte av någon okynnig gud fuskats bort i tillverkningen och som hette Larry, efter vad jag sedan fick veta, brast i gapskratt och spottade fräckt på däcket. Sedan vände han sig utmanande till sina kamrater och frågade högt och hest:

»Vem i helvete är det där gamla kadavret?»

Jag såg mr Pikes resliga gestalt rycka till krampaktigt och ofrivilligt, och jag märkte, hur hans stora händer kramade om kommandobryggans räckverk. Men för övrigt behärskade han sig.

»Ge dig av, du», sade han. »Jag vill inte höra mera av dig. Gå ner i skansen.»

Sedan vände han sig om till min förvåning och gick akterut på kommandobryggan, medan bogse-

raren gjorde loss sina ändar. Detta var således allt, trots vad han talat så vidt och bredt om att jaga och döda, tänkte jag. Icke förr än efteråt kom jag ihåg, medan jag drev i väg akterut, att jag såg kapten West stå lutad mot ledstången i akterdäckets trappa och se mot fören.

Bogserångaren hade kastat loss, och jag var intresserad av att åse manövern, tills den backat sig klar från skeppet; då hördes från fören ett underligt kaos av skrik och skrän, i det en mängd rusiga röster ropade, att en man gått överbord. Andre styrmannen sprang utför akterdäckstrappan och rusade förbi mig framåt däcket. Styrmannen, som ännu stod på den spensliga, vitmålade kommandobryggan, vilken föreföll smal som en spindeltråd, överraskade mig genom den fart, varmed han rusade fram till midskeppshuset, hoppade i den segelduksbetäckta storbåten och sträckte sig ut överbord för att kunna se. Innan besättningen hunnit klättra upp på relingen var andre styrmannen midt ibland dem, och det var han, som slungade en lina överbord.

Vad som särskilt gjorde intryck på mig var den andliga och kroppsliga överlägsenheten hos dessa båda befälspersoner. Trots deras ålder — styrmannen sextionio och andre styrmannen minst femtio — hade deras själar och kroppar arbetat raskt och noggrant som stålfjädrar. De voro mäktiga. De voro av järn. De voro i stånd att förstå, vilja och handla. De voro liksom av en annan art i jämförelse med sjömännen de hade under sig. Medan de senare, som varit vittnen till händelsen

och befunnit sig på platsen, endast hade skränat i sin omtöcknade hjälplöshet och med tröga hjärnor och med ännu trögare lemmar klättrat upp på relingen, hade andre styrmannen sprungit utför den branta trappan från akterdäck, rusat över däcket, en sträcka på två hundra fot, sprungit upp på relingen, ögonblickligen uppfattat situationens krav och slungat ut linan i vattnet.

Av samma natur hade mr Pikes handlingar varit. Han och mr Mellaire voro herrar över den eländiga besättningen tack vare den märkliga skillnaden i handlingskraft och vilja. De voro sannerligen mera överlägsna sina underlydande än dessa voro överlägsna hottentotter — ja, apor.

Samtidigt stod jag uppklättrad på den höga kättingsbetingen, varifrån jag kunde se mannen i vattnet, som tycktes med flit simma bort från skeppet. Han var något slags mörkhyad medelhavsbo, och hans ansikte var, då jag uppfångade en skymt av det, förvridet av raseri. Linan hade slängts ut så skickligt av andre styrmannen, att den föll tvärs över mannens axlar, och under flera simtag voro hans armar intrasslade i den, innan han kunde simma obehindrat. Sedan detta lyckats honom, började han skräna några vilda haranger, och en gång, då han sträckte upp sina armar till en patetisk åtbörd, såg jag i hans hand ett långt knivblad.

Klockan ringde på bogserångaren, då den började sitt räddningsarbete. Jag kastade en förstulen blick på kapten West. Han hade gått till babordssidan av akterdäcket, och där stod han med händerna i fickorna och tittade än föröver på den kämpande

mannen, än akterut på bogseraren. Han gav inga order, förrådde ingen sinnesrörelse och föreföll mest, det kan jag gärna säga, som en tillfällig åskådare.

Mannen i vattnet tycktes nu syssla med att ta av sig kläderna. Jag såg först en bar arm och sedan den andra. Under sin ävlan sjönk han ibland under vattenytan, men kom alltid upp igen, svängde kniven och skrek sin virriga harang. Han försökte till och med att komma undan bogseraren genom att dyka och simma under den.

Jag gick föröver och kom lagom för att se honom hissas upp över Helsingörs reling. Han var spritt naken, betäckt med blod, och han yrade. Han hade skurit och sargat sig på en mängd ställen. Från ett sår i handleden sprutade blodet vid varje pulsslag. Han var ett vämjeligt ting utan något mänskligt. Jag har sett en förskrämd orangutang i en zoologisk trädgård, och mest av allt påminde denna grimaserande och snattrande varelse mig om orangutangen. Sjömännen samlades omkring honom, grepo tag i honom, ryckte i honom, allt under det de gapskrattade och hurrade. De båda styrmännen knuffade undan dem till höger och vänster och släpade den galne ner på däck, in i en hytt i midskeppskajutan. Jag kunde ej undgå att lägga märke till mr Pikes och mr Mellaires styrka. Jag hade hört talas om dårars övermänskliga styrka, men denne dåre var som ett halmstrå i deras händer. Då de väl fått ner honom i kojen, höll mr Pike den motspjärnande galningen lätt fast med sin ena hand, medan han skickade andre styrmannen efter ett rep att binda karlens armar med.

»Ohyra», sade mr Pike till mig med en grimas. »Jag har sett åtskilliga besättningar, som likna ohyra, men den här slår rekordet.»

»Vad ämnar ni göra?» frågade jag. »Karlen förblöder.»

»Det vore ett bra sätt att bli av med honom», svarade han utan betänkande. »Vi få ett hiskligt besvär med honom, tills vi bli honom kvitt på ett eller annat sätt. Då han blir lugn, skall jag sy ihop honom, det är alltsammans, men jag måste kanske lugna honom med ett slag på käften.»

Jag såg på styrmannens stora labb och uppskattade dess osköna egenskaper. Ute på däcket såg jag åter kapten West stå där i aktern ännu med händerna i fickorna, alldeles ointresserad, betraktande den blåa remnan i molnen i nordost. Mer än styrmannen och dåren, mer än den berusade besättningens känslolöshet gav mig denna lugna skepnad med händerna i fickorna det intrycket, att jag befann mig i en helt annat slags värld än den jag kände till.

Wada avbröt mina tankar genom att säga mig, att han fått i uppdrag att tala om, att miss West höll på att servera te i salongen.

FJÄRDE KAPITLET.

Kontrasten, då jag trädde in i salongen, var överraskande. Alla kontraster ombord på Helsingör tycktes bli överraskande. I stället för det kalla, hårda däcket sjönk min fot ned i en mjuk matta. I stället för det lilla trånga rum, byggt av naket järn, där jag hade lämnat den vansinnige, var jag i en rymlig och vacker våning. Ännu med besättningens skrän i mina öron och med deras spritpussiga och smutsiga ansikten kvar på min näthinna mottogs jag av en vackert klädd dam med fina drag, som satt bredvid ett lackerat orientaliskt bord, varpå stod en utsökt servis av Cantonporslin. Allt var vila och lugn. Den tystfotade, uttryckslöse stewarden var en skugga, som man knappast lade märke till, då han gled in i rummet för att uträtta någon tjänst och gled ut igen.

Jag kunde ej hämta mig genast, och medan miss West serverade mitt te, sade hon skrattande:

»Ni ser ut, som om ni hade sett syner. Stewarden talar om, att en man har gått överbord. Jag förmodar, att han nyktrade till i det kalla vattnet.»

Jag tyckte illa om hennes liknöjdhet.

»Mannen är tokig», sade jag. »Det här fartyget

är inte rätta platsen för honom. Han borde skickas i land till något sjukhus.»

»Om vi börja med det, är jag rädd, att vi måste skicka två tredjedelar av vår besättning i land. — En sockerbit?»

»Ja, tack. Men karlen har tillfogat sig förskräckliga sår. Han kan mycket väl förblöda.»

Hon såg ett ögonblick på mig med ett allvarligt och forskande uttryck i sina gråa ögon, i det hon räckte mig min kopp; sedan glimmade skrattet fram i hennes ögon, och hon skakade förebrående på huvudet.

»Nej, var god och börja inte resan med att bli chockerad, mr Pathurst. Sådant där händer mycket ofta. Det vänjer ni er vid. Ni måste komma ihåg, att det finns många besynnerliga figurer bland sjöfolket. Det är ingen fara med karlen. Ni kan lita på, att mr Pike sköter om hans sår. Jag har aldrig seglat med mr Pike, men jag har hört mycket talas om honom. Mr Pike är en riktig fältskär. Under den sista resan lär han ha utfört en lyckad amputation, och då blev han så uppiggad, att han vände sin uppmärksamhet till timmermannen, som råkade ha någon sorts magåkomma. Mr Pike var så övertygad om riktigheten av sin diagnos, att han försökte muta timmermannen till att låta ta bort sin blindtarm.» Hon brast i ett hjärtligt skratt och fortfor sedan: »Det påstås, att han erbjöd den stackars karlen flera skålpund tobak för att han skulle gå in på operationen».

»Men är det bra ... för ... fartyget och seglatsen», ivrade jag, »att ta med sig en sådan där dåre?»

Hon ryckte på axlarna, som om hon ej ämnade svara, men sade sedan:

»Den här händelsen har ingenting att betyda. Det finns alltid flera dårar eller idioter bland besättningen på ett fartyg. Och de komma alltid ombord fulla av whisky och prata en hop galenskaper. Jag kommer ihåg en sådan där galning en gång, då vi seglade från Seattle, för länge sedan. Han visade inte alls några tecken till vansinne; han slog bara helt lugnt armarna om ett par matrosvärvare och sprang överbord med dem. Vi seglade samma dag, innan liken hittades.»

Hon ryckte åter på axlarna.

»Än sedan? Havet är obarmhärtigt, mr Pathurst. Och till matroser få vi den värsta typen av män. Jag undrar ibland var de få tag i dem. Och vi använda dem så godt vi kunna och lyckas någorlunda få dem att hjälpa oss utföra vår uppgift i världen. Men de stå lågt... mycket lågt.»

Medan jag hörde på och studerade hennes ansikte och jämförde hennes kvinnliga finhet och mjuka, vackra dräkt med de råa ansiktena och trasorna hos de karlar jag lagt märke till, kunde jag ej annat än ur förståndssynpunkt ge henne rätt. Min känsla blev emellertid kränkt — huvudsakligast, tror jag, på grund av den hårdhet och likgiltighet, varmed hon uttalade sin åsikt. Det var emedan hon var kvinna och så olik sjöbussarna, som jag ogillade, att hon fått en så sträng uppfostran i havets skola.

»Jag kunde inte undgå att lägga märke till er

fars — hm — kallblodighet under tilldragelsen», sade jag.

»Han tog väl aldrig händerna ur sina fickor?» utbrast hon.

Hennes ögon strålade, då jag gjorde en bekräftande nick.

»Det visste jag! Det är hans sätt. Det har jag sett så många gånger. Jag minns, när jag var tolv år gammal — mor var med — vi voro på väg till San Francisco. Det var på »Dixie», ett fartyg nästan lika stort som det här. Det blåste hårdt, men far tog ingen bogserare. Vi seglade direkt genom Gyllene Porten och in på San Franciscos redd. Floden kom med fart, och besättningen, båda vakterna, höllo på att ta in seglen så fort de kunde.

»Felet var ångbåtskaptenens. Han missräknade sig på vår fart och försökte komma förbi rätt förut. Då uppstod sammanstötningen, och Dixies förstäv rände igenom ångbåten, både salongen och skrovet. Det var hundratals passagerare, män, kvinnor och barn. Far tog inte händerna ur fickorna. Han skickade styrmannen förut för att han skulle övervaka räddningen av passagerarna, som redan klättrade upp på vårt bogspröt och vår back, och med samma röst som då han brukade be om smörasken vid bordet, sade han till andre styrmannen att sätta till alla segel. Och han sade honom, vilka segel han skulle börja med.»

»Men varför satte han till mera segel?» avbröt jag.

»Emedan han fattade situationen. Förstår ni inte, ångbåten var alldeles uppfläkt. Det enda, som hind-

rade den från att sjunka ögonblickligen var Dixies för, som ränt in i hans sida. Genom att sätta till mera segel och driva fördevind fortfor han att hålla Dixies förstäv inkilad.

»Jag var förfärligt rädd. Människor, som hade hoppat eller fallit överbord, höllo på att drunkna på ömse sidor om oss, midt för mina ögon, medan vi drevo uppåt redden. Men då jag såg på far, gick han långsamt av och an alldeles som vanligt med händerna i fickorna, än gav han en order till rorsmannen — ni förstår, han måste leda Dixies kurs mellan alla fartygen — än såg han hur passagerarna myllrade in i fören och över vårt däck, än såg han skarpt framåt för att leta sig väg mellan de förankrade fartygen. Ibland tittade han på de stackars drunknande människorna, men dem hade han ej med att göra.

»Naturligtvis drunknade hundratal, men genom att hålla händerna i fickorna och huvudet kallt räddade han hundratals liv. Inte förr än den sista hade lämnat ångaren — han skickade folk ombord för att övertyga sig om det — tog han bort segelmassans tryck. Och då sjönk ångaren genast.»

Hon tystnade och såg på mig med glänsande ögon, väntande på mitt gillande.

»Det var storartat», erkände jag. »Jag beundrar den lugna manliga styrkan, men jag tillstår, att en sådan kallblodighet i nödens stund förefaller mig nästan övermänsklig. Jag kan inte tänka mig själv handlande på det sättet, och jag är övertygad om, att jag led mera, då den där stackars saten var

i vattnet än alla de andra åskådarna tillsammanstagna.»

»Far lider!» försvarade hon lojalt. »Men han visar det inte.»

Jag bugade mig, ty jag kände, att hon inte hade förstått mig.

FEMTE KAPITLET.

Då jag kom ut från teet i salongen, var bogseraren Britannia i sikte. Det var det fartyg, som skulle bogsera oss utför Chesapeake-viken till havet. Då jag styrde kosan föröver, såg jag att besättningen nu kördes ut från skansen av Sundry Buyers, som alltjämt klämde sig på magen med händerna. En annan karl hjälpte Sundry Buyers att fösa ut sjömännen. Jag frågade mr Pike, vem mannen var.

»Nancy — min högbåtsman — är han inte läcker?» blev svaret jag fick, och av styrmannens sätt att uttala ordet var jag säker på, att »Nancy» var menat som gyckel.

Nancy kunde ej ha varit över trettio, fastän han såg ut, som om han hade ett mycket långt liv bakom sig. Han var tandlös och dyster och långsam i sina rörelser. Hans ögon voro skifferfärgade och grumliga, hans slätrakade ansikte var sjukligt gult. Smalaxlad, med insjunket bröst och hemskt urgröpta kinder såg han ut som en man i sista stadiet av lungsot. Hur litet liv Sundry Buyers visade, tycktes Nancy ha ännu mindre. Och detta var högbåtsmännen! Högbåtsmännen på det vackra amerikanska segelfartyget Helsingör. Aldrig hade någon av mina illusioner så ynkligt fått bita i gräset.

Det var tydligt, att de båda männen utan ryggrad och mod i bröstet voro rädda för karlarna, som de skulle domdera över. Och karlarna! Doré kunde aldrig ha kokat ihop en aptitligare helvetessoppa. För första gången såg jag dem alla, och jag kunde ej undra på, att de båda högbåtsmännen voro rädda för dem. De gingo ej. De hasade och knegade sig fram, somliga raglade till och med som av svaghet eller rus.

Men det var deras ansikten! Jag kunde inte låta bli att påminna mig, vad miss West nyss hade sagt mig — att fartygen alltid hade flera dårar eller idioter bland sin besättning. Men dessa sågo ut som om de allesammans varit förryckta eller andesvaga. Och även jag undrade, var man kunde ha fått en sådan massa mänskligt vrakgods ifrån. Det var något på tok med dem alla. Deras kroppar voro missbildade, deras ansikten förvridna, och nästan utan undantag voro de undermåliga i växten. Några ganska stora karlar hade slöa ansikten. Men en man, som var stor och tydligen irländare, var också tydligen sinnesrubbad. Han pratade och muttrade för sig själv, då han kom ut. En liten krokig, snedväxt karl med huvudet på ena sidan och med det listigaste, lömskaste ansikte och blekblåa ögon, sade någonting oanständigt till den tokige irländaren, som han kallade O'Sullivan. Men O'Sullivan hörde ej på honom och fortfor att mumla. Efter den lille snedväxte karlen kom en tjock och förväxt ung drul, följd av en annan ung karl så lång och utmärglad, att det föreföll som ett underverk, att hans hull kunde hålla tillsammans hans benbyggnad.

Efter detta vandrande skelett kom den hemskaste varelse jag någonsin sett. Han såg ut som en vanskaplig bortbyting. Ansikte och kropp voro förvridna som av tusen års tortyr. Ansiktet var en misshandlad och förslöad fauns. Hans stora svarta ögon voro klara, livliga och fulla av sorg, och de blixtrade frågande från den ene till den andre och till allting rundt omkring. De voro så bedrövligt vakna, dessa ögon, som om de ständigt ansträngde sig för att söka nyckeln till en häpnadsväckande och hotfull gåta. Icke förr än efteråt fick jag veta orsaken till detta. Han var stendöv, hade fått sina trumhinnor sprängda vid den ångpanneexplosion, som för övrigt hade gjort hans kropp till en vrakspillra.

Jag lade märke till stewarden, som stod i kabyssdörren och iakttog besättningen på avstånd. Hans skarpt skurna asiatiska ansikte, laddat med intelligens, var en lisa för ögat, likaså Pysslingen, som med sitt livliga ansikte kom ut från skansen med ett skutt och ett gurglande skratt. Men det var något på tok med honom också. Han var dvärg, och som jag sedan skulle få veta, hans egenkärlek och klena själsbegåvning förenade sig om att göra honom till en narr.

Mr Pike stannade bredvid mig ett ögonblick, och medan han betraktade besättningen, betraktade jag honom. Uttrycket i hans ansikte var kreatursköparens, och det var tydligt, att han var mycket missbelåten med den levererade boskapens kvalitet.

»Något galet med dem allesammans», brummade han.

Ännu fortgick strömmen; en blek, med lömsk

blick, som jag ögonblickligen rubricerade som opiumdjävul; en annan, en spinkig, skrumpen gammal man, smal och rynkig i synen, med små ondskefulla blå pärlögon; en tredje, en liten fetlagd karl, som i mina ögon tycktes vara det mest normala och minst ointelligenta exemplaret av alla jag hittills sett. Men mr Pikes öga var bättre tränat än mitt.

»Vad är det för fel med er?» fräste han till karlen.

»Ingenting, sir», svarade mannen och stannade genast.

»Vad heter ni?»

Mr Pike talade aldrig till en sjöman i annat än snäsig ton.

»Charles Davis, sir.»

»Vad haltar ni för?»

»Jag haltar inte, sir», svarade mannen respektfullt, och på en avfärdande vink från styrmannen marscherade han raskt över däcket och svängde med axlarna som en gatslusk.

»Han är en riktig sjöman», brummade styrmannen, »men jag slår vad om ett skålpund tobak eller en månads hyra, att det är något galet med honom också.»

Skansen tycktes nu vara tom, men styrmannen vände sig till högbåtsmännen på sitt vanliga snäsiga sätt.

»Vad i helvete har ni för er? Sover ni? Tror ni fartyget är något vilohem? Gå in där och kör ut dem!»

Sundry Buyers klämde sig försiktigt på magen och tvekade, medan Nancy, med hela sitt ansikte

en sur, utpinad glåmighet, motvilligt steg in i skansen. Sedan hörde vi därinifrån svordomar, råa och smutsiga, och böner och föreställningar från Nancy, uttalade i ödmjuk och bedjande ton.

Jag lade märke till det bistra och vilda uttryck, som nu lade sig över mr Pikes ansikte, och var beredd, ty jag visste ej vilka ohyggliga vidunder som skulle dyka upp ur skansen. I stället kommo till min förvåning tre karlar, som voro frappant överlägsna den hop, som gått före dem. Jag såg efter, om ej styrmannens ansikte skulle uttrycka något slags gillande. Tvärtom, hans blåa ögon drogo ihop sig till smala springor, och ilskan i hans röst spred sig till läpparna, så att han såg ut som en hund, som vill bitas.

Men de tre karlarna! De voro småväxta, allesamman, och unga män, så där mellan tjugufem och trettio. De voro tarvligt men väl klädda, och under kläderna förrådde deras kroppsrörelser fysiskt välbefinnande. Deras ansikten voro markerade och intelligenta. Och jag kände visserligen, att det var något underligt med dem, men jag kunde ej gissa vad det var.

Här voro inga undernärda, whiskyförgiftade män som den övriga besättningen, som, sedan den supit upp sin sista hyra, hade svält i land, tills de hade mottagit och supit upp sitt förskott på den nuvarande resan. Dessa tre voro smidiga och starka. Deras rörelser voro av naturen raska och ändamålsenliga. Det var kanske deras sätt att se på mig, med liknöjda men ändå beräknande blickar, som ingenting undgick. De föreföllo så världskloka, så likgiltiga, så

säkra på sig själva. Jag var alldeles säker på, att de ej voro sjömän. Men som landtkrabbor kunde jag ej heller placera dem. De voro en typ, som jag aldrig förr träffat på. Jag kanske kan ge en bättre föreställning om dem genom att skildra vad som nu tilldrog sig.

Då de gingo förbi oss, trakterade de mr Pike med samma liknöjda, vassa blickar, som de gåvo mig.

»Vad heter ni?» gläfste mr Pike till den förste i trion, tydligen en bastard av irländare och jude. Judisk var obestridligen hans näsa. Lika obestridligt var det irländska i hans ögon, underkäk och överläpp.

De tre hade stannat genast, och ehuru de ej sågo på varandra, tycktes de hålla en tyst rådplägning. En annan av trion, i vars ådror rann Gud vet vilken blandning av semitiskt, babyloniskt och latinskt blod, gav en varningssignal. Å, ingenting så påtagligt som en vink eller en nick. Jag nästan tvivlade på, att jag hade sett något, men ändå visste jag, att han hade givit sina kamrater en varning. Mera skuggan av ett uttryck, som glidit över hans ögon, eller en plötslig glimt i dem — eller vad det nu var, nog av, det förde bud.

»Murphy», svarade den andre.

— »sir!» fräste mr Pike till honom.

Murphy ryckte på axlarna till tecken, att han icke förstod. Det var tvärsäkerheten hos mannen, ja hos alla tre, som imponerade på mig.

»Då ni talar till någon av befälet på det här fartyget, skall ni säga 'sir'», förklarade mr Pike, och

hans röst var lika ilsken som hans ansikte. »Begriper ni d e t?»

»Ja ... sir», snörvlade Murphy med avsiktlig långsamhet. »Jag begriper ...»

... »sir», röt mr Pike.

»Sir», svarade Murphy så mjukt och likgiltigt, att det retade styrmannen till ännu flera fräckheter.

»Murphy är ett för långt namn», tillkännagav han. »Snabel kan gå an för er på den här skutan. Begriper ni?»

»Begriper ... sir», kom svaret, oförskämt just genom sin mjukhet och likgiltighet. Snabel Murphy duger nog ... sir.»

Och sedan skrattade han — alla tre skrattade, om det kan kallas ett skratt utan ljud eller rörelse av ansiktsmusklerna. Endast ögonen skrattade utan munterhet, kallblodigt.

Mr Pike var säkerligen icke nöjd med sig själv gentemot dessa människor, som kunde bringa en ur fattningen. Han vände sig till ledaren, den som hade givit varningen och såg ut som en blandning av alla semiter och Medelhavsraser.

»Vad heter n i?»

»Bert Rhine ... sir», blev svaret i samma mjuka, liknöjda och silkeslent retsamma ton som den andres.

»Och n i?» — detta till den återstående, den yngste av trion, en svarthårig, olivbrun krabat med ett ansikte, vars kamélika skönhet frapperade. Född i Amerika, rubricerade jag honom, av inflyttare från södra Italien — från Neapel eller till och med Sicilien.

»Twist . . . sir», svarade han alldeles på samma sätt som de andra.

»För långt», fnös styrmannen. »Kid är bättre. Begriper ni?»

»Jag begriper . . . sir. Kid Twist räcker till för mig . . . sir.»

»Kid räcker.»

»Kid . . . sir.»

Och de skrattade sitt långa, glädjelösa skratt. Nu var mr Pike utom sig av raseri, som ej kunde finna någon förevändning att handla.

»Nu skall jag säga er någonting, hela högen, och det för ert eget bästa!» Styrmannens röst gnisslade av den förbittring han måste kväva. »Jag vet, vad ni gå för. Ni ä' dynga. Begriper ni det? Ni ä' dynga. Ni ska sköta edra sysslor som män anstår, annars få ni med mig att göra. Första gången en av er blinkar eller till och med ser ut, som om han blinkade, får han sin varma mat. Begriper ni? Ge er av nu. Ge er av föröver, till brottspelet.»

Mr Pike svängde sig om på klacken, och jag ryckte upp på sidan om honom, då han styrde kurs akterut.

»Vad anser ni dem för?» frågade jag.

»Dräggen», brummade han. »Känner till, vad de gå för. De där tre ha suttit inne. De ä' avskräde från helvetet . . .»

Här avbröts hans tal av den syn, som mötte honom på luckan n:o 2. På den lågo fem sex karlar utsträckta, bland dem Larry, trashanken, som hade kallat honom ett »gammalt kadaver» förut på eftermiddagen. Att Larry ej hade lydt order var tyd-

ligt, ty han satt med ryggen stödd mot sin sjömanskista, som borde ha varit inne i skansen. Han och gruppen omkring honom borde också ha varit föröver och skött ankarspelet.

Styrmannen steg upp på luckan och stod över karlen som ett torn.

»Stig upp», befallde han.

Larry gjorde en ansträngning, stönade, men lyckades ej komma upp.

»Jag kan inte», sade han.

... »sir!»

»Jag kan inte, sir. Jag var full i natt och sov på Jeffersontorget. Och i morse var jag fastfrusen, sir. De måste hacka loss mig.»

»Ni var stel som ett kadaver, hä?» Styrmannen flinade.

»Ja, det kan ni gärna säga, sir», svarade Larry.

»Och ni känner er som ett gammalt kadaver, vasa?»

Larry blinkade med sina grumliga, ynkliga apögon. Han började bli rädd, han visste ej för vad, och han förstod, att det var en människokuvare, som stod nedlutad över honom.

»Nå, då skall jag lära er, hur det känns att vara ett gammalt kadaver», sade mr Pike och härmade den andres irländska brytning.

Och nu vill jag berätta vad jag såg. Var god och kom ihåg vad jag har sagt om mr Pikes stora labbar, fingrarna mycket längre än mina och två gånger så tjocka, handlederna med massiv benbyggnad, armarna ben och axlarna ben av samma massiva slag. Med ett slag av sin högra hand, med vad jag skulle kunna kalla ett uppåtriktat slag,

utom att det endast var fingertopparna som vidrörde Larrys ansikte, lyfte han Larry i luften och slungade honom baklänges med ryggen tvärsöver sjömanskistan.

Mannen bredvid Larry gav ifrån sig ett hotande mummel och ämnade springa upp i krigisk avsikt. Men han kom aldrig på fötterna. Med baksidan av samma högra hand slog mr Pike mannen en örfil. Den starka smällen var överraskande. Styrmannens styrka var häpnadsväckande. Slaget föreföll så lätt, så utan ansträngning, nästan som en lättjefull dask av en godmodig björn, men det hade en sådan kraft av ben och muskler, att karlen föll åt sidan och rullade ner från luckan på däcket.

I detta ögonblick kom O'Sullivan smygande liksom utan särskild avsikt. Han började plötsligt mumla, och då mr Pike hörde det, stod han ögonblickligen redo som ett vildt djur med labben upplyft för att slå till O'Sullivan, i det han gav ifrån sig ett utrop som ett revolverskott: »Vad nu då?» Sedan fick han se O'Sullivans idiotansikte och hejdade slaget. »Ohyra», mumlade han.

Jag tittade ofrivilligt upp för att se efter, om kapten West var i aktern, och fann, att han ej syntes dit, tack vare midskeppskajutan.

Mr Pike tog ingen notis om mannen, som låg jämrande på däck; han stod över Larry, som också stönade. De övriga hade rest sig, kuvade och fulla av respekt. Även jag hyste respekt för denne fruktansvärde gamle man. Hans mandat hade fullkomligt övertygat mig om sanningen i vad han sagt

om forna dagar, då man jagade och dödade människor.

»Vem är det gamla kadavret nu?» frågade han.

»Det är jag, sir», stönade Larry ynkligt.

»Stig upp!»

Larry reste sig utan den ringaste svårighet.

»Ge er nu av föröver till ankarspelet, ni andra!»

Och de lunkade bort med surmulen min som tuktad boskap.

SJÄTTE KAPITLET.

Jag klättrade uppför stegen på sidan om förkajutan (vilken, som jag upptäckte, innehöll skansen, kabyssen och hjälpmaskinrummet) och gick ett stycke på bryggan till en plats vid förmasten, där jag kunde iakttaga besättningen, medan den hivade upp ankaret. »Britannia» var kommen, och vi höllo på att ge oss i väg.

En stor del av besättningen sysslade med ankarspelet eller hade andra göromål i fören. Den egentliga besättningen utgjordes av två vakter, vardera på femton man. De voro nära fyrtio män, men sådana män! De voro modfällda och livlösa. Det fanns ingen kläm, ingen fart, ingen driftighet. Varje steg eller rörelse var en ansträngning, som om de varit lik dragna ur kistan eller sjuka släpade från lasarettssängarna. Sjuka voro de — whiskyförgiftade. Utsvultna voro de och klena av undernäring. Och värst av allt, de voro idioter och dårar.

Jag tittade upp på det kaotiska tågvirket, på stålmasterna, som reste sig och uppburo stora rår av stål, som voro anbragta allt högre och högre, tills stålmaster och rår avlöstes av spensliga sparrar av trä, medan tågvirke och stag förvandlades till en fin spets av spindelväv mot himlen. Att en så-

dan usel folkhop skulle duga till att föra detta präktiga fartyg genom stormar och mörker och havets faror, var alldeles otroligt. Jag kom ihåg de båda styrmännen, mr Pikes och mr Mellaires överlägsna duglighet, både andlig och kroppslig, — kunde de få dessa människovrak att göra tjänst? De åtminstone visade ej, att de tvivlade på deras förmåga. Havet? Om denna mästarebragd var möjlig, var det tydligt, att jag ej förstod mig på havet.

Jag betraktade de vanskapliga, utsvultna, stapplande gamla människoskrov, som enformigt knogade rundt med ankarspelet. Mr Pike hade rätt. Detta var ej de pigga, dumdristiga, duktiga män, som bemannade fartygen i den gamla klippertiden, som slogos med sitt befäl, som fingo sina knivuddar avbrutna, som dödade och blevo dödade, men förrättade sitt arbete som män. Dessa karlar, dessa stapplande benrangel vid ankarspelet — jag såg och såg, och förgäves sökte jag frammana för mig bilden av dem, svingande sig upp i luften under storm och yrande skum och »klarande raffelpartiet», som Kipling uttrycker sig, »med slidkniven mellan tänderna». Varför sjöngo de ej, medan de hivade upp ankaret? I gamla dagar, hade jag läst, kom ankaret alltid upp under munter sång av besättningen.

Jag tröttnade på att åse den själlösa föreställningen och styrde kurs akterut, en liten forskningsfärd på den spensliga bryggan. Det var en vacker konstruktion, stark men ändå lätt, och följde fartygets hela längd i tre luftiga spann. Den gick från förstäven till skanshuset, sedan till midskeppskajutan och så till aktern. Akterdäcket, som verkligen var

taket över hela salongsavdelningen där nere och upptog fartygets hela akterparti, var mycket stort. Det bröts endast av den halvrunda och halvtäckta styrhytten längst bort i aktern och av navigationshytten. På vardera sidan av den senare ledde två dörrar ut till en liten gång. Den förde i sin tur till sjökortsrummet och till en trappa, som ledde ner till salongsavdelningen inunder.

Jag tittade in i navigationshytten och hälsades med ett småleende av kapten West. Han satt bekvämt bakåtlutad i en svängstol med fötterna upplagda på bordet framför honom. På en bred, stoppad puff satt lotsen. Båda rökte cigarr, och medan jag dröjde ett ögonblick för att lyssna till samtalet, uppfattade jag, att lotsen var en f. d. sjökapten.

Medan jag gick utför trappan, hörde jag gnolande och stökande ljud från miss Wests hytt, där hon tycktes hålla på att ordna sina effekter. Den energi hon utvecklade var, att döma av dess muntra högljuddhet, nästan bedövande.

Då jag gick förbi penteriet, tittade jag in genom dörren för att hälsa på stewarden och artigt låta honom veta, att jag lagt märke till hans existens. Här i hans lilla rike var det tydligen en skicklig hand, som regerade. Allt var blänkande prydligt och i ordning, och en mera ljudlös tjänare hade jag nog önskat mig förgäves på landbacken. Då han såg på mig, hade hans ansikte lika litet eller lika mycket uttryck som sfinxens. Men hans sneda svarta ögon voro klara av intelligens.

»Vad tycker ni om besättningen?» frågade jag för att förklara, att jag gjort intrång i hans borg.

»Ohyra», svarade han hastigt och skakade på huvudet med vämjelse. »För mycket ohyra. Galna allesammans, ser ni. Inte bra. Ruttna. Bränsle för helvete.»

Det var allt, men det bekräftade mitt eget omdöme. Det kunde nog vara sant, som miss West hade sagt, att varje fartygs besättning innehöll åtskilliga galningar och idioter, men det var alldeles tydligt, att vår besättning innehöll långt mer än »åtskilliga». Faktiskt och som det sedan visade sig, var vår besättning till och med under dessa segelfartygens förnedringstider en ovanlig besättning så till vida, som dess hjälplöshet och oduglighet överskredo det vanliga måttet.

Jag fann min egen hytt (det var egentligen två hytter) förtjusande. Wada hade packat upp och hängt undan hela mitt klädförråd och hade fyllt en mängd hyllor med de böcker jag fört med mig. Allting var i ordning och på sin plats, från mina rakdon i lådan bredvid tvättstället och mina sjöstövlar och oljekläder, som hängde till reds att ta, till mitt skrivmateriel på skrivbordet, framför vilket stod en inbjudande karmstol, skinnklädd och solidt fastskruvad vid golvet. Min pyjama och min nattrock hängde på väggen. Mina tofflor stodo på sin vanliga plats vid sängen.

Här akterut var allting ändamålsenligt och klokt. På däck var det som jag har skildrat det — en otäck syn som i en ond dröm, en svärm av varelser, som skulle föreställa människor, men kroppsligt och andligt förvridits till karikatyrer av människor. Ja, det var en ovanlig besättning, och att mr Pike och

mr Mellaire skulle kunna få den i den nödvändiga formen för att kunna sköta ett fartygs stora, invecklade och vackra maskineri, tycktes helt och hållet ligga utanför möjlighetens gränser.

Nedstämd som jag var av vad jag nyss iakttagit på däck, fick jag, medan jag lutade mig tillbaka i min stol och öppnade andra delen av George Moores »Hail and Farewell», en aning om, att resan skulle gå olyckligt. Men då jag såg mig omkring i hytten, mätte dess frikostiga utrymme och kom till det resultatet, att jag hade det bekvämare än på någon passagerarångare, sköt jag ifrån mig alla onda aningar och såg i en behaglig syn mig själv under veckor och månader ta igen den nödvändiga läsning, som jag så länge försummat.

Jag frågade Wada, om han hade sett besättningen. Nej, det hade han inte, men stewarden hade sagt, att under alla de år han farit på sjön var detta den värsta besättning han någonsin hade sett.

»Han säger, att de ä' galna allesammans, inga sjömän, ruttna», sade Wada. »Han säger, att de alla äro stora galningar och kanske ska ställa till mycket obehag. 'Ser ni', säger han alltjämt. 'Ser ni, ser ni'! Vacker gammal man — femtiofem år, säger han. Mycket klok för att vara kines. Det är nu första gången på länge han går till sjöss. Förut han hava stor affär i San Francisco. Sedan han fick mycket bråk — polisen. De sade han smuggla opium. Å, mycket, mycket bråk. Men han fick god advokat. Han inte gå till fängelse. Men advokat arbeta lång tid, och då allt bråket är slut, advokaten ta hela hans affär, alla hans pengar, allting.

Då han gå till sjöss som förut. Han förtjänar bra med pengar. Han får sextiofem dollars i månaden på det här fartyget. Men han tycker inte om det. Hela besättning galen. Då hans tid är ute, lämnar han fartyget, går tillbaka och öppnar affär i San Francisco.»

Sedan, då jag lät Wada öppna en av ventilerna, hörde jag vattnet sjuda och porla utmed fartygets sida, och jag förstod, att ankaret var lättat och att Britannia tagit oss fast och bogserade oss nedåt Chesapeakeviken till havet. Den idén slog mig, att det ännu inte var för sent. Jag kunde mycket lätt dra mig ur äventyret och återvända till Baltimore på Britannia, då den gjorde sig loss från Helsingör. Men så hörde jag ett svagt skrammel av porslin från penteriet, då stewarden gjorde sig redo att duka bordet, och där var också så varmt och bekvämt, och George Moore var så retsamt fängslande.

SJUNDE KAPITLET.

Middagen utföll på allt sätt över mina förväntningar, och jag gjorde den iakttagelsen, att kocken, vem han nu kunde vara, var en duktig karl i sitt fack. Miss West lade för, och ehuru hon och stewarden voro främmande för varandra, samarbetade de ypperligt. Serveringen gick så oklanderligt, att jag skulle ha trott honom vara en gammal trotjänare, som hade tjänat henne i åratal.

Lotsen åt i navigationshytten, så att vid bordet sutto endast vi fyra, som nu alltid skulle äta tillsammans. Kapten West och hans dotter sutto midt emot varandra, medan jag satt på kaptenens högra sida och hade mr Pike till vis-à-vis. Jag hade alltså miss West tvärsöver bordshörnet till höger.

Mr Pike i sin svarta smoking (han hade tagit den på sig till måltiden), som spändes ut och stramade över hans muskulösa axlar, hade ingenting alls att säga. Men han hade ätit i för många år vid kaptensbordet för att ej ha bordsfasoner. Först trodde jag, att han var generad för miss West. Sedan fann jag, att det snarare berodde på kaptenens närvaro. Ty kapten West hade något i sitt sätt, som jag nu började komma under fund med. Hur stor skillnad det var mellan mr Pike eller mr Mellaire

och besättningen, hur helt och hållet olika och överlägsna de voro gentemot sjömännen, lika olik och fjärran från sitt underbefäl var kapten West. Han var en korrekt aristokrat av renaste vatten. Han talade aldrig om fartygets angelägenheter eller dylikt med mr Pike.

Å andra sidan bemötte kapten West mig som en social jämlike. Men jag var ju passagerare. Miss West behandlade mig på samma sätt, men ägnade sig mera obesvärat åt mr Pike. Och mr Pike, som svarade: »Ja, miss», och: »Nej, miss», åt med goda bordsmanér och fixerade mig över bordet med sina gråa ögon under buskiga bryn. Även jag fixerade honom. Trots den gamle människojägarens våldsamma förflutna kunde jag ej låta bli att tycka om honom. Han var hederlig och ärlig. Nästan mera än för det tyckte jag om honom för det naiva pojkaktiga skratt han uppstämde vid tillfällen, då jag kom till pointen i några roliga historier. Ingen människa, som var genomfördärvad, kunde skratta så där. Jag var glad åt, att det var han och inte mr Mellaire, som skulle sitta midtemot mig under hela resan. Och jag var mycket glad åt, att mr Mellaire inte alls skulle äta tillsammans med oss.

Jag är rädd, att miss West och jag förde den egentliga konversationen. Hon var pigg, livlig, uppfriskande, och jag lade åter märke till, att hennes ansiktes nästan alltför fina oval ej var i stil med hennes kropp. Hon var en frisk och stark ung kvinna. Det var obestridligt. Icke fet — gudskelov — ej ens fyllig, men hennes linjer hade denna svällande rundning, som hör till långa, livfulla muskler.

Hon var yppig och kraftig, men ändå inte så yppig som hon såg ut. Jag minns med vilken förvåning jag, då vi stego upp från bordet, lade märke till hennes smärta liv. I detta ögonblick fick jag ett intryck av liljestängel. Och det var hon verkligen, fastän med normal midja och därtill den fysiska kraft, som kom henne att förefalla rundare och robustare än hon verkligen var.

Det var hennes prägel av hälsa, som intresserade mig. Då jag studerade hennes ansikte på närmare håll, såg jag, att endast dess ovals linjer voro delikata. Hullet var fast och huden fast och fin, där den rörde sig över ansiktets och halsens fasta muskler. Halsen var en vacker och rak vit pelare. Dess hull var fast, dess hud fin, och den var muskulös. Även händerna fängslade min uppmärksamhet — inte små, men välformade, vackra, vita och kraftiga och välvårdade. Jag kom blott till det resultatet, att hon var en ovanlig kaptensdotter, liksom hennes far var en ovanlig kapten och man. Och deras näsor voro lika, med den lilla böjning, som tyder på makt och ras.

Medan miss West berättade om, hur hastigt resan kommit på, hur plötsligt hon beslutat sig för att följa med — hon erkände, att det var en nyck — och medan hon talade om alla svårigheter hon haft att övervinna under förberedelsernas brådska, satt jag och gjorde ett överslag av de dugliga elementen ombord på Helsingör. Det var kapten West och hans dotter, de båda styrmännen, jag själv naturligtvis, Wada och stewarden och, utan all fråga, kocken. Middagen vittnade till hans förmån. Jag

fann alltså, att summan av de dugande elementen var åtta. Men kocken, stewarden och Wada voro tjänare, inte sjömän, medan miss West och jag hörde till reserven. Av hela fartygets befolkning, fyrtiofem personer, återstod alltså endast tre, som kunde arbeta, leda, handla. Det fanns utan tvivel flera dugliga element, dy det föreföll ju omöjligt, att mitt första intryck av besättningen kunde vara riktigt. Timmermannen till exempel. Han kunde ju i sitt fack vara lika bra som kocken. Och de båda segelsömmarna, som jag ännu icke sett, kunde kanske visa sig användbara.

Litet längre fram under måltiden råkade jag tala om vad som hade intresserat mig och väckt min beundran, nämligen den energi, varmed mr Pike och mr Mellaire hade satt sig i respekt hos den ynkliga, odugliga besättningen. Allt detta var så nytt för mig, förklarade jag, men jag förstod, hur nödvändigt det var. Då jag förde talet på händelsen vid andra luckan, då mr Pike hade lyft upp Larry och slungat honom baklänges bara med ett slag av fingertopparna, såg jag ett varnande, nästan hotande uttryck i mr Pikes ögon. Jag fullföljde emellertid min skildring av episoden.

Då jag hade talat till punkt, blev det tyst. Miss West sysslade med att servera kaffe. Mr Pike, som var ivrigt upptagen med att knäcka valnötter, kunde ej riktigt dölja det halvt humoristiska, halvt hämndlystna skadeglada glittret i sina ögon. Kapten West såg direkt på mig — men å, från ett sådant avstånd — miljoner mil. Hans klara blåa

ögon voro lika lugna som vanligt och hans ton lika låg och mjuk.

»Det är den enda regel jag gärna vill ha åtlydd, mr Pathurst. Vi tala aldrig om besättningen.»

Det var en uppsträckning till mig, och jag tillade hastigt med avgjord kamratkänsla för Larry:

»Det var inte bara avstraffningen, som intresserade mig. Det var kraftprovet.»

»Sjömän äro tillräckligt obehagliga ändå utan att man också skall höra talas om dem, mr Pathurst», fortfor kapten West lika orubbligt lugnt, som om jag ej sagt ett ord. »Jag överlämnar åt mina styrmän att sköta folket. Det är deras affär, och de veta mycket väl, att jag inte tillåter någon oförtjänt brutalitet eller stränghet.»

Mr Pikes bistra ansikte hade den svagaste lilla nyans av ett roat uttryck, då han med stel min fixerade bordduken. Jag såg på miss West för att vädja till henne. Hon skrattade obesvärat och sade:

»Ser ni, far h a r ingen besättning. Och det är en god taktik.»

»En mycket god taktik», mumlade mr Pike.

Miss West ledde sedan godhetsfullt samtalet ifrån detta ämne och narrade oss snart att skratta åt hennes livliga skildring av en sammandrabbning hon nyligen haft med en Bostonchaufför.

Då middagen var över, gick jag till min hytt efter cigarretter och gjorde då Wada en fråga angående kocken. Wada var alltid en stor nyhetssamlare.

»Hans namn Louis», sade han. »Kines han också,

nej bara halv kines. Andra halvan engelsman. Ni känner till en ö, Napoleon levde länge och kanske dog på den ön?»

»St. Helena», föreslog jag.

»Ja, på den ön Louis född. Han tala mycket bra engelska.»

Mr Mellaire, som nyss blivit avlöst av styrmannen, steg i detta ögonblick in i hallen från däcket och gick förbi mig på väg till den stora akterhytten, där sekondbordet var dukat. Hans »god afton, sir», var så ståtligt och artigt som någon sydstatsgentleman i gamla dagar kunde ha uttalat det. Och ändå kunde jag ej tycka om mannen. Hans yttre väsen var så olikt personligheten där bakom. Till och med då han talade och smålog, kände jag, att han i tysthet lurade på mig, vaktade mig. Och i en intuitiv blixt, jag vet ej varför, påmindes jag om de tre underliga unga männen, som drivits ut sist från skansen och för vilka mr Pike hade läst lagen. De hade också givit mig ett sådant intryck.

Efter mr Mellaire lunkade en självmedveten, tafatt individ med ansikte som en dum pojke och kropp som en jätte. Hans fötter voro till och med större än mr Pikes, men händerna — jag kastade en hastig blick på dem — voro inte så stora som mr Pikes.

Då de gått förbi, såg jag frågande på Wada.

»Timmermannen. Äta vid sekondbord. Hans namn Sam Lavroff. Han komma från Newyork på fartyg. Steward säga han vara mycket ung för att vara timmerman, kanske tjugutvå—tre år.»

Då jag närmade mig den öppna ventilen över mitt skrivbord, hörde jag åter vattnet sjudande och

porlande och förstod, att vi voro på väg. Vi gledo så stadigt och ljudlöst, att t. ex. då vi sutto till bords, det aldrig föll en in, att man rörde sig framåt eller befann sig annat än på landbacken. Jag hade i hela mitt liv varit van vid ångare, och det var svårt att genast vänja mig vid frånvaron av vibreringen från propellern.

»Nå, vad tycker ni?» frågade jag Wada, som liksom jag aldrig hade farit på segelfartyg.

Han smålog artigt.

»Mycket konstigt skepp. Mycket konstiga sjömän. Jag vet inte. Kanske alldeles i sin ordning. Vi få se.»

»Tror ni, det blir bråk?» frågade jag med särskild tonvikt.

»Jag tror sjömän mycket konstiga», svarade han undvikande.

ATTONDE KAPITLET.

Sedan jag tändt min cigarrett, drev jag i väg förröver, där arbetet pågick. Över mitt huvud skymtade otydliga segelduksmassor i stjärnljuset. Man hade satt till segel och gjort det långsamt, efter vad jag kunde förstå, jag som endast var den ömkligaste nybörjare i sådana saker. Formlösa manliga gestalter i långa rader halade i tågen. De halade under mulen tystnad, men den allestädes närvarande mr Pike röt order och lät svordomar hagla från alla håll över deras eländiga huvuden.

Att döma av allt vad jag hade läst hade väl aldrig ett skepp i gamla dagar löpt ut till havs så melankoliskt och liknöjdt. Snart kom mr Mellaire för att hjälpa mr Pike med arbetets ledning. Klockan var ännu inte åtta på kvällen. Folket tycktes ej känna till alla tacklingens enskildheter. Ibland, då högbåtsmännens lama kommandoord ej hade hjälpt, såg jag någon av styrmännen rusa fram till relingen och sticka den rätta tågändan i händerna på karlarna.

De här, nere på däck, voro antagligen de hopplösa. Att döma av rop och diverse ljud fanns det andra uppe till väders, sannolikt de, som åtminstone voro litet sjömanslika, sysselsatta med att kasta loss seglen.

Men på däck! Tjugu eller trettio av de arma satarna fasthakade vid ett tåg, som skulle hissa ett rå, drogo utan ordnad styrka och med ynkligt långsamma rörelser. »Framåt där!» skrek mr Pike. Och ett par tre meter kunde de kanske gå med trossen, innan de stannade som tröttkörda hästar i en backe. Men om en av styrmännen ryckte in och hjälpte till med sin styrka, kunde de gå hela däcket framåt utan att stanna. En av styrmännen, hur gamla de än voro, var i muskelstyrka värd lika mycket som ett halvt dussin av de eländiga kräken.

»Så går det till på sjön», väste mr Pike i mitt öra. »Det är inte befälets plats att gå här och knoga och dra. Men vad skall man ta sig till, då högbåtsmännen äro sämre än gastarna?»

»Jag trodde, att sjömän sjöngo, då de arbeta», sade jag.

»Visst göra de det. Vill ni höra dem?»

Jag visste att det var någon slags ironi i hans röst, men jag svarade, att jag gärna ville höra dem.

»Hej, högbåtsmän!» skrek mr Pike. »Vakna! Stäm upp en sång! Märsefall!»

Under denna paus, som nu följde, kunde jag ha svurit på, att Sundry Buyers klämde händerna mot magen, medan Nancy, glåmig i synen, fuktade sina läppar för att börja.

Det var Nancy, som började, ty från ingen annan kunde väl en sådan gravlik klagan ha kommit. Det var omusikaliskt, oskönt, livlöst och obeskrivligt jämmerligt. Men orden angåvo, att det hela skulle ha sprattlat och sprakat av uppsluppenhet och ysterhet, ty de ord den stackars Nancy sjöng voro:

"Pass på, go' vänner, slå Paddy ihjäl,
så ta vi hans stövlar ifrån'en."

»Sluta, sluta!» skrek mr Pike. »Det är ingen begravning! Finns det ingen av er, som kan sjunga? Kom an då! Det är märsefallet!»

Han avbröt sig för att rusa bort till nagelbänken och rycka de orätta ändarna ur karlarnas händer och sticka åt dem den rätta.

»Kom an, högbåtsman! Stäm opp nu!»

Ur mörkret höjde sig Sundry Buyers röst, sprucken och skröplig och ännu dystrare än Nancys:

"Upp till väders med märseråt,
Whisky åt min Johnny..."

Den andra raden var avsedd för kören, men det var inte mer än två gastar, som mumlade fram den. Sundry Buyers bräkte nästa rad:

"Whisky tog livet av syster min."

Då grep mr Pike in, ryckte till sig den halande parten av taljan tätt intill nageln och höjde sin röst med sällsynt kläm och fart:

"Whisky tog livet av gubben också,
Whisky åt min Johnny."

Han sjöng dessa utmanande rader om och om igen, tills han fick arbetsfart i besättningen och kom den att kraftigt stämma in i omkvädet:

"Whisky åt min Johnny."

Och under hans sång halade de, rörde sig, sjöngo och hade liv i sig, tills han avbröt sången och ropade: »Belägg!»

Och sedan var allt liv och kläm borta ur dem, och de voro åter mumlande och odugliga kräk, som gingo i vägen för varandra, hasade sig fram och snavade i mörkret, tvekade att hugga i tågen och då de fingo fatt i ett, höggo tag i det orätta först. Det fanns också skolkare bland dem, och en gång hörde jag för om midskeppskajutan slag och svordomar och stönanden, och ur mörkret döko två män hastigt fram, i hack och häl efter dem mr Pike, som rabblade upp en hel litania av de olyckor, som skulle hagla över dem, om han någonsin mera ertappade dem med sådana knep.

Det hela var för nedslående för att jag skulle bry mig om att vara med om det längre, jag gick därför akterut och begav mig upp på akterdäck. I lä av navigationshytten vandrade kapten West och lotsen långsamt av och an. Då jag gick förbi dem akteröver, såg jag vid rodret den lille skrumpne gubben, som jag lagt märke till förut på dagen. I ljusskenet från nakterhuset föreföllo hans små blåa ögon ondskefullare än någonsin. Han var så liten och hoptorkad, och den mässingsbeslagna ratten var så stor, att de sågo lika höga ut. Hans ansikte var vittrat och förtorkat och rynkigt, och efter allt utseende var han femtio år äldre än mr Pike. Han var den märkvärdigaste typ av en utbränd gubbe man kunde vänta sig att finna bland matroserna på ett av de stoltaste segelfartygen. Jag fick sedan veta genom Wada, att hans namn var Andy Fay och att han inte var mer än sextiotre år.

Jag stödde mig mot relingen i lä av styrhytten och tittade upp till de luftiga spiror och myriader

tåg, som jag anade funnos där. Nej, tänkte jag, jag hade ingen lust för denna resa. Hela dess atmosfär var obehaglig. Först var det de kalla timmar jag väntade på piren. Och så att miss West kommit med. Och denna besättning av brutna män och galningar. Jag undrade, om den sårade greken i midskeppskajutan ännu låg där och babblade och om mr Pike ännu hade sytt ihop honom, och jag hade alldeles klart för mig, att jag inte ville åse ett sådant fältskärsjobb.

Till och med Wada, som aldrig varit ombord på ett segelfartyg, hade sina tvivel angående resan. Likaså stewarden, som hade tillbragt större delen av sitt liv på segelfartyg. För kapten West existerade ingen besättning. Och vad miss West beträffade, var hon så avskyvärdt robust, att hon ej kunde annat än vara optimist i sådana fall. Hon hade alltid levat; hennes röda blod sjöng endast för henne, att hon alltid skulle leva och att intet ondt någonsin kunde hända hennes stolta personlighet.

Jag kände minsann till det röda blodet. Mitt tillstånd var sådant, att miss Wests rödblodiga hälsa var en ren förolämpning mot mig — ty jag visste, hur tanklöst och hänsynslöst sådant blod kunde vara. Och i minst fem månader — mr Pike hade ju velat slå vad med mig därom om ett skålpund tobak eller en månads hyra — skulle jag vara instängd på samma fartyg som hon. Så sant som livssaft är livssaft, lika säkert skulle jag, innan resan var slut, vara plågad av hennes försök att fånga mig i sina kärleksgarn. — Förstå mig rätt. Min säkra över-

tygelse därvidlag berodde icke på några överdrivna föreställningar om hur begärlig jag var för kvinnor, utan på mina allt utom höga tankar om kvinnorna som mansjägarinnor av naturen. Enligt min erfarenhet höllo kvinnorna jakt på män med precis samma blinda tropism, som låter solvändan vrida sig efter solen och vinrankans klängen treva på ytor, där de kunna fästa sig.

Kalla mig blaserad, det har jag ingenting emot, om därmed menas den intelligensens, skönhetssinnets och känslans världsleda, som kan komma över en ung man på trettio år. Ty jag var trettio, och jag var trött på allt detta — trött och skeptisk. Det var med anledning av detta tillstånd som jag företog resan. Jag ville komma bort från mig själv, komma bort från allt detta och övertänka det från den rätta synpunkten.

Ibland föreföll det mig som om denna världsleda hade kulminerat tack vare den lycka min pjäs gjort — min första pjäs, som bekant. Men det hade varit en sådan framgång, att den väckt tvivel hos mig själv, alldeles som mina många diktsamlingars succés hade väckt tvivel. Hade publiken rätt? Hade kritikerna rätt? Konstnärens uppgift var naturligtvis att ge uttryck åt livet, men vad visste jag om livet?

Ni börjar väl nu få en föreställning om vad jag menar med världsleda, som gripit mig. Jag hade verkligen varit och var mycket sjuk. Galna tankar på att isolera mig helt och hållet från världen hade förföljt mig. Jag hade till och med planerat att fara till Molokai och ägna återstoden av mitt

liv åt de spetälska — jag, som var trettio år gammal och frisk och stark, som ej hade någon särskild tragedi, som hade större inkomster än jag visste hur jag skulle leva upp, som genom vad jag själv åstadkommit hade bragt mitt namn på människornas läppar och bevisat mig vara en kraft att räkna med — jag var så galen, att jag hade tänkt mig spetälskehemmet som mitt framtida öde.

Man tror kanske, att framgången hade förvridit huvudet på mig. Mycket bra. Det går jag in på. Men det förvridna huvudet är i alla fall ett faktum, ett obestridligt faktum — min sjukdom, om ni så vill, en verklig sjukdom och ett faktum. Jag visste detta; jag hade kommit till en intellektuell och konstnärlig kris, något slags livskris. Och jag hade gjort diagnos på mitt eget sjukdomsfall och föreskrivit denna resa. Och här kom nu den grymt friska och djupt kvinnliga miss West med — den allra sista ingrediens jag skulle ha tänkt på att ta med i mitt recept.

En kvinna! Kvinna! Gud skall veta, att jag hade varit tillräckligt plågad av deras förföljelser för att känna till dem. Jag hemställer: trettio år gammal, inte precis ofördelaktigt utseende, en intellektuell och konstnärlig position i världen och en ganska lysande inkomst — varför skulle inte kvinnorna hänga efter mig? Om jag också hade varit puckelrygg, skulle de ha hängt efter mig, bara för min konstnärliga positions skull, bara för mina inkomsters skull.

Ja, och kärlek! Kände jag inte till kärlek — lyrisk, passionerad, galen, romantisk kärlek! Det hörde också till de avslutade kapitlen för mig. Även jag

hade flämtat och sjungit och snyftat och suckat — ja, och känt sorg och begravt mina döda. Men det var så längesedan. Så ung jag var! Nyss tjugufyra! Och sedan hade jag gjort den bittra erfarenheten, att även den eviga sorgen kan dö, och jag hade skrattat igen och lekt med de vackra, glupska malar, som fladdrade omkring min framgångs och mitt konstnärskaps lampa, och sedan hade jag med avsmak dragit mig tillbaka från kvinnornas sällskap och dragit ut på långa lansbrytande äventyr i andens rike. Och här var jag nu ombord på Helsingör, kastad ur sadeln under mina strider med det absolutas problem, bortburen från slagfältet med krossad huvudskål.

Medan jag lutade mig mot relingen och försökte slå ifrån mig alla olycksaningar, kunde jag ej låta bli att tänka på miss West där nere, som gnolade och ställde till oväsen, medan hon gjorde sitt lilla näste i ordning. Och från henne gledo mina tankar bort till kvinnans eviga gåta. Ja, jag med allt mitt futuristiska förakt för kvinnan, måste oupphörligt syssla med kvinnans gåta.

För all del, inga illusioner. Kvinnan, kärlekssökerskan, som förhäxar och behärskar, bräcklig och grym, mild och giftig, trotsigare än Lucifer och lika blottad på stolthet, utgör en ständig, nästan sjuklig lockelse för tänkaren. Vad är denna hennes glöd, som flammar genom alla hennes motsägelser och lågheter? Denna hänsynslösa passion för liv, alltjämt för liv, mera liv på jorden? Ibland förefaller den mig oblyg, hemsk och själlös. Ibland retar den mig. Och ibland imponeras jag av dess

sublimitet. Nej, man undgår inte kvinnan. Liksom en vilde alltid återkommer till en mörk dal, där troll hålla till och kanske gudar bo, återkommer jag till att grubbla över kvinnan.

Mr Pikes röst avbröt mina funderingar. Från fören, på mellandäck, hörde jag honom ryta:

»Ni där på märsrån, om ni fuskar med den där beslagssejsingen, klyver jag skallen på er!»

Han ropade återigen i egendomligt förändrad ton, och den Henry han ropade på var förmodligen pojken från skolskeppet:

»Ni där, Henry, på skysailrån! Beslå inte de där sejsingarna! Stoppa in dem längs råt och gör fast dem med drejrepet!»

Sålunda väckt ur mina drömmar, beslöt jag att gå ner och lägga mig. Åter hörde jag styrmannen ryta:

»Kom an, ni utklädda små herrskapsgossar! Vakna! Liv i spelet!»

NIONDE KAPITLET.

Jag sov inte godt. Först och främst ligger jag länge och läser. Icke förr än klockan två på morgonen sträckte jag mig upp och släckte fotogenläslampan, som Wada hade köpt för min räkning. Jag somnade genast — en god sömn är kanske min största gåva; men jag vaknade nästan genast igen. Sedan under dåsande och tupplurar och oroliga kastningar av och an ansträngde jag mig förgäves att somna, och slutligen uppgav jag det. Men att också, i mitt nervösa tillstånd, råka ut för nässelfeber! Och det till på köpet midt i kalla vintern!

Klockan fyra tände jag lampan, började läsa och glömde min irriterade hud för Vernon Lees nöjsamma tirader mot William James och hans »vilja att tro». Jag låg på fartygets lovartsida, och uppifrån, genom däcket, hörde jag de taktfasta stegen av någon befälsperson på vakt. Jag visste, att det ej var mr Pikes steg, och undrade, om det var mr Mellaires eller lotsens. Någon däruppe var vaken. Arbetet pågick, den vaksamma tillsynen och uppsikten, som antagligen skulle fortgå varenda timme under hela resan.

Halv fem hörde jag stewardens väckarklocka börja ringa, men genast tystas, och fem minuter därefter vinkade jag in honom genom min öppna dörr. Vad

jag önskade var en kopp kaffe, och Wada hade varit hos mig för många år för att jag skulle kunna tvivla på, att han hade givit stewarden noggranna instruktioner och lämnat honom mitt kaffe och min kaffekokningsapparat.

Stewarden var en pärla. Om tio minuter serverade han mig en kopp ypperligt kaffe. Jag läste, tills det dagades, och halv nio, sedan jag slutat min frukost på sängen och klädt mig och rakat mig, gick jag upp på däck. Vi bogserades ännu, men alla segel voro tillsatta för en lätt och gynnsam nordlig bris. Kapten West och lotsen sutto i navigationshytten och rökte cigarrer. Vid ratten såg jag en man, som jag genast rubricerade bland de kompetenta. Han var ingen lång karl, snarare under medellängd. Men hans ansikte var intelligent skuret och hade en bred panna. Tom fick jag sedan veta att han hette, Tom Spink, en engelsman. Han var blåögd, ljushyllt, tämligen gråsprängd och såg ut som en kry femtioåring. Hans svar »god morgon, sir», var muntert, och han smålog, då han uttalade de enkla orden. Han såg inte ut som en sjöman, vilket Henry, skolskeppspojken, gjorde, och ändå förstod jag genast, att han var en sjöman och det en duktig ändå.

Det var mr Pikes vakt, och då jag frågade honom om Tom, medgav han brummande, att mannen var »den bäste av sällskapet».

Miss West dök ut från navigationshytten med morgonfriskt ansikte och sina spänstiga, livfulla rörelser och började genast åstadkomma kontakt. Då hon frågade, hur jag sovit, och jag svarade:

eländigt, begärde hon förklaring. Jag talade om min nässelfeber och visade henne utslaget på mina handleder.

»Ert blod behöver tunnas ur och avkylas», förklarade hon genast. »Vänta en minut. Jag skall se till, vad man kan göra för er».

Och därmed var hon borta och nere och tillbaka igen i en handvändning med ett halvt glas vatten, vari hon rörde ner en teskedfylla cremortartari.

»Drick det här», befallde hon, som om det varit den naturligaste sak i världen.

Jag drack. Och klockan elva på förmiddagen kom hon upp till min stol på däck med en ny dosis av medikamentet. Hon gav mig också en uppsträckning för att jag tillät Wada ge Possum kött. Det var av henne Wada och jag fingo veta, vilken dödssynd det var att ge en liten valp kött. Vidare meddelade hon Possums reglemente och matordning inte allenast till mig och Wada, utan till stewarden, timmermannen och mr Mellaire. Mot de båda senare var hon i synnerhet misstänksam, emedan de åto för sig själva i den stora akterhytten och Possum lekte där, och hon gav ogenerat uttryck åt sina misstankar, midt i ansiktet på dem. Timmermannen mumlade förläget och på bruten engelska försäkringar om sin oskuld både i det förflutna, det närvarande och framtiden, medan han ödmjukt skrapade med sina stora fötter framför henne. Mr Mellaires försäkringar voro av samma innehåll, men de framfördes med en hovmans lena behag.

Med ett ord, Possums diet väckte en riktig storm i Helsingörs vattenglas, och då den var över,

hade miss West etablerat denna särskilda kontakt med mig och ingivit mig en känsla av, att vi rådde om valpen gemensamt. Jag lade senare på dagen märke till, att det var till miss West som Wada gick för att hämta föreskrifter om, med hur mycket varmt vatten han skulle späda ut Possums kondenserade mjölk.

Lunchen stärkte mina goda tankar om kocken. På eftermiddagen tog jag mig en promenad till kabyssen i fören, för att göra hans bekantskap. Han var kines i alla avseenden, så länge han teg, men dömde man bara efter hans tal, var han engelsman. Hans tal var faktiskt så kultiverat, att jag nästan kan säga, att det hade Oxfordbrytning. Han var också gammal, drygt sextio — femtionio sade han själv. Tre saker hos honom föllo särskilt i ögonen: hans leende, som tog i anspråk hela hans slätrakade asiatiska ansikte och hans asiatiska ögon; hans jämna, vita, fulländade tänder, som jag tog för falska, tills Wada upplyste mig om motsatsen, och hans händer och fötter. Det var hans löjligt små och vackert modellerade händer, som kommo mig att betrakta hans fötter. De voro också löjligt små och mycket nätta, nästan sprättaktigt chausserade.

Vi hade lämnat av lotsen vid middagstiden, men Britannia bogserade oss till fram på eftermiddagen och släppte oss ej, förr än oceanen utbredde sig framför oss och land var ett dunkelt streck i väster. Nu, då vi lämnade bogseraren, gjorde vi vår »avfärd» — d. v. s. tekniskt började nu vår resa, fastän vi tillryggalagt drygt tjugufyra timmars väg från Baltimore.

Ungefär då vi kastade loss, stod jag lutad mot relingen i aktern och tittade föröver; då kom miss West fram till mig. Hon hade varit sysselsatt där nere hela dagen och hade nyss kommit upp, som hon sade, för att få en munfull luft. Hon betraktade himlen i drygt fem minuter med förståsigpåaremin, sedan sade hon:

»Barometern står mycket högt — 30:60. Den här lätta nordliga brisen kommer inte att räcka länge. Det blir antingen vindstilla eller också nordostlig storm.»

»Vilketdera skulle ni föredra?» frågade jag.

»Stormen naturligtvis. Den hjälper oss från land, och då blir jag fortare kvitt den plågsamma sjösjukan. — »Ja», fortfor hon, »jag är sjöstark, men jag lider förfärligt i början av varje resa. Ni kommer förmodligen nu inte att få se mig på ett par dagar. Det är därför jag har haft så brådtom med att komma i ordning först.»

»Jag har läst, att lord Nelson aldrig kunde övervinna sin böjelse för kväljningar till sjöss», sade jag.

»Och jag har sett far sjösjuk ibland», svarade hon. »Ja, och några av de starkaste, mest härdade sjömän jag någonsin har sett.»

Nu slöt mr Pike sig till oss och upphörde för ett ögonblick att oavbrutet gå av och an för att jämte oss luta sig mot akterrelingen.

Många av besättningen höllo på att dra i taljor och tåg nedanför oss på mellandäck. För mitt oerfarna öga föreföllo de mindre förtroendeingivande än någonsin.

»En ganska skral besättning, mr Pike», sade miss West.

»Den värsta jag nå'nsin sett», brummade han, »och jag har ändå sett åtskilligt i den vägen. Vi höllo på att lära dem tågen just nu — de flesta av dem.»

»De se utsvultna ut», inföll jag.

»Det äro de, det äro de nästan alltid», svarade miss West, och hennes ögon mönstrade dem med samma värderande boskapsuppköparmin, som jag hade märkt hos mr Pike. »Men de få nog hull genom regelbundna mattider, ingen whisky och ordentlig föda — tror ni inte det, mr Pike?»

»Jo visst. Det få vi alltid. Och vi komma nog att få se liv i dem, då vi ha fått bukt med dem... kanske. Men de ä' ett ynkligt följe.»

Jag tittade upp i luften på de väldiga segeldukmassorna. Våra fyra master tycktes ha slagit ut i blom med alla upptänkliga segel, men ändå sysslade matroserna nedanför oss med att under mr Mellaires ledning sätta till trekantiga segel, som liknade klyvare, mellan masterna, och det var så många, att de täckte varandra. Den långsamhet och klumpighet, varmed besättningen skötte dessa små segel, kommo mig att fråga:

»Men vad skall ni ta er till, mr Pike, med en så oerfaren besättning som denna, om det nu kom en storm över er med alla seglen tillsatta?»

Han ryckte på axlarna, som om jag hade frågat, vad han skulle ta sig till under en jordbävning, om två rader av Newyorks skyskrapor ramlade över honom på en gata.

»Ta er till?» Miss West svarade i hans ställe. »Vi

skulle beslå seglen. Å, mr Pathurst, det kan man göra med vilken besättning som helst. Om man inte kunde det, skulle jag ha drunknat för längesedan.»

»Säkert», instämde mr Pike, »det skulle jag också.»

»Befälet kan åstadkomma underverk med de allra odugligaste matroser, om det kniper», fortfor miss West.

Mr Pike nickade åter instämmande, och jag lade märke till, att hans båda stora labbar, som ögonblicket förut legat slappa över relingen, omedvetet knutit sig. Jag varsnade också färska skavsår på knogarna. Miss West skrattade hjärtligt som åt någonting hon drog sig till minnes.

»Jag kommer ihåg en gång, då vi seglade från San Francisco med en alldeles hopplös besättning. Det var på »Lalla Rookh» — kommer ni ihåg henne, mr Pike?»

»Er fars femte fartyg», nickade han. »Förliste sedan på västkusten — slungades i land vid den stora jordbävningen av tidvattensvågen. Ankarne gingo förlorade, och då hon stötte på nedanför en klippa, ramlade klippan över henne.»

»Just det fartyget. Nå, vår besättning tycktes mest bestå av cowboys och murare och lösdrivare — övervägande lösdrivare. Man kan aldrig begripa, var sjömanshuset fick dem ifrån. Flera av dem hade man supit fulla för att narra dem att ta hyra, det var en säker sak. Ni skulle ha sett dem, då de första gången skickades upp till väders.» Hon skrattade åter. »Det var roligare än att se clownen i en cirkus. Och knappt hade bogseraren kastat loss

utanför Heads, förr än det började blåsa upp och vi begynte minska seglen. Och sedan gjorde vår besättning underverk. Kommer ni ihåg mr Harding? Siles Harding?»

»Tror jag det!» utbrast mr Pike entusiastiskt. »Det var en karl, det — och ändå måste han ha varit en gammal man redan då.»

»Ja, det var en förskräcklig karl», lade hon till och fortfor i nästan vördnadsfull ton: »Och en underbar man.» Hon vände sig till mig. »Han var vår styrman. Besättningen var sjösjuk och eländig och grön. Men mr Harding fick in Lalla Rookhs segel ändå. Vad jag ville tala om för er, var detta:

»Jag stod i aktern alldeles som nu, och mr Harding lät en hop av de där eländiga sjuka karlarna beslå undre märsseglet. — Hur högt kunde det vara över däck, mr Pike?»

»Låt mig se... Lalla Rookh.» Mr Pike tystnade för att beräkna. »Låt oss säga hundra fot.»

»Jag såg det själv. En av de nya sjömännen, en lösdrivare, och han måste redan ha varit ute för mr Harding, ramlade ner från undermärsseglets rå. Jag var bara en liten flicka, men för mig såg det ut som säker död, för han ramlade från lovartssidan av rån rakt ner i däck. Men han föll i storseglets buk, så att han hejdades i fallet, slog en kullerbytta och hamnade nere på däck, oskadd och på fötterna. Och han hamnade tätt bredvid mr Harding, vänd emot honom. Jag vet inte, vem som blev mest överraskad, men det var visst mr Harding, ty han stod där som förstenad. Han hade väntat, att karlen skulle slå ihjäl sig. Men det hade inte karlen. Han

kastade en blick på mr Harding, tog sedan ett vildt skutt upp i riggen och klättrade direkt upp till märsrån.»

Miss West och styrmannen skrattade så hjärtligt, att de knappast hörde mig säga:

»Häpnadsväckande! Tänk en sådan nervskakning för den där gasten, att ramla i dödens käftar så där.»

»Han skulle nog ha blivit värre skadad av Silas Harding, tänker jag», inföll mr Pike med ett nytt skratt, vari miss West instämde.

Nå, allt det där var godt och väl. Livet ombord var ju sådant, och att döma av vad jag sett av vår nuvarande besättning, var sträng behandling nödvändig. Men att en ung fin dam som miss West skulle känna till sådana saker och vara så hemmastadd med denna sida av livet ombord, det var inte fint. Det behagade mig inte, men det intresserade mig, det tillstår jag, och gav mig en säkrare blick för verkligheten. Det härdade emellertid ens känslor, och jag tyckte inte om att tänka mig miss West så härdad.

Jag såg på henne och kunde ej undgå att lägga märke till hennes fasta, fina hud. Hennes hår var mörkt, likaså hennes ögonbryn, som sutto ganska lågt över hennes långlagda ögon. Hennes ögon voro gråa, en varm grå färg, och mycket bestämda och öppna i sitt uttryck, intelligenta och livliga. På det hela taget uttryckte hennes ansikte kanske övervägande ett stort lugn. Hon tycktes alltid vara i vila, i fred med sig själv och den yttre världen. Det vackraste hos henne var ögonen med sina mörka

hårfransar. Men det beundransvärdaste var hennes näsa, mycket rak och ett litet grand för lång, vari den liknade faderns. Men näsryggens och borrarnas fulländade modellering gav ett obeskrivligt intryck av ras och fullblod.

Hon hade en känslig, intelligent och ädel mun — inte så ädel i fråga om form, ty den var mera vanlig, men ädel i fråga om tolerans och energi och då hon skrattade. Hela hennes friskhet och livfullhet låg i hennes mun och ögon. Hon visade sällan sina tänder, då hon smålog, ty därtill tycktes hon egentligen använda ögonen, men då hon skrattade, visade hon sina starka vita tänder, jämna, icke barnsligt små, utan just de normalt och kraftigt formade tänder man kunde vänta sig hos en så frisk och normal kvinna som hon.

Jag skulle aldrig ha kallat henne vacker, men ändå hade hon många av ingredienserna i kvinnlig skönhet. Hon hade färgens hela skönhet, ett vitt skinn, som var friskt vitt och framhölls ännu mera av de svarta brynen och ögonfransarna och det mörka håret. Och på samma sätt framhöllo hårets svärta och hyns vithet hennes ögons varma gråa färg. Pannan var halvhög och halvbred och alldeles slät. Där funnos inga linjer eller antydningar till linjer, som vittnade om nervositet, dagar av nedslagenhet eller nätter av sömnlöshet. Å, hon hade alla kännetecken på den sunda kvinnan, som aldrig oroar sig i onödan och vars alla kroppsliga funktioner försiggå automatiskt och utan att mekanismen gnisslar.

»Miss West har uppträdt för mig som riktig väder-

leksprofet», sade jag till styrmannen. »Vad tror ni om vädret under den närmaste tiden?»

»Det borde hon kunna vara», svarade mr Pike, i det han lyfte sin blick från det sakta svällande havet upp till himlen. »Det är inte första gången hon far över norra Atlanten på vintern.» Han funderade ett ögonblick, medan han granskade havet och himlen. »I betraktande av det höga barometerståndet skulle jag tro, att vi antagligen få en mild nordostlig storm eller också vindstilla — kanske snarare vindstilla.»

Hon gav mig ett triumferande leende och grep plötsligt om relingen, då Helsingör lyftes på en ovanligt hög våg och sjönk ner i vågdalen på en dyning från lovart, som kom alla seglen att fladdra och dåna ihåligt.

»Det är vindstilla, som segrar», sade miss West och gjorde en liten ful min. »Om det här fortsätter, kommer jag att ligga i min koj om fem minuter.»

Hon avvisade med en åtbörd allt deltagande. »Å, gör er inga bekymmer för mig, mr Pathurst. Sjösjuka är bara otrevlig och motbjudande som snöslask, smutsiga vägar och stinksvamp; för resten vill jag hellre vara sjösjuk än ha nässelfeber.»

Det var något i olag med besättningen nedanför oss på däck, någon dumhet eller försummelse, som mr Mellaires höjda röst förrådde för oss. Liksom mr Pike hade han ett sätt att snäsa folket, som var avgjort obehagligt att höra.

På flera av sjömännens ansikten syntes blånader. En särskilt hade ett öga alldeles igensvullet.

»Ser ut, som om han hade törnat emot en stötta i mörkret», anmärkte jag.

Ytterst vältalig och alldeles omedveten var den snabba blick miss West kastade på mr Pikes stora labbar med skrubbade knogar, som lågo på relingen. Det kändes som en knuff för bröstet. Hon visste.

TIONDE KAPITLET.

Den kvällen fingo vi tre män äta middag ensamma med tallrikshållare på bordet, medan Helsingör rullade i dyningarna, som höllo miss West kvar i hytten.

»Ni får inte se henne på ett par dagar», sade kapten West till mig. »Hennes mor var på samma sätt — sjöstark, men alltid sjuk i början av en resa.»

»Det är ombytet.» Mr Pike förvånade mig med den längsta replik jag ännu hört honom uttala vid bordet. »Alla måste vi byta vanor, då vi lämna landbacken. Vi måste glömma alla trevliga stunder i land och alla goda saker, som man kan köpa för pengar, och börja med vakterna, fyra timmar på däck och fyra där nere. Och det kostar på, och vi ä' vid dåligt lynne, ända tills vi hinna vänja oss. Hörde ni Caruso och Blanche Arral i vintras i Newyork, mr Pathurst?»

Jag nickade, alltjämt undrande över hans ordsvall vid bordet.

»Ja, tänk att få höra dem och Homer och Witherspoon och Amato varenda afton, kväll efter kväll, på Metropolitan, och så säga farväl till alltsammans och ge sig till sjöss och försöka vänja sig vid vakterna.»

»Tycker ni inte om sjön?» frågade jag.

Han suckade.

»Jag vet inte. Men sjön är naturligtvis det enda jag känner till . . .»

»Utom musik», inföll jag.

»Ja, men sjön och alla långresorna ha snillat ifrån mig det mesta av all den musik jag annars borde ha fått höra.»

»Ni har väl hört Schumann-Heink?»

»Härlig, härlig», mumlade han hänryckt, och sedan betraktade han mig med ivrig förväntan. »Jag har ett halvt dussin av hennes grammofonnummer, och andra hundvakten är min frivakt. Om kapten West inte hade något emot det . . .» (Kapten West gav med en nick till känna, att han inte hade något emot det.) »Och om ni skulle vilja höra dem? Det är en bra grammofon.»

Och då stewarden hade dukat av bordet, hämtade till min förvåning denna grånade relik från människojaktens dagar, denne gamle barkade sjöbuss, från sin hytt en präktig samling grammofonskivor. Dessa och instrumentet anbragte han på bordet. De stora dörrarna öppnades, så att matsalen och salongen förvandlades till ett enda stort rum. Kapten West och jag halvlågo i stora skinnstolar i salongen, medan mr Pike skötte fonografen. Hans ansikte bestrålades av ljuset från taklamporna, och jag kunde se varje skiftande uttryck däri.

Jag väntade förgäves att han skulle komma med någon slagdänga. Hans skivor voro endast av de allra bästa, och hans ömhet om dem var rörande.

Han handskades med var och en vördnadsfullt som med någonting heligt, vecklade av omslaget och borstade den med en fin kamelhårspensel, innan han satte den på nålen. En lång stund kunde jag ej ta ögonen ifrån de stora, brutala händerna med sina skrubbade knogar, som uttryckte kärlek i varje sin rörelse. Varje beröring av dessa skivor var en smekning, och medan fonografen arbetade, stod han över den och drömde i en himmel av musik, som var hans, uteslutande hans.

Under tiden låg kapten West bakåtlutad och rökte en cigarr. Hans ansikte var uttryckslöst, och han tycktes vara mycket långt borta, oberörd av musiken. Jag nästan tvivlade på att han hörde den. Han sade ingenting under pauserna, visade inga tecken till gillande eller missnöje. Han föreföll övernaturligt lugn, övernaturligt frånvarande. Och medan jag betraktade honom, undrade jag, vari hans arbete bestod. Jag hade ej sett honom utföra något. Mr Pike hade sett till lastningen. Icke förr än fartyget var färdigt att segla, hade kapten West kommit ombord. Jag hade ej sett honom ge en order. För mig såg det ut, som om mr Pike och mr Mellaire gjorde allt arbete. Allt vad kapten West gjorde var att röka cigarrer och leva i lycksalig obekantskap med Helsingörs besättning.

Då mr Pike hade spelat hallelujahkören ur Messias och »Han skall föda sin hjord», nämnde han för mig i nästan urskuldande ton, att han tyckte om andlig musik, kanske därför att han en kort tid som barn hade varit korsångare i San Francisco.

»Och sedan dängde jag kormästarn i skallen med

en långbollracket och smet till sjöss igen», sade han med ett brutalt skratt.

Därpå försjönk han åter i drömmar, medan han spelade »Gloria», Meyerbeers »Himlens konung» och Mendelsohns »Vila i Herran».

Då klockan slog tre kvart på åtta, bar han sina skivor, sorgfälligt insvepta, tillbaka till sin hytt. Jag stod bredvid honom, medan han rullade en cigarrett under väntan på att klockan skulle bli åtta.

»Jag har många flera bra saker», sade han i förtroende, Coenens »Kom till mig» och Faures »Crucifix» och »O Salutaris» — och »Jesus, du som själen älskar», skulle komma ert hjärta att smälta. Jag skall låta er höra dem någon kväll.»

»Tror ni på Gud?» måste jag fråga med anledning av hans exalterade min och då jag ej kunde få hans slavjägarhänder ur mina tankar.

Han tvekade synbarligen, sedan svarade han:

»Ja, det gör jag... då jag hör den där musiken.»

Jag sov eländigt den natten. Utvakad sedan föregående natt slog jag igen min bok och släckte ljuset tidigt. Men knappast hade jag fallit i slummer förr än jag väcktes av min nässelfeber. Den hade ej besvärat mig på hela dagen, men då jag släckte ljuset och somnade, började den fördömda envisa klådan igen. Wada hade ännu ej gått till sängs, och av honom fick jag mera cremortartari. Men det hjälpte inte, och vid midnatt, då jag hörde vakten bytas om, klädde jag mig delvis, kastade på mig nattrocken och gick upp på däck.

Jag såg mr Mellaire börja sin fyra timmars vakt med att gå av och an på babords sida i aktern, och jag smög förbi mannen vid ratten, som jag ej kände igen, och tog min tillflykt i lä av styrhytten.

Ännu en gång betraktade jag det kaotiska spetsverket av tackel och segelbärande rår, tänkte på den galna, idiotiska besättningen och kände olycksbådande aningar. Hur kunde en sådan resa vara möjlig med en dylik besättning på den stora Helsingör, en lastdragare, som bara var ett stålskal på en halv tums tjocklek lastad med fem tusen tons kol? Det var förfärligt att tänka på. Resan hade artat sig illa från början. I den oroliga brist på jämvikt, vari sömnlösheten försätter den, som annars sover bra, kunde jag ej komma till annat resultat än att resan var dömd. Men hur »dömd» den verkligen var, det kunde varken jag eller någon galning ha drömt om.

Jag tänkte på den rödblodiga miss West, som alltid hade levat och ej tvivlade på, att hon alltid skulle leva. Jag tänkte på människojägaren och musikälskaren mr Pike. Mången kryare veteran än han hade gått till bottnen under en sista sjöresa. Vad kapten West beträffade, räknades han ej. Han var för neutral, för frånvarande, ett slags gynnad passagerare, som ej hade annat att göra än att lugnt och passivt vara till i något slags självgjort nirvana.

Sedan kom jag ihåg greken, som sårat sig själv och sytts ihop av mr Pike och låg och pratade nonsens mellan midskeppskajutans stålväggar. Denna bild avgjorde nästan mitt beslut, ty i min feberak-

tiga inbillning representerade han hela den gaina, hjälplösa, idiotiska besättningen. Naturligtvis kunde jag fara tillbaka till Baltimore. Jag hade gudskelov råd att tillfredsställa mina nycker. Mr Pike hade ju sagt mig, till svar på en fråga, att han ansåg Helsingörs dagkostnader under resa uppga till två hundra dollars. Jag hade råd att betala två hundra om dagen eller två tusen under de dagar som kunde åtgå till att föra mig i land igen, till en lotsångare eller något annat fartyg på ingående till Baltimore.

Jag var nu alldeles besluten att gå ned och väcka kapten West och meddela honom mitt beslut, men då dök en annan fråga upp: Alltså är du, tänkaren och filosofen, den världströtte, rädd för att gå till botten, att dö i mörker? Bah! Min stolthet räddade alltså kapten West från att bli störd i sin sömn. Naturligtvis skulle jag fortsätta med äventyret, om det kunde kallas något äventyr att segla rundt Kap Horn med en skeppslast dårar och idioter — och ännu värre, ty jag kom ihåg de tre babyloniska och semitiska, som hade väckt mr Pikes vrede och som hade skrattat så ohyggligt tyst.

Nattens tankar! Sömnlösa tankar! Jag sköt dem ifrån mig och gick ner, genomisad av kölden. Men i navigationshyttens dörr mötte jag mr Mellaire.

»En härlig natt, sir», hälsade han mig. »Skada, att vi inte ha litet vind, som kan hjälpa oss från land.»

»Vad tror ni om besättningen?» frågade jag efter ett ögonblick eller så.

Mr Mellaire ryckte på axlarna.

»Jag har sett många konstiga besättningar i mitt liv, mr Pathurst, men aldrig en så konstig som den här — pojkar, gubbar, krymplingar och — såg ni greken Tony gå överbord i går? Ja, det är bara början. Han är en typ. Under min vakt har en lång irländare blivit tokig. Har ni lagt märke till en liten hoptorkad skotte?»

»Som ser lömsk och arg ut på samma gång och som styrde i förrgår kväll?»

»Just han — Andy Fay. Nå, Andy Fay har nyss klagat på O'Sullivan för mig. Han säger, att O'Sullivan har hotat mörda honom. Då Andy Fay slutade sin vakt klockan åtta, fann han O'Sullivan sysselsatt med att strigla en rakkniv. Jag skall låta er höra samtalet så som Andy upprepade det för mig:

»O'Sullivan sa till mig: Mr Fay, får jag säga er ett ord?» »Ja visst», sa jag, »varmed kan jag stå till tjänst?» »Sälj mig edra sjöstövlar, mr Fay», sa O'Sullivan så artigt som möjligt. »Vad ska ni med dem till?» sa jag. »Det vore mycket vänligt av er», sa O'Sullivan. »Men det är mitt enda par», sa jag, »och ni har själv ett par.» »Mina egna behöver jag i fult väder», sa O'Sullivan. »För resten», sa jag, »har ni inga pengar.» »Jag skall betala dem, då vi få ut vår hyra i Seattle», sa O'Sullivan. »Jag har ingen lust», sa jag, »för resten har ni inte talat om, vad ni ämnar göra med dem.» »Men det skall jag tala om», sa O'Sullivan, »jag vill ha dem för att kasta dem överbord.» Därmed vände jag om för att gå min väg, men O'Sullivan sa mycket artigt och inställsamt, medan han fortfor att strigla sin rakkniv: »Mr Fay, vill ni vara god och komma hit

och låta mig skära halsen av er?» Nu visste jag att mitt liv var i fara och jag har kommit för att anmäla för er, sir, att karlen är en farlig dåre.»

»Eller kommer att bli det snart», anmärkte jag. »Jag lade märke till honom i går, en lång karl, som beständigt muttrar för sig själv?»

»Just han.»

»Har ni många sådana till sjöss?» frågade jag.

»Fler än som behövs, tror jag.»

Han tände i detta ögonblick en cigarrett, och med en snabb rörelse tog han av sig mössan, böjde fram huvudet och höll upp den brinnande stickan för att jag skulle se.

Jag såg ett gråsprängt huvud, vars hjässa ej var alldeles kal, utan delvis betäckt med några spridda långa hår. Tvärsöver denna hjässa, försvinnande i den tätare hårfransen över öronen, gick det förfärligaste ärr jag någonsin har sett. Emedan den blev så otydlig, innan stickan slocknade, och kanske också på grund av ärrets oerhörda ohygglighet, överdriver jag måhända, men jag kunde ha svurit på, att jag kunde lägga två fingrar i den förfärliga klyftan och att den var drygt två fingrar bred. Där tycktes alls inte vara några ben, endast en stor rämna, en djup dal klädd med skinn, och jag var övertygad om, att hjärnan pulserade omedelbart under detta skinn.

Han satte på sig mössan och skrattade på ett roat och lugnande sätt.

»En galen skeppskock har gjort det där med en köttyxa. Vi voro tusentals mil från land, i södra indiska oceanen med kursen ostvart, men kocken hade

fått den idén i sitt virriga huvud, att vi lågo i Bostons hamn, och att jag inte ville låta honom gå i land. Jag vände honom ryggen för tillfället, och jag visste inte, vem det var som högg till mig.»

»Men hur kunde ni bli bra igen från en så fruktansvärd skada?» frågade jag. »Det måste ha funnits en skicklig läkare ombord, och ni måste ha haft en underbar livskraft.»

Han skakade på huvudet.

»Då måste det ha varit livskraften . . . och sirapen.»

»Sirapen!»

»Ja, kaptenen hade gammaldags fördomar mot antiseptisk behandling. Han använde alltid sirap på sårförband. Jag låg i min koj i många långsamma veckor — vi hade en lång resa — och då vi kommo till Hongkong, var såret läkt, vi behövde inte anlita någon läkare i land, och jag gjorde vakt som tredje styrman — vi hade tre styrmän på den tiden.»

Icke förr än långt därefter förstod jag, vilken hemsk roll detta sår i mr Mellaires huvud skulle komma att spela i hans och Helsingörs öde. Om jag vetat det då, skulle kapten West ha blivit väckt ur sömnen på det ovanligaste sätt han någonsin varit med om; ty då skulle han ha väckts av en mycket beslutsam, halvklädd passagerare, som framställt det förslaget att, om det gällde, köpa Helsingör på fläcken med hela hennes last, för att ögonblickligen få segla tillbaka till Baltimore.

Som det nu var, tänkte jag endast, att det var högst märkvärdigt, att mr Mellaire kunnat leva så många år med ett sådant hål i sitt huvud.

Vi fortsatte att prata, och han meddelade mig många detaljer av denna särskilda händelse och andra tilldragelser på sjön i samband med de många tokiga människor man påträffar där.

Och ändå kunde jag inte tycka om karlen. Jag kunde ej anmärka på något, som han sade, eller på hans sätt att säga det. Han föreföll högsinnad, vidsynt och i hög grad man av värld för att vara sjöman. Det var lätt för mig att överse med hans överdrivna sammetsmjuka tal och den konstlade artigheten i hans sätt. Det var inte det. Men hela tiden hade jag en plågsam instinktlik känsla av, att det — fastän jag ej ens kunde se hans ögon i mörkret — bakom dessa ögon, inne i detta huvud, låg en annan varelse på lur, som spionerade på mig, mätte mig, studerade mig och sade ett, medan han menade ett annat.

Då jag sade godnatt och gick ner, var det med en känsla av att ha talat med den ena halvan av ett slags dubbelvarelse. Den andra halvan hade ej talat. Men ändå kände jag den där, flyktig och oåtkomlig, bakom denna mask av ord och kött och blod.

ELFTE KAPITLET.

Men jag kunde icke sova. Jag tog mera cremortartari. Det måste vara sängvärmen, antog jag, som hetsade upp min nässelfeber. Men så snart jag upphörde att anstränga mig att få sova och tände lampan och läste, avtog retningen i min hud. Men då jag skruvade ned lampan och tillslöt mina ögon, var jag plågad igen. Så gick timme efter timme, varunder jag, mellan fruktlösa försök att somna, lyckades arbeta mig igenom många sidor av Rosnys »Le Termite» — en icke särdeles muntrande sysselsättning, det måste jag säga, ty den handlade endast om mikroskopiska och överdrivet utarbetade skildringar av Noël Servaises pinade nerver, kroppsliga smärtor och intellektuella fantasibilder. Slutligen slängde jag undan romanen, svor över alla analyserande fransmän och fann en viss lättnad hos den mera gladlynte och cyniske Stendahl.

Över mitt huvud kunde jag höra mr Mellaire ständigt gå av och an. Klockan fyra ombyttes vakten, och jag kände igen mr Pikes gubbsteg. En halvtimme därefter, just som stewardens väckarklocka gav alarm och genast tystnades av denne lättsövde asiat, började Helsingör luta över åt min sida. Jag kunde höra mr Pike ryta och väsa fram kom-

mandon, och ibland drog ett tramp och ett hasande av många fötter fram över mitt huvud, då den märkvärdiga besättningen halade och drog. Helsingör fortfor att luta, tills jag kunde se vattnet mot min ventil, och sedan fick den säkrare kurs och flög framåt med en sådan fart, att jag kunde höra skummet fräsa och sjunga genom det runda tjocka glaset bredvid mig.

Stewarden kom in med kaffe, och jag läste till daggryningen eller ännu längre, då Wada serverade mig frukost och hjälpte mig att kläda mig. Även han klagade över, att han inte kunde sova. Han delade rum med Nancy i en av hytterna i midskeppskajutan. Wada beskrev situationen. Det lilla rummet med sina stålväggar var lufttätt, då ståldörren var stängd. Resultatet blev, att Wada i den övre kojen varit nära att kvävas. Han berättade, att luften blivit så tjock, att lamplågan, hur högt den än skruvades upp, drog ner och nästan vägrade att brinna. Nancy snarkade storartat hela tiden, medan han ej kunnat få en blund i sina ögon.

»Han är inte renlig», berättade Wada. »Han är ett svin. Aldrig mera vill jag sova där.»

Då jag kom upp på däck, fann jag, att Helsingör med många av sina segel beslagna klöv den upprörda sjön under en mulen himmel. Jag fann också mr Mellaire marscherande av och an, alldeles som jag lämnade honom för flera timmar sedan, och jag hade riktigt svårt att sätta mig in i, att han ej hade vakten mellan fyra och åtta. Han sade mig, att han hade sovit från fyra till halv åtta.

»Det är en given sak, det, mr Pathurst, jag sover

alltid som ett barn... det betyder ett godt samvete, sir, ja, ett godt samvete.»

Och medan han uttalade denna platta fras, hade jag en obehaglig förnimmelse av, att den främmande varelsen inne i hans huvud vaktade mig, studerade mig.

I salongen rökte kapten West cigarr och läste i bibeln. Miss West visade sig ej, och jag var tacksam för, att jag ej också drabbats av sjösjukans förbannelse förutom sömnlöshetens.

Utan att be någon om lov anordnade Wada en sovplats åt sig i ett avlägset hörn av den stora akterhytten, där han stängde av hörnet med en bastant hopsurrad vägg av mina koffertar och tomma boklådor.

Det var en ganska otrevlig dag, ingen sol, regnduschar då och då och ett ständigt dån av vågorna mot lovartsrelingen och forsande sjöar över däcket. Med ögonen fastnitade vid salongsfönstren, som vette åt mellandäck, såg jag de eländiga sjömännen, så snart de kommenderades att hala eller dra, bli genomvåta av de inrusande sjöarna. Flera gånger såg jag några av dem slås omkull och rulla omkring i det löddriga skummet. Men bland dessa omkullspolade män, som hukade sig ner och hakade sig fast, rörde sig mr Pike eller mr Mellaire stadigt och raka i ryggen, med säker balans. De förlorade aldrig fotfästet. De ryggade aldrig tillbaka för en dusch från sidan eller en störtskur ovanifrån. De hade levat på annan kost, livades av en annan anda, voro av järn i motsats till de stackars uslingar de hade under sitt kommando.

På eftermiddagen dåsade jag en halvtimme i en av de stora stolarna i salongen. Om ej fartyget rullat så våldsamt, kunde jag ha sovit där i timtal, ty nässelfebern generade mig icke. Kapten West låg utsträckt på salongssoffan med filttofflor på fötterna och sov avundsvärdt. Av instinkt, kan jag säga, bibehöll han sin plats midt i sin djupa sömn och rullade ej ner på golvet. Han höll lätt en halvrökt cigarr i sin ena hand. Jag iakttog honom i en timmes tid och visste, att han sov, och förvånade mig över, att han bibehöll sin obesvärade ställning och ej tappade cigarren.

Efter middagen blev det ingen grammofon. Under den andra hundvakten mellan sex och åtta var mr Pike på däck. Dessutom rullade det för mycket, förklarade han. Det skulle komma nålen att hoppa och skrapa hans älskade skivor.

Och ingen sömn! Ännu en tröttande och plågsam natt, ännu en tråkig, mulen dag med blygrå, upprörd sjö. Och ingen miss West. Wada är också sjösjuk, ehuru han hjältemodigt höll sig uppe och försökte passa upp mig med glasaktiga ögon, som ingenting sågo. Jag lät honom koja och läste i ändlösa timmar, tills mina ögon blevo trötta och min hjärna förvirrades av överansträngning och brist på sömn.

Kapten West är inte mycket pratsam. Ju oftare jag träffar honom, desto mera besviken blir jag. Jag har ännu ej funnit någon grund för det första intryck jag fick av honom. Han har en överlägsen varelses hela jämvikt och air, men ändå undrar

jag, om det inte bara är jämvikt och air och ingenting annat. Alldeles som jag vid första sammanträffandet, innan han sagt ett ord, hade väntat mig få höra ord av oändlig godhet och visdom flöda från hans läppar och sedan hörde honom tala idel banaliteter, så anser jag mig nu nästan nödsakad att dra den slutsatsen, att all hans rasprägel och energiska örnnäsa och resliga, aristokratiska smidighet endast är en yta utan någonting bakom sig.

Och ändå kan jag inte finna någon anledning att förkasta det första intrycket. Han har inte visat någon kraft, men ej heller någon svaghet. Ibland undrar jag, vad som finns bakom dessa klara blåa ögon. Jag har naturligtvis inte lyckats finna något intellektuellt underlag. Jag prövade honom med William James' »Varieties of Religious Experience». Han ögnade på några sidor och lämnade den sedan tillbaka till mig med den rättframma förklaringen, att det ej intresserade honom. Han har inga egna böcker. Han läser tydligen icke. Vad gör han då? Jag dristade mig till att känna honom på pulsen i politik. Han hörde artigt på, sade ibland ja och ibland nej, och då jag tystnade av idel hopplöshet, sade han ingenting.

Avståndet mellan de båda styrmännen och besättningen är kolossalt, men ännu större är avståndet mellan kapten West och hans styrmän. Jag har aldrig hört honom säga annat till mr Mellaire än »god morgon». Vad mr Pike beträffar, som äter tillsammans med honom tre gånger om dagen, är konversationen mellan dem knappast livligare. Och jag

är förvånad över den djupa respekt mr Pike tycks hysa för sin chef.

En annan sak. Vari bestå kapten Wests skyldigheter? Hittills har han gjort ingenting utom att äta tre gånger om dagen, röka många cigarrer och varje dag ta sig en promenad på ett par kilometer rundt akterdäcket. Styrmännen göra allt arbete, och det är ett hårdt arbete, fyra timmar på däck och fyra där nere, dag och natt, utan omväxling. Jag iakttar kapten West och förvånas. Han halvligger i salongen och koxar rakt framför sig i timtal, så att jag nästan blir utom mig av begär att fråga honom, vad han tänker på. Ibland tvivlar jag på, att han tänker alls. Jag uppger honom. Jag kan inte loda honom.

På det hela taget en tryckande dag med regndusk och spolande sjöar tvärsöver däcket. Jag förstår nu, att problemet att föra ett fartyg med fem tusen tons kol omkring Kap Horn är allvarligare än jag hade trott. Helsingör ligger så djupt i vattnet, att hon liknar en på vattnet drivande timmerstock. Hennes höga sex fots relingar av stål kunna ej hindra sjöarna från att slå in. Tvärtom, hon tryckes ner, tills hon är död, och jag blir förfärad, då jag tänker på, hur många tusen tons av Atlantens vatten som bara på denna enda dag ha spolat in och runnit ut igen genom hennes sprutande spygatt och skallrande däcksportar.

Ja, en tryckande dag. De båda styrmännen ha turat om på däck och i sina kojer. Kapten West har dåsat på salongssoffan eller läst i bibeln. Miss West är fortfarande sjösjuk. Jag har tröttat ut mig med

att läsa, och yrseln i min sömnlösa hjärna gör mig böjd för melankoli. Till och med Wada är en allt utom uppmuntrande syn, där han på bestämda tider kravlar sig upp ur sin koj och med sjuka, glasartade ögon försöker ta reda på, vad jag möjligen kan behöva. Jag önskar nästan, att jag kunde bli sjösjuk själv. Jag hade aldrig drömt om, att en sjöresa kunde vara så föga upplivande som denna tycks vara.

TOLFTE KAPITLET.

Ännu en förmiddag med mulen himmel och blygrått hav, och Helsingör med halva sin segelmassa tillsatt fortsätter med skallrande däcksportar och forsande spygatt sin kurs österut mot Atlantens hjärta. Och jag har inte lyckats sova mer än en halvtimme sammanlagt. På det sättet skall jag snart ha förtärt all cremortartari, som finns ombord. Aldrig har jag haft en sådan nässelfeber. Jag kan inte förstå det. Så länge jag låter lampan brinna och läser, känner jag ingenting. Men så snart jag släcker lampan och dåsar till, börjar retningen och det slår upp kulor på min hud.

Miss West är nog sjösjuk, men ligger inte i dvala, ty hon skickar ofta stewarden till mig med mera cremortartari.

I dag har jag haft en uppenbarelse. Jag har upptäckt kapten West. Han är en samurai. Ni kommer ihåg samuraien, som H. G. Wells skildrar i sin »Modern Utopia» — den överlägsna ras av män, som veta så mycket och behärska livet och sina medmänniskor på ett ojämförligt välvilligt och klokt sätt? Nåväl, det är just vad kapten West är. Låt mig tala om det för er.

Vi fingo annan vind i dag. Då sydväststormen var som starkast, kastade vinden om på ett ögonblick, åtta streck eller lika mycket som en fjärdedel av cirkeln. Tänk bara! Tänk er en tjutande storm från sydväst. Och tänk er sedan, att vinden i en ännu starkare och våldsammare storm helt plötsligt anfaller er från nordväst. Vi hade seglat genom en cirkelstorm, förklarade kapten West för mig, och vinden kunde väntas gå igenom hela kompassen.

Klädd i sjöstövlar, oljerock och sydväst hade jag stått och hängt en stund vid akterdäckstrappan och tittat ner på de stackars matroserna, som oupphörligt stodo i vatten till halsen eller spolades över helt och hållet eller slungades som halmstrån omkring på däck, medan de halade och drogo blindt och slött och tydligen förskrämda, under mr Pikes kommando.

Mr Pike var midt ibland dem, manövrerade med dem och arbetade med dem. Han utsatte sig för det samma som de, men på ett eller annat sätt lyckades han slippa förlora fotfästet, fastän han flera gånger alldeles försvann för mig. Detta kunde inte bara vara tur, ty två gånger såg jag honom i spetsen för en avdelning av besättningen, han själv närmast nagelbänken. Och två gånger under en sådan situation såg jag Atlanten forsa över relingen och störta över dem. Och varje gång stod han ensam kvar och höll tågets rundtörn över nageln, medan de andra hjälplöst slungades bort.

Det föreföll mig nästan lika roligt som på en cirkus att åse deras fasoner. Men jag hade ingen aning om, att situationen var så allvarsam, förrän vinden började tjuta vildare än någonsin och sjön

stod som en rök, vit av fradga, och två matroser ej reste sig från däcket. Den ene bars föröver med avbrutet ben — det var Lars Jacobsen, en enfaldig skandinav, och den andre, Kid Twist, bars sanslös bort med blödande huvudskål.

Under de värsta orkanerna nödgades jag, på min höga plats, dit sjöarna ej nådde, haka mig hårdt fast vid bröstvärnet för att ej blåsa bort. Mitt ansikte värkte av det piskande skummet, och jag hade en känsla av, att blåsten sopade bort spindelvävarna ur min sömnfattiga hjärna.

Och hela tiden gick kapten West av och an, hög och smärt, aristokratisk, elegant i sin våta oljerock, skenbarligen liknöjd, utan att ge några order och utan ansträngning lämpade sin kropp efter Helsingörs våldsamma rullningar.

Det var under detta skede av ovädret som han gjorde så pass våld på sig, att han berättade mig, att vi nu vore ute för en cirkelstorm och att vinden gick hela kompassen rundt. Jag lade märke till, att han höll sin blick stadigt fästad på den mulna himlen med sina drivande moln. Till sist, då vindens styrka ej tycktes kunna ökas vidare, fann han på himlen vad han sökte. Det var då jag för första gången hörde hans röst — en havsröst, klar som en klocka, tydlig som silver av en outsäglig mildhet och kraft, som om den varit Gabriels trumpet. Vilken röst, dominerande utan ansträngning. Stormens väldiga strupe, som tvangs att tala genom Helsingörs motstånd, ropade i alla stag, röt i vanten, trummade med de strama tågen mot stålmasterna och framkallade från myriaderna av fina

tåg högt uppe i luften en djävulskör av gällt pip och gnissel. Men ändå, genom detta vanvettiga oväsen trängde kapten Wests röst, tydlig, mjuk som musik och kraftig som ärkeängelns kallelse till domen. Och den bar föreskrifter och bud till mannen vid ratten och till mr Pike, som stod i vatten upp till midjan nedanför oss. Och mannen vid ratten lydde, och mr Pike lydde, röt och fräste order till de arma omkringrullande satarna, som turvis rullade omkring och lydde honom. Och som rösten var, sådan var också ansiktet. Detta ansikte hade jag aldrig sett förr. Det var bebådelseängelns ansikte, kyskt av visdom, lugnt och strålande av makt. Det var kanske lugnet, som frapperade mig mest av allt. Det var likt lugnet hos en varelse, som hade strävat igenom kaos för att hugsvala stackars av havet utslitna män med det glada budskapet, att allt var godt. Det var icke stridsmannens ansikte. För min uppjagade inbillning var det ansiktet av en, som dvaldes bortom elementens kamp och blodets glupska tvedräkt.

Samuraien hade kommit i blixt och dunder, ridande på stormens vingar, vägledande den jättelika, arbetande Helsingör i hela hennes otympliga klumpighet, böjande dessa hjälplösa skaror av mänskliga varelser efter sin vilja, som var visdomens vilja.

Och medan den underbara Gabrielsrösten teg och männen utförde hans befallningar, stod kapten West där helt oberörd och kallblodig, mera hög och spenslig och aristokratisk än någonsin i sin våta oljerock, och lade sin hand på min axel och pekade

akteröver åt det håll, varifrån vinden kom. Jag tittade, och allt vad jag kunde se var som en dunkel rök av hav och luft och en molnbank, som jagade vildt mot oceanens bröst. Och i samma ögonblick upphörde den sydvästliga stormen. Det fanns ingen storm, inga fladdrande sefyrer, endast en djup stillhet i luften.

»Vad är det?» flämtade jag, ur jämvikten genom vindens plötsliga upphörande.

»Vindskiftet», sade han. »Där kommer det.»

Och det kom från nordväst, en vindström, en atmosfärisk stöt, som förvirrade och förlamade och åter kom Helsingörs harpsträngar att protestera. Den slungade mig emot relingen. Jag var som ett visset strå. Medan jag vände mig emot denna nya, plötsliga storm, drev den tillbaka luften i mina lungor, så att jag storknade och vände mitt huvud åt sidan för att få andas i lä. Mannen vid ratten lyssnade åter till Gabriels röst, och mr Pike på däcket inunder lyssnade och upprepade röstens vilja, och kapten West i smidig och ståtlig jämvikt mötte vindens anlopp och gick långsamt av och an på däcket.

Det var storartat. Nu och för första gången lärde jag känna havet och de män, som betvinga det. Kapten West hade trädt fram och gjort sig gällande. På stormens kritiska höjdpunkt hade han tagit hand om Helsingör, och mr Pike hade blivit, vad han egentligen endast var, förman för ett arbetslag av matroser, slavfogden, som tjänade den ende herren, samuraien.

Ännu en minut eller så drev kapten West av och

an, lutade sig lätt mot denna nya, avskyvärda storms bröst eller stödde ryggen mot den, och sedan gick han ner, men stannade ett ögonblick med handen på vredet till navigationshyttens dörr för att kasta en sista granskande blick på den stormvita sjön och den ilsket svartblåa himmel han hade betvingat.

Tio minuter därefter, då jag gick förbi den öppna salongsdörren, tittade jag in och fick se honom. Sjöstövlar och stormmundering voro borta; hans fötter, i filttofflor, vilade på en pall; han låg bakåtlutad i den stora skinnstolen och rökte och drömde med vidöppna ögon, försjunken i tankar, utan att se något — eller om han såg, såg han saker och ting bortom de gungande salongsväggarna och utom min synkrets. Jag har fått en ofantlig respekt för kapten West, ehuru jag nu känner honom ännu mindre än det lilla jag trodde mig känna honom förut.

TRETTONDE KAPITLET.

Det är inte underligt, att miss West fortfarande är sjösjuk på en sådan ocean, som har blivit en tummelplats, där nyckfullt svängande stormar torna upp de utvaldaste och mest berglika bränningar av motvågor. Det är häpnadsväckande så den arma Helsingör stampar, dyker, rullar och dansar med alla sina luftiga spiror och master och alla sina fem tusen tons död vikt. För mig är hon den redlösaste varelse man kan tänka sig, men mr Pike, med vilken jag nu promenerar på akterdäck då och då, säger mig, att kol är en bra last och att Helsingör är bra lastad, ty det har han själv sett till.

Ibland stannar han midt i sin ändlösa vandring för att åse hennes galna fukter. Synen är mycket behaglig för honom, ty hans ögon glänsa, och ett svagt skimmer sprider sig över hans ansikte och ger det en prägel av extas. Helsingör ligger honom varmt om hjärtat, det är jag säker på. Han kallar hennes uppförande beundransvärdt, och vid sådana tillfällen säger han mig ännu en gång, att det var han, som hade uppsikt över hennes lastning.

Det är högst egendomligt, så denne man under ett långt liv till sjöss har vant sig vid sjöns rörelse. Det finns en rytm i detta kaos av brottande och

varandra korsande vågor. Jag känner denna rytm, fastän jag icke förstår den. Men mr Pike vet den. Flera gånger, medan vi gingo av och an i eftermiddags, då jag ej förstod, att någonting särskilt underligt var överhängande, grep han mig i armen, just som jag förlorade balansen och Helsingör lade sig på sidan och sjönk och sjönk så man trodde det aldrig skulle sluta, fastän det alltid slutade med en plötslig knalleffekt, då hon började rulla åt motsatt håll. Förgäves ansträngde jag mig att ta reda på, hur mr Pike kunde ha reda på dessa konster på förhand, och jag är frestad att tro, att han inte alls medvetet väntar på dem. Han känner dem bara, han vet dem. De och sjön äro ingrodda i honom.

Mot slutet av vår lilla promenad gjorde jag mig skyldig till att otåligt skaka av mig hans stora labb, då den plötsligt grep mig om armen. Jag hade icke märkt, att Helsingör i detta ögonblick var mera danslysten än någonsin. Jag skakade därför av mig det stödjande greppet, och i nästa ögonblick hade Helsingör rusat ner och begravt ett par hundra fot av sin styrbordsreling under vattnet, medan jag flög utför däcket och törnade emot navigationshyttens vägg, så att jag svimmade. Mina revben och en axel värka ännu. Men hur visste han det?

Och han stapplar aldrig och tycks aldrig vara i fara att slungas omkull. Tvärtom, han har ett sådant övermått av säker balans, att han ibland har lånat mig litet av sitt övermått. Jag börjar ha mera respekt inte för sjön, men för sjöns män,

icke för de skockar av sjömän, vilka äro som slavar på våra däck, utan för de verkliga sjömän, som äro deras herrar — för kapten West, för mr Pike, ja och för mr Mellaire, hur illa jag än tycker om honom.

Så tidigt som klockan tre på eftermiddagen gick vinden, fortfarande storm, tillbaka till sydväst. Mr Mellaire hade vakten på däck, och han kom ner och rapporterade förändringen till kapten West.

»Vi skola vända fördevind klockan fyra, mr Pathurst», sade andre styrmannen, då han kom tillbaka. »Den manövern kommer att intressera er.»

»Men varför vänta till fyra?» sade jag.

»Kaptenens order, sir. Då ombytas vakterna, och vi kunna använda bägge vakterna utan att ansträngа vakten där nere genom att kalla upp den nu.»

Och då båda vakterna voro på däck, kom kapten West ut från navigationshytten, åter klädd i oljekläder. Mr Pike ute på bryggan tog befäl över de många matroser, som på däck och i aktern skulle sköta mesanbrassarna, medan mr Mellaire gick föröver med sin vakt för att sköta för- och stormastbrassarna. Det var en vacker manöver, ett fäktande med handspakar, varigenom de lättade vindstyrkan på H'elsingörs akter och ökade den i fören.

Kapten West gav alls inga order och tycktes alldeles ha glömt vad som försiggick. Han var åter den gynnade passageraren, som var ute på lustresa för sin hälsas skull. Och ändå visste jag, att båda hans styrmän voro obehagligt medvetna om hans

närvaro och eggades att uppbjuda hela sin duglighet. Nu kände jag till kapten Wests ställning ombord. Han är Helsingörs hjärna. Han är överstrategen. Det kräver mera att leda ett fartyg på oceanen än att göra vakter och kommendera besättningen till att göra sitt. De äro schackbönder, och de båda styrmännen äro pjäser, med vilka kapten West sköter spelet mot hav och vind, och årstider och havsströmmar. Han är den, som vet. De äro tungan, varigenom han ger uttryck åt sin kunskap.

En svår natt — lika svår för Helsingör som för mig. Hon hanteras ganska illa av den vinterliga Atlanten. Jag somnade tidigt, utmattad av brist på sömn, och vaknade efter en knapp timme, ytterligt plågad av min svullna och svidande hud. Mera cremortartari, mera läsning, flera fåfänga försök att somna, men strax före fem, då stewarden kom in med mitt kaffe, kastade jag på mig nattrocken och trevade mig in i salongen, halvt från vettet. Jag dåsade i en skinnstol och slungades ur den vid en våldsam rullning av fartyget. Jag försökte soffan, somnade genast, men ramlade nästan ögonblickligen i golvet. Jag är övertygad om, att då kapten West tar sig en lur på den soffan, sover han bara till hälften. Hur kan han eljes bibehålla en så kinkig ställning? Så vida inte havet och dess rörelser äro ingrodda även hos honom.

Jag gick in i matsalen, trängde mig ned på en fastskruvad stol och somnade med huvudet på mina armar och armarna på bordet. En kvart över sju

väckte stewarden mig genom att ruska mig i axlarna. Det var dags att duka.

Dövad av den korta, tunga sömn jag fått klädde jag mig och vinglade upp på akterdäck i hopp att blåsten skulle klara min hjärna. Mr Pike hade vakten och gick av och an på däcket med säkra, men av ålderdom släpande steg. Mannen är ett underverk — sextionio år gammal, ett liv av hårda strapatser, men ändå stark som ett lejon. Den förflutna nattens timmar hade han tillbragt sålunda: mellan fyra och sex e. m. på däck, åtta till tolv på däck, fyra till åtta f. m. på däck. Om några minuter skulle han avlösas, men klockan tolv skulle han åter vara på däck.

Jag lutade mig mot räcket på akterdäck och stirrade mot fören, över däckets ödsliga vidder. Varje port och spygatt gjorde sitt bästa för att minska trycket av Atlanten, som oavbrutet spolade över skeppet. Något slags nagelbänk av trä hade ryckts bort vid styrbords reling nedanför mesanvanterna, och en väldig massa linor och tåg flöt hit och dit på däck. Här arbetade Nancy och ett halvt dussin av besättningen, mellan störtsjöarna och med fara för livet, på att reda upp detta kaos.

Nancys ansikte var mycket blekt efter långvarig sjukdom, och då vattenbergen dånade över Helsingörs reling och hotade att störta ner, var han alltid den förste, som sprang till livräddningslinan, vilken spänts tvärs över det breda däcket i fören och aktern.

De övriga voro knappast mindre sena att släppa sitt arbete och sätta sig i säkerhet — om det kan

kallas säkerhet att gripa ett rep med bägge händerna, medan fötterna förlora sitt fäste och man slungas raklång ut på den kokande ytan av en iskall havsvåg. Inte underligt, att de sågo eländiga ut. Hur uselt deras tillstånd var, då de kommo ombord i Baltimore, sågo de mycket sämre ut nu tack vare de sista dagarnas strapatser i väta och köld.

Mr Pike stannade då och då under sin vandring fram och tillbaka på akterdäck och småskrattade sardoniskt åt vad som tilldrog sig med de arma satarna därnere. Den mannens hjärta är barkat. Själv av järn har han stått ut, och han har varken fördragsamhet eller medlidande med dessa uslingar, som sakna hans egen oerhörda järnvilja.

Jag lade märke till den stendöve mannen, den snedvridne bortbytingen, vars ansikte jag skildrat som en illa behandlad och sinnesslö fauns. Hans ljusa, rinnande, sorgfulla ögon voro mera sorgfyllda än någonsin, hans ansikte ännu mera magert och glåmigt av lidanden. Och ändå vittnade hans ansikte om ett övermått av nervositet, känslighet och en patetisk iver att vara till lags och uträtta något. Jag kunde ej undgå att se, att han trots sin bedrövliga andliga fattigdom och sin eländiga och bräckliga kropp gjorde det mesta arbetet, alltid var den siste, som sprang till livräddningslinan och den förste, som släppte den och pulsade upp till knäna eller midjan genom det forsande vattnet för att åter ta i tu med den ofantliga orediga massan av rep och tåg.

Jag anmärkte till mr Pike, att besättningen såg magrare och klenare ut än då de påmönstrades,

och han dröjde ett ögonblick med att svara, medan han tittade ned på dem med sin min à la kreatursköpare.

»Det göra de visst, det», sade han med vämjelse. »Ett klent släkte, det är just vad de äro — ingenting att bygga på, ingen kärna. Den minsta obetydlighet drar ner dem. På min tid blev man fet på så'nt där arbete — men feta blevo vi inte ändå, vi arbetade så hårdt, att det inte fanns någon möjlighet att lägga på hullet. Vi läto aldrig arbetsfarten sakta av, det var alltsammans. Men det här avskrapet och utskummet ... à propos, kommer ni ihåg den där karlen jag talade med den första dagen, som sa', att han hette Charles Davis?»

»Den, som ni trodde det var något på tok med?»

»Ja, och det var det också. Han ligger i midskeppskajutan tillsammans med greken nu. Han kommer inte att göra ett dugg nytta under hela resan. Han om någon är ett sjukhushjon. Han har hål på kroppen, som jag kan köra ner handen i. Jag vet inte om det är rötsår eller kräfta eller sår efter kanonskott, eller vad det kan vara. Och han var nog fräck att påstå, att de hade slagit ut, sedan han kom ombord!»

»Hade han dem då förut?» frågade jag.

»Ja visst! Tro mig, mr Pathurst, de ä' flera år gamla. Men han är ett underverk. Jag höll ögonen på honom de första dagarna, skickade upp honom till väders, lät honom gå ner i lastrummet och lämpa några tons kol, lät honom göra allt möjligt, men han gjorde aldrig en sur min. Men att stå i saltvatten upp till halsen knäckte honom till

sist, och nu är han sjukrapporterad — för hela resan. Och han kommer att få sin hyra för hela tiden, vara fri från vakt hela nätterna och aldrig göra ett dugg. Ja, det var just en trevlig en vi fick på halsen, och där har Helsingör förlorat ännu en matros.»

»Ännu en!» utbrast jag. »Skall greken dö?»

»Kommer aldrig i fråga. Honom skall jag ställa vid ratten om några dagar. Jag talar om de odugliga. Ett helt dussin av dem tillsammanstagna gör inte så mycket nytta som en enda riktig karl. Jag säger inte detta för att skrämma upp er, ty det är ingenting att oroa sig för, men nog komma vi att få ett riktigt helvete under den här resan.» Han avbröt sig och tittade fundersamt på sina såriga knogar, som om han beräknat, hur mycket kraft det fanns kvar i dem, och sedan suckade han och sade: »Ja, nog kommer jag att få lägga manken till, det vill jag lova.»

Att beklaga mr Pike tjänar ingenting till, då blir han bara ännu bistrare i hågen. Jag försökte det, och han svarade:

»Ni borde se på karlen med den krokiga ryggen under mr Mellaires vakt. Han är ett riktigt kräk för resten och en landtkrabba och väger inte mer än fyrtiofem kilo och måste vara femtio år gammal och är sned i ryggen, och ändå är han matros på Helsingör, kan man tänka sig. Och det värsta av allt är, att han begagnar sig av det som ett vapen; han är elak och lömsk, han är en orm, en geting, han är inte rädd för något, för han vet, att man törs inte slå till honom, man är rädd att slå

honom fördärvad. Å, han är en pärla av renaste vatten, det kan ni svara vem som helst, som frågar. Och om ni inte på annat sätt kan ta reda på vem det är jag menar, så är hans namn Mulligan Jacobs.» — —

Efter frukosten, återigen på däck, under mr Mellaires vakt, upptäckte jag en annan duglig karl. Han stod vid ratten, en liten undersätsig, muskulös man på låt oss säga fyrtiofem år med svart hår, grånat vid tinningarna, profilen litet fågelaktig, en svartmuskig karl med pigga, intelligenta svarta ögon.

Mr Mellaire bekräftade mitt omdöme genom att säga mig, att karlen var den bästa sjömannen i hans vakt, en riktig sjöman. Då han kallade honom »maltesaren från City» och jag frågade varför, sade han:

»Först och främst emedan han är maltesare, och för det andra emedan han talar Londondialekt som en inföding, och ni kan vara säker på, att han hörde klockorna i St. Mary le Bow i City, innan han lärde sig säga mamma.»

»Nå, har O'Sullivan köpt Andy Fays sjöstövlar än?» frågade jag.

Det var i detta ögonblick som miss West kom upp på akterdäck. Hon var lika rosenkindad och livskraftig som vanligt, och om hon hade varit sjösjuk, syntes det åtminstone inte på henne. Då hon kom emot mig och hälsade på mig, kunde jag ej undgå att återigen lägga märke till hennes spänstiga gång och hennes vackra, fasta hull. Hennes hals, som rörde sig fritt i sin sjömanskrage och

sin urringade vita sweater, tycktes för mina sömnlösa, avundsjuka ögon nästan fruktansvärdt kraftig. Hennes hår under den vita, virkade mössan var slätt och välskött. Det allmänna intryck hon gjorde var faktiskt av någonting så välvårdat, som man ej kunde vänta sig av en sjökaptens dotter, allra minst av en dam, som varit sjösjuk. Liv! Det är hennes grundton, nyckeln till hennes väsen — liv och hälsa. Jag kan slå vad om, att hon aldrig låtit en osund tanke spira upp i sitt praktiska, förståndiga huvud, som alltid är i jämvikt.

»Nå, hur har ni mått?» frågade hon och fortfor sedan att prata, innan jag hunnit svara: »Jag har sovit förtjusande i natt. Jag hade faktiskt övervunnit min sjukdom i går, men jag föresatte mig att riktigt vila ut. Jag sov i drygt tio timmar — vad sägs om det?»

»Jag önskar jag kunde säga detsamma», svarade jag i nedslagen ton, i det jag ryckte upp bredvid henne, ty hon hade visat lust för att promenera.

»Jaså, då har ni varit sjuk?»

»Tvärtom», svarade jag torrt. »Jag önskar jag hade varit det. Jag har inte sovit i fem timmar sammanlagt, sedan jag kom ombord. Det är den fördömda nässelfebern . . .»

Jag visade henne min uppsvällda handled. Hon kastade en blick på den, tvärstannade, och i det hon graciöst balanserade efter rullningen, tog hon min handled i bägge sina händer och granskade den noga.

»Å, herre Gud!» utbrast hon, och så började hon skratta.

Jag visste inte, hur jag skulle ta det. Hennes skratt var behagligt för örat, det var så mjukt och friskt och frimodigt. Å andra sidan var det retsamt, att det skulle framkallas av min olycka. Mina delade känslor togo sig förmodligen uttryck i mitt ansikte, ty då hon betvingat sin skrattlust och såg på mig med allvarligare min, brast hon genast i skratt igen.

»Ni stackars barn!» flämtade hon slutligen. »Och när jag tänker på all den cremortartari jag låtit er konsumera!»

Det var ganska fräckt av henne att kalla mig stackars barn, och jag beslöt att begagna mig av de uppgifter jag redan fått för att förvissa mig om, hur många år hon var yngre än jag. Hon hade sagt mig, att hon var tolv år, då »Dixie» stötte ihop med flodångaren på San Franciscos redd. Allt vad jag hade att göra var alltså att ta reda på, när den olyckan inträffade, och så hade jag henne fast. Men emellertid stod hon där och skrattade åt mig och min nässelfeber.

»Det är kanske — hm — komiskt på något sätt», sade jag litet stelt, men jag fann, att det ej tjänade till något att vara stel mot miss West, ty det narrade henne bara att skratta ännu mera.

»Vad ni behöver», sade hon med nya skrattrullader, »vore en ny behandling.»

»Kom nu inte och säg, att jag har vattkoppor eller mässling», protesterade jag.

»Nej.» Hon skakade energiskt på huvudet, medan hon dukade under för en ny skrattkramp. »Vad ni lider av är ett svårt anfall av . . .»

Hon gjorde en konstpaus och såg mig rätt i ögonen.

»Av vägglöss», ifyllde hon. Och sedan fortfor hon, idel allvar och praktisk klokhet: »Men det ska vi avhjälpa i en handvändning. Jag skall vända upp och ner på alla Helsingörs akterhytter, fastän jag vet, att det inte finns några i fars eller min hytt. Och fastän detta är min första resa med mr Pike, vet jag, att han är en allför gammal inbiten (jag skrattade åt hennes ofrivilliga vits) — sjöman för att inte laga att hans hytt är fri från ohyra. Edra — (jag blev rädd, att hon kanske skulle säga att jag haft dem med mig ombord) — ha förmodligen kommit från fören. De ha alltid sådant i fören.»

»Och nu, mr Pathurst, skall jag gå ner och ta hand om er kasus. Det är bäst, att ni låter er Wada företa en liten extra packning för er räkning. De båda närmaste nätterna får ni tillbringa i salongen eller navigationshytten. Och se till, att Wada tar bort allt silver och andra metallsaker från er hytt. Där kommer att rökas, och all boasering skall tas bort; det blir en hel reparation. Ni kan lita på mig, jag känner till ohyran, jag.»

FJORTONDE KAPITLET.

En sådan rengöring, en sådan upp- och nedvändning av allting! I två nätter, en i navigationshytten och en på salongssoffan, har jag fråssat i sömn, och nu är jag nästan slö av att ha sovit alldeles för mycket. Landet tycks vara mycket långt borta. Jag har en konstig förnimmelse av att det har gått veckor eller månader sedan jag lämnade Baltimore den där bitande marsmorgonen. Och ändå var det den tjuguåttonde mars, och nu äro vi bara i första veckan av april.

Jag hade alldeles rätt i mitt första omdöme om miss West. Hon är den duktigaste och mest praktiska kvinna jag någonsin träffat på. Vad som försiggått mellan henne och mr Pike, vet jag inte, men vad det än var, så var hon övertygad om, att det inte var hans fel. Besynnerligt nog äro mina bägge hytter de enda, som ha råkat ut för denna ohyra. På miss Wests befallning ha koj, lådor, hyllor och allt annat av trä tagits bort. Hon lät timmermannen arbeta från morgon till kväll, och efter en natts rökning fingo två av besättningen sedan avsluta rengöringsarbetet med terpentin och blyvitt. Timmermannen håller nu på att reparera mina hyt-

ter. Sedan kommer målningsarbetet, och om ytterligare två tre dagar hoppas jag få flytta in där igen.

Fyra matroser ha varit sysselsatta med terpentin och blyvitt. Två av dem förkastades genast av miss West som odugliga till arbetet. Den förste, Steve Roberts, sade han sig heta, är en intressant figur. Jag talade med honom en lång stund, innan miss West gav honom respass och sade till mr Pike, att hon ville ha en riktig sjöman.

Det är första gången Steve Roberts har varit till sjöss. Hur han råkade komma till Newyork från sina boskapshjordar i västern, talade han inte om, lika litet som han talade om, hur han kom att ta hyra på Helsingör. Men här är han nu, inte en sjöman till häst, utan en cowboy till sjöss. Han är en liten karl, men ytterst kraftigt byggd. Han är mycket axelbred, och hans muskler svälla under skjortan, och ändå är han smal om livet, finlemmad och hålkindad. Det sista beror emellertid inte på sjukdom eller dålig hälsa. Fastän nybörjare på sjön, är Steve Roberts pigg och intelligent... ja, och bakslug. Han har ett sätt att se direkt på en med den allra största frimodighet, medan han talar, och ändå är det just i sådana ögonblick jag får det starkaste intrycket av bakslughet. Men han är en man att räkna på, om det skulle uppstå svårigheter. I sitt sätt påminner han om de tre män mr Pike så ögonblickligen fick fördom emot — Kid Twist, Snabel-Murphy och Bert Rhine. Och jag har redan lagt märke till under hundvakterna, att det är med denna trio Steve Roberts sällskapar.

Den andre matrosen, som miss West förkastade efter att tyst ha sett honom arbeta i fem minuter, var Mulligan Jacobs, den lille karlstackaren med den sneda ryggen. Men innan hon skickade av honom, inträffade något annat, vari jag var inblandad. Jag var inne i hytten, då Mulligan Jacobs först kom in för att börja arbeta, och jag kunde ej undgå att lägga märke till den överraskande, begärliga blick han kastade på mina stora bokhyllor. Han gick fram till dem så som en rövare skulle ha nalkats en guldskatt, och som en girigbuk skulle ha smekt guld med ögonen, så smekte Mulligan Jacobs mina boktitlar.

Och sådana ögon! All den galla, allt det gift mr Pike hade talat om att den mannen hade inom sig, det fanns i hans ögon. De voro små, mattblåa och prickade med eldgnistor. Hans ögonlock voro inflammerade och tjänade endast till att skärpa pupillernas bittra och kallt lågande glans. Mannen var hatfull av naturen, och det dröjde ej länge, förr än jag kom under fund med, att han hatade allt utom böcker.

»Skulle ni vilja läsa några av dem?» erbjöd jag.

Allt det smekande i hans ögon försvann, då han vände på huvudet för att se på mig, och innan han sagt något, visste jag, att även jag var hatad.

»Det är helvetet, inte sant, — ni med en stark kropp och tjänare, som orka bära en sådan massa böcker åt er som de här, och jag med en krokig ryggrad och helvetets eld i min hjärna?»

Hur skall jag kunna ge en föreställning om den

förfärligt giftiga ton, varmed han uttalade dessa ord? Jag kände, att mr Pike, som hasade sig förbi min öppna dörr, ingav mig en behaglig känsla av trygghet. Att vara ensam med denne man i hytten föreföll mig som att vara instängd i en bur med en tiger. Den djävulska elakhet och framför allt det glödande hat, varmed mannen betraktade mig och talade till mig, voro ytterst obehagliga. Jag bedyrar, att jag kände mig rädd — icke beräknande försiktighet eller skygg oro, utan blind, panisk, oresonlig skräck. Hans ondskefullhet isade mitt blod, och den behövde inga ord för att ta sig uttryck, den strömmade ut från honom, ur hans rödkantade ögon, ur hans vissnade, förvridna ansikte, hans kloliknande, krökta händer med bräckta naglar. Och ändå flög den tanken igenom mig i denna stund av instinktlik skräck och motvilja, att jag med en hand skulle kunna gripa om denne förkrympte stackares strupe och klämma livet ur den.

Men det var föga tröst i denna tanke — lika litet som för en man i en grop full av skallerormar eller hundrafotingar, ty han kunde visserligen krossa dem med sin kropps hela tyngd, men först skulle de borra in sitt gift i honom. Och så var det med Mulligan Jacobs. Min fasa för honom var en fasa för att bli insprängd med hans gift. Jag kunde ej hjälpa det, jag tyckte mig se hans svarta och spruckna tänder hugga i mitt kött, befläcka mig, förtära mig med sin frätande syra, tillintetgöra mig.

En sak var alldeles klar. Det fanns ingen fruktan hos den mannen. Han kände absolut icke till rädsla. Han var lika fri från det som den stinkande dy man

trampar under sina fötter, då man rides av maran. Ja, det var just vad det var — en nattmara.

»Har ni ofta plågor?» frågade jag och försökte återfå herraväldet över mig själv genom att spela medlidsam.

»Helvetets tänger äro i min hjärna, vitglödande tänger, som bränna och bränna», lydde hans svar. »Men med vilken fördömd rätt har ni alla dessa böcker och tid att läsa dem, hela nätterna lediga att läsa i dem och frassa i dem, då min hjärna står i brand och jag tjänstgör vakt om vakt och min krokiga rygg inte tillåter mig att bära den halva centner böcker jag har?»

Ännu en galning, tänkte jag, och ändå måste jag hastigt ändra den slutsatsen, ty i den tron, att jag hade en virrig människa framför mig, frågade jag honom, vad det var för en halv centner böcker han ville bära, och vilka författare han tyckte bäst om. Hans bibliotek, berättade han, innehöll bland annat, först och främst, en fullständig Byron. Vidare en komplett Shakespeare och en fullständig Browning i en volym. Ett drygt halvt dussin Renan hade han i skansen, en enstaka del av Lecky, Winwood Reades »Människans martyrskap», flera böcker av Carlyle och åtta eller tio av Zola. Zola avgudade han, men Anatole France var hans favorit numro ett.

Han var kanske tokig, tänkte jag nu, men han var alldeles olik de galningar jag hittills träffat på. Jag fortfor att tala med honom om böcker och författare. Han kände till allt och var mycket kinkig. Han tyckte om O. Henry. George Moore var en slusk och en kloakrensare. Edgar Saltus, »Förnekel-

sens anatomi» var djupsinnigare än Kant. Maeterlinck var en mystisk gammal käring. Emerson var en charlatan. Ibsens »Gengångare» var styv, fastän Ibsen var en, som viftade på svansen för brackorna. Heine var äkta vara. Han föredrog Flaubert framför Maupassant och Turgenieff framför Tolstoy, men Gorki var den bäste av det ryska följet. John Masefield visste vad han skrev om, och Joseph Conrad levde för flott för att kunna åstadkomma så kärnfulla saker som det första han skrev.

Och så gick han på, den mest häpnadsväckande kritik av litteratur jag någonsin hört. Jag var i hög grad intresserad, och jag ansatte honom i sociologi. Ja, han var röd och kände till sin Krapotkin, men han var ingen anarkist. Å andra sidan var politisk aktion en återvändsgränd, som ledde till reformism och qvietism. Politisk socialism hade strukit med, medan den industriella unionismen var den logiska kulminationen av Marxismen. Han var direkt aktionist. Mass-strejken var det rätta. Sabotage var vapnet, icke allenast till att minska motpartiets makt, utan också en slug politik som profitförstörare. Naturligtvis hyllade han handlingens propaganda, men det var dumt att tala om det. Det tillkommer en man att handla och hålla munnen, och rätta sättet var att skjuta ner vittnena. Naturligtvis talade h a n, än sedan? Han hade ju en krökt ryggrad. Han frågade inte efter, när han blev fast, men ve den, som försökte få honom fast.

Och medan han talade, hatade han mig. Han tycktes hata de saker han talade om och gillade.

Jag ansåg honom vara av irländsk härstamning, och det var tydligt, att han var självlärd. Då jag frågade honom, hur han hade kommit till sjöss, svarade han, att tängerna i hans hjärna voro lika heta på det ena stället som på det andra. Han var nog uppriktig att berätta mig, att han hade varit atlet, då han var en ung man, yrkes-snabblöpare i östra Canada. Och sedan hade hans sjukdom kommit över honom, och i ett kvarts århundrade hade han varit simpel landstrykare och vagabond, och han skröt av att personligen känna till flera stadsfängelser och sockenarrester än någon man, som någonsin levat.

Det var på denna punkt av vårt samtal som mr Pike stack in huvudet genom dörren. Han sade ingenting till mig, men han trakterade mig med en ytterst sur och ogillande blick. Mr Pikes ansikte är nästan förstenat. Varje slags uttryck tycks komma det att spricka sönder — utom att se sur ut. Då han vill se sur ut, vållar det honom inte alls någon svårighet. Hans barkade, av hårda muskler knådade ansikte blir riktigt flytande mjukt, då det gäller att se sur ut. Han ogillade tydligen, att jag upptog Mulligan Jacobs' tid. Till Mulligan Jacobs sade han i sin vanliga fräsiga ton:

»Gå på och arbeta nu. Babbla kan ni göra nere i skansen.»

Nu fick jag riktigt se, hurudan Mulligan Jacobs var. Det giftiga hat jag redan sett i hans ansikte var ett intet i jämförelse med vad han nu åstadkom i den vägen. Jag hade en känsla av, att om

jag rört vid hans ansikte, skulle det ha givit ifrån sig elektriska gnistor.

»Dra åt helvete, du gamla kadaver!» sade Mulligan Jacobs.

Om jag någonsin sett mord i en människas ögon, såg jag det nu i styrmannens. Han rusade in i hytten med armen lyft till slag och handen knuten. Ett slag av denna björnram, och Mulligan Jacobs och all hans giftiga eld skulle ha släckts i evigt mörker. Men han var oförfärad. Som en instängd råtta, en skallerorm, som rest sig på sin stjärt, orörlig, hångrinande och brummande, mötte han den ursinnige jättens blick. Mer än så. Han till och med sköt fram sitt ansikte på dess snedvridna hals för att ta emot slaget.

Det var för mycket för mr Pike; det var för omöjligt att slå till denna bräckliga, vanföra, motbjudande varelse.

»Det är jag, som kan kalla er kadaver», sade Mulligan Jacobs. »Jag är ingen Larry. Kom an och slå till mig. Varför slår ni inte till mig?»

Och mr Pike var för bragt ur fattningen för att slå till karlen. Han, vars hela karriär på sjön varit negerpiskarens, kunde ej slå till denna människospillra. Jag kan svära på, att mr Pike nu kämpade med sig själv, om han skulle slå till eller icke. Jag såg det. Men han kunde icke.

»Gå till ert arbete», befallde han. »Resan har nyss börjat, Mulligan. Ni skall äta ur handen på mig, innan den är slut.»

Och Mulligan Jacobs sköt sitt ansikte ännu en tum närmare på den snedvridna halsen, och allt hans

koncentrerade raseri tycktes nära att slå ut i låga. Så omätlig och fruktansvärd var den bitterhet, som förtärde honom, att han ej kunde finna ord för den. Allt vad han kunde göra var att harkla och rackla djupt nere i strupen, så att det skulle ej ha förvånat mig, om han spottat ut sitt gift i styrmannens ansikte.

Men mr Pike svängde sig om på klacken och lämnade rummet, slagen, absolut slagen. — —

Jag kan ej få det ur mina tankar. Jag ser alltjämt för mig styrmannen och krymplingen, som stirra varandra i ögonen. Detta är något helt annat än böckerna och vad jag känner till av livet. Det är en uppenbarelse. Livet är någonting fasansfullt. Vad är det för en frätande glöd, som gör Mulligan Jacobs till ett missfoster? Hur vågar han — utan hopp om någon vinst, ingen hjälte, ingen ledare av något äventyrligt tilltag, ingen martyr inför Gud, utan endast en smutsig, ilsken råtta — hur vågar han, det frågar jag mig själv, vara så utmanande, så dödstrotsande? Åsynen av honom kommer mig att tvivla på alla både metafysiska och realistiska skolor. Ingen filosofi duger till något, om den inte kan förklara en sådan företeelse som Mulligan Jacobs. Och all den filosofiska olja jag bränt om nätterna sätter mig inte i stånd att göra mig reda för Mulligan Jacobs... så vida han inte är vansinnig. Och det vet jag inte...

Har det någonsin på ett fartyg funnits en sådan last av människosjälar som dessa varelser, bland vilka jag är instucken här på Helsingör?

Och nu håller en annan av dem på att arbeta i min hytt med terpentin och blyvitt. Jag har fått veta hans namn. Det är Arthur Deacon. Han är den bleke mannen med de förstulet sneglande ögonen, som jag lade märke till den första dagen, då besättningen drevs upp ur skansen till ankarspelet — den man, som jag så utan betänkande rubricerade som giftblandare. Nog ser han så ut.

Jag frågade mr Pike, vad han tänkte om den mannen.

»Vit slavhandlare», svarade han. »Måste rymma från Newyork för att rädda sitt skinn. Han kommer att fraternisera med de tre andra skurkarna, som jag gav en skopa ovett.»

»Och vad anser ni om dem?» frågade jag.

»Jag håller en månads hyra mot ett skålpund tobak, att polisen i Newyork håller på att spana efter dem just nu. Jag skulle vilja ha de pengar, som vissa personer ha betalat ut i Newyork nu för att få dem ur vägen på en tid. Å, jag känner till följet.»

»Tjuvband?» frågade jag.

»Någonting ditåt. Men jag skall randa deras smutsiga skinn. Jag skall randa dem. Mr Pathurst, den här resan är knappast börjad än, och det dröjer länge, innan det gamla kadavret har spelat ut sin roll. Jag skall nog hålla dem stången. Jag har överlevat styvare karlar än de bästa vi haft ombord på den här skutan. Och jag skall nog överleva åtskilliga av dem, som tro, att jag är ett gammalt kadaver.»

Han tystnade och såg högdraget på mig i en dryg halv minut.

»Mr Pathurst, jag har hört, att ni är en så'n där, som skriver. Och då jag hörde på rederiet, att ni skulle komma med oss som passagerare, föresatte jag mig att gå och se på er pjäs. Jag vill nu inte säga någonting om den pjäsen, varken i den ena eller andra riktningen. Men det vill jag bara säga er, att som författare kommer ni att få massor av stoff att skriva om under den här resan. Tro mig, här kommer att bli ett helvete, och midtför er står ett kadaver, som kommer att ställa till åtskilligt av helvetesspektaklet. Det är mer än en, som jag ämnar visa vad det gamla kadavret går för.»

FEMTONDE KAPITLET.

Hur jag har sovit? Det är härligt att känna sig som en normal människa igen — tack vare miss West. Varför kunde ej kapten West eller mr Pike, som båda äro erfarna män, ställa diagnosen på min åkomma? Och så hade jag ju Wada. Men miss West måste däran — återigen grubblar jag över kvinnans problem. Det är just en sådan händelse bland miljoner andra, som tvinga tänkaren att hålla sin blick riktad på kvinnan. De äro verkligen människosläktets mödrar och upprätthållare.

Hur jag än smädar miss Wests rödblodiga levnadslust, måste jag böja mitt huvud för att hon har givit mig nytt liv. Hon är praktisk, förståndig, förslagen, sprider trevnad och bygger nästet mjukt, äger alla de oroande egenskaperna hos den blindt driftbestämda människosläktets Moder, men jag måste i alla fall erkänna, att jag är ytterst tacksam för att hon är med. Om hon ej varit med på Helsingör, skulle jag nu ha varit så utmattad av brist på sömn, att jag skulle ha bitit mig själv och stortjutit, lika fånig som någon av de fånar vi ha ombord. Och där ha vi det nu — kvinnans eviga mysterium. Man kanske inte kan stå ut med henne,

men det är i alla fall ett faktum, nu som förr i världen, att man inte kan reda sig utan henne. Men beträffande miss West hyser jag en varm förhoppning, nämligen att hon inte är någon suffragett. Det skulle vara för mycket.

Kapten West är kanske en samurai, men han är också mänsklig. Han var verkligen litet generad i morse på sitt reserverade och behärskade sätt, då han beklagade, att jag råkat ut för ohyra i min hytt. Han tycks ha en stark känsla av gästfrihetens plikter och anse sig som min värd på Helsingör, och fastän han glömmer, att det finns någon besättning, glömmer han inte min bekvämlighet. Av hans fåordiga beklaganden framgår det, att han ej kan förlåta sig själv för att han så tanklöst accepterat den oriktiga diagnosen av min åkomma. Ja, kapten West är en verkligt human man. Han är ju också far till miss West med det fina ansiktet och den bastanta kroppen.

»Gudskelov att det där är klart,» utbrast miss West i morse, då vi träffades på akterdäck och jag hade berättat henne hur härligt jag hade sovit.

Och då nu denna episod med den nattliga mardrömmen var utagerad, eftersom det praktiskt taget ej var något vidare att göra åt saken, sade hon:

»Kom nu med och se på hönsen.»

Och jag följde henne framåt järnbryggan till taket av midskeppskajutan för att se på den enda tuppen och fyra dussin feta hönor i fartygets hönsbur.

Medan jag följde efter henne och mitt öga njöt av hennes livskraftiga gång, där hon gick framför mig, kunde jag ej låta bli att tänka på, att hon,

då vi foro med bogserångaren från Baltimore, hade lovat att inte besvära mig eller fordra att bli road. »Kom med och se på hönsen!» Å, vilken äkta kvinnlig maktmedvetenhet i denna enkla uppmaning! Finns det i fråga om fräck maktmedvetenhet någonting i världen, som kan överträffa den nästbyggande, planetbefolkande, kvinnliga, humana kvinnan? Kom med och se på hönsen! Ja, matroserna i skansen kunna vara svårhanterliga, men jag kan lova miss West, att det här akterut finns en manlig passagerare, ogift och aldrig gift, som är en lika svårskött lösdrivare på äktenskapets hav. Då jag genomgår mina minnen, erinrar jag mig flera kvinnor, överlägsna miss West, som ha sjungit sina förförelsesånger för mig men inte lyckats få mig att lida skeppsbrott.

Då jag läser igenom vad jag har skrivit, märker jag hur sjöns terminologi har smugit sig in i min tankeverkstad. Jag tänker ofrivilligt på sjömansspråk. En annan sak, som jag lägger märke till, är mitt överdrivna användande av superlativer. Men allting ombord på Helsingör är ju superlativt. Oupphörligt ertappar jag mig själv med att genomsöka mitt ordförråd på spaning efter riktiga och adekvata uttryck. Men jag vet, att jag misslyckas. Så till exempel skulle alla ord i alla ordböcker ej kunna närmelsevis skildra det oerhört förfärliga hos Mulligan Jacobs.

Men låt oss återvända till hönsen. Trots alla försiktighetsmått var det tydligt, att de hade haft det drygt under de sista stormdagarna. Lika tydligt var det, att miss West ej ens hade försummat dem

under sin sjösjuka. På hennes tillsägelse hade stewarden anbragt en liten fotogenkamin i den stora buren, och hon vinkade nu upp honom till sig, medan han var på väg föröver till kabyssen. Det var för att ge honom ytterligare föreskrifter angående deras utfodring.

Var var gröpet? De måste ha gröpe. Det visste han inte. Säcken hade råkat in bland diverse förråd, men mr Pike hade lovat, att ett par matroser skulle få hålla inventering i proviantrummet i eftermiddag.

»Mycket aska», sade hon till stewarden. »Kom ihåg det. Och om inte en av besättningen gör ren buren varje dag, så anmäl det för mig. Och ge dem bara ren föda — inga skämda överlevor, kom ihåg det. Hur många ägg i dag?»

Stewardens ögon lyste av hänförelse, då han sade, att han hade fått nio i går och väntade sig hela dussinet i dag.

»De stackars kräken», sade miss West till mig. »Ni har ingen aning om, hur dåligt väder inverkar på värpningen.» Hon vände sig åter till stewarden. »Kom nu ihåg, att ni ser efter och tar reda på, vilka hönor som inte värpa, och slakta dem först. Men säg mig till för varje gång, innan ni slaktar någon.»

Jag fann mig försummad där uppe på det blåsiga kajuttaket, medan miss West talade om hönsen med den kinesiske f. d. smugglaren. Men det gav mig ett tillfälle att iaktta henne. Det är längden på hennes ögon, som gör, att deras blick förefaller så stadig — naturligtvis med tillhjälp av de mörka brynen och ögonhåren. Jag lade åter märke till hennes

ögons varma gråa färg. Och jag började känna till henne, veta var jag skulle placera henne. Hon är fysiskt en typ för de bästa kvinnorna i gamla New-England. Ingenting spinkigt eller magert, ej heller pösigt, utan vackert kraftigt och ändå inte precis vad man skulle kalla robust. Då jag sade, att hon hade en bastant kropp, misstog jag mig. Jag måste återgå till mitt andra uttryck, som blir det sista och avgörande: miss West har en livskraftig kropp. Det är rätta ordet.

Då vi kommit tillbaka till akterdäck och miss West hade gått ner, kom jag med mitt vanliga skämt till mr Mellaire.

»Nå, har O'Sullivan köpt Andy Fays sjöstövlar än?»

»Inte än, mr Pathurst,» lydde svaret, »men han hade så när fått dem tidigt i morse. Kom med, sir, så skall jag visa er.»

Utan att bevärdiga mig med vidare upplysningar gick andre styrmannen före på bryggan, över midskeppskajutan och skansen. Från taket av den senare, varifrån vi hade utsikt ner till förluckan, såg jag två japaner med segelsömmarnålar och segelgarn sy igen ett bylte, som tydligen innehöll en människokropp.

»O'Sullivan använde en rakkniv», sade mr Mellaire.

»Och detta är Andy Fay?» utbrast jag.

»Nej, sir, inte Andy. Det är en holländare. Christian Jespersen var hans namn i rullorna. Han kom i vägen för O'Sullivan, då O'Sullivan gick efter stövlarna. Det var det, som räddade Andy. Andy var mera tilltagsen. Jespersen kunde inte gå ur vägen

för sig själv, ännu mindre för O'Sullivan. Där borta sitter Andy.»

Jag följde mr Mellaires blick och såg den lille utbrände skotske gubben sitta hopkrupen på en reservspira och röka en pipa. Ena armen låg i ett bandage och hans huvud var förbundet. Bredvid honom satt Mulligan Jacobs. De voro ett par. Båda voro blåögda, och båda hade ondskefulla ögon. Och de voro lika utmärglade. Det var lätt att se, att de strax i början av resan upptäckt den besläktade bitterheten hos varandra. Andy Fay var, efter vad jag visste, sextiotre år gammal, fastän han såg ut att vara hundra; och Mulligan Jacobs, som endast var omkring femtio, fyllde ut åldersskillnaden med det vitglödande hat, som lågade i hans ansikte och i hans ögon. Jag undrade, om han satt bredvid den skadade själsfränden av något slags sympati eller om han endast var där för att glo.

Pysslingen tassade omkring knuten av skansen och sände ett av sina oundvikliga clowngrin upp till mig. Hans ena hand var inlindad i bandage.

»De måste ha givit mr Pike mycket att göra», sade jag till mr Mellaire.

»Ja, han höll på med att sy ihop sårade under hela sin vakt från fyra till åtta.»

»Vad?» frågade jag. »Är det ännu flera?»

»En till, sir, en jude. Jag visste inte hans namn förut, men mr Pike har tagit reda på det — Isaac B. Chantz. Aldrig i mitt liv till sjöss har jag sett så många judar som nu ombord på Helsingör. Judar ge sig vanligen inte till sjöss. Vi ha då säkert

fått flera på vår lott än vi vilja ha. Chantz är inte illa skadad, men ni skulle höra så han jämrar sig.»

»Var är O'Sullivan?» frågade jag.

»I midskeppskajutan hos Davis, och utan ett skrubbsår ens. Mr Pike gav sig in i bataljen och bedövade honom med ett slag på käften. Och nu ligger han fastsurrad och talar i yrsel. Han har gjort Davis alldeles utom sig av skräck. Davis sitter uppe i sin koj med en märlspik och hotar att slå in den i skallen på O'Sullivan, om han försöker göra sig lös, och klagar över, att det inte finns någon dårstuga ombord. Han vill ha vadderade celler, tvångströja, dag- och nattsköterskor och brutala vaktare, förmodar jag — och ett konvalescenthem i en liten villa på akterdäck i Queen Ann's stil.»

»Å, herre Gud», fortfor mr Mellaire suckande, »det här är den galnaste resa och den galnaste besättning jag någonsin har varit med om. Det slutar aldrig väl. Det kan vem som helst se med ett halvt öga. Till Kap Horn komma vi inte förr än midt i vintern, med en skans full av galningar och krymplingar till att göra allt arbetet. Se på den där bara. Alldeles från vettet. Han kan gå överbord vilken stund som helst.»

Jag följde hans blick och såg greken Tony, han som hade sprungit överbord den första dagen. Han hade nyss vikit om hörnet av skansen, och förutom att han hade den ena armen i band tycktes han vara i god kondition. Han gick lätt och kraftigt, ett godt intyg för mr Pikes enkla fältskärskonst.

Mina ögon återvände till Christian Jespersens i segelduk insydda lik och till japanerna, som med

segelgarn sydde hans sjömanssvepning. En av dem hade sin högra hand insvept i bomull och bindlar.

»Blev han också sårad?» frågade jag.

»Nej, sir. Han är segelmakare. Det äro de båda två. Han är mycket skicklig. Yatsuda heter han. Men han hade nyss haft blodförgiftning och låg på sjukhus i Newyork i halvtannat år. Han vägrade bestämt att låta dem amputera. Han är bra nu, men handen är död utom tummen och pekfingret, och han håller på att lära sig sy med vänstra handen. Han är den skickligaste segelsömmare man kan träffa på till sjöss.»

»En dåre och en rakkniv passa inte bra ihop», anmärkte jag.

»Den har gjort fem matroser otjänstbara», suckade mr Mellaire. »O'Sullivan själv och Christian Jespersen borta, Andy Fay och Pysslingen och juden. Och resan har knappt börjat än. Så ha vi Lars med det avbrutna benet och Davis, som ligger sjuk på allvar — ja, snart äro vi så få, att vi måste ta bägge vakterna till hjälp för att sätta ett stagsegel.»

Medan jag talade helt nyktert med mr Mellaire, blev jag emellertid upprörd — icke för att vi hade döden ombord. Jag har stått för länge vid mina filosofiska kanoner för att ta mig hårdt av döden eller av mord. Vad som gjorde intryck på mig var den ytterliga, dumma bestialiteten i hela saken. Till och med mord — mord av någon anledning — kan jag förstå. Det är fattbart, att människor döda varandra av lidelse, kärlek, hat, patriotism, religion. Men detta var något helt annat. Här var det ett

dödande utan orsak, en orgie av blind djuriskhet, någonting vidunderligt förnuftslöst.

Om en stund, då jag gick av och an med Possum på mellandäck, hörde jag, då jag gick förbi sjukhyttens öppna dörr, O'Sullivans entoniga mummel och tittade in. Där låg han, hårdt fastsurrad i den undre kojen, och rullade med ögonen och yrade. I den övre kojen, rakt ovanför, låg Charles Davis och rökte lugnt sin pipa. Jag såg efter märlspiken, och där låg den till hands på bädden bredvid honom.

»Det är helvetet, inte sant, sir?» ljöd hans hälsning. »Och hur skall jag kunna få sova, medan den där babianen ligger där och tjattrar? Han tiger aldrig — vevar på med sin musik i sömnen också, bara ändå värre. Det är rent ohyggligt så han skär tänderna. Jag vädjar till er, sir, är det rätt att lägga in en så'n där galning hos en sjuk människa? Och jag är en sjuk människa.»

Medan han talade, dök mr Pikes massiva gestalt upp bredvid mig och stannade precis utom synhåll för mannen i kojen. Och han fortfor:

»Med rätta borde jag ha haft den undre kojen. Det gör ondt att klättra hit upp. Det är omänskligt, det är just vad det är, och sjömän till sjöss äro bättre skyddade av lagen än de voro förr. Jag vill, att ni skall vittna om det här inför domstolen, då vi komma till Seattle.»

Mr Pike ställde sig i dörren.

»Tig, förbannade sjömansadvokat där!» röt han. »Har ni inte spelat oss ett tillräckligt snuskigt spratt

genom att mönstra på det här fartyget i ett sådant tillstånd? Och om ni säger ett enda ord till...»

Mr Pike var så ond, att han ej kunde få fram sin hotelse. Sedan han hade fräst en stund, gjorde han ett nytt försök:

»Ni... ni... ni tråkar ut mig, det är just vad ni gör.»

»Jag känner till lagen, sir», svarade Davis raskt. »Jag gjorde fullt arbete som matros på det här fartyget. Det kan hela besättningen intyga. Jag gick till väders genast från början. Ja, sir, och stod i saltvatten upp till halsen dag och natt. Och ni skickade ner mig för att stuva kol. Jag gjorde fullt arbete och mer än så, tills sjukdomen kom...»

»Ni var förstenad och rutten, innan ni någonsin hade sett det här fartyget», inföll mr Pike.

»Det skall domstolen avgöra, sir», svarade den orubblige Davis.

»Och om ni inte tiger med ert sladder om domstolen», fortfor mr Pike, »skall jag sparka ut er härifrån och visa er, vad riktigt arbete vill säga.»

»Och skaffa rederiet böter på halsen, då vi komma i hamn», hånade Davis.

»Inte om jag begraver er, innan vi komma i hamn», lydde styrmannens snabba och bistra svar. »Och det vill jag säga er, Davis, ni är inte den första sjömansadvokat jag har släppt ner över relingen med en kolsäck om fötterna.»

Mr Pike gick med ett sista: »Förbannade sjömansadvokat!» och styrde kurs utåt däcket. Jag gick bakom honom, då han plötsligt stannade.

»Mr Pathurst.»

Han talade inte till mig som en av befälet till en passagerare. Hans ton var befallande, och jag spetsade öronen.

»Mr Pathurst. Ju mindre ni hädanefter ser av vad som försiggår ombord, desto bättre. Nog om det.»

Så gjorde han helt om och gick sin väg.

SEXTONDE KAPITLET.

Nej, sjön är inte något trevligt ställe. Det måste vara själva det hårda livet, som gör allt sjöfolk hårda. Kapten West vet förstås inte av, att besättningen existerar, och mr Pike och mr Mellaire säga aldrig ett ord till folket utom för att utdela befallningar. Men miss West, som är mera lik mig själv, en passagerare, ignorerar besättningen. Hon säger ej ens god morgon till mannen vid ratten, då hon först kommer upp på däck. Det gör då jag, åtminstone till mannen vid ratten. Är jag inte passagerare?

Det påminner mig om en sak. Officiellt taget är jag inte passagerare. Helsingör har ingen rätt att föra passagerare, och jag står införd i rullorna som tredje styrman och anses få trettiofem dollars i månaden. Wada är inskriven som kajutpojke, fastän jag har betalat en duktig summa för hans resa och han är min betjänt.

Man spiller inte mycken tid på sjön med att göra sig av med de döda. Inom en timme sedan jag hade sett segelsömmarna i verksamhet, släpptes Christian Jespersen överbord med fötterna först och med en kolsäck bunden om fötterna, för att han skulle sjunka. Det var en mild, lugn dag och Hel-

singör, som knappt gjorde två knop, rullade icke för tillfället. I sista ögonblicket kom kapten West föröver med handboken, läste den korta texten för begravningar till sjöss och gick genast tillbaka till aktern. Det var första gången jag hade sett honom föröver.

Jag skall inte tröttna med att skildra begravningen. Jag vill bara säga, att den var lika simpel som Christian Jespersens liv hade varit och som hans död varit.

Vad miss West beträffar, satt hon i en stol på akterdäck, ivrigt sysselsatt med något slags handarbete. Då Christian Jespersen och hans kol plumsade i sjön, skingrades besättningen genast, de, som voro fria från vakt, gingo till sina kojer, och däcksvakten gick till sitt arbete. Det dröjde icke en minut, förr än mr Mellaire gav order igen och besättningen halade och drog. Jag återvände alltså till aktern, där miss Wests småleende likgiltighet gjorde ett obehagligt intryck på mig.

»Ja, nu är han begravd», sade jag.

»Ja», sade hon i fullkomligt ointresserad ton och fortfor med sin söm.

Hon måste ha förstått min stämning, ty efter ett ögonblick upphörde hon att sy och såg på mig.

»Är det första gången ni ser en begravning på sjön, mr Pathurst?»

»Döden till sjöss tycks inte göra något intryck på er», utbrast jag.

»Lika litet som till lands.» Hon ryckte på axlarna. »Det dör ju så mycket folk. Och då de äro främmande för en ... ja, vad gör ni på land, då ni hör,

att några arbetare ha blivit dödade i en fabrik, som ni far förbi varje dag på väg till staden? Det är det samma på sjön.»

»Det är illa, att vi nu ha en matros mindre», sade jag tankfullt.

Det gick henne icke förbi. Hon svarade lika eftertänksamt:

»Ja, inte sant? Och så i början på resan till!»

Hon såg på mig, och då jag ej kunde låta bli att småle kritiskt, smålog hon igen.

»Å, jag vet mycket väl, mr Pathurst, att ni anser mig för en hjärtlös usling. Men det är inte det, det är... det är sjön, förmodar jag. För resten kände jag inte den där mannen. Jag kan inte minnas, att jag någonsin har sett honom. Så här i början av resan tvivlar jag på, att jag skulle kunna peka ut ett halvt dussin av matroserna, som jag känner igen. Varför skulle jag då plåga mig med att tänka på den där dumma främlingen, som blev dödad av en annan dum främling? Lika gärna kunde man dö av sorg efter att ha läst mordspalterna i de dagliga tidningarna.»

»Det tycks i alla fall vara litet skillnad», invände jag.

»Å, ni vänjer er nog vid det», försäkrade hon muntert och återtog sin söm.

Jag frågade henne, om hon hade läst Moodys »Ship of Souls», men det hade hon icke. Jag fortfor att pejla henne. Hon tyckte om Browning och var särskilt förtjust i »The Ring and the Book.» Det var nyckeln till hennes karaktär. Hon brydde

sig endast om sund litteratur — den litteratur, som blottar de viktigaste livslögnerna.

Då jag t. ex. nämnde Schopenhauer, framkallade det småleenden och skratt. För henne voro alla pessimistiska filosofer löjliga. Jag prövade henne med ett samtal jag haft med de Casseres strax innan jag lämnade Newyork. Efter att ha spårat Jules de Gaultiers filosofi tillbaka till Schopenhauer och Nietzsche, hade de Casseres till sist framställt det påståendet, att ur dessa båda system hade de Gaultier konstruerat fram ett ännu djupsinnigare. Den enes »Vilja till liv» och den andres »Vilja till makt» voro, när allt kom omkring, endast delar av de Gaultiers ännu generellare »Vilja till illusion».

Jag smickrar mig med, att till och med de Casseres skulle ha gillat mitt sätt att framställa hans argument. Och då jag hade slutat, frågade miss West mig genast, om inte realisterna lurades av sina egna fraser lika ofta och lika fullständigt som stackars vanliga dödliga lurades av de livslögner, som de aldrig tvivlade på.

Ja, där stodo vi nu. En vanlig ung kvinna, som aldrig har plågat sin hjärna med filosofiska problem, hör sådana saker sägas för första gången och sopar genast bort dem med ett skratt. Jag tvivlar icke på, att de Casseres skulle ha givit henne rätt.

»Tror ni på Gud?» frågade jag litet omotiverat.

Hon lät sömmen vila i knät, såg tankfullt på mig och lät därefter sin blick glida ut över det solblixtrande havet och upp till det blåa himlavalvet. Och slutligen svarade hon undvikande på äkta kvinnligt manér:

»Min far gör det.»

»Men ni?» envisades jag.

»Det vet jag verkligen inte. Jag bråkar inte min hjärna med sådant. Det gjorde jag, då jag var liten flicka. Men ändå... ja, visst tror jag på Gud. Ibland, då jag inte alls tänker på det, är jag alldeles säker, och min tro, att allt är bra, är precis lika stark som er judiska väns tro på filosofernas fraser. Jag förmodar, att huvudsaken under alla förhållanden är — tro. Men som sagt, varför bråka?»

»Nu har jag er klar för mig, miss West!» utbrast jag. »Ni är en riktig Herodias' dotter.»

»Det låter inte vackert», sade hon med en liten grimas.

»Och det är det inte heller», triumferade jag. »Det är i alla fall vad ni är. Det är Arthur Symonds' dikt »Herodias' döttrar.» Jag skall läsa den för er en dag, och ni skall svara, jag vet att ni skall svara, att ni också ofta har betraktat stjärnorna.»

Vi hade kommit in på musik, där hon hade förvånande solida kunskaper, och hon sade mig just, att Debussy och hans skola inte slogo särskilt an på henne, då Possum uppgav ett vildt tjut.

Valpen hade givit sig av förut på bryggan till midskeppskajutan och hade tydligen hållit på med att inspektera hönsburen, då olyckan drabbade honom. Hans skräck var så gäll, att vi bägge reste oss. Han kom galopperande emot oss på bryggan i full fart, tjutande för varje hopp och oupphörligt vändande på huvudet åt det håll, varifrån han kom.

Jag talade till honom och räckte ut min hand och belönades med att han högg med tänderna efter den,

i det han rusade förbi. Alltjämt med huvudet bakåtvändt flög han vidare över akterdäck. Innan jag hunnit tänka mig in i den fara, som hotade honom, voro mr Pike och miss West efter honom. Styrmannen var honom närmare och hann med ett storartat språng fram till relingen just lagom för att hugga tag i Possum, innan han blindt rusade överbord. Med ett slags sopande spark slungade Pike djuret tillbaka halvvägs över akterdäck. Tjutande och nafsande ännu vildare än förut reste Possum sig och raglade fram mot den motsatta relingen.

»Rör honom inte!» ropade mr Pike, då miss West tycktes ämna gripa det galna lilla djuret med händerna. »Rör honom inte! Han har ett anfall av rabies.»

Men det avskräckte henne ej. Han var halvvägs under relingen, då hon fångade honom och höll ut honom en armslängd ifrån sig, medan han tjöt och skällde och sprattlade.

»Det är ett krampanfall», sade mr Pike, medan terriern sjönk ihop och låg på däck med spasmodiska ryckningar.

»Kanske en höna har hackat honom», sade miss West. »Skaffa i alla fall en pyts vatten.»

»Låt mig hellre ta honom», föreslog jag i hjälplös ton, ty jag förstår mig inte på kramp.

»Nej, det är bra som det är», svarade hon. »Jag skall ta hand om honom. Kallt vatten är allt, som behövs. Han kom för nära buren, och ett nyp i nosen skrämde honom, så att han fick ett anfall.»

»Det är då första gången jag hör, att kramp kan komma på det viset», anmärkte mr Pike, i

det han slog vatten över valpen efter miss Wests anvisning. »Det är bara vanlig valpkramp. Det få de alltid på sjön.»

»Jag antar, att det var seglen, som framkallade den», sade jag. »Jag har lagt märke till, att han är mycket rädd för dem. Då de fladdra, kryper han ihop förskräckt och vill ta till flykten. Märkte ni, så han sprang med huvudet bakåtvändt?»

»Det har jag sett sjuka hundar göra utan att det var något som skrämde dem», invände mr Pike.

»Det var ett krampanfall, vad det nu än var som framkallade det», konstaterade miss West i avgörande ton. »Och det betyder, att han inte har fått lämplig föda. Hädanefter skall jag ge honom mat. Säg till er betjänt det, mr Pathurst. Ingen får ge Possum någon mat utan min tillåtelse.»

Nu kom Wada med Possums lilla sovkorg, och de beredde sig att bära ner honom.

»Det var präktigt gjort av er, miss West», sade jag, »och tilltagset också, och jag kan inte ens försöka att tacka er. Men vet ni vad — tag honom ni. Nu är han er hund.»

Hon skrattade och skakade på huvudet, då jag öppnade navigationshyttens dörr för henne.

»Nej, men jag skall sköta honom åt er. Gör er inte besvär med att gå med ner. Det här är mitt göra, och ni skulle bara gå i vägen. Wada skall hjälpa mig.»

Då jag gick tillbaka till min däckstol och slog mig ned igen, blev jag helt förvånad över, att den lilla episoden gjort så starkt intryck på mig. Jag mindes, att min puls i början hade slagit betydligt

hastigare över sinnesrörelsen över vad som tilldragit sig. Och medan jag lutade mig tillbaka i min stol och tände en cigarrett, fick jag en livlig föreställning, om hur besynnerlig denna resa egentligen var. Miss West och jag talade filosofi och konst på akterdäcket av ett ståtligt fartyg med en horisont av himmel och vatten, medan kapten West drömmer om sitt hem i fjärran och mr Pike och mr Mellaire göra sina vakter och ryta befallningar och matrosslavarna hala och dra och Possum har kramp och Andy Fay och Mulligan Jacobs brinna av outsläckligt hat och halvblodskinesen med de små händerna lagar mat åt allesammans och Sundry Buyers ständigt klämmer sig på magen och O'Sullivan yrar i midskeppskajutans stålcell och Charles Davis ligger ovanför honom och fingrar på sin märlspik och Christian Jespersen, flera mil akterut, har sjunkit djupt ner i havet med en kolsäck om fötterna.

SJUTTONDE KAPITLET.

I dag ha vi varit på resan i två veckor, sjön är silkeslen under en skyströdd himmel, vi glida med åtta knops fart genom vattnet för en lätt ostlig bris. Kapten West sade, att han var nästan säker på, att det var nordostpassaden. Jag har också fått veta, att Helsingör för att slippa bli sönderslagen mot Kap San Roque vid brasilianska kusten, måste först knoga österut nästan till Afrikas kust. Ibland får man under denna resa Kap Verde-öarna i sikte. Inte underligt att resan från Baltimore till Seattle beräknas till aderton tusen mil.

Jag fann Tony, den grekiske självmördaren, vid ratten, då jag kom upp på däck i morse. Han föreföll mycket förståndig och tog helt klokt av sig hatten, då jag sade god morgon till honom. De sjuka äro på bättringsvägen med undantag av Charles Davis och O'Sullivan. Den senare ligger fortfarande bunden i kojen, och mr Pike har tvingat Davis att passa upp på honom. Davis synes följaktligen ute på däck, hämtar mat och vatten från kabyssen och brummar sina klagovisor för varenda en av besättningen.

Wada talade om något besynnerligt för mig i morse. Han, stewarden och de båda segelsömmarna

träffas varje kväll i kockens hytt — eftersom de alla äro asiater — och prata om förhållandena på fartyget. Ingenting tycks undgå dem, och Wada för fram alltsamman till mig. Vad Wada nu berättade var mr Mellaires konstiga uppförande. De ha suttit till doms över honom, och de gilla inte hans förtrolighet med de tre banditerna i skansen.

»Men, Wada», sade jag, »han är inte en sådan karl. Han är mycket hård och sträng mot alla matroserna. Han behandlar dem som hundar. Det vet ni.»

»Ja visst», instämde Wada. »Andra matroser han göra så. Men dessa tre mycket dåliga män han god vän med. Louis säger, att andre styrman höra till aktern liksom förste styrman och kapten. Inte bra att andra styrman tala som vän med besättning. Inte bra för fartyget. Kan bli obehag. Ni förstår. Louis säger mr Mellaire alldeles tokig, som bär sig så konstigt åt.»

Om detta var sant, och jag hade ingen anledning att betvivla det, måste jag ju anställa närmare undersökningar. Banditerna, Kid Twist, Snabel-Murphy och Bert Rhine lära ha gjort sig till storkaxar i skansen. De hålla ihop och ha infört ett riktigt skräckvälde i skansen. Den vana de haft i Newyork att kommendera alla sluskar och ynkliga stackare, som höra till deras band, gör dem lämpliga till denna roll. Så vidt jag kunde förstå av Wadas berättelse, hade de först börjat med de båda italienarna i deras vakt, Guido Bombini och Mike Cipriani. Genom medel, som jag ej kan gissa mig till, ha de förvandlat dessa båda uslingar till darrande

slavar. Härom natten, berättar skeppsskvallret, lät Bert Rhine Bombini stiga upp ur kojen och gå efter ett glas vatten åt honom.

Isaac Chantz är också under deras välde, ehuru han behandlas mildare. Herman Lunkenheimer, en beskedlig och enfaldig tysk tölp, fick ett kok stryk av de tre, emedan han vägrade att tvätta några av Snabel-Murphys smutsiga klädesplagg. De båda båtsmännen gå inte säkra för sitt liv gentemot denna klick, som växer, ty Steve Roberts, f. d. cowboyen, och den vite slavhandlaren Arthur Deacon ha blivit intagna i den.

Jag är den ende akterut som vet detta, och jag tillstår, att jag inte vet vad jag skall göra med den kunskapen. Jag vet, att mr Pike skulle be mig sköta mitt. Mr Mellaire är inte att tänka på. Och kapten West har ingen besättning. Och jag är rädd, att miss West skulle skratta åt mig för mitt besvär. För resten förstår jag nog, att varje skans har sin boss eller sina bossar, så att detta gäller endast fören, och aktern har inte med saken att göra. Arbetet ombord fortgår. Det enda resultat jag kan tänka mig är ökade lidanden för de olyckliga, som måste böja sig för dessa skanstyranner.

Ja, en sak till berättade Wada mig. Banditklicken har tillvällat sig det privilegiet att ta först av det salta köttet i skaffningsbacken. Sedan få de andra ta de bitar, som de ha försmått. Men jag måste erkänna, att tvärtemot vad jag väntat mig ha de det mycket bra i Helsingörs skans. Besättningen hålles inte knappt. De ha allt vad de behöva i fråga om proviant. En tunna med goda

kexkakor står alltid uppslagen i skansen. Louis bakar färskt bröd i massor åt besättningen tre gånger i veckan. Maten är omväxlande, om också inte av så utmärkt kvalitet. Dricksvatten finns i obegränsad mängd. Och jag kan bara säga, att i detta goda väder förbättras besättningens utseende med var dag som går.

Possum är mycket sjuk. Han blir magrare för varje dag. Jag kan knappast kalla honom ett vandrande skelett, emedan han är för svag till att gå. I detta förtjusande väder bär Wada dagligen upp honom i hans korg och ställer honom på ett för vinden skyddat ställe uppe på akterdäck. Miss West har tagit hand om valpen och låter honom sova i sin hytt varje natt. Jag träffade henne i navigationshytten i går sysselsatt med att gå igenom Helsingörs medicinska bibliotek. Sedan undersökte hon medikamentslådan. Hon är en typ för det livgivande, livsuppehållande kvinnokönet. Allt vad hon gör för sig och andra går ut på liv.

Och ändå — det är så besynnerligt, att det sätter mig myror i huvudet — visar hon intet intresse för de sjuka och skadade bland besättningen. De äro för henne boskap eller sämre än boskap. Som livgiverska och släktebevarerska skulle jag ha tänkt mig henne som en god fé regelbundet avlägga besök i den hemska, stålinklädda sjukhytten i midskeppskajutan och dela ut havresoppa, solsken och till och med nybyggelseskrifter. Tvärt om, dessa stackars uslingar existera lika litet för henne som för hennes far.

Men då stewarden fick in en sticka under sin

nagel, var hon mycket bekymrad och tog till pincetten och drog ut den. Helsingör påminner mig om ett slavplantage före kriget, och miss West är plantagets ägarinna och intresserar sig endast för husslavarna. Fältslavarna höra ej till hennes område, och matroserna äro Helsingörs fältslavar. Ja, för några dagar sedan, då Wada hade en svår huvudvärk, var hon riktigt orolig och gav honom aspirin. Nå, jag antar, att allt detta beror på, att hon är så van vid sjön. Hon har där gått igenom en sträng skola.

Vi ha grammofon under den andra hundvakten varannan kväll i detta vackra väder. De andra kvällarna har mr Pike vakt på däck vid den tiden. Men då det är hans tur att vara ledig, förråder han under middagen en illa dold iver. Och ändå väntar han alltid vid sådana tillfällen samvetsgrant, tills vi fråga, om vi få höra litet musik. Då lyser hans barkade ansikte upp, fastän linjerna äro lika hårda som vanligt och dölja hans förtjusning, och han svarar buttert och likgiltigt, att han väl kan spela några nummer. Och så se vi varannan kväll denne människojägare och dödare med illa åtgångna knogar och gorillatassar borsta och smeka sina älskade skivor, hänryckt över deras musik, och, som han sade mig i början av resan, i sådana ögonblick tror han på Gud.

Detta liv på Helsingör är en egendomlig upplevelse. Fastän jag tycker mig ha varit här i många månader, så väl känner jag nu till varje liten detalj i min omgivning, tillstår jag, att jag inte kan orientera mig. Min tanke glider oupphörligt från saker,

som jag inte förstår, till saker, som äro ofattbara, — från vår samuraikapten med den härliga Gabrielrösten, som man endast hör under stormens larm och dån; till den illa behandlade och slösinnade faunen med de klara, rinnande, smärtfyllda ögonen; till de tre banditerna, som tyrannisera skansen och förföra andre styrmannen; till den ständigt mumlande O'Sullivan i det stålinklädda kyffet och den knotande Davis, som fingrar på sin märlspik i den övre kojen, och till Christian Jespersen, som driver omkring någonstädes i den vida oceanen med en kolsäck om sina fötter. I sådana ögonblick blir livet på Helsingör lika overkligt som livet är för filosoferna.

Jag är en filosof. Därför är det overkligt för mig. Men är det overkligt för herrar Pike och Mellaire? För galningarna och idioterna? För den övriga dumma hjorden i skansen? Jag kan inte låta bli att tänka på några ord av de Casseres. Vi sutto och drucko vin på Moquins restaurang. Han sade: »Den djupaste instinkten hos människan är att föra krig mot sanningen, det vill säga mot det verkliga. Hon skyr fakta alltsedan barndomen. Hennes liv är ett ständigt undvikande. Mirakel, chimärer och morgondagen hålla henne vid liv. Hon lever på dikt och myt. Det är Lögnen, som gör människan fri. Endast djur ha privilegium att lyfta Isis' slöja; människor våga icke. Djuret i vaket tillstånd kan ej genom någon dikt undkomma det verkliga, emedan det ej har någon fantasi. Människan i vaket tillstånd måste ständigt söka sin tillflykt i Hopp, Tro, Fabel, Konst, Gud, Socialism, Odödlighet, Sprit,

Kärlek. Från Medusa-Sanning vädjar hon till Maya-Lögn.»

Ben skall nog erkänna, att jag har citerat honom riktigt. Och så kommer jag på den tanken, att för alla dessa slavar på Helsingör det Verkliga är verkligt, emedan de undgå det genom dikt. Allesamman äro de besatta av den tron, att de ha sin fria vilja. För mig är det Verkliga overkligt, emedan jag har ryckt slöjan av dikt och myt. Min forna dikt-undanflykt från det Verkliga, som gjorde mig till filosof, hade absolut fjättrat mig vid det Verkligas hjul. Jag, superrealisten, är den ende icke-realisten ombord på Helsingör. Jag, som tränger djupast in däri, ser därför i alla livsfenomenen på Helsingör endast en fantasmagori.

Paradoxer? Jag medger det. Alla djupa tänkare drunkna i ett hav av motsägelser. Men alla de andra på Helsingör, som endast simma på ytan, hålla sig flytande på detta hav — emedan de aldrig haft en aning om dess djup. Och jag kan lätt tänka mig, hur miss Wests praktiska, nyktra omdöme skulle låta om dessa mina spekulationer. När allt kommer omkring, äro ord fällor. Jag vet inte vad jag vet, och jag tänker inte vad jag tänker.

Det vet jag: jag kan inte orientera mig. Jag är den förrycktaste och mest bortkomna själen ombord. Tänk på miss West. Jag börjar beundra henne. Varför, det vet jag inte, om inte därför att hon är så avskyvärdt sund. Och ändå är det just denna hennes sundhet, frånvaron av varje skymt av urartning, som hindrar henne från att vara stor ... till exempel i hennes musik.

Jag har flera gånger om dagarna kommit in för att höra henne spela. Pianot är bra, och hon har tydligen fått den bästa undervisning. Till min förvåning hör jag, att hon är utexaminerad från Bryn Mawrs institut, och att hennes far för länge sedan gått igenom en kurs hos gamle Bowdoin. Och ändå fattas det något i hennes musik.

Hennes touche är mästerlig. Hon spelar med manlig fasthet och kraft (utan skärpa eller tyngd) — den styrka och säkerhet, som de flesta kvinnor sakna och som några av dem veta att de sakna. Då hon begår ett fel, är hon skoningslös mot sig själv och spelar om, tills svårigheten är övervunnen. Och det går fort för henne att övervinna den.

Ja, och det är ett slags temperament i vad hon åstadkommer, men det är ingen känsla, ingen eld. Då hon spelar Chopin, tolkar hon hans säkerhet och precision. Hon är mästarinna i Chopins teknik, men hon går aldrig där Chopin går på höjderna. Hon ger inte allt vad musiken kan ge.

Jag tyckte om hennes metod med Brahmes, och hon var icke obenägen att på min uppmaning gå igenom de tre rhapsodierna om och om igen. I det tredje intermezzot var hon bäst, och det vill inte säga litet.

»Ni talade om Debussy», sade hon. »Jag har litet av hans saker här. Men jag kommer inte in i dem. Jag förstår dem inte, och det tjänar till ingenting att försöka. Jag tycker, att det inte är likt verklig musik. Den kan inte få mig fast, och jag kan inte få den fast.»

»Och ändå tycker ni om Mc Dowell», sade jag utmanande.

»J . . .a», medgav hon motvilligt. »Hans New-England Idyls och Fireside Tales. Och jag tycker om den där finnen Sibelius' saker också, fastän jag tycker de äro för mjuka, för känslofulla, för vackra, om ni vet vad jag menar. De ge en liksom en känsla av övermättnad.»

Så synd, tänkte jag, att hon med sitt nobla manliga anslag inte förstår det djupa i musiken. En dag skall jag försöka ta reda på, vad Beethoven, till exempel, och Chopin ha att säga henne. Hon har inte läst Shaw's »Perfect Wagnerite», inte heller har hon någonsin hört talas om Nietzsches »Fallet Wagner». Hon tycker om Mozart och gamle Boccherini och Leonardo Leo. Likaså är hon förtjust i Schumann, i synnerhet Skogsscenerna. Och hon spelade hans Papillons alldeles briljant. Då jag tillslöt ögonen, kunde jag ha svurit på, att det var en man som spelade.

Och ändå måste jag tillstå, att på längden gör hennes spel mig nervös. Jag lockas alltjämt till falska förväntningar. Alltid tycks hon just stå på gränsen till det stora, det riktigt stora, och alltid fattas det henne en hårsmån. Just som jag är beredd på höjden av glans och ljus, får jag bara fulländad teknik. Hon är kall. Hon måste vara kall. Eller också, och den teorien tål att tänka på, är hon för sund.

Jag skall alldeles säkert läsa »Herodias' döttrar» för henne.

ADERTONDE KAPITLET.

Har man någonsin hört talas om en sådan resa! Då jag kom upp på däcket i morse, fanns det ingen vid ratten. Det var en överraskande syn — den stora Helsingör bidevind under en alpkedja av segelduk, vart enda segel tillsatt från skysail till apa och mesan, glidande fram över ytan av en mild passadvindsjö, och ingen människa vid ratten, som styr.

Det fanns ingen på akterdäck. Det var mr Pikes vakt, och jag gick föröver på bryggan för att ta rätt på honom. Han stod vid luckan numro ett och gav några instruktioner till segelsömmarna. Jag väntade på ett tillfälle; då såg han upp och hälsade på mig.

»God morgon», svarade jag. »Vem står vid ratten nu?»

»Den tokiga greken, Tony», sade han.

»Jag håller en månads hyra mot ett skålpund tobak, att han inte gör det.»

Mr Pike gav mig en snabb och skarp blick.

»Vem står vid ratten?»

»Ingen.»

Då exploderade han i handling. Hans massiva

kropp blev kvitt sin ålderdomströghet, och han rusade akterut med en fart, som ingen ombord kunde ha överträffat, och jag tvivlar på, att många ens kunde ha uppnått den. Han sprang uppför akterdäckstrappan tre steg i taget och försvann åt ratten till bakom navigationshytten.

Nu röt han en snabb följd av kommandoord, och vakten kastade loss styrbords akterbrasser och halade in dem om babord. Jag har redan varit med om den manövern. Mr Pike gjorde undanvindsvändning.

Då jag gick tillbaka till aktern, kommo mr Mellaire och timmermannen ut genom salongsdörren. De hade blivit störda i sin frukost, ty de torkade sig om munnen. Mr Pike kom fram och ropade instruktioner ner till andre styrmannen, som gick föröver, och befallde timmermannen att ta ratten.

Då Helsingör svängde rundt på klacken, lät mr Pike henne backa, så att hon gick samma väg tillbaka som hon nyss kommit. Han sänkte kikaren, genom vilken han betraktat sjön, och pekade på luckan, som ledde ner till det stora lastrummet i aktern. Stegen var borta.

»Han måste ha tagit proviantrumsstegen med sig», sade mr Pike.

Kapten West kom ut från navigationshytten. Han sade god morgon på sitt vanliga sätt, artigt till mig och hövligt till styrmannen, och gick akterut till ratten, där han stannade för att titta in i nackterhuset. Han vände om och gick långsamt till akterdäckstrappan. Sedan kom han åter tillbaka till oss. Det gick drygt två minuter, innan han sade något.

»Vad står på, mr Pike? Man överbord?»

»Ja, sir», blev svaret.

»Och tog proviantrumsstegen med sig?» frågade kapten West.

»Ja, sir. Det är greken, som hoppade över i Baltimore.»

Saken var tydligen icke tillräckligt allvarlig för att kapten West skulle bli samurai. Han tände en cigarr och fortfor att promenera. Och ändå hade ingenting undgått honom, ej ens att stegen var borta.

Mr Pike skickade upp utkik till vartenda skysailrå, och Helsingör gled framåt över det lugna vattnet. Miss West kom upp och stod bredvid mig och såg ut över oceanen, medan jag berättade henne det lilla jag visste. Hon visade ingen sinnesrörelse och lugnade mig genom att förklara för mig, hur svårt det är att bli kvitt en man av Tonys självmördartyp.

»Deras galenskap tycks alltid komma på dem i vackert väder eller under betryggande omständigheter», smålog hon, »då en båt kan firas ner eller en ångare är i sikte. Och ibland ta de livräddningsmedel med sig som i detta fall.»

Efter en timme gjorde mr Pike en ny vändning och lät Helsingör åter tillryggalägga samma kurs som den måste ha seglat, då greken gick överbord. Kapten West fortfor att promenera och röka, och miss West gjorde ett kort besök under däck för att ge Wada några föreskrifter angående Possum, som hon glömt. Andy Fay kallades till ratten, och timmermannen gick ner för att avsluta sin frukost.

Alltsammans föreföll mig tämligen hårdhjärtat. Ingen frågade mycket efter mannen, som gått överbord någonstädes på detta ödsliga hav. Och ändå måste jag medge, att man gjort allt som var möjligt för att finna honom. Jag talade litet med mr Pike, och han tycktes vara mera förargad än något annat. Han tyckte inte om att få skeppsarbetet avbrutet på ett sådant sätt.

Mr Mellaires uppfattning var en annan.

»Vi ha alldeles för litet folk, som det är», sade han till mig, då han slöt sig till oss i aktern. »Vi ha inte råd att förlora honom, även om han är galen. Vi behöva honom. Han är en bra sjöman på det hela taget.»

Utkiken på skysailrån gjorde alarm. Det var maltesaren med Citydialekten, som först fick sikte på mannen och ropade ner, att han såg honom. Styrmannen, som tittade i lovart, sänkte plötsligt kikaren, gnuggade sig i ögonen förvånad och tittade igen. Då tog miss West en annan kikare, uppgav ett utrop av förvåning och brast i skratt.

»Vad tror ni, miss West?» frågade styrmannen.

»Han tycks inte vara i vattnet. Han står.»

Mr Pike nickade.

»Han står på stegen», sade han. »Den hade jag glömt. Först blev jag alldeles förbryllad och kunde inte förstå det.» Han vände sig till andre styrmannen. »Mr Mellaire, vill ni sätta ut storbåten och ge den någon slags besättning, medan jag backar storrån? Jag går med i båten. Välj ut folk, som kan ro.»

»Följ med, ni också», sade miss West till mig.

»Det är ett tillfälle att komma ifrån Helsingör och se henne för fulla segel.»

Mr Pike nickade samtycke, så att jag följde med och satt nära honom i aktern, där han styrde, medan ett halvt dussin matroser rodde oss mot självmördaren, som stod där så hemskt på sjöns yta. Maltesaren skötte den aktersta åran, och bland de andra fem männen var en, vars namn jag nyligen hade hört — Ditman Olausen, en norrman. Mr Mellaire, som hade honom på sin vakt, sade, att han var en bra sjöman, men med »virriga ögon». Då jag bad honom förklara uttrycket, sade han, att han var en sådan där slags människa, som råkar i blindt raseri utan att någon kan förklara, vad det är för en småsak som har framkallat det. Efter vad jag kunde förstå, var Ditman Olausen en bärsärktyp. Men då jag såg honom sköta sin åra taktfast, föreföllo hans stora ljusblå ögon nästan som en oxes — den siste i världen man, enligt min uppfattning, skulle kunna misstänka för att råka i bärsärkaraseri.

Då vi närmade oss greken, började han skrika hotfullt och svänga en slidkniv. Stegen sjönk under hans tyngd, så att vattnet steg honom till knäna, och på detta undervattensstöd balanserade han med vilda vridningar på kroppen och fäktade med armarna. Hans ansikte, grimaserande som en apas, var ingen vacker syn. Och då han fortfor att hota oss med kniven, undrade jag, hur vi skulle lyckas lösa detta problem att ta fast honom.

Men därvidlag kunde jag lita på mr Pike. Han tog bort spjärnet under maltesarens fötter och lade

det bredvid sig. Sedan lät han matroserna vända med båten och backa med den åt greken till. Undvikande ett knivhugg väntade mr Pike på ett tillfälle, då en förbiglidande våg lyfte båtens akter högt, medan Tony sjönk ner i vågdalen. Det var rätta ögonblicket. Jag fick åter se ett prov på den blixtsnabbhet, varmed denne sextionioårige gubbe kunde röra sin kropp. Noggrant inriktat träffade spjärnet greken i huvudet med våldsam kraft. Kniven föll i vattnet, och den vansinnige sjönk ihop och följde sanslös efter. Mr Pike fiskade upp honom utan den ringaste ansträngning, tycktes det mig, och slängde honom på båtens botten vid mina fötter.

I nästa ögonblick grepo matroserna till årorna, och styrmannen styrde tillbaka till Helsingör. Det var ett väldigt slag mr Pike hade givit honom med fotspjärnet. Fina blodrännilar sipprade över det våta, fastklibbade håret från såret i hjässan. Jag kunde endast stirra på den klump av medvetslöst människokött, som dröp av havsvatten vid mina fötter. En man, som i ena ögonblicket varit idel liv och rörelse och trotsat hela världen, men i nästa ögonblick gjorts orörlig och knuffats in i dödens mörker, är alltid ett fängslande föremål för filosofens kontemplativa öga. Och i detta fall hade det försiggått på ett så enkelt sätt, medels en träbit, som häftigt bragts i beröring med hans skalle.

Om greken Tony kunnat kallas närvarande, vad var han då nu? Frånvarande? Och i så fall, vart hade han tagit vägen? Och varifrån skulle han färdas tillbaka för att ta sin kropp i besittning igen, då vad vi kalla medvetandet kom igen? Psy-

kologerna ha ännu ej sagt första ordet, mycket mindre det sista, för att förklara personlighetens och medvetandets fenomen.

Där jag satt i sådana funderingar, råkade jag se upp, och nu hade jag Helsingörs storartade skådespel framför mig. Jag hade varit så länge ombord på henne, att jag hade glömt, att hon var ett vitmålat fartyg. Hennes skrov låg så djupt i vattnet, så fint och smidigt, att de höga, upp i himlen räckande spirorna och masterna och den ofantliga segelduksmassan föreföllo alldeles onaturliga och omöjliga, ett oförskämt gyckel med tyngdlagarna. Det krävde en ansträngning att tänka sig, att detta graciöst formade skrov inneslöt och räddade från sjöbottnen fem tusen tons kol. Och det föreföll som ett underverk, att människorna, de små myrorna, hade tänkt ut och konstruerat en så ståtlig och präktig, elementtrotsande byggnad — människomyrorna, som bedrövligt liknade greken vid mina fötter och kunde slungas in i mörkret genom ett slag på huvudet av en träbit.

Tony frambragte ett strupljud, som om han hållit på att kvävas, sedan hostade han och stönade. Han kom tillbaka någonstädes ifrån. Jag lade märke till, att mr Pike kastade en hastig blick på honom, som om han befarat något nytt anfall av raseri, som skulle kräva en ny behandling med fotspjärnet. Men Tony slog endast upp sina stora svarta ögon och stirrade på mig i en lång minut av slö häpnad, innan han slöt dem igen.

»Vad ämnar ni göra med honom?» frågade jag styrmannen.

»Sätta honom till arbete igen», blev svaret. »Det är det enda han duger till, och han har inte tagit någon skada. Någon skall ju styra det här fartyget rundt Kap Horn.»

Då vi hissade båten ombord, fann jag, att miss West hade gått ner. I navigationshytten höll kapten West på att dra upp kronometrarna. Mr Mellaire hade gått in i sin hytt för att få sig ett par timmars sömn, innan hans vakt började klockan tolv. Apropå, jag har glömt tala om, att mr Mellaire inte sover akteröver. Han delar en hytt i midskeppskajutan med mr Pikes Nancy.

Ingen visade något deltagande för den stackars greken. Han lades nu på andra luckan som ett kadaver, och där fick han ligga utan tillsyn för att få igen medvetandet när han så behagade. Ja, och jag har blivit så härdad, att jag öppet erkänner att jag inte heller själv kände något medlidande med honom. Mina ögon voro ännu fyllda av Helsingörs skönhet. Man blir hård på sjön.

NITTONDE KAPITLET.

Man märker knappast passadvindarna. Vi ha haft nordost nu i flera dagar, och milen rulla i väg bakom oss, medan patentloggen virvlar och slamrar på hackbrädet. I går belöpte sig logg och iakttagelser till tvåhundra femtiotvå mil; dagen förut seglade vi tvåhundra fyrtio och dagen före den tvåhundra sextioen. Men man tänker inte på vindens styrka. Den är balsamisk och uppkryande som vin. Jag njuter av att öppna mina porer och lungor för den. Ej heller är den kall. När som helst om natten, medan salongen ligger försänkt i sömn, avbryter jag min läsning och går upp på akterdäck i den tunnaste tropiska pyjama.

Aldrig har jag vetat, vad passadvinden var. Och nu är jag förälskad i den. Jag promenerar av och an i en timme i sträck, vilken styrman som än har vakten. Mr Mellaire är alltid fullständigt klädd, men mr Pike gör under dessa härliga nätter sin första vakt efter midnatt i pyjama. Han är en fruktansvärdt muskulös man. Hans sextionio år förefalla omöjliga, då jag ser hans enda, sladdriga plagg tryckas som trikåer mot hans former och bucklas ut av grova benknotor och väldiga muskler. En praktfull man! Man kan inte föreställa sig, hur

han skall ha sett ut i sina bästa ungdomsdagar för två tjog år sedan och mera.

De av simpla vardagssysslor fyllda dagarna gå som i en dröm. Här, där tiden strängt mätes ut och markeras av vaktombytena, där varje hel och halv timme oavlåtligt gör sig påmind genom skeppsklockornas slag i för och akter, upphör tiden. Dagar flyta in i dagar och veckor smyga in i veckor, och jag för min del kan aldrig komma ihåg, vad det är för dag i veckan eller månaden.

Helsingör sover aldrig helt och hållet. Dag och natt finns där alltid matroser på vakt, utkiken på backen, mannen vid ratten och styrmannen på däck. Jag ligger och läser i min koj, som är belägen på lovarts sida, och ständigt höras över mitt huvud under de långa nattliga timmarna stegen av den ene eller andre styrmannen gå av och an, och jag vet mycket väl, att mannen själv alltid tittar åt fören eller in i nackterhuset eller känner och beräknar vindens styrka och riktning på sin kind eller ser molnmassorna driva på himlen eller länsa fram över stjärnorna och månen. Alltid, alltid finns det vaksamma ögon på Helsingör.

I natt eller rättare sagt i morse vid tvåtiden, då jag låg med den tryckta boksidan otydligt skymtande framför mig, väcktes jag av ett plötsligt rytande från mr Pike. Det lät, som om han stått vid akterdäcksräcket, och mannen, som han röt åt, var Larry, tydligen på mellandäck nedanför honom. Icke förr än Wada kom in med min frukost, fick jag veta, vad som hade händt.

Larry med sin löjliga markattsnäsa, sitt egendom-

ligt platta och sneda ansikte och sina jämmerliga, ynkliga chimpansögon hade fått det olyckliga infallet att fälla något oförskämt yttrande i skydd av mellandäckets mörker. Men mr Pike där uppe vid räcket hade ögonblickligen hört, vem syndaren var. Det var då explosionen försiggick. Den olycklige Larry, som sannerligen är hälften djävul och helt och hållet barn, hade då blivit arg och svarat ännu oförskämdare, och styrmannen hade ögonblickligen kommit över honom som en orkan och gjort fast honom med handklovar vid mesannagelbänken.

Jag inbillar mig, att mr Pike härvid tänkte litet på Larry och minst tio gånger så mycket på Kid Twist, Snabel-Murphy och Bert Rhine. Jag vill inte påstå något så orimligt som att styrmannen skulle vara rädd för dessa banditer. Jag tvivlar på, att han någonsin vetat, vad rädsla är. Å andra sidan är jag säker på, att han väntar sig obehag av de där karlarna och att det var för deras skull som han statuerade ett exempel på Larry.

Larry kunde inte stå ut mer än en timme i järn, och då tog hans djuriska dumhet överhand över den rädsla han möjligen kunde ha känt, och han ropade upp till styrmannen att komma ner och släppa honom lös, så att de fingo drabba ihop i ett ärligt slagsmål. Mr Pike kom genast med nyckeln till handklovarna. Som om Larry hade den minsta utsikt att rå på den fruktansvärde gamle mannen! Wada berättade, att Larry bland annat hade blivit av med två framtänder och fick ligga i sin koj hela dagen. Då jag träffade mr Pike på däck efter

klockan åtta, tittade jag på hans knogar. De bekräftade Wadas rapport.

Jag kan inte låta bli att dra på munnen åt det livliga intresse jag hyser för sådana små händelser som den nyss berättade. Det är icke bara tiden, som har upphört, utan hela världen. Det är märkvärdigt, när jag kommer att tänka på det, under alla dessa veckor har jag inte fått något brev, intet telefonbud, intet telegram, intet besök. Jag har inte varit på teatern. Jag har inte läst en tidning. För mig existera inga teaterpjäser eller tidningar. Allt sådant har försvunnit med den försvunna världen. Allt vad som existerar är Helsingör med sin underliga människolast och sin last av kol, klättrande på en rundel av oceanen, vars periferilinje är ett dussin mil avlägsen.

Jag kommer att tänka på kapten Scott, som frös ihjäl under sin sydpolsexpedition och i tio månader efter sin död av världen troddes vara vid liv. Icke förr än världen fick veta, att han var död, var han annat än levande för världen. Var han inte just därför levande? Och har inte just därför fastlandsvärlden upphört här på Helsingör? Är inte vårt ögas pupill icke allenast världens medelpunkt, utan världen själv? Det är bestämt ett hållbart påstående, att världen endast existerar i medvetandet. »Världen är min idé», sade Schopenhauer. Jules de Gaultier sade: »Världen är min uppfinning». Hans dogm var, att inbillningen skapade det verkliga. Men herre Gud, jag vet nog, att den praktiska miss West skulle döpa min metafysik till en kraftstjälande och osund intelligenssport.

I dag i våra däckstolar på akterdäck läste jag »Herodias' döttrar» för miss West. Den gjorde en syperb effekt — just vad jag hade väntat av henne. Hon fållade en fin vit näsduk åt sin far, medan jag läste. (Hon är aldrig sysslolös, hon som är så övervägande bobyggerska och komfortskapare och släktebevarerska, och hon har en hel stapel av dessa näsdukar åt sin far.)

Hon smålog, hur skall jag säga? — jo, misstroget, triumferande, — å, med alla kvinnogenerationers säkra visdom i sina varma, långa grå ögon, då jag läste:

"Men de småle oskyldigt och dansa igen,
Och ha blott en, aldrig slumrande tanke:
"Är jag inte vacker? Skall jag ej bli älskad?"
Ge dig till tåls, de förstå dig ej,
Och aldrig i evighet sluta de upp
Att slingra sin dans omkring männens hjärtan."

»Det är ju bra för världen, att det är så», lydde hennes kommentarier.

Å, Symons kände kvinnorna! Hon fick ett prov på hans fullkomliga kännedom om dem, då jag läste denna präktiga bit:

"De förstå ej, att här i denna värld
Växer i solsken och mellan gräset
Alls något sevärdt utom de själva.
De tycka, att männens ögon blott äro
Gjorda till speglar, ej till att se
Fjärran ting, som ej kunna nås.
"Ty äro ej vi det högsta av allt?
Se då ej förbi oss! Om du ser in
I natten, finner du ingenting där.
Vi också ha ofta sett på stjärnor."

»Det är sant», sade miss West under den paus jag gjorde för att se, hur hon uppfattade tanken. »Vi ha också ofta sett på stjärnor.»

Det var just vad jag hade förutsagt henne midt i ansiktet, att hon skulle säga.

»Men vänta», utbrast jag. »Låt mig läsa vidare.» Och jag läste:

"Vi allena bland alla sköna ting
Äro verkliga; allt det andra är drömmar.
Varför följa efter vandrande drömmar,
Då vi dig vänta? Du kan endast drömma
Om oss och forma dem efter vår bild."

»Sant, mycket sant», mumlade hon, och all omedveten stolthet och makt strålade ut ur hennes ögon.

»En underbar dikt», medgav — nej, påbjöd hon, sedan jag slutat.

»Men ni förstår inte . . .» började jag ivrigt, men övergav sedan försöket. Ty hur skulle hon som kvinna kunna se »de fjärran ting, som ej kunna nås», då hon, som hon så stolt konstaterade, ofta hade sett på stjärnor?

Hon! Vad kunde hon se utom vad alla kvinnor se — att endast de äro verkliga och att allt annat är drömmar?

»Jag är stolt över att vara en Herodias' dotter», sade miss West.

»Nå, då äro vi överens», medgav jag lamt. »Som ni minns, var det just det jag sade er att ni var.»

»Jag är er förbunden för komplimangen», sade hon, och i hennes långa grå ögon läste jag all den belåtenhet och självsäkerhet och all den maktens outtömliga nedlåtenhet, som utgöra en så stor del av kvinnans förföriska mysterium och välde.

TJUGONDE KAPITLET.

Herre Gud, så jag läser i detta vackra väder! Jag tar mig så litet motion, att jag behöver mycket litet sömn, och det är så få avbrott, varpå livet i land ju är så rikt, att jag läser mig nästan slö. En man, som är efter i läsning, rekommenderar jag en sjöresa. Jag tar nu igen vad jag har försummat i åratal. Det är en orgie, en utsvävning, och jag är säker på, att de fjolliga sjömännen anse mig vara den tokigaste varelsen ombord.

Ibland är jag så yr i huvudet av så mycken läsning, att jag gläder mig åt vilket avbrott som helst. Då vi komma in i vindstillans region mellan nord- ost- och sydostpassaden, skall jag låta Wada ta fram min lilla automatiska studsare och försöka lära mig skjuta. Jag sköt, då jag var liten pojke. Jag kommer ihåg, att jag släpade en hagelbössa med mig ute i skog och mark. Jag hade också en luftbössa, varmed jag vid högtidliga tillfällen till och med kunde döda en rödhakesångare.

Medan akterdäcket är tillräckligt stort att promenera på, är den plats, som kan få upptas av däckstolar, begränsad till soltälten på vardera sidan om navigationshytten och som äro lika breda som den. Detta område inskränkes åter till den ena eller andra

sidan allt efter förmiddags- och eftermiddagssolens ställning och brisens styrka. Därför stå miss Wests stol och min vanligen bredvid varandra. Kapten West har en stol, som han sällan använder. Han har så litet att göra med fartygets manövrering, gör sina regelbundna observationer och antecknar dem så snabbt, att han sällan är någon lång stund i navigationshytten. Han föredrar att tillbringa sina timmar i salongen, där han inte läser och inte gör annat än drömmer med vidöppna ögon i luftdraget, som strömmar in genom öppna fönster och dörrar.

Miss West är aldrig sysslolös. Där nere i den stora akterkajutan sköter hon sin egen tvätt. Ej heller vill hon låta stewarden röra vid hennes fars fina linne. I salongen har hon ställt in en symaskin. All handsöm, broderi och andra handarbeten utför hon i däckstolen bredvid mig. Hon försäkrar, att hon älskar sjön och sjölivets atmosfär, men ändå har hon fört med sig en mängd saker från sitt liv i land — ända till det vackra porslinet till eftermiddagste.

Hon är övervägande kvinna och hemskapare. Hon är född till kock. Stewarden och Louis laga extra lyxrätter för matsalsbordet, men miss West kan på ett ögonblick göra dem ännu delikatare. Hon låter aldrig en rätt komma på bordet utan att först ha givit föreskrifter om den eller lagt sista handen vid den. Hon har snabbt omdöme, ofelbar smak och all den stålfasta bestämdhet, som erfordras. Hon tycks bara behöva se på en rätt, likgiltigt vem som har lagat den, för att genast veta

vad som är för litet eller för mycket i dess ingredienser och föreskriva en behandling, som förvandlar den till något obeskrivligt olika och deliciöst. Å, så jag äter! Jag är alldeles häpen över min glupska aptit. Jag är redan fullt övertygad om, att jag är glad åt, att miss West är med på resan.

Hon har varit »i östern», som hon uttrycker sig, och har en ofantlig repertoar av smakliga, starkt kryddade österländska rätter. I att laga ris är Louis mästare, men då han skall göra currysåsen, krymper han ihop till en oskicklig dilettant i jämförelse med miss West. I fråga om curry är hon ett riktigt geni. — Så ofta man tänker på mat på sjön!

Under detta passadvindsväder är jag alltså ganska mycket tillsammans med miss West. Jag läser hela tiden, och mycket ofta läser jag högt för henne ur böcker, eller hela böcker, med vilka det roar mig att pröva henne. Sådan läsning ger också anledning till diskussioner, och hon har ännu icke yttrat något, som givit mig anledning att ta tillbaka mitt första omdöme om henne. Hon är en äkta Herodias' dotter.

Och ändå är hon inte vad man skulle kalla en pigg flicka. Hon är ingen flicka, hon är en mogen kvinna med en flickas hela friskhet. Hon har en kvinnas hållning, självsäkerhet och aplomb, men ändå kan man alls icke kalla henne ståtlig. Hon är nobel, pålitlig, förståndig — ja ock känslig; och hennes översvallande livskraft, som tar sig uttryck i hennes härliga sång, ligger i strid med hennes mognad. Ibland förefaller hon mig vara minst trettio, vid andra tillfällen, då hennes skälmaktig-

het och skrattlust är väckt, tycks hon knappt vara tretton. Jag skall föresätta mig att fråga kapten West, vilket år Dixie stötte samman med den där flodångaren på San Franciscos redd. Med ett ord, hon är den normalaste, sundast naturliga kvinna jag någonsin känt.

Ja, och hon är kvinnlig, fastän hennes hår, hur hon än kammar det, alltid är lika slätt och korrekt som allt annat hos henne. Å andra sidan motväges denna ständiga slätkamning av de friheter hon tillåter sig i sin klädsel. Hon uraktlåter aldrig att vara kvinna. Hennes kön och dess lockelse är alltid närvarande. Hon äger kanske höga kragar, men aldrig har jag sett henne i en sådan ombord. Hennes blusar äro alltid urringade, så att man ser ett av hennes största behag, den muskulösa, välbildade halsen med sitt fina skinn. Jag gör mig själv förlägen genom att kasta långa, förstulna blickar på hennes bara strupe och antydningen till axeln med sitt fina, fasta hull.

Att gå och hälsa på hönsen har utvecklat sig till en regelbunden vana. Åtminstone en gång om dagen göra vi promenaden på bryggan till midskeppskajutans tak. Possum, som nu är konvalescent, följer med oss. Stewarden passar på att vara där för att ta emot instruktioner och avlägga rapport angående äggavkastningen och de många hönsens värpförmåga. För närvarande värpa våra fyra dussin höns två dussin ägg om dagen, med vilket rekord miss West är mycket nöjd.

Hon har redan givit de flesta av dem namn. Tuppen är naturligtvis Petter. En mycket brokig höna

är Dolly Varden. En smidig och prydlig varelse, som följer Peter i hack och häl, kallar hon Cleopatra. En annan höna — den, som har den mjukaste rösten av dem alla — heter Sarah Bernhardt. En sak har jag lagt märke till: när helst hon och stewarden ha fällt dödsdom över en icke värpande höna (vilket inträffar regelbundet en gång i veckan), smakar hon aldrig hönsfrikassén, även om den är lagad med hennes läckra currysås. Vid sådana tillfällen har hon en särskild frikassé för egen räkning av konserverad hummer eller räkor eller hermetiskt inlagd kyckling.

En sak får jag icke glömma. Jag har fått veta, att det inte var något intresse för manligt sällskap (alltså för mig, kantänka), som väckte hennes plötsliga lust att följa med på resan. Det var för hennes fars skull hon kom med. Det är något på tok med kapten West. Ibland har jag sett henne betrakta honom med oändlig ängslan och oro i sina ögon.

Jag höll på att berätta en rolig historia vid middagsbordet i går, då jag kom att se på miss West. Hon hörde icke på. Hon hade låtit sin gaffel stanna halvvägs i luften, medan hon fixerade sin far oavvändt. Det var ett förfärat stirrande. Hon förstod, att jag observerade henne, och med storartad självbehärskning sänkte hon långsamt gaffeln och lade den på tallriken utan att släppa den och utan att släppa sin fars ansikte med blicken.

Men jag har sett det. Ja, jag hade sett mer än så. Jag hade sett kapten Wests ansikte genomskinligt vitt, medan hans ögonlock sjönko ned och hans läppar rörde sig ljudlöst. Sedan lyftes ögon-

locken upp, läpparna tvingades att hålla sig stilla som vanligt, och färgen återvände långsamt till hans ansikte. Det var, som om han varit frånvarande en stund och nu kommit tillbaka. Men jag hade sett det, och jag gissade hennes hemlighet.

Och ändå var det samme kapten West, som sju timmar senare kväste mr Pikes morska sjömanslynne. Det var under den andra plattvakten den kvällen, en mörk natt, och vakten arbetade på mellandäck. Jag hade nyss kommit ut från navigationshytten och sett kapten West gå förbi mig mot akterdäckstrappan med händerna i fickorna. Plötsligt hördes ett kraschande från mesanmasten, som om något sprungit sönder. I samma ögonblick ramlade matroserna baklänges och lågo och sprattlade på däck.

Det blev tyst ett ögonblick, sedan ropade kapten Wests röst:

»Vad var det som sprang, mr Pike?»

»Ett fall, sir», lydde svaret ur mörkret.

»Nästa gång skall ni fira skotet först.»

Mr Pike är obestridligen en duktig sjöman. Men i detta fall hade han orätt. Jag känner honom nu, och jag kan mycket väl förstå, hur hans stolthet skulle känna sig kränkt. Och ännu mera — han är en elak, hämndlysten, rå natur, och ehuru han svarade ganska respektfullt: »Ja, sir», var jag alldeles säker på, att de stackars satarna under honom skulle få umgälla hans harm under vakterna längre fram på natten.

Det fingo de också, ty i morse såg jag, att John Hackey, en slagskämpe från San Francisco, hade ett

blått öga, och Bombinis käk var ohyggligt uppsvälld. Jag frågade Wada om saken, och han kom snart med rapport. Det försiggår riktiga slagsmålsscener för om däckskajutorna under nattens vakter, medan vi i aktern ligga i vår ljuva slummer.

I dag går mr Pike omkring vresig och ilsken och ryter åt besättningen mer än vanligt och är knappast artig mot miss West och mig, då vi råka tilltala honom. Hans svar brummas fram enstavigt, och hans ansikte är barskt i högsta grad. Miss West, som ej vet vad som händt, skrattar och kallar det »sjörabies», ett fenomen, som hon påstår sig känna mycket väl till.

Men nu känner jag mr Pike — den tjurskallige, märkvärdige gamle sjöbjörnen. Det kommer att dröja i tre dagar, innan han blir sig lik igen. Han är förskräckligt stolt över sin duglighet som sjöman, och vad som retar honom mest är vetskapen, att han gjort sig skyldig till en blunder.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

I dag, då vår resa varat i tjuguåtta dagar passerade vi linjen tidigt i morse, medan jag drack mitt kaffe, fortfarande under nordostpassaden. Och Charles Davis hade firat tilldragelsen genom att mörda O'Sullivan. Det var Boney, den skrangliga pojken i mr Mellaires vakt, som kom med nyheten. Andre styrmannen och jag hade nyss kommit till sjukhytten, då mr Pike steg in.

O'Sullivans vedermödor voro över. Mannen i den övre kojen hade med märlspiken gjort slut på hans sinnesrubbade, dystra liv.

Jag kan inte förstå denne Charles Davis. Han satt helt lugnt upprätt i sin koj och tände helt trankilt sin pipa, innan han svarade mr Mellaire. Han är alldeles säkert inte tokig. Och ändå har han avsiktligt och kallblodigt mördat en hjälplös man.

»Varför gjorde ni det?» frågade mr Mellaire.

»Emedan» — sade Charles Davis och satte en ny tändsticka till sin pipa — »emedan — puff, puff — han störde min sömn.» Här mötte han mr Pikes ljungande ögon. »Emedan — puff, puff — jag hoppas man nu visar bättre omdöme, vad slags karl man inhyser här tillsammans med mig. För resten —

puff, puff — är den här övre kojen inte rätta platsen för mig. Det gör ondt, då jag klättrar hit upp — puff, puff — och jag lägger mig i den undre kojen, så snart vi ha flyttat bort O'Sullivan ur den.»

»Men varför gjorde ni det?» röt mr Pike.

»Det sa' jag er ju, sir: emedan han tråkade ut mig. Jag blev trött på det, och så gjorde jag slut på hans elände i morse. Nå, vad ämna ni nu ta er till? Karlen är ju död. Och jag dödade honom till självförsvar. Jag känner till lagen. Vad hade ni för rätt att ge mig en bindgalen människa till kamrat här, sjuk och hjälplös som jag var?»

»Sannerligen inför Gud, Davis», utbrast styrmannen, »ni kommer aldrig att lyfta er hyra i Seattle. Det här skall ni få betala — att mörda en dåre, som ligger bunden och oskadlig i sin koj. Ni skall följa honom överbord, min gosse lilla.»

»Om jag gör det, blir ni hängd för det, sir», svarade Davis. Han riktade sina kalla ögon på mig. »Och jag stämmer er till vittne, sir, på de hotelser han nu har fällt. Dem skall ni intyga inför domstolen. Och han skall bli hängd lika säkert som att jag går överbord. Å, jag känner till hans syndaregister. Han är rädd för att komma inför domstolen med det. Han har varit framme för många gånger och varit anklagad för mord och misshandel till sjöss. Man kunde slå sig i ro för alltid och leva av räntorna på den plikt han har betalt eller ägarna ha betalt i hans ställe . . .»

»Håll munnen, annars täpper jag till den med knytnäven!» röt mr Pike och rusade emot honom med knuten, upplyft hand.

Davis ryggade ofrivilligt tillbaka. Hans kropp var svag, men icke hans själ. Han betvingade sig hastigt och strök eld på en ny sticka.

»Mig skrämmer ni inte, sir», väste han under det hotande slaget. »Jag är inte rädd för att dö. Dö skall man ju i alla fall en gång, och det är inte alls så svårt, när det är alldeles oundvikligt. O'Sullivan dog så lätt, så det var rent förvånande. För resten kommer jag inte att dö. Jag skall sluta den här resan först och stämma rederiet, då jag kommer till Seattle. Jag känner till mina rättigheter och lagen. Och jag har vittnen.»

Jag kände verkligen både beundran för modet hos denne eländige sjöman och deltagande för mr Pike, som sålunda hölls i schack av en sjuk man, vilken han ej kunde förmå sig att slå.

Han rusade emellertid på mannen med väl beräknad häftighet, grep honom om halsen och ena axeln med bägge sina knotiga nävar och riste honom våldsamt fram och tillbaka i en dryg minut. Det var ett underverk, att inte mannens hals vreds ur led.

»Jag stämmer er till vittne, sir», flämtade Davis till mig, så snart han blev fri.

Han hostade och kippade efter andan, kände på sin strupe och gjorde halsrörelser för att antyda, att han var skadad.

»Märkena skola visa sig om några minuter», mumlade han belåtet, då han blev kvitt sin yrsel och fick tillbaka andedräkten.

Detta var för mycket för mr Pike, som vände sig om och lämnade hytten, brummande och svärjande djupt nere i halsen. Då jag gick ett ögon-

blick därefter, höll Davis på att stoppa sin pipa igen och sade till mr Mellaire, att han skulle stämma honom till vittne i Seattle. — —

Vi ha alltså haft ännu en begravning. Mr Pike var förargad, emedan H e l s i n g ö r enligt traditionerna på sjön hade för stark fart för att ceremonien skulle kunna försiggå efter alla regler. Vi förspillde således några minuter genom att brassa back på stormasten och sakta farten, medan man läste ur handboken och O'Sullivan släpptes överbord med den oundvikliga kolsäcken om sina fötter.

»Hoppas kolen räcka», brummade mr Pike vresigt till mig en stund därefter. — —

Vi sitta på akterdäck, miss West och jag, serverade av tjänarna, och smutta på vårt eftermiddagste, brodera, diskutera filosofi och konst, medan några alnar ifrån oss i denna lilla flytande värld alla de hemska och smutsiga tragedierna i detta smutsiga, förvridna, råa liv utspelas. Och kapten West sitter, frånvarande och oberörd, och drömmer i den skumma salongen, medan luftdraget spelar in på honom genom de öppna fönstren. Han hyser inga tvivel, ingen oro. Han tror på Gud. Allt är klappat och klart och all right, då han nalkas sitt fjärran hem. Hans lugn är oändligt och avundsvärdt. Men jag kan ej glömma synen, då livet lämnade hans ådror och hans mun slappades och hans ögonlock slöto sig, medan hans ansikte fick dödens genomskinliga vithet.

Jag undrar, vem som nästa gång skall sluta leken och ge sig av med en säck kol. — —

»Å, det är ingenting, sir», sade mr Mellaire muntert till mig, då vi gingo av och an på akterdäck under den första vakten. »Jag var en gång på en resa med en fraktångare, lastad med fyra hundra chinks — ursäkta, sir, kineser. Det var kulis, dagsverkare, som reste hem efter att ha tjänat ut sin tid.

»Så bröt koleran ut. Vi vräkte tre hundra av dem överbord, sir, jämte båda högbåtsmännen, de flesta av den ostindiska besättningen, kaptenen, styrmannen, tredje styrmannen och första och tredje maskinisten. Den andre och en vit smörjare var allt vad som fanns kvar under däck, och jag förde kommandot på däck, då vi kommo i hamn. Läkarna ville inte gå ombord. De läto mig ankra på den yttre redden och sade till mig att hiva ut mina döda. Det var stora begravningar den gången, mr Pathurst, och de gingo överbord utan segelduk, kol eller järn. Det var oundvikligt. Jag hade ingen till hjälp, och kineserna i lastrummet ville inte röra en hand.

»Jag måste gå ner själv, släpa liken till längorna och sedan klättra upp på däck, och hissa upp dem med ångkranen. För var gång tog jag mig en dram. Jag var alldeles full, då jobbet var över.»

»Blev ni inte sjuk själv?» frågade jag.

Mr Mellaire höll upp sin vänstra hand. Jag hade flera gånger lagt märke till, att pekfingret var borta.

»Det här är allt vad som hände mig, sir. Gubben hade en så'n där foxterrier som er. Och då gubben

var borta, blev valpen alldeles förtjust i mig. Just som jag höll på att hissa upp den sista lasten, så vad gjorde valpen ... Jo, han hoppade upp på mitt ben och nosade på min hand. Jag vände mig om för att klappa honom, och i detsamma kände jag, att min andra hand hade kommit in i kugghjulet, och fingret var putsveck.»

»Herre Gud», utbrast jag, »en sådan avskyvärd otur att gå igenom något så förfärligt och sedan förlora fingret!»

»Det var just vad jag tänkte, sir», medgav mr Mellaire.

»Vad tog ni er till?»

»Å, jag bara höll upp det och såg på det och sa': 'Å Herre du store', och så tog jag mig en dram till.»

»Och ni fick inte koleran sedan?»

»Nej, sir. Jag var väl så full med sprit, att bacillerna dogo, innan de kunde komma åt mig.» Han funderade ett ögonblick. »Uppriktigt sagt, mr Pathurst, förstår jag mig inte på den där spritfrågan. Gubben och styrmännen dogo dödfulla, likaså tredje maskinisten. Men kocken var absolutist, och han dog också.» — —

Aldrig mera skall jag förvåna mig över, att sjön förhärdar. Jag gick ifrån andre styrmannen och tittade upp på H e l s i n g ö r s imponerade massa, som gungande och svajande med sina stora båglinjer av mörker skymde undan den stjärnströdda himlens ansikte.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Någonting har händt. Men ingen vet det, varken i fören eller aktern, utom de inblandade personerna, och de vilja ingenting säga. Men hela fartyget är i ett surr av rykten och gissningar.

Så mycket vet jag: mr Pike har fått ett förfärligt slag i skallen. Jag kom sent till middagsbordet i går, och då jag gick bakom hans stol, såg jag en kolossal bula på hans hjässa. Då jag slog mig ned midt emot honom, lade jag märke till, att hans ögon föreföllo dimmiga; ja, och jag såg, att de uttryckte nedslagenhet. Han deltog ej i samtalet, åt för syns skull, bar sig dumt åt ibland, och det var tydligt, att han sökte betvinga sig med järnhand.

Och ingen vågar fråga honom, vad som händt. Jag vet då med mig, att jag inte vågar fråga honom, och jag är ändå passagerare, en priviligerad person. Denne fruktansvärde gamle sjöveteran har ingivit mig respekt, som är hälften förlägenhet och hälften förskräckelse.

Han beter sig som om han drabbats av hjärnskakning. Hans smärtor ta sig uttryck icke allenast i hans ögon och den stela minen i hans ansikte, utan i hela hans beteende, då han tror sig vara obemärkt. I går kväll ville jag andas litet luft och se på stjär-

norna, och jag kom ut från salongen och stod på mellandäck nedanför akterdäcksräcket. Rakt över mitt huvud hörde jag ett dämpat och ihållande stönande. Min nyfikenhet var väckt, och jag gick in i salongen igen, kom tyst ut på akterdäck genom navigationshytten och tassade ljudlöst föröver i mina tofflor. Det var mr Pike. Han stod sammansjunken över räcket med huvudet vilande mot armarna. Han gav i hemlighet utlopp åt den smärta, som rasade inom honom. På ett dussin stegs avstånd kunde man ej höra honom. Men nästan bakom hans rygg hörde jag hans ständiga, kvävda stönande, som tycktes anta form av ett slags sång. Och han mumlade med regelbundna pauser: »Ojoj, ojoj, ojoj, ojoj, ojoj». Han upprepade alltid detta fem gånger och fortfor sedan att stöna. Jag smög mig bort lika tyst som jag kommit.

Han gör emellertid beslutsamt sina vakter och fullgör alla sina befälsplikter. Jag glömde en sak: miss West vågade fråga honom, och han svarade, att han hade värk i en tand och att han skulle dra ut den, om den inte blev bättre.

Wada kan inte ta reda på vad som har händt. Det fanns inga ögonvittnen. Han säger, att den asiatiska klicken, då den diskuterar saken i kockens hytt, tror att de tre banditerna äro de skyldiga. Bert Rhine har blivit lam i axeln. Snabel-Murphy haltar, som om han skadat sig i höften. Och Kid Twist har blivit så illa slagen, att han inte har lämnat sin koj på två dagar. Och detta är de enda fakta man har att bygga på. Banditerna äro lika tystlåtna som mr Pike. Den asiatiska klicken har

kommit till det resultatet, att det var ett mordförsök, och att det enda, som räddade styrmannen, var hans hårda skalle.

I går kväll under den andra hundvakten fick jag ett nytt bevis på, att kapten West ej är så glömsk av vad som försiggår på H e l s i n g ö r, som det tycks. Jag hade gått föröver på bryggan, till mesanmasten, i vars skugga jag stod. Från mellandäck, i gången mellan midskeppskajutan och relingen, hördes Bert Rhines, Snabel-Murphys och mr Mellaires röster. Det var inte fråga om något arbete. De pratade vänligt, till och med kamratlikt, ty deras röster läto muntra, och då och då skrattade någon av dem, och ibland skrattade de alla tre.

Jag kom ihåg Wadas yttranden om denna opassande förtrolighet mellan andre styrmannen och banditerna och försökte ta reda på, vad samtalet gällde. Men banditerna voro lågmälta, och allt vad jag kunde uppfatta var den vänskapliga, godmodiga tonen.

Plötsligt kom kapten Wests röst från aktern. Det var icke samuraiens röst, då han kämpar mot stormen, utan då han är lugn och kall. Den var klar, mjuk och len som den mildaste klocka, som någonsin gjutits av det forntida Österlandets konstnärer för att kalla de fromma till bön. Det gick en lätt rysning genom mig — den var utsökt mild och ändå så känslolös som klangen av stål en vinternatt. Och jag förstod, att den gjorde en elektrisk verkan på männen där nere. Jag k ä n d e, att de stelnade och isades, liksom jag hade stelnat och isats. Och ändå sade han endast:

»Mr Mellaire.»

»Ja, sir», svarade mr Mellaire efter ett ögonblicks spänd tystnad.

»Kom hit», sade kapten Wests röst.

Jag hörde andre styrmannen gå över däcket nedanför mig och stanna vid akterdäckstrappan.

»Er plats är på akterdäck, mr Mellaire», sade den kalla, känslolösa rösten.

»Ja, sir», svarade andre styrmannen.

Det var allt. Icke ett ord mera sades. Kapten West återtog sin promenad på lovartssidan av akterdäcket, och mr Mellaire gick uppför trappan och började vandra fram och tillbaka på läsidan.

Jag fortsatte framåt bryggan till backen och stod med flit kvar där i en halvtimme, innan jag över mellandäck återvände till salongen. Jag kunde ej analysera skälet, men jag önskade ej, att någon skulle veta, att jag hade hört vad som försiggått. —

Jag har gjort en upptäckt. Nittio procent av vår besättning är brunett. Akterut, med undantag av Wada och stewarden, som äro våra tjänare, äro vi allesamman blonda. Vad som ledde mig till denna upptäckt var Woodruffs »Det tropiska ljusets verkan på vita män», som jag nu håller på att läsa. Major Woodruffs tes är, att de vitskinnade, blåögda arierna, som äro födda att styra och befalla, alltid lämna sitt ursprungliga, mulna och dimmiga hem, alltid styra och härska över den övriga delen av världen och alltid gå under, tack vare det alltför vita ljus de utsätta sig för. Det är en ganska hållbar hypotes och tål att tänka på.

Men för att nu komma tillbaka till oss själva. Var och en av oss, som sitter på herrebänken akterut, är en blond arier. Uppblandade med tio procent degenerade blonda, äro de återstående nittio procenten slavar i fören, som arbeta för oss, brunetta. De gå ej under. Enligt Woodruff skola de ärva jorden, icke på grund av sin duglighet till att styra och härska, utan tack vare sitt hudpigment, som sätter deras vävnader i stånd att stå emot solens härjningar.

Och jag ser på oss fyra vid bordet — kapten West, hans dotter, mr Pike och mig själv — alla ljushyade, blåögda och dukande under, ehuru vi styra och befalla, som våra fäder före oss, ända tills vår typ dör ut på jorden. Nåja, vår historia är stolt, och om vi än äro dömda till undergång, ha vi i vår tid trampat alla folk under våra fötter, tuktat dem till lydnad, lärt dem styra och bott i palats, som vi med vapenmakt ha tvingat dem att bygga åt oss.

Helsingör avspeglar detta i smått. Den bästa maten och alla rymliga och vackra hytter äro våra. I fören är en svinstia och en slavfålla. Som en kung tronar kapten West över alla. Som en krigshövitsman utför mr Pike sin kungs vilja. Miss West är en prinsessa av det kungliga huset. Och jag? Är jag icke en rentier av fin familj, som lever på min fars bedrifter och gärningar, medan han på sin tid tvingat tusental av de lägre typerna att bygga upp den förmögenhet jag njuter av?

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Nordvästpassaden förde oss nästan in på sydostpassadens område och lät oss sedan i flera dagar rulla och försmäkta i vindstilla. Under den tiden har jag upptäckt, att jag är ett geni i fråga om att skjuta. Mr Pike svor på, att jag måste ha haft lång övning, och jag tillstår, att jag själv var förvånad över, att det gick så lätt. Naturligtvis är det ett godt handlag, men man måste väl vara anlagd på ett visst sätt för att kunna förvärva sig detta goda handlag.

Jag stod i en halvtimme på det gungande däcket och sköt på buteljer, som flöto på de rullande dyningarna, och då befanns det, att jag träffade varje butelj vid första skottet. Då förrådet på tombuteljer var slut, var mr Pike så intresserad, att han lät timmermannen såga mig en hop små fyrkanter av hårdt trä. De voro lämpligare. För ett välriktat skott flögo de i luften och jag kunde använda samma fyrkant, tills den drivit ur skotthåll. Jag sköt raskt och på kort håll, och på en timme hade jag tömt mitt patronkök och träffat träbiten nio gånger av elva, i ett fall till och med tio gånger av elva.

Jag skulle ej ha ansett min skicklighet för någonting ovanligt, om jag ej förmått miss West och

Wada att försöka sin lycka. Ingendera hade en sådan tur som jag. Jag övertalade slutligen mr Pike, och han ställde sig bakom styrhytten för att ingen av besättningen skulle se, hur dålig skytt han var. Han lyckades aldrig träffa, gjorde sig skyldig till de löjligaste bommar.

Jag har aldrig kunnat komma under fund med gevärsskjutning», sade han i föraktfull ton, »men då det gäller en dust på nära håll med revolver, då är jag med. Jag tänker det inte vore ur vägen, om jag undersökte min ett tag och provade den.»

Han gick ner och kom upp igen med en stor självladdande pistol, en 44, och en handfull laddade patroner.

»Det är förvånande, mr Pathurst, vad man kan uträtta med ett sådant vapen som detta, om man på tio, tolv fots avstånd siktar på magen på en motståndare. En bössa kan man ju inte använda i ett handgemäng. Jag har legat omkull och under, sparkad från alla håll, men så sköt jag med den här. O m jag träffade? De lågo där raklånga. En av dem hade just givit mig ett nyp midt i synen med sina grova skor, då jag fyrade av. Kulan trängde in strax ovanför hans knä, krossade ett nyckelben, där den gick ut, och klippte sedan av ett öra. E n stor, fullväxt karl kunde inte hejda den. Så att jag säger, jag skall be om en bra, lättskött pistol, då något är i görningen.»

»Är ni inte rädd att skjuta bort all er ammunition?» frågade han oroligt en halvtimme därefter, då jag fortfor att smälla med min nya leksak.

Han blev alldeles lugn, då jag sade honom, att

Wada hade tagit med femtio tusen skott för min räkning.

Midt under skjutningen kommo två hajar simmande. De voro mycket stora, sade mr Pike, och han beräknade deras längd till femton fot. Det var söndagsförmiddag, så att besättningen hade ledigt, med undantag av manövreringen, och timmermannen kom snart med ett rep i stället för rev och en stor järnkrok betad med ett stycke salt fläsk så stort som mitt huvud, och fångade först det ena och sedan det andra av vidundren. De hissades upp på mellandäck. Och så fick jag se ett nytt prov på sjölivets grymhet.

Hela besättningen samlades omkring dem med slidknivar, yxor, klubbor och stora slaktarknivar lånade från kabyssen. Jag skall inte meddela några detaljer, utom att de glodde och fråssade och skreko och tjöto av förtjusning över de ohyggligheter de begingo. Till sist kastades den första av de båda fiskarna tillbaka i havet med en spetsig stake instucken i övre och nedre käken, så att den inte kunde få igen gapet. Oundviklig och långvarig svältdöd var det öde, som sålunda ådömdes den.

»Jag skall visa er något, pojkar», ropade Andy Fay, då de beredde sig att ta i tu med den andra hajen.

Maltesaren hade varit en skicklig ceremonimästare med den första. Mer än av något annat, tror jag, härdades jag gentemot dessa odjur av vad jag nu såg dem göra. Till sist vältrade den misshandlade fisken sig omkring på däck alldeles berövad sina inälvor. Det fanns ingenting annat kvar än själva

fiskskalet, och ändå ville den ej dö. Det var ohyggligt, att livet fanns kvar, då alla livsorgan voro borta. Men jag skulle få se ännu ohyggligare saker.

Mulligan Jacobs med nakna slaktararmar ända upp till armbågen stack plötsligt ett köttstycke i min hand utan att säga så mycket som: »Tillåter ni?» Jag ryckte till förfärad och tappade det i däcket, medan två dussin matroser uppstämde ett glädjetjut. Jag skämdes mot min vilja. Dessa kreatur hade inte mycket respekt för mig, och när allt kommer omkring, är människonaturen så konstigt sammansatt, att till och med en filosof ogärna ser sig missaktad av odjur, som tillhöra hans eget släkte.

Jag såg på vad jag hade tappat. Det var hajens hjärta, och där midtför mina ögon, på det brännheta däcket, med sin stank av becksömsskor pulserade hjärtat av liv.

Och jag vågade. Jag ville ej låta denna fänad skratta åt min klemighet. Jag lutade mig ner och tog upp hjärtat, och i det jag bekämpade och dolde min vämjelse, höll jag det i min hand och kände det slå.

Jag hade i alla händelser vunnit en liten seger över Mulligan Jacobs, ty han övergav mig för det saftigare nöjet att plåga hajen, som inte ville dö. I flera minuter hade den legat där alldeles orörlig. Mulligan Jacobs gav den ett väldigt slag på nosen med baksidan av en yxa, och då den elektriserades till liv och började sprattla omkring på däck, skrek den lille giftige mannen i extas:

»Helvetets tänger — helvetets vitglödande tänger!»

Han slingrade och vred sig med infernalisk förtjusning och slog den åter på nosen och lät den hoppa.

Det blev för mycket för mig, och jag tog till reträtten — låtsades naturligtvis, att det var tråkigt eller hade förlorat sitt intresse för mig, och i min tankspriddhet bar jag det ännu klappande hjärtat i min hand.

Då jag kom upp på akterdäck, såg jag miss West med sin sykorg komma ut genom navigationshyttens babordsdörr. Däckstolarna stodo på den sidan, jag smög mig därför bort till styrbordssidan för att obemärkt kasta överbord det ohyggliga föremål jag gick och bar. Men det hade torkat på ytan i den tropiska hettan och, alltjämt invärtes pulserande, fastnat vid min hand, så att det blev ett dåligt kast. I stället för att klara relingen slog det emot nagelbänken och låg sedan där i skuggan, och då jag öppnade dörren för att gå ner och tvätta mig om händerna, såg jag med en sista blick, att det låg och pulserade, där det hade fallit.

Då jag kom tillbaka, klappade det ännu. Jag hörde ett plask i vattnet midskepps och förstod, att skrovet kastats överbord. Jag gick ej omkring navigationshytten och slöt mig till miss West, utan stod där förhäxad av denna syn: hjärtat, som slog i den tropiska hettan.

Högljudda skratt från sjömännen tilldrogo sig min uppmärksamhet. De hade klättrat upp på relingen och betraktade någonting nere i sjön. Jag följde deras blickar och såg något häpnadsväckande. Den för längesedan urtagne hajen var icke död. Den

rörde sig, den samm, den välte omkring, och alltjämt ansträngde den sig att komma ner från havsytan. Ibland sköt den ner så djupt som femtio eller hundra fot, men fastän den kämpade för att komma ifrån ytan, steg den alltid dit upp igen. Varje sådant misslyckat försök att undkomma framkallade vilda skrattsalvor från matroserna. Men varför skrattade de? Saken var sublim, förfärlig, men icke komisk. Inte sant? Vad är det för skrattretande i att se en av smärta förvildad fisk rulla hjälplöst på havets yta och utsätta sitt tomma inre för solen?

Jag vände mig bort, men då kommo nya rop mig att titta dit ner. Ett halvt dussin andra hajar hade visade sig, mindre, nio eller tio fot långa. De angrepo sin hjälplöse kamrat. De sleto honom i stycken, de förintade honom, slukade honom. Jag såg den sista slamsan av honom försvinna i deras buk. Han var borta, styckad, begravd i eget släktes levande kroppar och började redan undergå matsmältningsprocessen. Och ändå låg där i skuggan av nagelbänken det otroliga, vidunderliga hjärtat och fortfor att slå.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Resan är dömd till olycka och död. Jag känner mr Pike nu, och om han någonsin upptäcker, vem mr Mellaire är, kommer han att mörda honom. Mr Mellaire är icke mr Mellaire. Han är inte från Georgien. Han är från Virginien. Hans namn är Waltham — Sidney Waltham. Han är en av de virginiska Walthams, visserligen ett svart får, men ändå en Waltham. Jag är lika säker på detta som på att mr Pike skall döda honom, om han får veta, vem han är.

Låt mig tala om, hur jag upptäckte allt detta. Det var i natt, strax före midnatt, då jag kom upp på akterdäck för att få en fläkt av de sydostpassadvindar, för vilka vi nu rulla framåt med seglen brassade dikt bidevind för att ligga över Kap San Roque. Mr Pike hade vakten, och jag gick av och an med honom, medan han berättade mig gamla episoder ur sitt liv. Det har han gjort många gånger, då han inte varit anstucken av »sjörabies», och ofta har han talat med stolthet — ja, med vördnad — om en kapten, med vilken han seglat i fem år. »Gamla kapten Somers», kallade han honom, »den präktigaste, reellaste, noblaste man jag någonsin seglat under, sir.»

Nå, i natt rörde vårt samtal sig om hemska ämnen, och mr Pike for ut emot världens ondska och de elaka människor, som hade mördat kapten Somers.

»Han var en gammal man, över sjuttio år», fortfor mr Pike. »Det sägs, att han hade haft slag — jag hade inte sett honom på flera år. Ser ni, jag hade måst dra mig ifrån kustfarten på grund av klammeri. Och så flög den djävuln till andre styrman på honom midt i natten, då han låg i sin koj, och slog ihjäl honom. Det var förfärligt. Jag fick höra talas om det. I själva San Francisco, ombord på »Jason Harrison», hände det för elva år sedan.

»Och vet ni, vad de gjorde? Först skänkte de mördaren livet, fast han borde ha blivit hängd. Han skyllde på, att han var rubbad, han hade fått skallen kluven långt förut av en tokig skeppskock. Och när han tjänat ut sju års straffarbete, benådade guvernören honom. Han var ett utskum, men han hörde till en gammal mäktig Virginiafamilj, Walthams, dem har ni väl hört talas om; och de använde hela sitt inflytande. Hans namn var Sidney Waltham.»

I detta ögonblick slog larmklockan i styrhytten, ett enda slag femton minuter före vaktombytet, och besvarades av utkiken på backen. Mr Pike hade, upprörd som han var, avbrutit sin vandring, och vi stodo vid akterdäcksräcket. Mr Mellaire råkade komma upp en kvart för tidigt, och han kom uppför akterdäckstrappan och stod bredvid oss, medan styrmannen avslutade sin berättelse.

»Jag brydde mig inte om det», fortfor mr Pike, »så länge han var på straffarbetsanstalten. Men då de benådade honom efter sju år, svor jag på, att jag skulle ha honom fast. Och det skall jag också. Jag tror varken på Gud eller fan, och det är en galen och rutten värld vi leva i, men smörj tror jag på. Och jag vet, att det skall han få av mig.»

»Vad ämnar ni göra?» frågade jag.

»Göra?» Mr Pikes röst uttryckte den djupaste förvåning över, att jag inte visste det. »Göra? Vad gjorde han med den gamle kapten Somers? Men de sista tre åren har han varit försvunnen. Jag har inte hört ett dugg om honom. Men han är sjöman, han kommer nog att ge sig till sjöss igen, och en dag . . .»

Vid skenet av en tändsticka, varmed andre styrmannen höll på att tända sin pipa, såg jag mr Pikes gorillaarmar och stora, knutna nävar sträckas mot himlen och hans ansikte våldsamt förvridas. I denna hastigt slocknande belysning såg jag också, att andre styrmannens hand, som höll stickan, skakade.

»Och jag har inte ens sett en fotografi av honom», fortfor mr Pike. »Men jag har en allmän föreställning om hans utseende, och han har ett märke, som man inte kan ta miste på. På det skulle jag kunna känna igen honom i mörkret. Jag behöver inte göra något annat än känna på det. Förr eller senare skall jag sticka mina fingrar i det märket.»

»Hur sa' ni att kaptenen hette?» frågade mr Mellaire likgiltigt.

»Somers — gamle kapten Somers», svarade mr Pike.

Mr Mellaire upprepade namnet högt flera gånger och sade sedan:

»Förde han inte »Lammermoor» för trettio år sedan?»

»Jo, just han.»

»Jag tyckte väl jag kände igen namnet. Jag låg för ankar med ett fartyg bredvid hans i Taffelviken på den tiden.»

»Å, vad det finns mycket ondska i världen», mumlade mr Pike, i det han svängde sig om på klacken och gick.

Jag sade godnatt till andre styrmannen och ämnade gå ner, då han ropade på mig med låg röst: »Mr Pathurst!»

Jag stannade, och han sade hastigt och förvirrat:

»Nej, tag inte illa upp, sir ... jag ber om ursäkt... jag ... jag åtrar mig.»

Sedan jag gått till kojs, kunde jag inte läsa. Jag tänkte oupphörligt på vad som nyss tilldragit sig på däck, och mot min vilja gjorde jag de hemskaste reflexioner.

Och så kom mr Mellaire. Han hade smugit sig ner genom akterluckan till det stora akterrummet och därifrån fram till min hytt. Han kom in ljudlöst och på tå och tryckte varnande fingret mot sina läppar. Icke förrän han stod bredvid min koj, sade han något, och då var det i viskande ton:

»Jag ber om ursäkt, mr Pathurst ... jag ber om ursäkt, men ser ni, efter jag just gick förbi och såg, att ni var vaken ... så trodde jag ni inte skulle bli stött, om ... jag tänkte bara be er om en liten

tjänst, och ... men jag är ledsen, om jag stör er, sir ...»

Jag väntade, att han skulle fortsätta, och under den paus, som inträdde, medan han slickade sina torra läppar mot tungan, tittade det där, som låg på lur inne i hans hjärna, på mig genom hans ögon och tycktes nästan vilja tränga sig ut och kasta sig över mig.

»Ja, sir», började han åter, denna gång mera sammanhängande, »det är bara en småsak — dumt av mig naturligtvis — ett infall, så att säga — men ni minns kanske, att jag strax i början av resan visade er ett ärr jag har i huvudet ... bara en bagatell, sir, som jag fick en gång genom en olycks-händelse. Det är emellertid ett slags missbildning, som jag gärna vill hålla hemlig. Inte för allt i världen skulle jag vilja, att miss West till exempel finge veta, att jag har den där missbildningen. En man är en man, sir — ni förstår — och ni har väl inte talat om den med henne?»

»Nej», svarade jag, »det har jag händelsevis inte gjort.»

»Inte med någon annan? Till exempel kapten West? Eller mr Pike?»

»Nej, jag har inte nämnt den för någon.»

Han kunde inte dölja den lättnad han erfor. Förvirringen i hans ansikte och hans sätt försvann, och det som låg på lur, drog sig längre tillbaka in i hans huvud.

»Den tjänst jag ville be er om, mr Pathurst, är att ni inte nämner den där småsaken för någon. Det är kanske fåfänga av mig» (han smålog, och

hans röst var i högsta grad inställsam) — »ja, det är det alldeles s ä k e r t.»

Jag nickade och gjorde en nervös rörelse med min bok för att antyda, att jag ville fortsätta min läsning.

»Kan jag lita på det, mr Pathurst?»

Hela hans röst och sätt hade förändrats. Det var faktiskt en befallning, och jag tyckte mig nästan se, hur den där varelsen, som jag inbillade mig se bakom hans ögon, hotande visade tänderna.

»Ja visst», svarade jag kallt.

»Tack, sir — tack», sade han och smög sig på tå ut ur min hytt. Naturligtvis läste jag inte. Hur skulle jag kunna göra det? Ej heller sov jag. Jag spann vidare på mina tankar, och inte förr än stewarden kommit in med kaffe strax före fem, dåsade jag till.

En sak är alldeles tydlig. Mr Pike har ingen aning om, att kapten Somers' mördare finns ombord på H e l s i n g ö r. Han har aldrig sett en skymt av den oerhörda rämna, som klyver mr Mellaires eller rättare sagt Sidney Walthams skalle. Och jag för min del skall aldrig tala om det för mr Pike. Och jag vet nu, varför jag tyckte illa om andre styrmannen från början. Och jag förstår nu det där andra, levande, som lurar bakom och tittar ut genom hans ögon. Jag har sett detsamma hos de tre banditerna i fören. Liksom andre styrmannen äro de fängelsefåglar. Fängelselivets tvång och hemlighetsmakeri och järnhårda kontroll ha hos dem alla utvecklat ett ohyggligt nytt j a g.

Ja, och en annan sak är också klar. Ombord på detta fartyg, som nu plöjer södra Atlanten på väg rundt Kap Horn, finnas alla element till en fasansfull havstragedi. Vi ha en last av människo-dynamit, som när som helst kan komma vår lilla flytande värld att ryka i spillror.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Dagarna glida förbi. Sydostpassaden är frisk, och små vågduschar gå ibland till anfall mot mina öppna ventiler. Mr Pikes hytt blev genomvåt i går. Det är det mest spännande som har händt nu på en tid. Banditerna regera i skansen. Larry och Pysslingen ha haft ett oskyldigt slagsmål. Hakarna fortfara att glöda i Mulligan Jacobs' hjärna. Charles Davis residerar ensam i sin lilla stålcell och kommer endast ut för att hämta sin mat i kabyssen. Miss West spelar och sjunger, sköter om Possum, tvättar och är för övrigt alltid sysselsatt med sina handarbeten. Mr Pike grammofonar varannan kväll under den andra hundvakten. Mr Mellaire gömmer undan klyftan i sitt huvud. Jag tiger med hans hemlighet. Och kapten West sitter, mera frånvarande än någonsin, i draget i den skumma salongen.

Vi ha nu varit trettiosju dagar på sjön, och under den tiden ha vi ända till i dag inte sett ett fartyg. Men i dag blevo ej mindre än sex fartyg synliga från däck. Icke förrän jag fick se dessa skepp, hade jag någon riktig föreställning om, hur öde detta hav är.

Mr Pike säger mig, att vi äro flera hundra mil från den sydamerikanska kusten och ändå hade vi

ännu häromdagen knappast längre till Afrika. En stor sammetsfjäril fladdrade ombord i morse, och vi gissa hit och dit. Hur är det möjligt att den kommit från den sydamerikanska kusten dessa hundratals mil tvärtemot passadvinden?

Södra korset har naturligtvis varit synligt i vecktal; nordstjärnan har försvunnit bakom jordens rundning, och Stora Björnen står mycket lågt, då han står som högst. Snart skall den också vara borta, och vi skola se den södra polarregionens Magelhaens-moln.

Jag tänker på slagsmålet mellan Larry och Pysslingen. Wada berättar, att mr Pike stod och såg på dem en stund, men så blev han förargad över deras klumpighet, gav dem var sin örfil och tvingade dem att sluta; så länge de inte kunde bjuda på något bättre än så, förklarade han, ämnade han sköta allt slagsmål på Helsingör själv.

Det är alldeles obegripligt att han är sextionio år. Och då jag ser hans fruktansvärda kroppsbyggnad och hans skräckinjagande händer, som handskas så lättvindigt med människor, tycker jag mig se honom hämnas på kapten Somers' mördare.

Livet är grymt. Bland Helsingörs fem tusen tons kol finns det tusentals råttor. Det finns ingen möjlighet för dem att komma ur sitt stålinklädda fängelse, ty alla ventilatorer äro försedda med bastanta stålgaller. Under förra resan med kornlast förökades de. Nu äro de instängda i kolen, och kannibalism måste råda bland dem. Mr Pike säger, att då vi komma till Seattle, skall det finnas ett dussin eller ett tjog kvar, stora bestar, de starkaste

och ilsknaste. Ibland då jag går förbi öppningen av en ventilator, d. v. s. i navigationshyttens aktervägg, hör jag deras klagande jämmer och skrik djupt nerifrån kollasten.

Andra mera gynnade råttor finnas i mellandäcket förut, där alla reservsegel förvaras. De komma ut och beta omkring på däck om natten, stjäla mat från kabyssen och lapa dagg. Vilket påminner mig om, att mr Pike ej längre kan tåla Possum. Wada lär på hans tillsägelse ha fångat en råtta i hjälpmaskinrummet. Wada svär på, att det var alla råttors pappa och att den vid noggrann mätning befanns hålla aderton tum mellan nosen och svansspetsen. Mr Pike och Wada lära också, instängda i den förres hytt, ha bussat råttan på Possum, som fick stryk. De måste själva slå ihjäl råttan, medan Possum, då allt var över, ramlade omkull och fick kramp.

Mr Pike avskyr pultroner, och han hyser en djup motvilja för Possum. Han leker ej längre med valpen, ej heller talar han till honom, och när helst han går förbi honom på däck, glor han barskt på honom.

Jag har nyss läst Rådgivare för sjöfarande på södra Atlanten, och där står det, att vi nu komma in i den trakt, där världens skönaste solnedgångar förekomma. Och i kväll lyckliggjordes vi med ett prov därpå. Jag satt inne i min hytt och bläddrade i mina böcker, då miss West ropade på mig nedifrån navigationshyttens trappa:

»Mr Pathurst! Kom genast! Skynda er! Det här har ni inte råd att gå miste om!»

Halva himlen från zenit till den västra horisontlinjen var en bländande glans av renaste guld. Och i detta sken brann solen vid horisonten, en skiva av ännu grannare guld. Himlens gyllne färg blev ännu starkare guldgul, mörknade sedan inför våra ögon och började skifta svagt i rödt. Då det röda mörknade, spred sig ett töcken över hela guldskimret och den brinnande gula solen. Turner har aldrig gjort sig skyldig till en så dristig orgie i gulddis.

Vid horisonten, längs hela cirkeln av himmel och vatten, började nu de tätt packade passadvindskyarna lysa fram genom diset; och i det de togo form, skiftade deras övre lager i rosenrödt, medan de nederst voro pulserande blåvita. Jag säger detta med flit. Alla färgerna i detta skådespel p u l s e r a d e.

Medan gulddimman fortfor att dra sig undan, blevo färgerna bjärta och utmanande; turkoserna blevo gröna och rosorna förvandlades till blod. Och de långa havsvågornas purpur och indigo bronserades av färgtumultet på himlen, medan röda och gröna reflexer slingrade sig som jätteormar över vattnet. Och sedan bleknade hastigt hela grannlåten, och det varma, tropiska mörkret insvepte oss.

TJUGUSJÄTTE KAPITLET.

Helsingör är sannerligen »Själarnas skepp», en värld i smått, och emedan den är en sådan liten värld och plöjer denna vida ocean liksom vår större värld plöjer rymden, kan man oupphörligt göra egendomliga jämförelser.

Till exempel på akterdäck i eftermiddags. Låt mig beskriva det. Där var miss West i en snövit segeldräkt av kreperat lärft, urringad i halsen och med en svart båtsmanshalsduk knuten under den breda kragen. Hennes slätkammade, i brisen litet ostyriga hår, var praktfullt. Och så jag i vit kostym, vita skor och vit silkesskjorta, lika snövit och prydlig som hon. Stewarden kom just med miss Wests vackra teservis, och i bakgrunden satt Wada hopkrupen.

Vi hade diskuterat filosofi eller, rättare sagt, jag hade satt henne på prov; och från en skisserad redogörelse för Spinozas antecipation av modernt tänkande, genom en spekulativ tillämpning av sir Oliver Lodges och sir William Ramsays senaste upptäckter inom fysiken hade jag som vanligt kommit till de Casseres, vilken jag just höll på att citera, då mr Pike röt ett kommando till vakten.

»I denna himmelsfärd upp till den rena förnim-

melsens azur, som endast kan åstadkommas av några få mänskliga varelser, födes det spektakulära sinnet», citerade jag. »Livet är ej längre godt eller ondt. Det är ett ständigt växelspel av krafter utan början eller slut. Det frigjorda Intellektet förenar sig med Världsviljan och tar del i hans väsen, som icke är ett moraliskt väsen, utan ett ästetiskt . . .»

Och i detta ögonblick kom vakten myllrande upp på akterdäck för att hala an mesanskyskrapans, överbramseglets och bramseglets babordsbrassar. Matroserna gingo förbi oss eller arbetade tätt bredvid oss med nedslagna ögon. De sågo icke på oss, så långt ifrån dem voro vi. Det var denna kontrast, som frapperade mig. Här voro höga och låga, slavar och husbönder, skönhet och fulhet, renlighet och smuts. Deras fötter voro bara och nedsmorda med beck och tjära. Deras otvättade kroppar täcktes av de uslaste kläder, smutsiga, trasiga och knappt tilltagna. Var och en hade bara två plagg — blåa lärftsbyxor och en grov skjorta.

Och vi i våra bekväma däckstolar, med våra två tjänare bakom oss, kvintessensen av elegant lättja, smuttade på delikat te ur vackra, bräckliga koppar och sågo på dessa uslingar, vilkas mödor gjorde det möjligt för vår lilla värld att plöja havet. Vi talade ej till dem, låtsade ej om att de funnos till, lika litet som de skulle ha vågat tala till oss.

Och miss West mönstrade dem likt en plantagefru, som övertygar sig om sina fältslavars hälsotillstånd.

»Ni ser, hur de lagt på hullet», sade hon, då de

gjort fast de sista tågändarna vid koffernaglarna och lämnat akterdäck. »Det är det regelbundna livet, det vackra vädret, det tunga arbetet, fria luften, den tillräckliga födan och frånvaron av whisky. De komma att behålla samma hull, tills vi passerat Kap Horn. Sedan skall ni få se, hur de tackla av dag för dag. Att passera Kap Horn på vintern är alltid mycket ansträngande för besättningen.

»Men sedan, då vi väl kommit rundt och äro i Stilla havets vackra väder, skall ni få se dem ta sig igen dag för dag. Och då vi komma till Seattle, äro de i ypperlig form. Men då gå de i land, dricka upp sin hyra på några dagar och mönstra på andra fartyg i precis samma kladdiga, usla tillstånd som de voro i, då de seglade med oss från Baltimore.»

I det samma kom kapten West ut från navigationshytten, gick ett enda slag fram och tillbaka, och med ett leende och ett par ord till oss och sina allseende ögon på fartyget, seglens ställning, vinden, himlen och väderleksutsikterna gick han in i navigationshytten igen, den blonde bistre husbonden, kungen, samuraien.

Och jag slutade med att läppja på mitt te med den delikata och dyrbara aromen, och våra snedögda, mörkhyade tjänare buro bort den vackra servisen, och jag fortfor att läsa i de Casseres:

»Driften vill, skapar, utför människosläktets arbete. Intellektet förstör, negerar, satiriserar och slutar i ren nihilism. Driften skapar liv i oändlighet, sänder blindt ut en ymnig ström av sina narrar, tragiker och komedianter: Intellektet är och förblir evig

åskådare av pjäsen. Det deltar i viljandet, men hänger sig aldrig helt åt leken. Frigjort från den personliga viljans bojor svävar Intellektet upp i förnimmelsens ether, dit Driften följer det under tusen förklädnader och söker dra ner det till jorden.»

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Vi äro nu söder om Rio och styra kurs söderut. Vi ha kommit ur passadvindarnas latitud, och vinden är nyckfull. Regnskurar och vindstötar trakassera H e l s i n g ö r. Den ena timmen gunga vi kanske slappt i en död stiltje, och nästa timme göra vi kanhända fjorton knops fart genom vattnet och ta in seglen så fort matroserna kunna klättra upp och fira ner dem En natt med vindstilla, då det är nästan omöjligt att sova i den kvava, fuktiga luften, åtföljes kanske av en dag med brännande sol och oljeblanka vågor efter de stora sydstormar, som äro karaktäristiska för den del av världshavet vi styra kurs mot — eller hela dagen lång får H e l s i n g ö r måhända under mulen himmel, med överbramsegel och skyskrapa beslagna, gunga och guppa under vindens tryck i kort och krabb motsjö.

Allt detta betyder arbete för matroserna. Enligt mr Pikes omdöme äro de mycket odugliga, ehuru de nu känna till trossarna. Han brummar och knorrar och ryter och snäser, så snart han ser dem göra någonting. Klockan elva i morse var vinden så våldsam och fortfor med allt starkare byar, så att mr Pike kommenderade att giga storseglet. Men vakten kunde ej giga storseglet, och efter långvarigt

och fruktlöst sjungande och halande kallades frivakten upp att hjälpa till.

»Herre Gud!» brummade mr Pike till mig. »Två vakter om en sådan där lapp, då en halv vakt borde kunna göra det! Se på min högbåtsman bara, den räddaren i nöden!»

Stackars Nancy! Det var den ynkligaste, sjukaste, glåmigaste varelse jag någonsin har sett. Han var så eländig, så jämmerlig, så hjälplös. Och Sundry Buyers var lika vanmäktig. Hans ansikte uttryckte smärta och hopplöshet, och klämmande sig på magen drev han omkring på måfå och sökte överallt något, som han kunde göra, men fann det aldrig. Han knåpade med småsaker. Han kunde stå och stirra på en tross i en minut eller mera, följa den upp i luften med ögonen, genom ett kaos av tåg och stag och block, med den spända uppmärksamheten hos en man, som försöker lösa ett invecklat problem. Sedan tryckte han handen mot magen, hasade i väg ett stycke till och valde en annan tross att studera.

»Herre min skapare», jämrade sig mr Pike, »hur kan man få någon fart i arbetet med sådana båtsmän och en sådan besättning? Men om jag vore kapten på den här skutan, skulle jag i alla fall driva på dem. Jag skulle lära dem vad det vill säga att driva på, om jag också skulle förlora några av dem på kuppen. Och när de bli förslappade bortom Kap Horn, vad ska vi då ta oss till? Då måste vi anlita båda vakterna hela tiden, och det skall göra dem slappa så mycket fortare.»

Denna vinterpassage av Kap Horn är tydligen fullt ut så svår som man kan vänta sig, då man läser

sjöfarandes berättelser. Sådana järnnaturer som de båda styrmännen ha stor respekt för »Likudden», som de kalla denna yttersta udde av det amerikanska fastlandet. Apropå de båda styrmännen, så är det lustigt, att de hur järnhårda de annars äro både till fysik och språk, i verkligt allvarliga ögonblick inte använda grövre svordomar än: »Å, herre min skapare».

Under stiltjeperioderna har jag mycket nöje av mitt lilla gevär. Jag har redan lossat fem tusen skott och har börjat betrakta mig som fackman. Vad det rätta handlaget beträffar, så har jag det nu inne. Då jag kommer hem igen, skall jag börja skjuta till måls på tavla. Det är en trevlig och behändig sport.

Possum är icke allenast rädd för seglen och för råttor, utan också för skott, och vid den första smällen rusar han tjutande och gnällande ner under däck. Den motvilja mr Pike har fått för den stackars lilla valpen är rent av löjlig. Han har till och med sagt mig, att om det vore hans hund, skulle han kasta honom överbord att skjuta på. Han är i alla fall en tillgiven och hjärtevärmande liten skälm, och jag har redan fäst mig så mycket vid honom, att jag är glad åt, att miss West inte ville ha honom.

Och han envisas att vilja sova hos mig, på mitt täcke, ett tilltag, som har väckt mr Pikes stora misshag. »Snart kommer han väl att använda er tandborste också», brummade mr Pike till mig. Men valpen tycker om att vara hos mig och är aldrig mera förtjust än då han får ligga i min koj. Och ändå

är den ej rent paradisisk, ty Possum blir förfärligt rädd, då vår sida är läsidan och sjöarna bryta sig och slå mot ventilglasen. Då blir den lilla stackaren elektrisk ända ut i hårtopparna av skrämsel, kryper ihop och morrar hotande och gnäller nästan på samma gång bevekande åt stormodjuret där utanför.

»Far känner sjön», sade miss West till mig i eftermiddag. »Han förstår den och älskar den.»

»Eller också är det vana», föreslog jag.

Hon skakade på huvudet.

»Han förstår den. Och han älskar den. Det är därför han har givit sig till sjöss igen. Hela hans släkt före honom har varit sjömän. Hans farfar, Anthony West, gjorde fyrtiosex långresor mellan 1801 och 1847. Och hans far, Robert, seglade på Nordvästkusten före guldperioden och var kapten på några av de snabbaste Kap-Horn-clippers efter upptäckten av guldet. Elijah West, hans farfars far, var kaparekapten under revolutionen. Han förde den armerade briggen »Nya Försvaret». Och till och med längre tillbaka i tiden vora Elijahs far och farfar kaptener och ägare till kofferdifartyg, som företogo äventyrliga långfärder.

»Anthony West förde 1813 och 1814 »David Bruce» med kaparebrev. Han ägde halva fartyget, Gracie & Söner den andra hälften. Det var en tvåhundratonsskonare byggd i Maine. Hon förde en lång adertonpundare, två tiopundare och tio sexpundare och seglade som ett troll. Hon bröt sig igenom blockaden utanför Newport och gav sig i väg till Engelska kanalen och Biscayabukten. Och vet ni, fastän hon bara kostade tolv tusen dollars samman-

lagt, uppbringade hon engelska fartyg för över tre hundra tusen dollars. En bror till honom var kapten på »Getingen».

»Så att ni ser, att vi ha sjön i blodet. Den är vår mor. Så långt man kan spåra sig tillbaka i tiden, har hela vår familj varit född till sjömän.» Hon skrattade och fortfor: »Vi ha pirater och slavjägare i vår familj och alla slags illa ansedda sjörövare. Gamle Ezra West — jag minns inte hur längesedan det var han levde — blev avrättad för sjöröveri och hängd i sina kedjor i Plymouth.

»Sjön är fars blod. Och han känner till ett fartyg som ni skulle känna en hund eller en häst. Varje fartyg, som han för, är en utpräglad personlighet för honom. Jag har observerat honom i stora ögonblick och s e t t honom tänka. Men å, så många gånger jag har sett honom, då han inte tänker — då han k ä n n e r och vet allting utan att tänka alls. I fråga om allt vad som angår sjön och fartyg, är han verkligen en konstnär. Det finns intet annat uttryck för det.»

»Ni har mycket höga tankar om er far», sade jag.

»Han är den underbaraste människa jag någonsin har känt», svarade hon. »Kom ihåg, att ni ser honom inte nu på hans glanstid. Han har inte varit sig lik sedan mors död. Om någonsin en man och en kvinna ha varit ett, så var det de.» Hon tystnade och avslutade sedan helt tvärt: »Ni känner honom inte. Ni känner honom inte alls.»

TJUGUATTONDE KAPITLET.

»Jag tror vi få en vacker solnedgång», sade kapten West följande kväll.

Miss West och jag övergåvo vårt parti cribbage och skyndade upp på däck. Solnedgången var ännu icke inne, men den förbereddes. Vi sågo himlen samla material, gruppera de gråa molnen i långa linjer och upptornade massor och från sin palett breda ut långsamt växande glöd och plötsliga färgklickar.

»Det är Gyllne porten!» utropade miss West och pekade åt västern. »Se! Vi ha nyss kommit in i hamnen. Se åt söder där borta. Där är Call Building och där, långt ner, Järnkorset, och det där är Fairmont.» Hennes blick gled tillbaka genom öppningen mellan molnmassorna, och hon klappade händerna. »Det är en solnedgång innanför solnedgången! Se! Faraglionerna? Som simma i sin egen miniatyrsolnedgång i orangegult och rödt. Är det inte Gyllene Porten och San Francisco och Faraglionerna?» vädjade hon till mr Pike, som stod lutad mot akterdäcks reling i närheten av henne och delade sina bistra blickar mellan Nancy, som småpysslade på mellandäck, och Possum, som på kom-

mandobryggan kröp ihop av skräck varje gång ett segel slog ovanför honom.

Styrmannen vände på huvudet och bevärdigade himlens skådespel med en gravitetisk blick.

»Ja, jag vet inte», brummade han. »Ni tycker det är likt Faraglionerna, men för mig är det mera likt ett slagskepp, som kommer in i Porten med tjugu knops fart.»

Ja visst. De simmande Faraglionerna hade förvandlats till ett jätteslagskepp.

Sedan kom färgtumultet, vars grundton var grönt. Det var grönt, grönt, grönt — den spirande vårens blågrönt, höstens vissnande gulgrönt och mossgrönt. Det var orangegrönt, guldgrönt och bronsgrönt. Och alla dessa nyanser av grönt voro obeskrivligt yppiga, men yppigheten och grönskan bleknade, medan vi sågo på, förflyttades från de gråa molnen till havsytan, som fick den blanka kopparns utsökta gyllenröda färg, medan de små silkeslena vågornas fördjupningar skiftade i det finaste ärtgrönt.

De gråa molnen blevo en lång, låg remsa av rubinrödt eller granatrödt — den färg ett glas mustig bourgogne har, då man håller det mot ljuset. Det var ett sådant djup i detta röda! Och nedanför, skild från huvudmassan av färg genom en strimma av gråvitt dis eller av sjön, syntes en annan, smalare remsa av vinrödt.

Jag gick tvärsöver akterdäck till babords sida.

»Å, kom tillbaka! Se! Se!» ropade miss West till mig.

»Varför det?» svarade jag. »Jag har något precis lika praktfullt här.»

Hon kom över till mig, och jag lade därvid märke till, att mr Pike gjorde en butter grimas.

Även i öster företedde himlen ett grant skådespel. Där härskade det skiraste, finaste blått, som upptill genom en rikedom av harmoniska skiftningar övergick i blekt men ändå varmt rosenrödt, alltsamman skälvande och dallrande. Återskenet i vattnet förvandlade havet till en glittrande silkesduk, skiftande i blått, Nilgrönt och laxrödt. Det var som om en mjuk slöja av siden bredts över det sakta glidande, småkrusiga vattnet.

Och den bleka månen såg ut som en våt pärla, som glimmade genom himlavalvets färgstarka dis.

I den södra delen av himlen upptäckte vi en alldeles olika solnedgång — man skulle ha kunnat kalla den en solnedgång i orange och rödt med gråa, djupt nedhängande moln, belysta och färgade överallt på undersidan.

»Hm», brummade mr Pike, medan vi entusiastiskt hälsade vår nya upptäckt, »se då på den solnedgång jag har här i norr. Den skäms minsann inte för sig.»

Och det gjorde den inte heller. Den norra kvadranten av himlen var en stor solfjäder av färg och skyar, som reste ulliga, krusiga, blekröda plymer från horisonten upp till zenit. Det var häpnadsväckande. Fyra solnedgångar på en gång på himlen! Varje kvadrant glödde och brann och flammade av sin särskilda solnedgång.

Och då färgerna bleknade i den långsamma skymningen, grät den ännu töckniga månen tårar av lysande silver i det dunkla lilafärgade havet. Och se-

dan kom mörkrets och nattens stillhet, och vi vaknade ur våra drömmar, mättade med skönhet, där vi stodo lutade mot relingen vid varandras sida. —

Jag tröttnar aldrig på att observera kapten West. Han har en viss likhet med åtskilliga Washingtons porträtt. Han är sex fot av aristokratisk spenslighet och har en alldeles säregen, maklig och ståtlig grace i sina rörelser. Hans magerhet är nästan asketisk. Till utseende och sätt är han den fulländade gammaldags typen för en gentleman från New-England.

Han har samma gråa ögon som dottern, ehuru hans äro snarare milda än varma, och hans ögon ha samma sätt att småle. Hans hy är rödare än hennes och hans ögonbryn och ögonhår ljusare. Men han tycks stå över alla passioner eller till och med vanlig entusiasm. Miss West är bestämd som hennes far, men det finns värme i hennes bestämdhet. Han är korrekt, han är blid och artig, men han är kallt blid, kallt artig. Han har en viss älskvärdhet både i salongen och på däck mot sina sociala jämlikar, hans älskvärdhet är kall, högdragen, tunn.

Han är en fulländad mästare i konsten att göra ingenting. Han läser aldrig utom i bibeln, och ändå har han aldrig tråkigt. Ofta ser jag honom sitta i en däckstol och granska sina fulländade naglar utan att ändå se dem, det kan jag svära på. Miss West säger, att han älskar sjön. Och jag frågar mig själv tusen gånger: »Men på vad sätt?» Han visar intet intresse för något av vad som står i samband med sjön. Ehuru han fäste vår uppmärksamhet på den praktfulla solnedgången, stannade han inte på däck

för att njuta av den. Han satt där nere i sin stora skinnstol, han läste icke, dåsade icke, såg bara rätt framför sig på ingenting. —

Dagarna gå, och årstiderna gå. Vi lämnade Baltimore i slutet av vintern, gledo in i våren och genom sommaren, och nu ha vi höstväder och styra kurs söderut mot Kap Horns vinter. Och då vi dubblerat Kap Horn och stäva norrut, skola vi uppleva våren och sommaren — en lång sommar — följa solen norrut under dess avtagande och anlända till Seattle på sommaren. Och alla dessa årstider ha inträffat eller skola komma att inträffa under loppet av fem månader.

Vi ha lagt bort de vita dräkterna, och på trettiofem graders sydlig latitud bära vi ett tempererat klimats kläder. Jag har lagt märke till, att Wada har givit mig tjockare lakan och tjockare nattrock, och att Possum om nätterna ej längre nöjer sig med att ligga ovanpå täcket, utan helst vill krypa under det. —

Vi äro nu i jämnhöjd med La Plata, en trakt, som är känd för sina stormar, och mr Pike går och väntar på en p a m p e r o. Kapten West tycks ej vänta på någonting, men jag märker, att han stannar längre uppe på däck, då himlen och barometern äro hotande.

I går hade vi en försmak av La Plata-vädret, och i dag gjorde det ett väldigt fiasko. Antydningarna kommo i går kväll mellan skymningen och mörkret. Det var faktiskt ingen vind, och H e l s i n g ö r, som

nätt och jämnt kunde hålla sin kurs genom en och annan fläkt från norr, tumlade förtvivlat i höga, blanka dyningar, vilka rullade emot oss som ett eko av någon upphörd storm i söder.

Framför oss reste sig med trolsk snabbhet ett tjockt, blygrått mörker. Jag förmodar, att det var molnbildningar, men de hade ingen likhet med moln. Det var endast ett mörker, som tornade upp sig allt högre och högre, tills det hängde över oss, medan det bredde ut sig åt höger och vänster och plånade ut halva sjön.

Ännu fyllde de lätta nordliga fläktarna våra segel, och ännu, medan Helsingör gungade i de höga, blanka dyningarna och seglen blevo tomma och slogo med ett ihåligt dån, rörde vi oss långsamt fram mot det olycksbådande mörkret. I öster blixtrade det i något, som alldeles tydligt var ett aktivt åskmoln, och även mörkret framför oss genomskars då och då av eldglimtar.

De sista fläktarna övergåvo oss, och under tystnaden mellan den annalkande åskans muller, hördes matrosernas röster uppifrån tacklingen så nära, som om de varit bredvid en och inte hundratals fot uppe i luften. Att de hade en känsla av vad som förestod, syntes på det allvar, varmed de arbetade. Bägge vakterna knogade under kommando av bägge styrmännen, och kapten West gick av och an på akterdäck på sitt vanliga liknöjda sätt och gav alls inga order utom i låg samtalston, då mr Pike kom upp akteröver och konfererade med honom.

Miss West som försvunnit för fem minuter sedan, kom tillbaka som en riktig sjöbjörn klädd i olje-

kläder, sydväst och höga sjöstövlar. Hon tillsade mig i riktigt befallande ton att följa hennes exempel. Men jag kunde ej förmå mig att lämna däck av fruktan att gå miste om något, så att jag gick en medelväg genom att skicka Wada efter min stormkostym.

Och så kom vinden, den sprack ut ur mörkret plötsligt som en åskknall och åtföljd av det mest infernaliska dunder. Och med regnet och åskan kom mörkret. Det var så tjockt, att man tyckte sig kunna skära det med kniv. Det drev förbi oss i den tjutande vinden. Både mörker och vind tätnade omkring oss. Det kan endast beskrivas genom det gamla uttrycket, att man inte kunde se handen framför sig.

»Är det inte härligt!» ropade miss West i mitt öra tätt bredvid mig, medan vi hakade oss fast vid akterdäcksräcket.

»Storartat!» ropade jag tillbaka med mina läppar invid hennes öra, så att hennes hår kittlade mig i ansiktet.

Och jag vet inte varför — det måste ha varit en omedveten ingivelse hos oss bägge — men i det dånande stormmörkret, där vi hakade oss fast vid räcket för att ej blåsa bort, sökte våra händer varandra, och min hand och hennes grepo och tryckte varandra och höggo därefter ett gemensamt tag i räcket.

»Herodias' dotter», tänkte jag bistert för mig själv, men min hand släppte icke hennes.

»Vad har händt?» ropade jag i hennes öra.

»Vi ha förlorat kursen», ljöd svaret. »Jag tror, att

vi ha sackat akter över. Ratten är all right, men fartyget lyder inte.»

Samuraiens Gabrielsröst klingade. »Hårdt över!» ljöd hans mjuka rop genom stormen till mannen vid ratten. »Hårdt över, sir», lydde rorsmannens svar, ansträngt, kväft av blåsten, knappt hörbart.

Nu ljungade blixtarna framför oss, bakom oss, på alla sidor, och badade oss i ljus flera minuter å rad. Och hela tiden bedövades vi av åskans oavbrutna dån. Det var en trolsk syn — högt upp i luften det svarta skelettet av spiror och master, från vilka seglen tagits bort; längre ner matroserna, vilka klängde sig fast som jätteinsekter, då de arbetade med beslagsejsingarna; under dem lyste de få ännu tillsatta seglen spöklikt vitt och hemskt i den tragiska belysningen, och nederst syntes på Helsingörs däck och brygga och kajutor ett trassligt kaos av flygande trossar och klumpar och grupper av vacklande, halande människovarelser.

Det var ett stort ögonblick, då ovädret kastade sig över oss med hela vår massa, med last och rigg, med våra mot himlen strävande master två hundra fot över vårt huvud. Och där stod vår herre och husbonde som i flammande eld, spenslig, likgiltig, orubblig, med två män under sig — en av dem en mördare — till att föra vidare och verkställa hans vilja, och med en skara oduglingar och klena stackare till att lyda denna vilja och hala och dra och med uppbjudande av hela sin kroppskraft manövrera vår flytande värld, så att den skulle uthärda elementens raseri.

Vad som sedan hände eller gjordes, vet jag icke,

utom att jag då och då hörde Gabrielsrösten, ty mörkret kom och därmed regnet i forsande horisontala strömmar. Det fyllde min mun och kramade mina lungor, som om jag fallit överbord. Det tycktes komma både nedifrån och uppifrån, trängde sig in under min sydväst, genom oljekläderna, innanför min hårdt knäppta krage och i mina sjöstövlar. Jag var huvudyr och bedövad av allt detta dån, blixtrande, stortjut, mörker och vatten. Och ändå levde vår husbonde helt nära mig, där på akterdäck, och rörde sig lugnt midt upp i allt detta, ropade ut sin visdom och vilja till dessa grupper av varelser, som lydde honom och genom sin själlösa, ynkliga lilla styrka brassade och firade, svängde och sänkte rår, halade in bukgårdingar och gigtåg och slätade till och beslogo de stora segelduksvåderna.

Hur det gick till, vet jag inte, men miss West och jag kröpo tillsammans, hakade oss fast vid räcket och vid varandra i skydd av presenningen, som regnet trummade på. Min arm höll om henne och grep tag om räcket, hennes axel tryckte sig tätt intill min, och med ena handen höll hon hårdt om en flik av min oljerock.

En timme senare vinglade vi fram över akterdäck till navigationshytten, hjälpande varandra att behålla fotfästet, då Helsingör dök och guppade i den tilltagande sjögången och pressades upp och ner av vindens tryck mot hennes få återstående segel. Vinden, som saktat av efter regnet, hade tagit till och gjorde då och då våldsamma anfall. Men det präktiga fartyget redde sig bra. Krisen var över, och fartyget levde, och vi levde, och med ström-

mande ansikten och klara ögon sågo vi på varandra och skrattade i den starkt upplysta navigationshytten.

»Vem kan klandra en för att man tycker om sjön?» utropade miss West triumferande, i det hon vred regnvattnet ur sitt hår, som råkat i oordning under ovädret. »Och sjömännen!» utbrast hon. »Sjöns herrar! Ni såg min far...»

»Han är en kung», sade jag.

»Han är en kung», upprepade hon.

Och Helsingör lyftes på en hög våg och vräktes ner på sidan, så att vi slungades mot varandra och kastades handlöst mot väggen.

Jag sade godnatt till henne nedanför trappan, och då jag gick förbi den öppna dörren till salongen, tittade jag in. Där satt kapten West, som jag ännu trodde vara på däck. Hans ovädersdräkt var bortlagd, hans sjöstövlar utbytta mot tofflor, och han lutade sig tillbaka i den stora skinnstolen, med vidöppna ögon riktade på synerna i den virvlande röken från en cigarr mot en bakgrund av salongsväggens vildt gungande vägg.

Det var vid elvatiden i dag som La-Plata-fiaskot utspelades. I går kväll hade vi haft en riktig pampero, ehuru en av den beskedligare sorten. I dag artade La Plata sig att bli ännu värre, men så upplöste det hela sig i skratt, som om det endast varit ett kosmiskt skämt. Vinden hade under natten mojnat så, att vi vid niotiden måste sätta till alla våra märssegel. Klockan tio gungade vi i död stiltje. Klockan elva började molnen hotfullt samla sig i söder.

Den mulna himlen sänkte sig över oss. Våra höga masttoppar tycktes skrapa mot molnen i zenit. Horisonten drogs samman omkring oss, tills avståndet knappt föreföll att vara en halv mil. Helsingör var instängd i en liten värld av dimma och hav. Blixtarna spelade. Himmel och horisont kommo oss så nära, att Helsingör tycktes nära att sugas upp av dem.

Sedan klövs himlen från zenit till horisonten av greniga blixtar, och den fuktiga atmosfären blev hemskt grön. Regnet, som började sakta under en död vindstilla, växte till en syndaflod av ofantliga strömmande droppar. Det blev mörkare och mörkare, ett grönt mörker, och i salongen tände Wada och stewarden lampor, fastän det var midt på dagen. Blixtarna blevo allt tätare, tills de alldeles insvepte fartyget. Det gröna mörkret skalv oupphörligt liksom av ett eldsken, som stundom genombröts av våldsamma blixtar. Dessa blevo starkare då regnet avtog, och vi voro så absolut inspärrade i denna elektriska malström, att vi ej kunde sätta någon blixt i förbindelse med sitt särskilda åskdunder. Hela atmosfären omkring oss skrällde och flammade. Ett sådant brakande och kraschande! Vi väntade i varje ögonblick att Helsingör skulle träffas av åskan. Och aldrig har jag sett sådana färger under ett åskväder. Medan vi då och då bländades av starkare ljungeldar, flammade ständigt ett skälvande, pulserande sken rundt omkring oss, ibland blekblått, ibland matt purpur, som upplöste sig i tusen nyanser av lavendelviolett.

Och det fanns ingen vind. Den kom aldrig. Ingen-

ting hände. Med sina nakna master, endast med de undre märsseglen tillsatta, var Helsingör beredd på vad som helst. Seglen hängde i slapp tomhet ner från rårna, tunga av regn och smällde med ett slaskigt ljud, då hon rullade. Molnmassan tunnades ur, det blev ljusare, det gröna mörkret förvandlades till grå skymning, blixtarna upphörde, åskan avlägsnade sig från oss, och det fanns ingen vind. Om en halvtimme sken solen, åskan mullrade då och då vid horisonten, och Helsingör rullade ännu i dov luft.

»Man kan aldrig beräkna något, sir», brummade mr Pike till mig. »För trettio år sedan förlorade jag alla masterna här utanför La Plata i en orkan, som kom över oss just i ett sådant här väder.»

Det blev vaktombyte, och mr Mellaire, som kommit upp på akterdäck för att avlösa styrmannen, stod bredvid mig.

»En av de otäckaste passager i världen», instämde han. »För aderton år sedan var det mig, som La Plata ville åt — förlorade halva antalet master, tjugu timmar lågo vi med ena relingen under vattnet, lasten försköt sig och gick till botten. Jag drev två dagar i storbåten, innan en engelsk lastdragare tog upp oss. Och ingen av våra andra båtar blev bärgad.»

»Helsingör skötte sig utmärkt i går kväll», inföll jag muntert.

»Å i helvete, det var ingenting», brummade mr Pike. »Vänta tills ni får vara med om en riktig pampero. Det här är en förbannad passage, och jag för min del skall bli glad då vi äro över den.

Jag vill hellre ha ett dussin Kap-Horn-stormar än en av de här. Vad säger ni om saken, mr Mellaire?»

»Instämmer, sir», svarade han. »Sydväststormarna äro hederliga, man vet vad man har att vänta av dem. Men här vet man varken ut eller in. Den duktigaste kapten kan sätta sig en rova utanför La Plata.»

Mr Pike gick utför trappan, gnolande på en operettmelodi.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Solnedgångarna bli mera underliga och granna här utanför Argentinas kust. Härom kvällen hade vi höga moln, spräckliga i vitt och guld, ymnigt och oregelbundet strödda över himlens västra halva, medan en annan solnedgång visade sig i öster, kanske en reflex av den förra. I alla händelser var den östra himlen en bank av bleka skyar, som sände ut mjuka, spridda strimmor av blått och vitt över ett blågrått hav.

Och i förrgår kväll hade vi ett praktfullt Arizonalandskap i väster. Bastionerade på oceanen tornade sig det ena molnlagret på det andra, vidlyftiga och höga, tills vi sågo för oss en Grand Canyon tusen gånger större och sublimare än den i Colorado. Molnen antogo samma siktade, sågtandade rosenkvartsformationer, och alla urhålkningar voro fyllda med opalblåa och purpurfärgade töcken.

Mina böcker säga, att dessa egendomliga solnedgångar bero på, att dammet drives högt upp i luften av vindarna, som blåsa över Argentinas pampas.

Och vår solnedgång i kväll — jag skriver detta vid midnatt, där jag sitter insvept i mina sängfiltar, kringbyggd med kuddar, medan H e l s i n g ö r rullar

alldeles fördömt i stiltje och höga dyningar från Kap-Horn-hållet, där det ständigt tycks rasa stormar. Men vår solnedgång! Turner kunde ha målat den. Västern såg ut som om en målare givit sig till att stänka gråa färgpladaskor på en grön duk. På denna gröna himmelsbakgrund vältrade de ulliga molnen sig om varandra.

Men en sådan bakgrund! En sådan orgie av grönt! Ingen nyans av grönt saknades i de stora eller små öppningarna mellan de mjuka, krusiga molnen — Nilgrönt högt upp och sedan i tur och ordning, med tusen skiftningar, blågrönt, mossgrönt och en underbar olivgrön färg, som förmörkades till djupt bronsgrönt.

Under denna föreställning prunkade den övriga horisonten med breda band av ljusrödt och blått och blekgrönt och gult. Litet senare, då solen var nästan nere, glödde på de ulliga molnens bakgrund en vinröd färgmassa, som bleknade till röd brons och gav allt det bleknande gröna en skiftning i blodrödt. Själva molnen flammade i alla nyanser av rosenrödt, medan en solfjäder av kolossala blekröda strålar sköt upp mot zenit. Dessa djupnade hastigt till stigande och fallande lågor och brunno länge i den långsamt inbrytande skymningen.

Och medan alla dessa under av skönhet ännu glöda i min hjärna flera timmar efteråt, hör jag mr Pike snarka över mitt huvud och trampet och hasandet av matrosernas fötter, medan de gå från tross till tross och hala och dra. Det samlar sig till mera oväder, och att döma av de många segel som tagits in, kan det ej vara långt borta. —

Men i daggryningen i morse gungade vi ännu i samma stiltje och obehagliga dyningar. Miss West säger, att barometern står lågt, men att denna varning varit för långvarig här utanför La Plata för att betyda något. Pamperos förekomma ofta här, och ehuru Helsingör med nakna master ända till övermärsseglen är beredd på vad som helst, kan det vara mycket möjligt, att de forcera med seglen om en timme.

Mr Pike var så yr i huvudet, att han faktiskt hade satt till bramseglen, och man höll just på att ta beslagsejsingarna från överbramseglen, då samuraien kom upp på däck, gick likgiltigt av och an i fem minuter och sedan talade halvhögt till mr Pike. Mr Pike tyckte inte om det. För mig, en utomstående, var det tydligt, att han ej var överens med sin förman. Icke desto mindre röt han upp till matroserna på överbramsegelsrårna att göra allt fast igen. Och så kom turen till gigtåg och bukgårdingar och rår, som firades ner, då bramseglen strökos. Peguinesseglet togs in, likaså några av de yttre snedseglen i fören och aktern, vilkas namn jag aldrig kan komma ihåg.

Det kom en bris från sydväst, som blåste friskt under klar himmel. Jag såg, att mr Pike var i tysthet belåten. Samuraien hade misstagit sig. Och varje gång mr Pike tittade upp på de nakna bram- och överbramrårna, visste jag, att han tänkte; de där seglen kunde lika gärna sättas till. Jag var alldeles övertygad om, att La Plata hade narrat kapten West. Det var även miss Wests tanke, och

efter hon hörde till de gynnade liksom jag själv, sade hon det helt uppriktigt.

»Far kommer att sätta till segel om en halvtimme», profeterade hon.

Jag vet icke, vad kapten West äger för en överlägsen väderinstinkt, utom att den är hans rätt som samurai. Himlen var, som sagt, klar. Luften var frisk och musserade härligt i den soliga blåsten. Men ändå, kan man tänka sig, hade en förändring inträffat, innan en kvart var gången. Jag hade nyss kommit tillbaka från en liten promenad dit ner och miss West gav uttryck åt sitt förakt för La Platafloden och förklarade, att hon ämnade gå ner till sin symaskin, då vi hörde mr Pike brumma. Det var ett underligt uttryck för på en gång ovilja, ruelse och erkänd underlägsenhet inför förmannen.

»Här kommer hela La Plata», brummade han.

Vi följde hans blick åt sydväst och sågo det komma. Det var en molnmassa, som skymde solljuset och dagen. Den tycktes svälla och bukta sig och oupphörligt svämma över sig själv, i det den drog fram med en fart, som tydde på en oerhört stark vind bakom och inom den. Dess hastighet var svindlande, förfärlig, och under den följde en grå dimbank med och täckte havsytan.

Kapten West sade något till styrmannen, som ropade kommandot vidare, och förstärkt av frivakten började vakten giga storseglet och focken och gå till väders.

»Fall av! Över med ratten! Hårdt över!» ropade kapten West helt lugnt till rorsmannen.

Och den stora ratten svängde om, och H e l s i n g-

örs bog föll undan, så att hon ej skulle duka under för stormens angrepp.

Åskan gömde sig i detta framåtjagande svarta moln, och det klövs av en blixt, då det kom över oss.

Så blev det regn, blåst, dystert mörker och blixtar. Jag såg en skymt av matroserna på de undre rårna, innan de doldes för vår åsyn och Helsingör började vräka. De voro femton på varje rå, och seglen voro väl beslagna, innan dansen började. Hur de kommo ner på däck igen, vet jag inte, det såg jag aldrig, ty med endast över- och undermärssegel tillsatta låg Helsingör på sidan med babords reling begravd i sjön och reste sig ej.

På det våldsamt sluttande däcket fanns det ingen möjlighet att hålla sig upprätt utan stöd. Alla höllo sig fast. Mr Pike grep ett duktigt tag om akterdäcksräcket med bägge händerna, och miss West och jag hakade oss frenetiskt fast och raglade för att få fotfäste. Men jag lade märke till, att samuraien lätt höll balansen som en fågel i begrepp att lyfta och endast stödde den ena handen mot räcket. Han gav inga order. Jag gissade, att där var ingenting att göra. Han väntade — det var alltsamman — lugn och stilla. Situationen var enkel. Antingen skulle masterna gå, eller också skulle Helsingör resa sig med sina master orörda, eller också skulle hon aldrig resa sig mer.

Emellertid låg hon som död, hennes rånockar i lä vidrörde nästan vattnet, och sjön skummade väldigt mot hennes luckkarmar över den begravda, osynliga relingen.

Minuterna voro som århundraden, tills bogen föll av och Helsingör reste sig och kom på rätt köl igen. Så snart detta var gjort, lät kapten West henne hålla upp mot vinden. Och nästan i samma ögonblick kom den stora focken i drift från sina beslagssejsingar. Fartygets stötar, en hel serie av sådana, på grund av det ryckande seglets vilda framfart, voro alldeles förfärliga. Det var, som om skeppet skulle springa i stycken. Kapten och styrman stodo bredvid varandra, då detta hände, och uttrycken i deras ansikten voro typiska för dem. Fruktan fanns ej i någotdera ansiktet. Mr Pike gjorde en barsk grimas av förakt för de eländiga matroser, som hade fuskat så i sitt arbete. Kapten Wests min var lugnt betänksam.

Men ingenting gjordes eller kunde göras, och i fem minuter skakades Helsingör som i buken på något jättelikt vidunder, tills ändtligen de sista trådarna av den stora duken hade slitits bort.

»Vår fock har givit sig av till Afrika», skrattade miss West i mitt öra.

Hon är lik sin far, vet ej vad fruktan vill säga.

»Och nu kunna vi lika gärna gå ner och göra det trevligt för oss», sade hon fem minuter därefter. »Det värsta är över. Nu blir det bara blåst, blåst, blåst och väldig sjögång.»

Hela dagen blåste det. Och den starka sjögången gjorde Helsingörs beteende nästan outhärdligt. Det enda jag kunde göra var att ta min tillflykt till min koj och gärda om mig med kuddar stödda mot kojens sidor genom tomma tvållådor, vilket

Wada arrangerade. Mr Pike, som klängde sig fast vid min dörrpost, medan hans ben sprattlade i luften under en hel rad av förfärliga rullningar, stannade för att tala om för mig, att detta var ett nytt slags pampero. Alltsammans var galet från början. Det hade ingen rätt att finnas till.

Han stannade litet längre, och i en likgiltig ton, som under dessa förhållanden var löjligt genomskinlig, kom han fram med vad han hade på sinnet.

Först var han nog orimlig att fråga, om Possum visade symptom till sjösjuka. Sedan laddade han ur sig sin vrede mot oduglingarna, som hade varit orsak till, att de förlorat focken, och beklagade segelsömmarna för det extraarbete de nu fått på halsen. Därefter bad han att få låna en av mina böcker, och i det han krånglade sig fram till min koj, valde han Büchners »Kraft och materia» från min hylla och fyllde omsorgsfullt igen tomrummet med de tidskriftshäften jag använder till detta ändamål.

Han ville ogärna gå, och efter att ha rannsakat sin hjärna efter en förevändning, började han prata hit och dit om La Plata-vädret. Och hela tiden undrade jag, vad som låg bakom allt detta. Till sist kom det.

»Apropå, mr Pathurst», sade han, »kommer ni händelsevis ihåg, hur många år sedan mr Mellaire sade att det var se'n han förlorade masterna och förliste här?»

Jag förstod genast vad han hade för mening .

»Åtta år sedan, inte sant?» narrades jag.

Mr Pike sväljde detta och smälte det långsamt,

medan Helsingör gjorde sig skyldig till tre väldiga rullningar ner åt babord och tillbaka igen.

»Jag undrar, vilket fartyg som förliste utanför La Plata för åtta år sedan?» mumlade han liksom för sig själv. »Jag måste väl fråga mr Mellaire efter namnet. Jag kan sannerligen inte minnas det . . .»

Han tackade mig i ovanligt valda ordalag för »Kraft och materia», som jag visste, att han aldrig skulle läsa en rad i, och trevade sig bort till dörren. Här stannade han ett ögonblick, som om han alldeles av en slump kommit på en ny idé.

»Han sa' väl inte händelsevis för aderton år sedan?» frågade han.

Jag skakade på huvudet.

»Åtta år sedan», sade jag. »Så vill jag minnas, fastän jag förstår då inte, varför jag alls skulle lägga det på minnet. Men just så sade han», fortfor jag med ännu större säkerhet. »Åtta år sedan. Det är jag säker på.»

Mr Pike såg fundersamt på mig och väntade tills Helsingör någorlunda rätat upp sig igen ett ögonblick, innan han gav sig i väg utåt korridoren.

Jag tror nog, att jag har följt hans tankegång. Jag har för länge sedan lagt märke till, att han har ett underbart minne för fartyg, befäl, laster, stormar och sjöolyckor. Han är ett riktigt sjölexikon. Det är också tydligt, att han har sysslat mycket med Sidney Walthams historia. Ännu har han ingen aning om, att mr Mellaire är Sidney Waltham, och han undrar bara, om mr Mellaire var kamrat med

Sidney Waltham på det fartyg, som för aderton år sedan förliste utanför La Plata.

Jag kan emellertid aldrig förlåta mr Mellaire för att han pratade bredvid munnen. Han borde ha varit försiktigare.

TRETTIONDE KAPITLET.

En avskyvärd natt! En underbar natt! Sova? Jag förmodar, att jag lurade till då och då, men jag kan svära på, att jag hörde varje klockslag till tre och trettio. Sedan blev det en förändring, en lättnad. Det var ej längre någon hårdnackad, gungande brottning mot tryck. Helsingör rörde sig. Jag kände henne glida och skjuta framåt, stampa och svinga sig i höjden. Medan hon förut alltjämt slungats ner åt babords sida, rullade hon nu lika långt åt den ena sidan som åt den andra.

Jag visste, vad som hade försiggått. I stället för att hålla på och stångas med pamperon hade kapten West svängt och fått den på ryggen. Detta, insåg jag, betydde, att det var en riktigt allvarsam storm, ty nordost var den sista riktning kapten West önskade hålla. Men fartyget gick nu visserligen med ursinnigare fart, men ändå lättare, och jag sov. Jag väcktes klockan fem av en dånande störtsjö, som forsade över mellandäck och bröts mot salongsväggen. Genom min öppna dörr kunde jag se vattnet rinna fram och tillbaka i korridoren, medan en halv fots vatten skummade och sjöd under min

koj och över golvet för varje gång fartyget rullade åt styrbord.

Stewarden kom in med mitt kaffe, och med stöd av lådor och kuddar satte jag mig upp som en ekvilibrist och drack det. Jag slutade lyckligtvis i tid, ty en serie av förfärliga rullningar tömde en av mina bokhyllor. Possum kröp upp från sin plats vid mina fötter och tjöt av skräck, då sjöarna dånade och kraschade och då laviner av böcker störtade ner över oss. Och jag kunde ej annat än dra på munnen, då »Pappkronan» slog mig i huvudet, medan valpen fick sig ett slag, så att han kippade efter andan, av Chestertons: »Vad är det som är i olag här i världen?»

»Nå, vad tror ni?» frågade jag stewarden, som hjälpte till att få oss och böckerna på sina platser.

Han ryckte på axlarna, och hans kloka, sneda ögon voro mycket klara, då han svarade:

»Många gånger jag se sådant. Jag gammal man. Många gånger jag se värre. För mycket vind, för mycket arbete. Rutten besättning, fördömt dålig.»

Jag kunde förstå, att man hade ett sevärdt skådespel på däck, och klockan sex, då gryningen strömmade in genom mina ventiler under de mellanstunder, då de ej voro under vatten, försökte jag kliva över min kojs sidoplanka som en gymnast, fångade mina rutschande tofflor och ryste, då jag stack in mina bara fötter i deras kalla och sura inre. Jag gav mig ej tid att kläda mig. Endast klädd i nattrock begav jag mig ut på väg till akterdäcket. Possum tjöt jämmerligt, då jag lämnade honom i sticket.

Det var ingen småsak att praktisera sig genom de trånga korridorerna. Då och då stannade jag och höll mig fast, tills det gjorde ondt i fingertopparna. Då rullningen var mindre svår, skred jag framåt. Men jag hade missräknat mig. Den breda trappan till navigationshytten mynnade nedtill ut i en tvärgång, ett dussin fot lång. För stort självförtroende och ett ovanligt våldsamt krumpsprång av Helsingör vållade missödet. Hon dök ner åt styrbord så plötsligt och med sådan fart, att golvet tycktes sjunka under mig och jag ramlade hjälplöst utför sluttningen. Mitt vilda försök att haka mig fast vid trappan misslyckades, jag kastade upp armen i tid för att rädda mitt ansikte, virvlade lyckligtvis om ett halvt slag och dunsade med den köttiga delen av min axel emot kapten Wests dörr.

Ungdomen vill ha sin vilja fram. Likaså ett fartyg på sjön. Så också en mans sjuttiofem kilo. Den vackra mahognydörrspegeln kraschade, låset sprang upp och jag bröt av naglarna på fyra av min högra hands fingrar, i det jag förgäves grep efter den undanglidande dörren och vanprydde dess polerade yta med fyra parallella skråmor. Jag kunde ej hejda farten, utan hamnade där inne i kapten Wests rymliga hytt med den stora järnsängen.

Miss West, insvept i en yllepeignoir, ännu med ögonen tunga av sömn och det praktfulla håret för en gångs skull oslätat, hakade sig fast vid dörren, som ledde in till salongen, och mötte min häpna blick med en lika häpen.

Det var ingen tid att be om ursäkt. Jag kunde ej hejda min vanvettiga fart, fick tag i sängstolpen,

och där låg jag nu uppkastad i en halvcirkel på kapten Wests järnsäng.

Miss West började skratta.

»Välkommen», fnittrade hon.

Ett tjog svar, alla lika litet tillrådliga, trängdes på min tunga. Jag sade därför ingenting, nöjde mig med att hålla mig fast med min vänstra hand, medan jag stack in min värkande högra hand i armhålan. Bakom henne, på golvet i salongen, såg jag stewarden hålla jakt på kapten Wests bibel och ett av miss Wests nothäften. Och medan hon skrattade åt mig och jag såg henne stå där i sin ovädersnegligé, flög den tanken genom min hjärna: »H o n ä r e n k v i n n a. H o n v ä c k e r å t r å.»

Förstod hon denna min flyktiga, outtalade impuls? Det vet jag inte, men hon upphörde att skratta, och det var hennes långa konventionella uppfostran, som tog sig uttryck, då hon sade:

»Jag visste, att allting ramlade omkring i fars hytt. Han har inte varit inne på hela natten. Jag hörde, att saker rullade rundt. — Hur är det? Har ni gjort er illa?»

»Stubbat av mina fingrar, det är alltsammans», svarade jag, i det jag såg på mina avbrutna naglar och reste mig försiktigt.

»Ja, det var då en förfärlig rullning», sade hon deltagande.

»Ja, jag var på väg dit upp», sade jag, »och det var inte min mening att hamna i er fars säng. Jag är rädd, att jag har förstört dörren.»

Nu kom en ny serie av väldiga rullningar. Jag satte mig på sängen och höll mig fast. Miss West,

som stod säker vid dörrposten, började fnittra igen, medan stewarden flög förbi henne över salongsmattan bakom henne, omfamnande ett litet skrivbord, som tydligen ryckts upp med skruvarna ur golvet, då han gripit tag i det till stöd. Flera sjöar dånade och brakade mot salongens vägg åt fören till, och stewarden, som ej fått fotfäste, rutschade tillbaka över mattan, alltjämt hållande fast bordet för att det ej skulle ta någon skada.

Jag passade på under lugnare ögonblick och lyckades praktisera mig ut till trappan, innan nästa serie av rullningar kom. Och medan jag klängde mig fast och väntade, kunde jag ej glömma vad jag nyss hade sett. Jag såg tydligt för mig bilden av miss Wests sömntunga ögon, hennes hår och allt det intagande hos henne. En åtråväckande kvinna, den tanken hamrade i min hjärna.

Men jag glömde allt detta, då jag, nästan uppkommen, slungades uppför trappan, som om den plötsligt burit utför. Mina fötter flögo från steg till steg för att jag skulle undgå att falla, och jag flög eller föll — föll uppåt — tills jag där uppe hakade mig fast för livet, medan Helsingörs akter flög mot himlen på en väldig våg.

Så det stora fartyget kunde dansa! Det gamla stereotypa uttrycket »leksak» är just det träffande, ty en leksak var hon, bara en obetydlig spillra av en leksak i elementens våld. Och ändå, trots denna överväldigande känsla av mikroskopisk hjälplöshet, erfor jag en förnimmelse av säkerhet. Samuraien fanns ju. Styrd av hans vilja och klokhet var Helsingör ingen lekboll. Allting var ordnat, kontrol-

lerat. Hon gjorde vad han befallde henne att göra, och hur stormtitanerna än tjöto omkring henne och knuffade henne, skulle hon fortfara att göra vad han befallde henne att göra.

Jag tittade in i navigationshytten. Där satt han, bakåtlutad i en svängstol med sjöstövlarna stödda mot soffan och bibehållande sin plats under den våldsammaste rullning. Hans svarta gummirock glittrade i lampskenet av tusentals droppar havsvatten, som vittnade om, att han nyss kommit in från däcket. Hans svarta, blanka sydväst liknade en sagohjältes hjälm. Han rökte en cigarr, och han smålog och hälsade på mig. Men han föreföll mycket trött och mycket gammal — ehuru gammal av visdom, inte av svaghet. Hans ansiktshull, vars rodnad var alldeles bortspolad, var genomskinligare än någonsin, och ändå hade han aldrig varit lugnare, aldrig mera absolut herre över vår lilla bräckliga värld. Hans ålderdom var ingenting, som berodde av många levnadsår. Den var utan ålder, utan lidelser, övermänsklig. Aldrig hade han förefallit mig så stor, så fjärran, så lik en gengångare.

Och han varnade och rådde mig med sin silvermjuka, lugnande röst, då jag försökte öppna navigationshyttens dörr för att komma ut. Han visste rätta ögonblicket, som jag aldrig skulle ha kunnat gissa mig till på egen hand, och sade mig de ord, som hjälpte mig att komma ut på akterdäck.

Det var vatten överallt. Helsingör rusade geett oredigt kaos av vatten. Sjöar skummade och slickade akterdäcksrelingen, än på styrbords än på babords sida. Högt i luften förföljde sjöarna vår

akter, resande sig tornhögt och med farligt nedstörtande toppar. Luften var full av vattenstänk som i dimma eller duggregn. Ingen av det vakthavande befälet syntes till. Akterdäcket var tomt så när som på två rorsmän i strömmande oljekläder under den öppna styrhyttens halvskydd. Jag nickade god morgon till dem.

Den ene var Tom Spink, en äldre men pigg och pålitlig engelsk sjöman. Den andre var Bill Quigley, en av skansgruppens tre män, som höllo ständigt ihop, fastän de båda andra, Frank Fitzgibbon och Richard Giller, hörde till andre styrmannens vakt. De tre hade visat sig handfasta och i stånd till sammanhållning; de hade utkämpat ordentliga skansbataljer med banditklicken och förvärvat sig ett slags självständig neutralitet. De voro inte precis sjömän — mr Mellaire kallade dem föraktfullt »murare», men de hade framgångsrikt vägrat att böja sig för banditernas tyranni.

Att gå över akterdäck från navigationshytten till räcket ovanför mellandäck var ingen lätt sak, men det lyckades mig och jag hakade mig fast vid det, medan blåsten piskade mig med mina flaxande nattrocksskört. I detta ögonblick reste H e l s i n g ö r sig rätt på kölen och rusade framåt, utför en våglavin. Och då hon sedan rätade upp sig, var hennes däck fyllt med vatten från reling till reling. Över denna sjö eller stående i den till knäna klungade mr Pike och ett halvt dussin matroser ihop sig vid mesanmastens nagelbänk. Även timmermannen var där med ett par handtlangare.

Nästa rullning slungade ut tusen tons vatten över

styrbords reling, medan alla styrbordsportarna öppnade sig automatiskt och spottade ut väldiga strömmar. Sedan kom den motsatta rullningen åt babord, medan järnportarna skrällande slogo igen, och hundra tons vatten forsade ut över babords reling, medan alla järnportar på denna sida öppnade sig och sprutade. Hela tiden, det får man ej glömma, flög Helsingör framåt genom vågorna.

Hon förde inga andra segel än tre under-märssegel. Icke den minsta lilla försegeltriangel syntes till. Jag hade aldrig sett henne med så liten vindyta, och de tre smala dukremsorna, som buktades ihop av vindens tryck, så att de sågo ut som järnplåtar, drevo fram henne i stormen med förvånande hastighet.

Då vattnet på däck sjönk, lämnade männen vid nagelbänken sin tillflyktsort. En grupp, anförd av den fruktansvärde mr Pike, ansträngde sig att få tag i en massa av plankor och hopslingrade järnband. För ögonblicket kunde jag ej urskilja vad det var. Timmermannen och två man sprungo upp på luckan numro tre och arbetade raskt och med förskrämd iver. Jag visste nu, varför kapten West hade vändt stormen ryggen. Luckan numro tre var inslagen. Bland annat var den stora stocken, som kallades »strong-back», avbruten. Han hade måst vända eller gå till botten. Innan våra däck åter fylldes med vatten, kunde jag urskilja timmermannens reparationer. Med nytt timmer spikade, surrade och kilade han ihop luckan numro tre så att den blev någorlunda tät.

Då Helsingör dök under med babords reling och öste ut flera hundra tons av södra Atlantens vatten och sedan genast, då styrbords reling gick under, fick nya hundratals tons forsande vatten ombord igen, lämnade karlarna alltsammans och rusade för livet bort till nagelbänken. De voro alldeles dolda i det bristande skummet, och sedan såg jag dem och räknade dem alla, då de kommo fram igen. Ånyo väntade de på, att vattnet skulle sjunka.

Den massa vrakspillror, som mr Pike och hans män ville åt, hasade hundra fot framåt däcket föröver, och då Helsingörs akter sjönk ner i någon avgrund, hasade de tillbaka igen och dunkade mot salongsväggen. Jag såg, att det var en del av kommandobryggan. Den del, som gick från mesanmasten till midskeppskajutan, saknades, och styrbordsbåten på midskeppskajutan var en splittrad röra.

Medan jag åsåg kampen för att fasttaga och göra sig till herre över bryggdelarna, påminde jag mig Victor Hugos praktfulla skildring av sjömannens strid med en skeppskanon, som råkat i drift under en stormnatt. Men det var skillnad. Jag fann, att Hugos berättelse hade gjort ett djupare intryck på mig än denna verkliga kamp inför mina ögon.

Jag hade sagt flera gånger, att sjön gör en hård. Jag insåg nu, hur hård jag blivit, då jag stod där vid akterdäcksräcket i min av vinden piskade och av vågstänk genomblötta nattrock. Jag kände ingen oro för dessa mänskliga varelser från skansen, som arbetade under livsfara nedanför mig. De räknades icke. Ja, jag var till och med nyfiken att se

vad som skulle inträffa, om de dånande vattenlavinerna kommo över dem, innan de hunnit rädda sig till nagelbänken.

Och jag såg. Mr Pike, i spetsen naturligtvis, i forsande vatten upp till midjan, rusade fram, fångade den flyende vrakspillran med en lina och gjorde med en rundtörn fast den tätt intill ett av mesanvanten på babords sida. Helsingör rullade åt babord, och en solid mur av nedvältande grönt vatten reste sig ett dussin fot över relingen. Matroserna flydde till nagelbänken. Men mr Pike stod orörlig med sin lina i handen, såg rätt mot vågberget och tog emot lavinen. Han dök fram, ännu hållande den fångade bryggan fast med sin replycka.

Den sinnesslöe faunen (den stendöve mannen) ryckte till mr Pikes undsättning, följd av Tony, den grekiske självmördaren. Sedan kom Paddy och i tur och ordning Pysslingen, Henry, gossen från skolskeppet, och Nancy, sist naturligtvis och med en min, som om han gick till sin avrättning.

Däcksvattnet var endast knädjupt, ehuru forsande med vild fart, då mr Pike och de sex matroserna lyfte upp bryggdelen och gingo föröver med den. De vacklade och snavade, men lyckades hålla sig uppe.

Timmermannen var den förste, som såg det hotande oceanberget. Jag såg honom ropa till sina egna hantlangare och sedan till mr Pike, innan han flydde till nagelbänken. Men mr Pikes folk hade otur. Midtför midskeppskajutan, på styrbords sida, drygt femton fot över relingen och tjugu över däcket, störtade vågen in. Från midskeppskajutans

tak sopades spillrorna av båten bort. Vattnet, som studsade mot kajutans sida, sprutade ända upp till beguinerån. Och allt detta jämte vågens huvudmassa störtade ner över mr Pike och hans män.

De försvunno. Bron försvann. Helsingör rullade åt babord och fick sitt däck överspolat från reling till reling. Sedan stod hon på huvudet, och hela denna vattenmassa rusade föröver. Över den virvlande och skummande ytan reste sig då och då en arm eller ett huvud eller en rygg, medan vassa kanter av sargade plankor och vridna järnband vittnade om, att bron svängde rundt om och om igen. Jag undrade, vilka som voro under den och hur de blevo tilltygade.

Och ändå räknades icke dessa män. Jag märkte, att jag endast oroade mig för mr Pike. Han hörde på sätt och vis till samma kast och samhällsklass som jag. Han och jag hörde till aktern och åto vid samma bord. Jag önskade ivrigt, att han ej skulle bli lemlästad eller dödad. De andra voro likgiltiga. De hörde inte till min värld. Jag inbillar mig, att forntidens skeppare på »Medelpassagen» kände ungefär det samma för sin slavlast på det stinkande mellandäcket.

Helsingörs bog körde upp mot skyn, medan aktern sjönk ner i en skummande vågdal. Icke en man hade behållit fotfästet. Brygga och män slungades tillbaka mot mig och fångades upp av mesanvanten. Och sedan dök denne underbare, otrolige gamle man upp ur vattnet på bägge sina ben, upprätt, och drog med sig en man vid vardera handen, Nancys och faunens hjälplösa gestal-

ter. Mitt hjärta klappade häftigt, då jag betraktade denne väldige man — visserligen en slavjägare, men som kastade sig först i gapet på faran, för att hans slavar skulle följa med, och som dök upp med en halvdränkt slav i vardera handen.

Jag kände mig stolt, där jag stod — stolt över att mina ögon voro blåa liksom hans, att min hy var ljus som hans, att min plats var akterut tillsammans med honom och samuraien, bland de styrande och befallande. Jag nästan grät under denna rysning av stolthet, som var besläktad med bävan och som ilade uppåt min ryggrad och upp i hjärnan. Vad de övriga beträffade — de svaga stackarna och de förkastade, de mörkhyade varelserna, halvblodsfolket, männen av blandras och avskummet från länge sedan förtrampade raser — hur kunde de räknas? Mina hälar voro av järn, då jag såg dem i deras fara och svaghet. I tio tusen generationer och århundraden hade vi trampat på deras ansikten och gjort dem till slavar, verktyg för vår vilja.

Åter rullade Helsingör åt styrbord och babord, medan skummet stänkte upp till våra underrår och tusen tons av södra Atlantens vatten forsade tvärsöver från reling till reling. Och åter slungades de alla omkull och vassa plankstycken och vridna järnband gingo över dem. Och åter dök denne häpnadsväckande ljushyllte jätte upp, stående på sina båda ben, med en hjälplös stackare, som en råtta, i vardera handen. Han banade sig väg genom forsande, midjehögt vatten, lade ned sina bördor hos timmermannen på nagelbänken och

vände om för att dra upp Larry på raglande ben och hjälpa honom till nagelbänken. Greken Tony kröp på händer och fötter ut ur svallet och sjönk hjälplöst ner vid nagelbänken. Nu hade han ingen lust att begå självmord. Hur han än ansträngde sig, kunde han ej resa sig, förrän styrmannen grep hans oljerock bak i nacken och med en hand slängde honom genom luften i timmermannens armar.

Sedan kom Pysslingen med ansiktet strömmande av blod, ena armen hängande obrukbar och utan sina sjöstövlar. Mr Pike lade ner honom på nagelbänken och gick efter den siste. Det var Henry, skolskeppsgossen. Honom hade jag sett, orörlig, utan att kämpa emot, flyta upp till ytan som en drunknad och sjunka igen, då floden rusade akteröver och slungade honom emot salongsväggen. I vatten upp till axlarna, två gånger omkullkastad och överspolad av de svallande vågorna, fångade mr Pike upp ynglingen, tog honom på ryggen och bar honom föröver.

En timme därefter, i salongen, träffade jag mr Pike, som var på väg in för att äta frukost. Han hade bytt om kläder, och han hade rakat sig. Hur skulle man hälsa en hjälte som han om inte genom att, som jag, yttra i helt nonchalant ton, att han måste ha haft en arbetsam vakt.

»Mja», svarade han lika nonchalant, »nog fick jag mig en rotblöta.»

Det var allt. Han hade ej haft tid att se mig vid akterdäcksräcket. Det var endast dagsverke, skeppsarbete, en MANS arbete — MANS med idel

stora bokstäver, om jag får be. Jag var den ende i aktern, som visste det, och jag visste det, emedan jag hade råkat få se det. Om jag ej varit uppe på däck så tidigt, skulle ingen i aktern någonsin ha fått höra talas om hans bragder denna gråa stormmorgon.

»Är någon skadad?» frågade jag.

»Några av karlarna blevo våta. Men inga ben avbrutna. Henry får ligga till sängs en dag. Han blev omkullslagen av en sjö och stötte huvudet. Och Pysslingen har fått en axel ur led, tror jag. Men tänk, vi fingo upp Davis i övre kojen! Sjöarna fyllde hytten, och han måste klättra dit upp. Han är genomsur och spak nu, men jag borde ju inte nöja mig med det.» Han tystnade och suckade. »Jag håller väl på att bli gammal. Jag borde vrida halsen av honom, men det är som om jag inte hade kurage att göra det. Nå, i alla händelser skall han vara överbord, innan vi komma i hamn.»

»En månads hyra mot ett skålpund tobak, att det inte kommer att inträffa», sade jag utmanande.

»Nej», sade mr Pike långsamt. »Men jag vill säga er, vad jag skall göra. Jag håller ett skålpund tobak, ja, en månads hyra också, att jag skall få det nöjet att surra fast en säck kol vid hans fötter, och att den aldrig skall släppa taget.»

»Topp», sade jag.

»Topp», sade mr Pike. »Och nu skall jag väl ha mig en bit mat.»

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ju mera jag är tillsammans med miss West, desto mera tycker jag om henne. Förklara det genom närhet eller isolering eller vad ni vill; jag åtminstone vill ej försöka mig på någon förklaring. Jag vet endast, att hon är kvinna och åtråväckande. Och jag är på sätt och vis nästan stolt över att finna, att jag är en man som andra. Nattvak och den obarmhärtiga jakt hela kvinnoföljet förr i världen höll på mig ha, till min glädje, ej helt och hållet fördärvat mig.

Jag förföljes av det där uttrycket — en kvinna och åtråväckande. Det arbetar i min hjärna, i mina tankar. Jag går omvägar för att kasta en förstulen blick på miss West genom en hyttdörr eller i en korridor, då hon ej vet att jag ser henne. En kvinna är något underbart. En kvinnas hår är underbart. En kvinnas mjukhet är en förtrollning. Å, jag känner till allt det där så väl, och ändå gör just min kunskap det till någonting ännu mera underbart. Jag vet — jag skulle sätta min själ i pant på — att miss West har tänkt sig mig som sin make tusen flera gånger än jag har tänkt så på henne. Och ändå — hon är en kvinna och åtråväckande.

Och jag påminner mig oupphörligt Richard Le Galliennes oefterhärmliga quatrain:

"Om jag var kvinna, skulle hela dagen lång
Min skönhet jag besjunga i en helig sång,
Djupt böja mig för den, förstummad, nästan rädd,
Och säga: 'Jag är kvinna' hela dagen lång."

Jag vill råda alla filosofer, som lida av världsleda, att företa en lång sjöresa tillsammans med en sådan kvinna som miss West.

I denna berättelse skall jag aldrig mera kalla henne miss West. Hon har upphört att vara miss West. Hon är Margaret. Jag tänker ej på henne som miss West. Jag tänker på henne som Margaret. Det är ett vackert ord, ett kvinnoord. Vilken poet måste ej ha skapat det! Margaret! Jag tröttnar aldrig på det. Min tunga är förälskad i det. Margaret West! Vilket namn att svärja vid! Ett namn, som framkallar drömmar och höga idéassociationer. Historien om vår västerut dragande ras står skriven däri. Det är stolthet däri och välde, äventyr, erövringar. Då jag viskar det, ser jag syner av smala, spetsiga fartyg, vingprydda hjälmar, järnskodda hälar av rastlösa män, kungliga äventyrare, kungliga kämpar. Ja och även nu, under de sista dagarna, då solen bränner oss, sitta vi ännu i maktens och de styrandes högsäte.

Och tänk, hon är tjugufyra år gammal. Jag frågade mr Pike, vilket år Dixie kolliderade med flodångaren på San Franciscos redd. Det hände 1901. Margaret var tolv år på den tiden. Nu ha vi 1913. Välsignad vare den man, som uppfann aritmetiken!

Hon är tjugufyra år. Hennes namn är Margaret, och hon väcker åtrå. — —

Det är så många saker att berätta. Var och hur denna galna resa med en galen besättning skall sluta, kan ingen ana. Men Helsingör går vidare, och dag efter dag skrives dess historia i blod. Och medan mord begås och hela det flytande dramat nalkas den hemska södra oceanen och Kap Horns isande fläktar, sitter jag i högbänk med de styrande, oförskräckt, det kan jag säga med stolthet, i extas, det säger jag med stolthet, och jag viskar om och om igen för mig själv — Margaret, en kvinna, Margaret, väcker åtrå.

Men nog om detta. Det är den första juni. Tio dagar ha gått sedan pamperon. Då luckan n:o 3 och dess »strongback» voro reparerade, styrde kapten West åter upp mot vinden och red ut stormen. Sedan dess ha vi i vindstilla och dimma och väta och storm styrt kurs söderut, så att vi i dag befinna oss nästan i jämnhöjd med Falklandsöarna. Argentinas kust ligger i väster, under horisonten, och i morse passerade vi femtionde parallellcirkeln sydlig latitud. Här börjar Kap-Horn-passagen, ty så räkna sjöfarande — från femtio söder i Atlanten till femtio söder i Stilla havet.

Och ändå är allting bra, vad vädret beträffar. Helsingör skjuter fart för gynnsamma vindar. Det blir kallare för varje dag. Den stora salongskaminen susar och är glödhet, och alla hyttdörrar stå öppna, så att hela akterområdet är varmt och behagligt. Men på däck är luften bitande och Mar-

garet och jag äro klädda i vantar, då vi promenera på akterdäck eller gå föröver på den reparerade bryggan för att se på hönsen på midskeppskajutans tak. De stackars kräken, vad de äro slavar under instinkt och klimat! Då de nu nalkas Kap Horns midvinter, då de behöva alla sina fjädrar, börja de rugga, emedan detta faktiskt är sommartiden i det land de kommit ifrån. Eller bestämmes ruggningen av den tid på året, då de kläckts ut? Det måste jag ta reda på. Margaret vet det nog.

I går vidtogos olycksbådande förberedelser till Hornpassagen. Alla brassar togos från mellandäckets nagelbänkar och anbragtes så, att de kunna skötas från kajuttaken.

Fockebrassarna gå sålunda till skanstaket, storebrassarna till midskeppskajutans tak och mesanbrassarna till akterdäck. Det är tydligt, att de vänta sig, att vårt mellandäck ofta skall bli fyllt med vatten. Det är så tydligt, att ett lastat fartyg i hög sjö är som en simmande timmerstock, att livräddningslinor ha anbragts i fören och aktern, på bägge sidorna, längs däck, i jämnhöjd med axlarna. De båda järndörrarna på styrbords och babords sida, som leda direkt från salongen ut till mellandäck, ha också barrikaderats och diktats. Icke förr än vi äro på Stilla havet och flyga norrut, skola dessa dörrar öppnas igen.

Och medan vi förbereda oss till att kämpa oss fram omkring den stormigaste udde i världen, blir vår belägenhet ombord allt mörkare. I morse hittades Petro Marinkowitsch, en matros i mr Mellaires vakt, död på luckan n:o 1. Kroppen hade flera knivsår

och strupen var avskuren. Det hade tydligen gjorts av en eller flera av skansfolket, men icke ett ord kan man locka ur dem. De, som äro skyldiga till dådet, tiga naturligtvis, medan andra, som kanske känna till det, äro rädda för att säga något.

Före middagen gick liket överbord med den vanliga kolsäcken. Mannen är redan en episod, som ligger bakom oss. Men människorna i fören gå i spänd väntan på vad som skall komma. Jag gick föröver i eftermiddags och lade för första gången märke till en tydlig fientlighet mot mig. De förstå, att jag tillhör aktersällskapet på herrebänken. Å, ingenting sades, men det framgick tydligt av det sätt, varpå nästan varenda man såg på mig eller aktade sig för att se på mig. Endast Mulligan Jacobs och Charles Davis sjöngo ut.

»Skönt för honom att slippa härifrån», sade Mulligan Jacobs. »Det där kräket hade inte så mycket mod i sig som en lus. Och nu har han det bättre, eller hur? Han levde i smuts och dog i smuts, och nu är han ifrån hela det här smutsiga jobbet. Det finns folk här ombord, som borde önska, att de hade det lika bra som han. Men de ha sitt kvar.»

»Ni menar —?» frågade jag.

»Jag menar vad ni själv behagar tänka ut», svarade den snedvridne uslingen och grinade mig ondskefullt midt i ansiktet.

Charles Davis var i jubelstämning, då jag tittade in i hans järnhytt.

»En snygg historia att berätta för domstolen i Seattle», triumferade han. »Den kommer bara att stärka min sak. Och vänta, tills tidningsskrivarna få

tag i den! Helvetesskeppet Helsingör! Det blir trevligt för dem att rota i.»

»Jag har inte sett något helvetesskepp», sade jag kallt.

»Ni har sett, hur jag behandlas, inte sant?» svarade han. »Ni har sett det helvete jag råkat ut för?»

»Jag vet, att ni är en, som mördar med kall överläggning», svarade jag.

»Det skall domstolen avgöra, sir. Allt vad ni har att göra är att vittna om fakta.»

»Jag skall vittna, att om jag hade varit i styrmannens ställe, skulle jag ha hängt er för mord.»

Hans ögon rent av gnistrade.

»Jag skall be er komma ihåg det här samtalet, sir, då ni har avlagt eden», utropade han ivrigt.

Jag tillstår, att mannen väckte motvillig beundran hos mig. Jag såg mig omkring i hans trånga, järninklädda hytt. Under pamperon hade den stått under vatten. Den vita färgen föll av i stora flagor, och överallt syntes rostfläckar. Golvet var smutsigt. Hans sjukdom hade fyllt rummet med stank. Hans bleckmugg och den odiskade attiraljen efter hans sista måltid lågo på golvet. Hans filtar voro våta, hans kläder sura. I ett hörn låg en hög av våta, smutsiga klädesplagg. Han låg i samma koj, där han hade dödat O'Sullivan. Han hade vistats månader i detta usla kyffe. Om han ville leva, måste han stanna kvar där i ännu flera månader. Och medan hans råttlika livskraft tillvann sig min beundran, väckte han på samma gång min avsky och vämjelse.

»Är ni inte rädd?» frågade jag. »Hur kan ni tro,

att ni någonsin skall överleva den här resan? Vet ni inte, att man har slagit vad om, att ni inte skall göra det?»

Han blev så intresserad, att han tycktes spetsa öronen, då han reste sig på armbågen.

»Ni törs väl inte tala om de där vaden för mig», hånade han.

»Å, jag har slagit vad om, att ni skall leva», försäkrade jag.

»Det betyder, att andra ha slagit vad om, att jag inte skall göra det», inföll han hastigt. »Och det betyder, att det nu finns personer ombord på Helsingör, som ha ekonomiskt intresse av att bli mig kvitt.»

I detta ögonblick stannade stewarden, som var på väg akterut från kabyssen, i dörren och lyssnade grimaserande. Vad Charles Davis beträffade, hade han tagit miste om sin kallelse. Han skulle ha varit advokat till lands och inte till sjöss.

»Det är bra sir», fortfor han. »Det där skall ni få vittna om i Seattle, så vida ni inte ljuger för en sjuk och hjälplös människa eller ämnar begå mened.»

Han vann sitt syfte, ty han retade mig att svara:

»Å, jag skall nog vittna. Men jag säger er helt uppriktigt, att jag tror inte jag vinner mitt vad.»

»Ni förlorar det alldeles säkert», inföll stewarden och nickade. »Den där mannen dö mycket snart.»

»Slå vad med honom, sir», sade Davis utmanande till mig. »Det är mitt ärliga råd och en präktig affär.»

Hela situationen var så hemsk och grotesk, och jag hade råkat in i den på ett så barockt sätt, att

jag för tillfället ej visste, vad jag skulle göra eller säga.

»Det är lätt förtjänta pengar», envisades Davis. »Jag kommer inte att dö. — Hör på, steward, hur mycket håller ni om?»

»Fem dollar, tio dollar, tjugu dollar» svarade stewarden med en axelryckning, som betydde, att summan ej spelade någon roll.

»Då är det bra, steward. Mr Pathurst vill nog inte vara sämre, låt oss säga tjugu. — Är det överenskommet, sir?»

»Varför slår ni inte själv vad med honom?» frågade jag.

»Det skall jag visst göra, sir. Hör på, steward, jag håller tjugu på, att jag inte dör.»

Stewarden skakade på huvudet.

»Jag håller tjugu mot tio», envisades den sjuke mannen. »Vad tvekar ni för?»

»Ni leva, jag förlora, jag betala er», förklarade stewarden. »Ni dö, jag vinna, ni död, icke betala mig.»

Han gick sin väg, alltjämt grimaserande och skakande på huvudet.

»Det blir i alla fall ett präktigt vittnesmål, sir», småskrattade Davis. »Och tänk en sådan läckerbit för referenterna!»

Den asiatiska klicken i kockens hytt har sina misstankar angående Marinkowitschs död, men vill ej ut med dem. Utom skakningar på huvudet och otydligt mummel kan jag ej få något ur Wada eller stewarden. Då jag talade med segelsömmaren, klagade han över, att hans skadade hand värkte och att han

skulle bli glad, då han kunde komma till fältskärerna i Seattle. Vad mordet beträffade, lät han mig förstå, då jag ansatte honom, att det varken rörde japanerna eller kineserna ombord, och att han var japan.

Men Louis, halvblodskinesen med Oxfordbrytning, var mera frispråkig. Jag träffade honom akteröver, då han var på väg från kabyssen till proviantrummet för att hämta förråd.

»Vi äro av en annan ras än de där männen, sir», sade han, »och vår säkraste politik är att låta dem sköta sig själva. Vi ha talat om saken, och vi ha ingenting att säga, sir, alls ingenting att säga. Tänk er in i min ställning. Jag arbetar föröver i kabyssen; jag är i ständig beröring med matroserna, jag sover till och med i deras avdelning av fartyget, och jag är ensam mot många. Den ende landsmannen jag har ombord är stewarden, och han sover akterut. Er betjänt och de båda segelsömmarna äro japaner. De äro endast avlägset släkt med oss, ehuru vi ha kommit överens att hålla oss tillsammans och på avstånd från vad som än händer.»

»Och så är det ju Pysslingen», sade jag, ihågkommande mr Pikes diagnos av hans blandade nationalitet.

»Men vi erkänna honom inte, sir», svarade Louis stillsamt. »Han är portugis, han är malaj, han är japan, det är sant, men han är av blandras, sir, av blandras och bastard. Och så är han idiot. Och var god och kom ihåg, sir, att vi äro mycket få och att vår ställning ombord tvingar oss till neutralitet.»

»Men er syn på saken är dyster», envisades jag. »Hur tror ni det skall sluta?»

»Några av oss skola förmodligen komma fram till Seattle. Men det kan jag säga er, sir: jag har levat ett långt liv på sjön, men aldrig har jag sett en sådan besättning. Det finns få sjömän bland dem, men många dåliga karlar, och resten äro fånar eller ännu värre. Lägg märke till, att jag inte nämner några namn, sir, men det finns män ombord, som jag inte är angelägen att få till motståndare. Jag är bara Louis, kocken. Jag gör mina sysslor så godt jag kan, och det är alltsammans, sir.»

»Nå, kommer Charles Davis fram till Seattle?» frågade jag och bytte om samtalsämne av hänsyn till hans rätt att tiga.

»Nej, det tror jag inte, sir», svarade han och tackade mig med ögonen för min välvilja. »Stewarden säger, att ni har slagit vad om, att han skall göra det. Jag tror, att det är ett vad med klena utsikter. Vi bereda oss nu att gå rundt Kap Horn. Jag har gjort den turen många gånger. Det är midt i vintern nu, och vi gå från öster till väster. Davis' hytt kommer att stå under vatten i veckotal. Den blir aldrig torr. En frisk och stark man, som vore instängd där, kunde dö av strapatserna. Och Davis är långt ifrån frisk. Kort och godt, sir, jag känner till hans belägenhet, och han är i ett bedrövligt tillstånd. Läkare skulle kunna förlänga hans liv, men här på fartyget förkortas det hastigt. Jag har sett många dö på sjön. Känner till det, sir. Tack, sir.»

Och den europeisk-asiatiske kines-engelsmannen avlägsnade sig under många bugningar.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Det är värre än jag trodde. Här äro två episoder från de sista sjuttiotvå timmarna. Mr Mellaire t. ex. kommer att explodera. Han kan inte stå ut med spänningen att vara på samma fartyg som den man, som har svurit att hämnas mordet på kapten Somers, i synnerhet då denne man är den fruktansvärde mr Pike.

I flera dagar ha Margaret och jag lagt märke till andre styrmannens blodsprängda ögon och dystra ansikte och undrat, om han är sjuk. Och i dag kom hemligheten i dagen. Wada tycker inte om mr Mellaire, och i morse, då han kom in med min frukost, såg jag av det skadeglada glittret i hans mandelformade ögon, att han var bräddad med färskt, förtjusande skvaller.

I flera dagar, fick jag veta, hade han och stewarden hållit på med att lösa en salongshemlighet. Ett treliterkärl träsprit, som stått på en hylla i akterhytten, hade förlorat en stor del av sitt innehåll. De jämförde sina iakttagelser och förvandlade sig sedan till Sherlock Holmes och doktor Watson. Först vägde de den dagliga spritminskningen. Sedan vägde de den flera gånger dagligen och kommo under fund med, att minskningen alltid först visade sig strax

efter måltiderna. Detta riktade deras uppmärksamhet på två misstänkta — andre styrmannen och timmermannen, vilka voro de enda, som åto i akterhytten. Det övriga var lätt. Då mr Mellaire kom före timmermannen, saknades mera sprit. Då de kommo och gingo på samma gång, var spriten orörd. Timmermannen var aldrig ensam i hytten. Beviskedjan var fullständig. Och nu förvarar stewarden spriten under sin koj.

Men träsprit är ett farligt gift. Vilken kroppskonstitution måste ej denne femtioåring ha! Inte underligt, att hans ögon ha varit blodsprängda. Det största undret är, att han inte blivit alldeles förstörd.

Jag har inte viskat ett ord om detta till Margaret, ej heller ämnar jag göra det. Jag skulle gärna vilja varna mr Pike, men jag vet, att röjandet av mr Mellaires identitet skulle påskynda ännu ett mord. Och ännu gå vi söderut bidevind mot fastlandets ogästvänliga spets. I dag äro vi söder om en linje dragen mellan Magelhaens sund och Falklandsöarna, och i morgon, om brisen står, skola vi sikta Eldslandets kust tätt vid inloppet till Le Maire-sundet, genom vilket kapten West ämnar gå, om vinden tillåter.

Den andra episoden tilldrog sig i går kväll. Mr Pike säger ingenting, men han vet, hur det står till med besättningen. Jag har haft ögonen med mig nu en tid, alltsedan Marinkowitschs död, och jag är säker på, att mr Pike aldrig vågar sig upp på mellandäck efter mörkrets inbrott. Men han håller munnen, litar på ingen och spelar det förbittrade, farliga

spelet, som om det vore den vanligaste och vardagligaste sak i världen.

Och nu till episoden. Strax efter andra hundvakten i går kväll gick jag föröver till hönsen på midskeppskajutan i ett ärende för Margarets räkning. Jag skulle övertyga mig om att stewarden hade utfört hennes tillsägelser. Segeldukstäcket över den stora hönsburen skulle bredas ut, luftväxlingen betryggas och fotogenkaminen brinna ordentligt. Då jag konstaterat stewardens pålitlighet och ämnade vända om till aktern, hejdades jag av pingviners hemska skrik i mörkret och det omisskännliga flåsandet av en val på ej så långt avstånd.

Jag hade klättrat omkring ändan av babordsbåten och stod där alldeles dold i mörkret, då jag hörde styrmannens lätt igenkännliga hasande steg på bron från akterdäck. Det var en skum, stjärnströdd natt, och i lä av Tierra del Fuego gled Helsingör på det lugna havet stilla och vackert framåt med åtta knops fart.

Mr Pike stannade vid för-ändan av kajuttaket och stod i lyssnande ställning. Från mellandäck där nere, nära luckan n:r 2, höjde sig ett mummel av flera röster. Jag kände igen 'Kid Twist, Snabel-Murphy och Bert Rhine, de tre banditerna. Men Steve Roberts, cowboyen, var också där, likaså mr Mellaire, vilka båda tillhörde andra vakten och nu skulle ha gått till kojs, ty vid midnatt skulle de ha däcksvakt. Särskilt klandervärdt var det, att mr Mellaire var med och fraterniserade med medlemmar av besättningen — ett högst graverande brott mot skeppsmoralen.

Jag har alltid varit ansatt av nyfikenhet. Alltid har jag velat v e t a, och på Ḣ e l s i n g ö r hade jag redan bevittnat mången liten scen, som var ett finciselerat dramatiskt mästerstycke. Jag steg därför ej fram, utan stod gömd bakom båten.

Fem minuter gingo. Tio minuter. Ännu samtalade männen. Jag plågades av pingvinernas skrik och av den tydligen lekfulla valen, som kom så nära, att han sprutade och plaskade på ett stenkasts avstånd. Jag såg mr Pikes huvud vända sig efter ljudet; han tittade direkt åt mitt håll, men såg mig ej. Sedan fortfor han att lyssna till rösterna nedifrån.

Huruvida Mulligan Jacobs råkade komma upp av en händelse eller han spionerade med flit, kan jag icke säga. Jag talar bara om vad som inträffade. Vid sidan av midskeppskajutan är en stege. Uppför denna stege klättrade Mulligan Jacobs så ljudlöst, att jag ej visste av hans närvaro, förr än jag hörde mr Pike fräsa:

»Vad i helvete gör ni här?»

Nu såg jag Mulligan Jacobs i dunklet, ett par meter ifrån styrmannen.

»Vad rör det er?» fräste Mulligan Jacobs tillbaka.

Rösterna där nere tystnade. Jag visste, att varje man stod i spänning och lyssnade. Nej, filosoferna ha ännu ej förklarat Mulligan Jacobs. Det finns mera hos honom än det sista ord någon bok har sagt. Han stod där i mörkret, en bräcklig varelse med sned ryggrad, och såg förste styrmannen rätt i ansiktet, och han var icke rädd.

Mr Pike svor över honom i ohyggliga ordalag,

som ej kunna återges, och frågade ånyo, vad han gjorde där.

»Jag lämnade kvar min tobaksbuss här, då jag sköt upp kabeln sist», sade den lille snedvridne mannen — nej, han sade det icke, han spottade ut det som gift.

»Packa er härifrån, annars kastar jag ner både er och er tobak», rasade styrmannen.

Mulligan Jacobs smög sig närmare mr Pike, så att han i mörkret och under fartygets rullning kom tätt inpå den andres ansikte.

»Vad fan, Jacobs!» var allt vad styrmannen kunde säga.

»Du gamla kadaver!» var allt vad den fruktansvärde lille krymplingen kunde svara.

Mr Pike högg honom i kragen och svängde honom i luften.

»Vill ni gå ner? Eller skall jag kasta ner er?» frågade styrmannen.

Jag kan inte beskriva hans sätt att väsa fram detta. Han var som ett vildt djur.

»Ännu har jag inte ätit ur er hand, eller hur?» blev svaret.

Mr Pike försökte säga något, medan han ännu höll krymplingen svävande i luften, men i sitt vanmäktiga raseri var han nära att kvävas.

»Du är ett gammalt kadaver, ett gammalt kadaver, ett gammalt kadaver!» tjöt Mulligan Jacobs, även han slö och virrig av djurisk ilska.

»Säg om det en gång till, så kastar jag ner er!» lyckades styrmannen få fram med tjock röst.

»Du är ett gammalt kadaver!» flämtade Mulligan Jakobs.

Han flög ner på däck med våldsam fart, och ännu medan han sprattlade i luften och föll, ropade han i mörkret:

»Gammalt kadaver! Gammalt kadaver!»

Han föll ner bland männen på luckan n:r 2, och det blev uppståndelse och rörelse där nere och mummel.

Mr Pike gick av och an på det smala kajuttaket och skar tänderna. Sedan stannade han. Han lade armarna mot bryggräcket, stod med huvudet mot armarna i en dryg minut och stönade sedan:

»Å, herre Gud, herre Gud...»

Det var allt. Sedan gick han långsamt akteröver med hasande steg på bryggan.

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

Dagarna gråna. Solen har förlorat sin värme, och varje middag står den lägre på den norra himlen. Alla de gamla stjärnorna ha för längesedan försvunnit, och det ser ut, som om solen höll på att göra dem sällskap. Världen — den enda värld jag känner — har lämnats efter oss långt norrut, och jordens rundning är mellan den och oss. Denna dystra och ödsliga ocean, grå och kall, är alltings ändpunkt, det stup, vari allting försvinner. Men det blir allt kallare och gråare och pingvinerna skrika om natten, och stora amfibier stöna och sörpla, och stora albatrosser, grånade av stormbataljer vid Kap Horn, vingla och vända. —

»Land, ohoj!» ljöd ropet i går morse. Jag ryste, då jag såg det, det första landet sedan Baltimore för några århundraden sedan. Det var ingen sol, och morgonen var fuktig och kall med skarp blåst, som trängde igenom alla kläder. Däcktermometern visade 30 — två grader under fryspunkten, och då och då kom ett lätt snöglopp.

Allt land, som syntes, var snö. Långa, låga kedjor av snöbetäckta bergstoppar reste sig ur havet. Då vi kommo närmare, var där intet tecken till liv.

Vid elvatiden, utanför inloppet till Le Maire-sundet, upphörde snögloppet, vinden stadgade sig, och tidvattnet började gå i den riktning vi önskade.

Kapten West tvekade ej. Hans order till mr Pike voro snabba och lugna. Mannen vid ratten ändrade kursen, medan båda vakterna gingo till väders för att sätta till bramseglen. Och ändå kände kapten West till varje tum av den risk han utsatte sig för på denna skeppens kyrkogård.

Då vi löpte in i det smala sundet för fulla segel och pådrivna av den fruktansvärda floden, ilade Tierra del Fuegos höga uddar förbi oss med svindlande fart. Vi voro tätt intill dem och vi voro tätt intill Staten-Islands splittrade kust på motsatta stranden. Det var här, i en vild bukt, mellan två svarta och tvärbranta klippväggar, där till och med snön ej kunde finna någon fristad, som kapten West lät sin kikare stanna i sin nonchalanta vandring och tittade oavvändt på en fläck. Jag riktade min egen kikare på samma fläck och ryste till, då jag såg de fyra masterna av ett stort skepp sticka upp ur vattnet. Vilket fartyg det än var, så var det lika stort som Helsingör, och det hade helt nyligen lidit skeppsbrott.

»Ett av de tyska nitratfartygen», sade mr Pike.

Kapten West nickade, alltjämt betraktande vraket, sedan sade han:

»Det ser alldeles övergivet ut. Men skicka i alla fall några av våra skarpsyntaste matroser till väders och håll själv god utkik. Det kanske finns några överlevande på stranden, som försöka signalera till oss.»

Men vi seglade vidare, och inga signaler syntes till. Mr Pike var förtjust över vår tur. Han gjorde sig skyldig till att gå av och an och gnugga händerna och småskrattade för sig själv. Icke sedan 1888, berättade han mig, hade han gått genom Le Maire-sundet. Han sade också, att han kände kaptener, som hade gjort fyrtio resor omkring Kap Horn men aldrig en enda gång haft den turen att få passera sundet. Den vanliga passagen är långt ostvart, omkring Staten-Island, vilket betyder en västvartförlust, och här vid världens ända, där den starka västanvinden, obehindrad av något land, sveper oupphörligt omkring den smala jordremsan, måste man mil för mil och tum för tum kämpa sig fram för att vinna något på en västvartkurs. »Rådgivare för sjöfarande» råder alla skeppare, som passera Horn: Styr kurs västvart. Vad ni gör, så styr kurs västvart.

Då vi kommo ut ur sundet tidigt på eftermiddagen, fortfor samma jämna bris, och i det lugna vattnet i lä av Terra del Fuego, som sträcker sig åt sydväst till Kap Horn, gledo vi framåt med åtta knops fart.

Mr Pike var utom sig av förtjusning. Han kunde knappt slita sig från däck, då han hade frivakt. Han småskrattade, gnuggade händerna och gnolade oupphörligt på operettmelodier. Och han var pratsam.

»I morgon bittida passera vi Horn. Vi snudda vid det på tolv—femton mils avstånd. Tänka sig bara! Vi riktigt stjäla oss omkring det! Aldrig har jag haft en sådan tur, och aldrig har jag tänkt mig det som en möjlighet heller. — Gamla Helsingör,

du är rutten föröver, men Vår herre håller sin hand över roret.»

En gång ertappade jag honom med att tala för sig själv. Det var mera en bön.

»Måtte det bara inte blåsa upp», sade han oupphörligt. »Måtte det bara inte blåsa upp.»

Mr Mellaire var helt annorlunda.

»Det händer aldrig», sade han till mig. »Intet fartyg har någonsin gått rundt så här. Pass på vinden bara. Den kommer alltid farande från sydväst.»

»Men kan inte ett fartyg alltid smyga sig rundt?» frågade jag.

»Det är mycket små utsikter», svarade han. »Jag skall ge er en föreställning om dem. Jag kan hålla — låt oss säga — ett skålpund tobak, att vi inom tjugufyra timmar bara gå med överbramseglen. Jag håller tio skålpund mot fem, att vi inte ä' väster om Horn om en vecka, och efter vår resa går mellan femtio grader och femtio, håller jag tio pund mot fem, att vi om fjorton dagar inte kommit upp till femtionde graden i Stilla havet.»

Vad kapten West beträffar, satt han, sedan Le Maires faror voro övervunna, där nere med sina toffelskodda fötter utsträckta framför sig och rökte en cigarr. Han hade ingenting alls att säga, fastän Margaret och jag jubilerade och överbjödo varandra i djärva förhoppningar under hela den andra hundvakten. — —

Och i morse hade vi lugnt hav och svag bris, och Kap Horn låg nästan rakt i norr om oss på bara sex mils avstånd. Här voro vi nu tvärs för det och med god västlig fart.

»Vad kostar tobaken i dag?» retades jag med mr Mellaire.

»Den stiger», svarade han. »Önskar jag hade tusen sådana vad som det där med er, sir.»

Jag såg mig omkring på hav och himmel och beräknade vår fart efter skummet, men lyckades ej upptäcka något, som bekräftade detta yttrande. Det var avgjort vackert väder, och stewarden försökte följaktligen fånga fladdrande Kapduvor med en träkrok på ett snöre.

På fördäck drabbade jag ihop med mr Pike. Det var verkligen en sammandrabbning, ty han brummade.

»Nå, det går ju bra», sade jag muntert.

Han svarade ej, utan vände sig om och stirrade mot den gråa sydvästen med ett bistrare uttryck än jag någonsin sett i hans ansikte. Han mumlade något, som jag ej uppfattade, och då jag bad honom upprepa det, sade han:

»Det drar ihop sig till oväder. Ser ni inte det?»

Jag skakade på huvudet.

»Varför tror ni vi ha tagit in småseglen?» brummade han.

Jag tittade upp. Skyskraporna voro redan beslagna, matroser höllo på att beslå överbramseglen, och bramrårna firades ner, medan gigtåg och bukgårdingar drogo ihop seglen till säckar. Men vår nordliga bris fläktade om möjligt mildare än förut.

»Förbanna mig jag kan se något oväder», sade jag.

»Gå då och titta på barometern», brummade han,

i det han svängde sig om på klacken och gick ifrån mig.

I navigationshytten höll kapten West på att dra på sig sina höga sjöstövlar. Det skulle ha sagt mig allt, om där också ej funnits någon barometer, men barometern var ganska vältalig. Kvällen förut hade den stått på 30. 10. Nu var det 28. 64. Till och med under pamperon hade den ej stått så lågt.

»Det vanliga Kap-Horn-programmet», smålog kapten West mot mig, där han stod i hela sitt smärta och smidiga behag och sträckte sig efter sin långa oljerock.

Jag kunde ändå knappast tro det.

»Är det mycket långt borta?» frågade jag.

Han skakade på huvudet och hejdade sig, då han ville säga något, för att i stället med en åtbörd uppmana mig att lyssna. Helsingör rullade oroligt, och utifrån kom det mjuka, dova dånet av seglen, som tömde ut sin luft mot master och tackel.

Vi hade knappt pratat i fem minuter, förr än han åter lyfte upp handen. Denna gång krängde Helsingör litet och fortfor att kränga, medan den tilltagande vindens visslingar började vakna i riggen.

»Det tar till», sade han.

Och sedan hörde jag mr Pike ryta sina kommandon, och i mitt hjärta upptäckte jag en växande respekt för Kap Horn—Likudden, som sjömännen kalla det.

En timme därefter lågo vi för babords halsar och gingo för bara focken och undermärssegel. Vinden hade kommit från sydväst, och vår avdrift förde oss ner mot land. Kapten West gav styrmannen order

att vara klar att vända. Båda vakterna hade varit upptagna med att ta in segel, så att båda vakterna voro på däck för manövern.

Det var förvånande, vilken hög sjö det hade blivit på så kort stund. Det blåste storm, som oupphörligt växte stötvis. Man kunde ingenting se på hundra meters avstånd. Dagen hade blivit svartgrå. I salongen brunno lamporna. Utsikten från akterdäck över hela det stora, arbetande fartygets längd var präktig. Sjöarna reste sig och slogo in över dess lovartsreling och höllo däcket halvfyllt trots de skvalande portarna och de sprutande spygatten.

På båda kajutorna och akterdäck var hela besättningen samlad i grupper, alla i oljekläder. I fören hade mr Mellaire kommandot. Mr Pike tog hand om midskeppskajutan och akterdäck. Kapten West gick av och an, såg allt, sade ingenting, ty det var styrmannens sak.

Då mr Pike kommenderat hårdt upp med rodret, firade han alla mesanrårna och sedan också en del av storrårna, så att akterstycket lättades. Focken och för-småseglen och över-märsseglen stodo skotade för att låta fören falla undan för vinden. Allt detta tog tid. Matroserna voro långsamma, icke starka och utan ruter i sig. De påminde mig om lata oxar genom sitt sätt att röra sig och dra. Och den växande stormens frustande blev nu rent infernaliskt. Endast då och då kunde jag se en skymt av gruppen på backen. Karlarna på midskeppskajutan togo då och då ställning med nedböjda huvuden mot sjöarna, som slogo in över relingen, stänkte upp till underrårna och sköto i horisontala massor tvärs-

över till lä. Och som en ofantlig spindel i en för vinden gungande väv gick mr Pike av och an på den spensliga bryggan, som själv liknade en tråd, som ristes av stormen.

Orkanerna voro så fruktansvärda, att Helsingör ännu så länge vägrade i vändningen. Hon böjde sig för dem, tog emot deras rasande anfall, men hennes för föll ej av för dem, och hela tiden drevo vi ner mot den bistra, järngråa kusten. Och världen var svartgrå och brutal och mycket kall, och det flygande skummet frös till is var det fastnade.

Vi väntade. Matrosgrupperna väntade också med nedböjt huvud. Mr Pike väntade orolig och vred, med de blåa ögonen lika vassa som kölden, munnen lika rytande som elementen, med vilka han kämpade. Samuraien väntade lugn, likgiltig, frånvarande. Och Kap Horn väntade där nere i lä på benranglen av oss och vårt skepp.

Men så svängde Helsingörs bog. Stormen ändrade anfallsvinkel, och snart länsade vi rakt undan för den och direkt mot de klippor vi ej kunde se. Men allt tvivel var skingrat. Manövern hade lyckats. Mr Mellaire firade förrårna på tillsägelse av mr Pike genom ett bud, som han skickade honom. Med ögonen på rorsmannen och signalerande sina order med handen lät mr Pike lägga över rodret åt babord för att minska Helsingörs ursinniga medvindsfart, då hon nu låg för styrbords halsar. Allt var liv och rörelse. Stor- och mesanrån brassades upp, och Helsingör, som gjorts klar och lagts på andra bogen, hade nu tusentals mil av Söderhavet i lä.

Och allt detta hade utförts midt i stormen, i ändan

av världen, av en handfull eländiga stackare under kommando av två energiska styrmän med samuraiens lugna vilja som stöd.

Vändningen hade tagit trettio minuter, och jag hade kommit under fund med, hur de bästa kaptener kunna förlora sina fartyg utan eget förvållande. Tänk om Helsingör hade envisats med att vägra i vändningen? Tänk, om någonting hade sprungit? Men här gäller det mr Pike. Det är hans uppgift att alltid se till, att varje tåg och block och alla de tusentals andra sakerna i Helsingörs vidlyftiga och invecklade tackling äro tillräckligt starka för att ej springa. Hövdingar av vår ras ha alltid velat ha sådana tjänare som mr Pike, och rasen tycks ha haft stor nytta av dem.

Innan jag gick ner, hörde jag kapten West säga till mr Pike, att medan bägge vakterna voro på däck, var det så godt att ta in ett rev i focken, innan de beslogo den. Som storseglet och beguinen voro borta, kunde jag se matroserna som svarta figurer på förrån. Jag stod kvar i en halvtimme och såg på dem. De tycktes ej komma ur fläcken med revet. Mr Mellaire var med dem och hade direkt tillsyn över arbetet, medan mr Pike på fördäck brummade och grälade och spottade ut ändlösa svordomar i den vinande luften.

»Vad är det?» frågade jag.

»Två vakter på en enda rå och ur stånd att kunna ta in ett rev i en sådan där lapp?» fräste han. »Hur skulle det då gå, om vi finge ligga här och kava i en månad?»

»En månad!» utbrast jag.

»En månad är ett intet för Likudden», sade han bistert. »Jag har hållits här utanför i sju veckor och sedan måst vända och gå rundt åt andra hållet.»

»Rundt omkring världen?» utbrast jag häpen.

»Det var det enda sättet att komma till Frisco», svarade han. »Kap Horn är Kap Horn, och jag har aldrig sett en skymt av några sommarböljor här i närheten.»

Mina fingrar voro dvalna och jag var alldeles genomfrusen, då jag kastade en sista blick på de stackars uslingarna på förrån och gick ner för att värma mig.

Litet senare, då jag gick in för att sätta mig till bords, kastade jag genom en av salongsventilerna en förstulen blick föröver och såg, att matroserna ännu knogade på sin frusna rå.

Vi fyra sutto till bords, och det var mycket behagligt trots Helsingörs våldsamma krumsprång. Rummet var varmt. Stormställen på bordet höllo varje tallrik på sin plats. Stewarden serverade och rörde sig ledigt och skenbart obekymrat, fastän jag märkte en och annan orolig glimt i hans ögon, då han balanserade med ett fat i ett ögonblick, då fartyget hoppade och dansade vildare än vanligt.

Då och då tänkte jag på de arma satarna på rån. Nåja, de hörde ju med rätta dit, liksom vi med rätta hörde till denna salongens oas. Jag såg på mr Pike och slog vad med mig själv om, att ett halvt dussin män sådana som han skulle kunna bemästra denna hårdnackade fock. Vad samuraien beträffade, var jag övertygad om, att han ensam,

utan att röra sig från sin plats, skulle kunna åstadkomma det samma genom en lugn akt av sin vilja.

De tända lamporna svängde och hoppade i sina balansringar och brottades alltjämt med de dansande skuggorna i det gråa dunklet. Allt trävirke knakade och stönade. Stormen tjöt förfärligt i kryssmasten, en väldig cylinder av ihåligt stål, som gick genom rummet medels ett hål i däcket upptill och ett i golvet nedtill. Högt där uppe slogo spända tåg emot den, så att den klingade som en kopparslagarverkstad. Det hördes ett ständigt dån av sjöar, som spolade över vårt däck eller bröto sig mot salongens åt fören vettande vägg, medan de tio tusen tågen och blocken uppe i luften tjöto och skrällde, då stormen piskade dem.

Men allt detta var utanför. Här vid detta väl inrättade bord fanns intet drag, ingen blåst, intet stänk av skum och vågor. Midt i stormen hade vi här en fridfull tillflykt. Margaret var vid briljant lynne, och hennes skratt tävlade med kryssmastens klang. Mr Pike var bister, men jag kände honom för väl för att inte veta, att hans dåliga lynne mindre gällde elementen än de oduglingar, som sutto och fröso på rån till ingen nytta. Jag för min del betraktade oss fyra — blåögda, gråögda, eller ljushyllta och kungligt blonda — och det föreföll mig, att jag hade upplevat allt detta för längesedan, och att alla mina förfäder voro med mig och inom mig och att deras liv och minnen voro mina och att alla dessa obehag av vågor och storm och vräkande fartyg voro någonting urgammalt, som hade händt mig tusen gånger förr.

TRETTIOFJÄRDE KAPITLET.

»Är ni livad för en klättring?» frågade Margaret mig en stund sedan vi stigit upp från bordet.

Hon stod utmanande i min öppna dörr, klädd i oljekläder, sydväst och sjöstövlar.

»Jag har aldrig sett er med er fot över däck, sedan vi seglade», fortsatte hon. »Har ni starkt huvud?»

Jag lade in ett bokmärke i min bok, vältrade mig ut ur kojen, där jag suttit inkilad, och klappade i händerna för att tillkalla Wada.

»Vill ni?» utropade hon ivrigt.

»Om ni tillåter mig gå före», svarade jag nonchalant, »och om ni vill lova mig att hålla er väl fast. — Varthän?»

»Till toppen av kryssmasten. Det är den lättaste. Vad beträffar att hålla sig fast, så var god och kom ihåg, att jag har gjort det många gånger. Då är det osäkrare med er.»

»Nåja», svarade jag, »gå då före ni. Jag skall nog hålla mig väl fast.»

»Jag har sett mången landtkrabba bli bet», retades hon. »Det finns inga björnhål i vår märs.»

»Då blir jag kanske bet», medgav jag. »Jag har

aldrig i mitt liv gått till väders, och efter det inte finns något björnhål...»

Hon såg på mig och trodde halvt, att jag skulle ge tappt, medan jag sträckte ut mina armar efter oljerocken, som Wada med besvär fick på mig.

Uppe på akterdäck var det storartat och hemskt och dystert. Universum var omedelbart inpå oss. Det svepte in oss i storm och flygande skum och grå skymning. Vårt mellandäck var oframkomligt, och den, som skulle avlösa rormannen, måste gå över bryggan för att komma akterut. Klockan var två, och i över två timmar hade de frusna stackarna legat där uppe på förrån. De voro ännu kvar där, trötta, klena, hopplösa. Kapten West steg ut i lä av navigationshytten och såg på dem i några minuter.

»Vi måste avstå från det där revet», sade han till mr Pike. »Gör bara fast seglet. Det är bäst att ta dubbla sejsingar.»

Och med hasande steg, då och då stannande, medan skummet och böljstänket gick över honom, gick styrmannen föröver på bryggan för att urladda sin vrede på ett fyrmastat skepps båda vakter, som ej kunde reva en fock.

Det är sant. De kunde inte göra det, trots sin beredvillighet, ty det har jag lärt mig: besättningen gör sitt arbete bäst, så snart det ges order att minska segel. Det måste vara därför att de äro rädda. De sakna mr Pikes järnvilja och kapten Wests visdom och järnvilja. Jag har lagt märke till, att de alltid med all den ruter de kunna åstadkomma utföra varje kommandoord att minska segel. Därför hålla de till föröver, i skan-

sens svinstia, emedan de sakna järn. Ja, det vill jag säga, att om ingenting annat hindrat mig från att »bli det», som Margaret hade talat om, skulle åsynen av dessa varelser utan järn och ryggrad ha varit ett tillräckligt skydd. Hur skulle jag kunna visa mig feg inför deras svaghet — jag, som höll till akterut, på herrebänken?

Margaret försmådde ej hjälpen av min hand, då hon klättrade upp på nagelbänken nedanför kryssmastens vant på lovarts sida. Men det var endast ett sätt att ta emot en artighet, ty i nästa ögonblick lösgjorde hon sin vantbeklädda hand från min och svängde sig tappert ut mot stormen och rundt mot vevlingarna. Sedan började hon klättra. Jag följde efter, nästan utan tanke på det betänkliga i detta tilltag för en nybörjare, så eldad var jag av hennes exempel och av mitt förakt för den klena besättningen. Där matroser kunde gå, där kunde jag gå. Vad matroser kunde göra, det kunde jag göra. Och ingen samuraidotter kunde slå mig på fingrarna.

Men det gick långsamt. Under lovartrullningen mot stormen satt man hjälplöst fastspetsad som en fjäril mot riggen. Vid sådana tillfällen var trycket så hårdt, att man varken kunde lyfta hand eller fot. Man behövde ej heller hålla sig fast. Som sagt, man var fastnaglad av vinden vid riggen.

Genom snön, som började yra, såg jag däcket under mig allt mindre, till dess ett fall skulle ha betydt en bruten rygg eller döden, så vida man inte hamnade i sjön, i vilket fall resultatet skulle ha blivit en kall drunkning. Och ännu klättrade Margaret. Utan att stanna praktiserade hon sig ut över den

utskjutande märsen, flyttade sitt tag till riggen ovanför den och svängde sig lätt och dristigt omkring den, i det hon avpassade sina rörelser efter rullningen, och så stod hon säkert på märsen.

Jag följde efter. Jag viskade inga böner, kände ingen svindel, då jag med ryggen mot däck klättrade ut ur märsen, trevande med mina händer efter fästepunkter, som jag ej kunde se. Jag var i extas. Jag kunde våga vad som helst. Om hon tagit ett språng ut i luften med utslagna armar och svävat bort på stormens vingar, skulle jag utan tvekan ha följt henne.

Då jag stack upp huvudet över märskanten, så att hon blev synlig, såg jag, att hon betraktade mig med stormklara ögon. Och då jag lätt svingade mig rundt riggen och stod bredvid henne, såg jag ett gillande uttryck i hennes ögon, men de avlöstes genast av en retlig glimt.

»Å, ni har gjort det här förr», förebrådde hon mig, i det hon ropade högt tätt intill mitt öra, så att jag skulle kunna höra det.

Jag skakade nekande på huvudet, och då klarnade hennes ögon igen. Hon nickade och smålog och satte sig ned och lät sina sjöstövlar dingla ut i den snövirvlande rymden från kanten av märsen. Jag satt bredvid henne och tittade ner på snön, som täckte däcket och kom det djup, varifrån vi klättrat upp, att förefalla överdrivet avlägset.

Vi voro ensamma där, ett par stormsvalor midt i luften uppflugna på en stålmast, som reste sig ur snö och förtonade upptill i snö. Vi hade kommit till världens topp, och till och med denna topp hade

upphört att finnas till. Men nej. Ur snön, med vinden, på orörliga vingar, visade sig en stor albatross, seglande med en fart av åttio, nittio mil i timmen. Han måste ha varit femton fot mellan vingspetsarna. Han hade märkt sin fara, innan vi sågo honom, och svängande sin kropp mot blåsten klarade han sig ledigt för sammanstötningen. Hans huvud och hals voro rimmade av ålder eller frost — vi kunde ej säga vilketdera —, och hans klara pärlögon betraktade oss, då han for förbi och virvlade bort i en stor cirkel in i snöyran på läsidan.

Margarets hand grep hastigt min.

»Bara detta var lön för klättringen!» utropade hon.

Och sedan dök Helsingör ner, och Margarets hand grep hårdare om min, medan dånet av den starka västanvindens huserande på vårt däck steg upp från de dolda djupen.

Lika fort som snöyran hade kommit försvann den, och som i en blixt kunde vi se fartygets långsmala form under oss — mellandäcket fyllt av sjudande vågsvall, bogen begravd i brottsjöar, utkiken, som för att rädda livet fattat posto så långt tillbaka som möjligt på förkajutans tak, mötande vindens anfall med nedböjt huvud, och rakt under oss det strömmande akterdäcket och mr Mellaire med en handfull matroser, som satte grundtaljor på rorkulten. Och vi sågo samuraien dyka fram i lä av navigationshytten, balanserande med liknöjd säkerhet på det vansinnigt gungande däcket, i det han tycktes ge instruktioner till mr Pike.

Världens gråa cirkel hade flyttat sig ut flera

hundra meter ifrån oss, och vi kunde se havets väldiga vidder. Lurviga gråskägg, trettio alnar från fot till kam, stormade fram ur det gråa mörkret i lovart och rusade i oändlig procession mot Helsingör, spolade i ett ögonblick över hennes smidiga, bräckliga skrov, öste ut hundra tons vatten på hennes däck och slungade henne upp mot himlen, i det de gledo undan henne och försvunno, skummande och rykande, ur sikte i det gråa mörkret i lä. Och de stora albatrosserna vinglade och kretsade omkring oss, kryssande upp i den rasande stormen och svävande majestätiskt bort i spetsen för den, långt fortare än den själv.

Margaret glömde att se på dem för att utmana mig med vältaliga, frågande ögon. Med dvalna fingrar i mina tjocka vantar drog jag undan öronlappen på hennes sydväst och ropade:

»Det är ingenting nytt. Jag har varit här förr. Under alla mina fäders liv har jag varit här. Kölden biter i min haka, saltet i mina näsborrar, vinden tjuter i mina öron, men det är en gammal historia. Jag vet nu, att mina förfäder voro vikingar. På deras egen tid fanns jag som deras säd. Med dem har jag härjat de engelska kusterna, trotsat Herkules' stoder, plundrat Medelhavet och suttit i regeringssätet över de blida, solvarma folken. Jag är Hengist och Horsa, jag hör till de gamla hjältar, som till och med voro sagolika för dem. Jag har besegrat de frusna haven, och före den tiden, innan isperioden inträffade, har jag doppat mina armar i renblod, slagit mastodonten och sabeltanden, ristat in minnet av mina bragder på under-

jordiska grottors väggar — ja, och diat varginnor sida vid sida med mina bröder vargungarna, efter vilkas tänder jag ännu har ärr.»

Hon skrattade på sitt intagande sätt, och en snöby drev över oss och bet oss i kinderna, och Helsingör sjönk så djupt, som om hon aldrig skulle höja sig igen, medan vi fortfarande flögo genom luften i en båge med svindlande fart. Margaret lösgjorde en hand, alltjämt skrattande, och sköt undan min öronlapp.

»Jag vet ingenting om detta», ropade hon. »Det låter som poesi. Men jag tror det. Det måste vara sant, ty det har händt. Jag har hört det förr, då skinnklädda män sjöngo vid stockeldar, som trängde tillbaka köld och mörker.»

»Och edra böcker?» frågade hon maliciöst, då vi beredde oss att stiga ner.

»Dem ger jag så många som flyger och far, dem och alla de hjärnsjuka, världströtta narrar, som ha skrivit dem», svarade jag.

Hon skrattade åter sitt förtjusande skratt, ehuru vinden förde bort ljudet, i det hon svingade sig ut i luften och hängde fast med sina muskulösa armar, medan hon under sig sökte ett fotfäste, som hon ej kunde se, och försvann ur min åsyn under märsens farliga utsprång.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

»Vad kostar tobaken?» lydde mr Mellaires hälsning, då jag kom upp på däck i morse, mörbultad och trött, med värk i varenda lem efter att ha slungats av och an i sextio timmar.

Blåsten hade inemot morgonen efterträdts av vindstilla, och Helsingör rullade ömkligare än någonsin, medan de segel hon satt till slogo och väsnades. Mr Mellaire pekade ut över vår styrbordsreling. Jag urskilde en disig landremsa av vita och spetsiga bergstoppar.

»Staten-Island, östra ändan av den», sade mr Mellaire.

Och jag förstod, att vi voro i samma situation som ett fartyg, som håller på att segla rundt Staten-Island för att sedan kunna ge sig i kast med Kap Horn. Och ändå hade vi för fyra dagar sedan gått igenom Le Maire-sundet och smugit oss fram mot Horn. För tre dagar sedan hade vi varit tvärs för Horn och till och med några mil förbi. Och här voro vi nu, fingo börja om igen, långt bakom den punkt, varifrån vi först utgått. — —

Besättningens förhållanden äro verkligen eländiga. Under stormen stod skansen under vatten två gånger. Det betyder, att allt där nere flöt och att vartenda

klädesplagg, förutom madrasser och filtar, är genomvått och skall så förbli under detta bistra väder, tills vi passerat Horn och befinna oss på det vackra vädrets breddgrader. Det samma gäller midskeppskajutan. Varenda hytt där, med undantag av kockens och segelsömmarnas (vilka vetta föröver åt luckan n:r 2) är genomdränkt. Och de ha ingen eldstad i sina hytter att torka sina kläder vid.

Jag tittade in i Charles Davis' hytt. Där var förfärligt. Han gjorde en grimas och nickade.

»Det var nog bra, att O'Sullivan inte var här nu», sade han. »Han skulle ha drunknat i den nedre kojen. Och jag måste tala om, att jag måste ta ett par simtag, innan jag kunde komma upp i den övre. Och saltvatten är inte bra för mina sår. Jag borde inte vara i ett sådant här hål i Kap-Horn-väder. Se på isen där på golvet. Det är under fryspunkten nu i den här hytten, och mina sängkläder äro våta, och jag är en sjuk man, det kunde vem som helst förstå, som har en näsa.»

»Om ni hade varit hygglig mot styrmannen, hade ni nog blivit hyggligt behandlad», sade jag.

»Pyh!» fnös han. »Ni skall inte tro, att ni kan bli av med mig, sir. Jag kan bli tjock och fet på den här behandlingen. Ja, när jag tänker på domstolsförhandlingarna i Seattle, så kan jag inte dö. Och om ni vill lyda mitt råd, sir, så fördubbla ert vad med stewarden. Ni kan inte förlora. Jag ger er goda råd, sir, emedan ni är en hygglig karl. Var och en, som håller vad om, att jag skall åka överbord, kommer alldeles säkert att förlora.»

»Hur kunde ni våga mönstra på till en sådan resa i ert tillstånd?» frågade jag.

»Tillstånd?» frågade han med väl spelad oskuld. »Det var just därför jag mönstrade på. Jag var frisk som en nötkärna, då jag seglade. Allt det här har kommit på mig sedan. Ni minns nog, att ni har sett mig till väders och i vatten upp till halsen. Och jag lämpade kol där nere också. Det kunde inte en sjuk människa göra. Och kom ihåg, sir, att ni skall vittna om, hur jag gjorde mina skyldigheter i början, innan jag måste lägga mig.»

»Jag vill själv slå vad med er, om ni tror, att jag skall dö», ropade han efter mig.

Det syns redan på matroserna, vilka vedermödor de ha uthärdat. Det är överraskande, hur magra deras ansikten ha blivit på så kort tid, hur märkta och fårade. De måste torka sina underkläder med sin kroppsvärme. Deras klädesplagg äro våta under oljerockarna. Och ändå — det låter som en paradox — trots deras magra och härjade ansikten, ha de blivit riktigt bastanta. De gå bredbent, och se riktigt korpulenta ut. Det kommer sig av den massa kläder de ha på sig. I dag såg jag, att Larry hade på sig två västar, två rockar och en överrock och oljekläder utanpå allt detta. De gå som elefanter, ty förutom allt annat ha de svept om sina fötter, utanpå sjöstövlarna, med grov säckväv.

Det är kallt, fastän däckstermometern visade trettiotre grader klockan tolv i dag. Jag lät Wada väga de kläder jag har på mig på däck. Utom oljekläder och stövlar gick det upp till aderton skålpund. Och ändå är jag alls inte för varm i allt detta, då det

blåser. Hur sjömän någonsin, efter att en gång ha prövat Kap Horn, kunde mönstra på till en ny resa däromkring, är en gåta för mig. Det bevisar bara, hur dumma de måste vara.

Jag tycker det är synd om Henry, gossen från skolskeppet. Han är mera av min egen klass, och en dag kommer han att höra till befälet akteröver, bli styrman som mr Pike. Men ännu så länge uthärdar han samma strapatser som besättningen, tillsammans med Buckwheat, den andre ynglingen, som kojar i midskeppskajutan med honom. Han är mycket ljushyllt, och i eftermiddags, då han höll på att hala in en brass, märkte jag, att ärmarna på hans oljerock i förening med saltvattnet ha skavt hans handleder, så att de blöda och äro såriga och fulla av bölder. Mr Mellaire säger, att om en vecka skola dessa bölder ha blivit en riktig farsot bland folket i skansen.

»När tror ni vi äro utanför Horn igen?» frågade jag naivt mr Pike.

Han vände sig emot mig i raseri, som om jag hade förolämpat honom, och rent av morrade mig midt i ansiktet, innan han vände sig bort utan att bevärdiga mig med ett svar. Det är tydligt, att han tar sjön på allvar. Det är väl därför han är en sådan duktig sjöman.

Dagarna gå — om de korta mellanskov av dystert grått, som då och då avlösa mörkret, kunna kallas för dagar. Vi ha nu inte sett solen på en vecka. Vi kunna endast gissa oss till, var fartyget befinner sig på detta ändlösa stormiga hav. En gång beräknade vi efter loggningen, att vi voro hundra mil rakt

söder om Kap Horn. Men så kom en ny sydväststorm, som slet bort vårt förmärssegel och vår spritt nya gaffelfock ur liken och drev oss i väg till en gissningsvis beräknad longitud öster om Staten-Island.

Å, nu känner jag till den Stora Västanvinden, som alltid blåser världen rundt söder om 55:te graden. Och jag vet, varför sjökorten alltid trycka den med stora bokstäver. Och jag vet, varför »Rådgivare för sjöfarande» säger: »Vad ni gör, så styr kurs västvart, styr kurs västvart!»

Men västliga vinden och dess ström vilja ej tillåta Helsingör att styra kurs västvart. Storm följer på storm, alltid västlig, och vi styra ostlig kurs. Och det är bitande kallt, och varje storm börjar med ett preludium av snöyra.

I salongen brinna lamporna hela dagen lång. Mr Pike ger inga fonografföreställningar, och Margaret rör ej pianot. Hon klagar över blånader och ömhet. Jag har vrickat en axel, då jag slungades mot väggen. Och både Wada och stewarden halta. Den enda trevnad jag kan finna är i min koj, där jag är så omgärdad med askar och kuddar, att de vildaste rullningar ej kunna kasta ut mig. Utom under måltiderna och en eller annan promenad på däck för motion eller frisk luft, ligger jag där och läser i aderton—nitton timmar av tjugufyra. Men dessa ändlösa fysiska vedermödor äro mycket tröttande.

Hur de arma satarna i fören ha det, kan man inte ens tänka sig. Skansen har stått under vatten flera gånger, och allting där är genomvått. Dessutom ha de blivit klenare, och det behövs två vakter till att göra vad som en vakt vanligen kan uträtta.

De måste alltså tillbringa lika många timmar på det överspolade däcket och till väders på de isbelagda rårna som jag i min varma, torra koj. Wada talar om för mig, att de aldrig kläda av sig, utan lägga sig i sina våta kojer i oljekläder, sjöstövlar och sura underkläder.

Man behöver bara se dem kravla omkring på däck eller i riggen. De äro verkligen klena. De ha infallna kinder och grå hy med stora mörka ringar omkring ögonen. Den profeterade farsoten med bölder och självsprickor har infunnit sig, och deras händer, handleder och armar äro förfärligt illa tilltygade. Än den ene, än den andre, och ibland flera måste gå till kojs för en dag eller så, antingen av allmän svaghet eller emedan de slungats omkull av sjöarna. Därigenom få de andra mera arbete, så att de, som orka gå uppe, äro ej blidt stämda mot de sjuka, och en matros måste vara illa sjuk för att slippa bli släpad ut till arbete av sina kamrater.

Jag kan inte annat än förvåna mig över Andy Fay och Mulligan Jacobs. Hur gamla och bräckliga de äro, tycks det omöjligt, att de kunna stå ut med vad de göra. Jag för min del kan inte förstå, varför de arbeta alls. Jag kan inte fatta, varför någon av dem skall träla och lyda befallningar i detta Kap Horns iskalla helvete. Är det av fruktan för döden som de ej upphöra att arbeta och bringa döden över oss alla? Eller är det emedan de äro slavkreatur, med slavpsykologi, så vana i hela sitt liv att drivas fram av sina husbönder, att det aldrig kan falla dem in att vägra lyda?

Och ändå skola de flesta av dem en vecka sedan

vi kommit till Seattle ta hyra på andra fartyg, destinerade till Kap Horn. Margaret säger, att skälet till detta är, att sjömän glömma så lätt. Mr Pike instämmer. Han säger: ge dem en veckas sydostpassad, då vi segla uppåt Stilla havet, och de skola ha glömt, att de någonsin gått rundt Kap Horn. Jag undrar. Kunna de verkligen vara så slöa? Lämna lidanden ej kvar några minnen hos dem? Äro de endast rädda för stundens hotelser? Ha de ej vidare horisont än en dag? Då äro de sannerligen på sin rätta plats.

De äro fega. Det syntes bäst klockan två i natt. Aldrig har jag sett en sådan panisk skrämsel, och det var rädsla för ögonblickets hotelse — dum och djurisk rädsla. Det var mr Mellaires vakt. Jag låg händelsevis och läste Boas' »Naturmänniskans intellekt», då jag hörde trampet av fötter över mitt huvud. Helsingör låg för tillfället för babords halsar med mycket liten segelmassa. Jag undrade, vad det var för en händelse, som fört vakten upp på akterdäck; då hörde jag nytt tramp av fötter — den andra vaktens. Jag hörde ingen arbeta, och tanken på myteri flög genom mitt huvud.

Men ännu inträffade ingenting. Jag blev nyfiken, tog på mig sjöstövlar, päls och oljerock, sydväst och vantar, och gick upp på däck. Mr Pike var redan klädd och uppe före mig. Kapten West, som i detta dåliga väder sover i navigationshytten, stod i dess öppna dörr på läsidan, genom vilken lampskenet strömmade ut över matrosernas förskrämda ansikten.

Midskeppskajutans invånare voro ej närvarande,

men varenda man från skansen med undantag av Andy Fay och Mulligan Jacobs, som jag sedan fick veta, hade slutit sig till denna rusning akteröver. Andy Fay, som hade frivakt, låg helt lugnt kvar i sin koj, medan Mulligan Jacobs hade passat på tillfället att smyga sig ner i skansen och stoppa sin pipa.

»Vad står på, mr Pike?» frågade kapten West.

Innan styrmannen hann svara, fnittrade Bert Rhine:

»Satan har kommit ombord, sir.»

Men hans fnitter var tydligen ett försök att visa ett lugn, som han icke kände. Ju mera jag tänker på det, desto mera förvånar det mig, att så klartänkta män som banditerna blivit skrämda av vad som hade händt. Men alla tre hade blivit skrämda ur sina kojer och sin frivakts korta vila.

Larry var så skräckslagen, att han tjattrade och grimaserade som en apa och knuffades och trängdes för att komma ur mörkret in i det betryggande ljusken, som strömmade ut från navigationshytten. Greken Tony var lika illa däran, mumlade för sig själv och korsade sig oupphörligt. Häri ackompanjerades han, som av ett slags kör, av de båda italienarna, Guido Bombini och Mike Cipriani. Arthur Deacon var halvt avsvimmad, och han och Chantz, juden, klängde sig utan blygsel fast vid varandra för att söka stöd. Bob, den tjocke, förväxte pojken, snyftade, medan den andre ynglingen, skranglige Bony, frös och hackade tänderna. Ja, och de båda bästa matroserna, Tom Spink och maltesaren med

londonbrytning, stodo i bakgrunden med ryggen åt mörkret och ansiktena ivrigt sökande ljuset.

Mer än alla andra föraktliga ting i denna värld avskyr och föraktar jag hysteri hos en kvinna och feg rädsla hos en man. Den förra gör mig iskall. Jag kan inte hysa något medlidande med hysteriska. Den senare ådrar mig kväljningar. Feghet hos en man är för mig rent av äcklande. Och denna skräckslagna massa av förfärade människovarelser där uppe på det gungande akterdäcket väckte vämjelse hos mig. Om jag varit en gud i detta ögonblick, skulle jag sannerligen ha förintat hela högen. — Nej, jag skulle ha skonat en. Det var faunen. Hans ljusa, sorgsna och ivriga ögon gingo från ansikte till ansikte, ansträngande sig att förstå. Han visste ej, vad som hade händt, och som han var stendöv, hade han trott, att rusningen akteröver berodde på, att hela besättningen beordrats dit.

Jag lade märke till mr Mellaire. Han är kanske rädd för mr Pike, och han är en mördare, men i alla händelser är han inte rädd för något övernaturligt. Där funnos ju två personer med högre myndighet än hans, och fastän det var hans vakt, hade han alltså ej skyldighet att göra någonting. Han gungade fram och tillbaka för att hålla balansen under Helsingörs häftiga rullning och såg på med ett roat och cyniskt uttryck i sina ögon.

»Hur ser den onde ut då?» frågade kapten West.

Bert Rhine flinade generad.

»Svara kapten!» röt mr Pike till honom.

Banditens ögon glimmade till mordiskt vid denna barska tillsägelse. Sedan svarade han kapten West:

»Jag stannade inte kvar och såg efter. Men det är en djävul stor som en valfisk.»

»Han är så stor som en elefant, sir», inföll Bill Quigley. »Jag såg honom ansikte mot ansikte, sir. Han hade så när knipit mig, då jag sprang ut ur skansen.»

»Herre Gud», stönade Larry, »så han dunsade emot väggen! Det var som om han kallat oss till yttersta domen.»

»Ni är inte riktigt hemma i teologien», smålog kapten West lugnt, men jag kunde ej undgå att se, hur trött hans ansikte var och hur trötta hans underbara samuraiögon voro.

Han vände sig till styrmannen.

»Mr Pike, vill ni vara god och gå föröver och tala med den där djävulen. Tag fast honom och bind honom, så skall jag se på honom i morgon bittida.»

»Ja, sir», sade mr Pike, och jag påminde mig Kiplings vers: »Kvinna, man, Gud och djävul, kunde någonting oss skrämma?»

Och då jag gick föröver genom en mur av mörker efter mr Pike och mr Mellaire på den isade, spensliga, av sjöar överspolade bryggan — ingen matros vågade följa med oss — gingo under versrader ur »Galärslaven» genom min hjärna, som t. ex.:

"Vi förde väldigt med bomull, i guld stod varje mast,
Och av en massa negrer bestod för resten vår last..."

och:

"Brännmärket på min axel... och skramlande kedjorna se'n...
Och såren efter piskan, som aldrig ärras igen..."

och:

"Fångkonvojen under däcket, män som grånat i slaveri..."

Och som i en strålande syn såg jag för mig mr Pike, människosläktets galärslav, en slavdrivare under män större än han, den trogne hejduken, den duktige sjömannen, grånad, brännmärkt och sårig, tjänare hos dem, som gjort havet sig underdånigt. Nu känner jag honom. Jag kan aldrig mera bli stött på honom. Jag förlåter honom allting — hans whiskyluktande andedräkt den dagen jag kom ombord i Baltimore, hans vresighet, då sjö och vind ej äro gynnsamma, hans brutalitet mot besättningen, hans rytande och snäsande.

På taket av midskeppskajutan fingo vi en blöta, som jag ännu ej kan minnas utan en rysning. Jag hade klädt mig för fort för att hinna knäppa igen min oljerock ordentligt om halsen, och jag blev våt inpå bara kroppen. Vi passerade nästa spann av bryggan under yrande skum och hade just kommit upp på taket av förkajutan, då någonting, som drev omkring på däcket, stötte emot skansväggen med en förfärlig skräll.

»Vad det än må vara, så är det det där, som spelar djävul», ropade mr Pike i mitt öra, i det han försökte belysa tingesten med den elektriska ficklampa han bar.

Ljusbältet gled ut över mörkt vatten med vitt skum som skvalpade på däcket.

»Där är det!» ropade mr Pike, då Helsingör körde på huvudet och vattnet rusade mot fören.

Ljuset försvann, då vi alla tre hakade oss fast och

böjde huvudet mot en syndaflod av vatten, som forsade in över relingen. Då vi döko upp, hörde vi ett förfärligt dunkande mot backen. Då bogen lyftes igen, såg jag i ljusbältet en hastig glimt av ett formlöst svart föremål, som rullade utför det sluttande däcket, där intet vatten fanns. Vi kunde ej se, vart det tog vägen.

Mr Pike steg ner på däck följd av mr Mellaire. Då Helsingör åter dök ner med bogen och ett svall av havsvatten kom forsande från aktern, såg jag det mörka föremålet slungas föröver rakt emot styrmännen. De gjorde ett språng för att rädda sig från angreppet, och ljuset slocknade, medan ännu en iskall störtsjö gick över fartyget.

En stund såg jag en skymt av de båda männen. Då ljuset blixtrade fram igen, förstod jag, att mr Pike var på jakt efter föremålet. Han måste tydligen ha fått det fast vid relingen mot styrbordsriggen och slagit en rundtörn omkring det med en lös ända. Då fartyget rullade åt styrbord, tycktes något slags strid försiggå. Andre styrmannen sprang till styrmannens undsättning, och med flera lösa ändar tycktes de ha fått bukt med tingesten.

Jag gick dit ner för att se. Vid den elektriska lyktans sken upptäckte vi, att det var ett stort, med skeppsmusslor besatt fat.

»Det har varit i drift i fyrtio år», lydde mr Pikes omdöme. »Se så stora musslorna äro, och se ett sådant skägg!»

»Och det är fullt av någonting», sade mr Mellaire. »Hoppas det inte är vatten.»

Jag hjälpte till, då de började rulla fatet föröver

mellan sjöarna, till en skyddad plats i lä för skanshuvudet. Följden blev, att musslornas vassa skal skuro mig till och med genom vantarna.

»Det är något slags spritvaror», sade styrmannen, »men det är inte värdt att slå upp det förr än i morgon bittida.»

»Men var har det kommit ifrån?» frågade jag.

»Över relingen, någon annan stans ifrån kan det inte ha kommit.» Mr Pike lät ljuset spela över det. »Se på det! Det har drivit på sjön i åratal.»

»Då borde spritvarorna vara väl lagrade», kommenterade mr Mellaire.

Medan de gjorde fast fatet ordentligt, smög jag mig över däcket till skansen och tittade dit in. Matroserna hade under sin brådskande flykt försummat att stänga dörrarna, och skansen stod under vatten. I det fladdrande skenet från en liten och mycket rökig taklampa var det en ruskig syn. Ingen grottinvånare med någon aktning för sig själv skulle ha levat i ett sådant hål, det är jag säker på.

Medan jag stod där och tittade, fyllde en störtsjö gången mellan kajutan och relingen, och genom dörren, där jag stod, rusade vattnet in till halv manshöjd. Jag måste hålla mig fast för att inte bli spolad in i rummet. I en överkoj låg Andy Fay på sidan och betraktade mig oavvändt med sina vassa blåa ögon. Mulligan Jacobs satt på det grova plankbordet med sjöstövlarna i vattnet och höll på att stoppa sin pipa. Då han varseblev mig, pekade han på genomblötta bokblad, som summo omkring.

»Mitt bibliotek har gått åt helvete», brummade han, i det han pekade på vrakgodset. »Det är min Byron.

Och där går Zola och Browning med en bit Shakespeare mellan sig, och vad som finns kvar av »Antikrist» följer med på sladden. Och där ä' Carlyle och Zola så tätt ihop, att man inte kan skilja dem åt.»

Nu lade Helsingör sig åt styrbord, och vattnet i skansen forsade ut över mina ben och höfter. Mina våta vantar halkade på järnräcket, och jag slungades utför gången ner i spygattet, där jag surrades rundt av en annan störtsjö, som just kom vältrande in från lovart.

Jag var tämligen vimmelkantig och hade sväljt mycket saltvatten, innan jag fick tag i stegens järnstolpar och klättrade upp på kajuttaket. På bryggan mötte jag besättningen, som var på väg föröver. Mr Mellaire och mr Pike samtalade i lä av navigationshytten, och där inne såg jag, då jag gick ner, kapten West sitta och röka en cigarr.

Sedan jag frotterat mig grundligt och tagit på mig en torr nattrock, hade jag knappast kommit ner i min koj och tagit till »Naturmänniskans intellekt», förr än trampet ovanför mitt huvud började på nytt. Jag väntade på den andra folkströmmen. Den kom, och jag klädde på mig igen.

Scenen på akterdäck var en upprepning av den förra, utom att karlarna voro ännu mera upphetsade och förskrämda. De pratade och tjattrade alla på en gång.

»Håll käften!» röt mr Pike till dem, då jag kom upp. »En i sänder och svara på kaptenens frågor.»

»Den här gången är det ingen tunna, sir», sade Tom Spink. »Det lever. Och om det inte är djä-

vulen, är det vålnaden av en drunknad människa. Jag ser honom klart och tydligt. Det är en karl eller har åtminstone varit karl . . .»

»Det var två, sir», inföll Richard Giller, en av »murarna».

»Jag tyckte han var lik Petro Marinkowitsch», fortfor Tom Spink.

»Och den andre var Jespersen — jag såg honom», tillade Giller.

»De voro tre, sir», sade Snabel-Murphy. »O'Sullivan var den tredje. Det är inte djävlar. Det är drunknade människor. De kommo in över relingen alldeles i fören, och de rörde sig långsamt som drunknade. Sörensen såg den förste av dem först. Han högg mig i armen och pekade, och då såg jag honom. Vi stod på skanstaket. Och Olausen såg honom och Deacon och Hackey. Vi såg honom allihop, sir . . . och se'n den andre; och då de andra sprang sin väg, stannade jag kvar så länge, att jag fick se den tredje. Kanske det är flera. Jag väntade inte för att se efter.»

Kapten West avbröt honom.

»Mr Pike», sade han i trött ton, »vill ni klara upp de här dumheterna?»

»Ja, sir», svarade mr Pike och vände sig sedan mot matroserna. »Kom med, allesammans! Nu är det tre djävlar att binda.»

Men karlarna ryggade tillbaka.

. . . »för två cents», hörde jag mr Pike brumma för sig själv, men så sväljde han resten.

Han gjorde helt om och rusade till bryggan. Vi följde efter i samma ordning som förut, mr Mellaire

som numro två och jag bildande eftertruppen. Det gick på samma sätt, utom att vi fingo en dusch halvvägs på det första bryggspannet och en på förkajutan.

Vi stannade på taket av backen. Mr Pike lät sitt elektriska ljus spela förgäves. Ingenting annat syntes eller hördes än det vitskummande mörka vattnet på vårt däck, stormens tjut i riggen och dånet av sjöarna, som vältrade in över relingen. Vi ryckte fram halvvägs över det sista bryggspannet till backen och tvingades av en störtsjö att stanna och haka oss fast vid förmasten.

Mellan det yrande skummet lät mr Pike sin lykta blixtra. Jag hörde honom uppge ett rop. Sedan gick han till backen, följd av mr Mellaire, medan jag väntade, hårdt fastklamrad vid förmasten, och fick ännu en dusch. Jag såg ljusstrålen lysa upp och försvinna, glida fram och tillbaka. Flera minuter därefter kommo styrmännen tillbaka.

»Halva vår galjon är borta», berättade mr Pike. »Vi måste ha törnat emot något.»

»Jag kände en stöt strax efter se'n ni gick ner sista gången, sir», sade mr Mellaire. »Men jag trodde det var en våldsam sjö.»

»Så kände jag det också», instämde styrmannen. »Jag höll just på att dra av mig stövlarna. Jag trodde det var sjön. Men var äro de tre djävlarna?»

»De hålla väl på att slå upp fatet», föreslog andre styrmannen.

Vi klättrade utför järnstegen och gingo föröver, slingrande oss undan för storm och sjöar. Där låg fatet, säkert fastsurrat. Skeppsmusslorna på det

voro häpnadsväckande stora. De voro så stora som äpplen och flera tum höga. Tack vare en störtsjö över bogen stodo vi i fotsdjupt vatten, och då bogen lyfte sig och vattnet rann bort, förde det med sig från det snäckbesatta fatet ruggar av sjögräs, en fot långt.

Under ledning av mr Pike och begagnande oss av uppehållen mellan sjöarna undersökte vi däcket och relingarna mellan backen och förkajutan och funno inga djävlar. Styrmannen ställde sig i skansdörren, och hans lyktljus skar som en dolk genom den skumma hänglampans svaga sken. Och nu sågo vi djävlarna — Snabel-Murphy hade haft rätt. De voro tre.

Så här såg tavlan ut: en sur och iskall hytt av rostigt järn med avskalad målning, låg i taket, med dubbla rader av kojer, som luktade av trettio matrosers snusk, trots spolningen. I sin överkoj låg Andy Fay på sidan i oljekläder och sjöstövlar och stirrade oavvändt med sina blåa, vassa ögon; på bordet satt Mulligan Jacobs med hängande ben, och betraktade högtidligt de tre männen, blodiga och i sjöstövlar, som stodo bredvid varandra och balanserade i takt efter Helsingörs rörelser upp och ner.

Men sådana män! Jag är van vid att se alla rastyper, men dessa tre karlar blev jag bet på. Medelhavet hade säkerligen aldrig fostrat sådana män, ej heller Skandinavien. De voro varken blonda eller brunetta. De voro varken bruna, svarta eller gula. Deras hud var vit under sin bronsering av väder och vind. Hur vått deras hår än var, var det tydligen färglöst, sandgult hår. Men deras ögon voro mörka

— och ändå inte mörka. De voro varken blå eller grå eller gröna eller bruna. Ej heller voro de svarta. De voro topasfärgade, blekt topasfärgade, och de glänste och drömde som stora kattors ögon. De betraktade oss som sömngångare, dessa matt ljushåriga vrakspillror med matt topasfärgade ögon. De bugade sig icke, de smålogo icke, de visade sig ej på något annat sätt lägga märke till vår närvaro än genom att se drömmande på oss.

Men Andy Fay hälsade på oss.

»Det är en helvetesnatt och inte en blund i ögonen under ett sådant bråk», sade han.

»Var komma de ifrån en sådan natt som nu?» jämrade sig Mulligan Jacobs.

»Ni har ju mål i munnen», fräste mr Pike. »Varför har ni inte frågat dem?»

»Som om ni inte visste, att jag kan bruka tungan, ni gamla kadaver», fräste Jacobs tillbaka.

Men här fanns ingen tid till privat käbbel. Mr Pike vände sig till de drömmande nykomlingarna och tilltalade dem med rådbråkade fraser på ett dussin språk, sådan som en världsomseglande anglosachser har haft godt tillfälle att lära sig, men är för tjurskallig och för trög i tungan att besvära sig med.

Främlingarna svarade ej. De skakade ej ens på huvudet. Deras ansikten voro fortfarande egendomligt slappa och stillsamma, sorglösa och belåtna, medan deras ögon fingo ett ännu mera drömmande uttryck. Människor voro de i alla fall, ty de blödde av de skador de ådragit sig och blodet fläckade deras kläder.

»Holländare», brummade mr Pike med allt tillbörligt förakt för andra raser än hans egen och gav dem en vink att göra sig hemmastadda i kojerna.

Mr Pikes etnologiska kunskaper äro inskränkta. Utom sin egen ras känner han endast till tre: negrer, holländare och dago's.

Främlingarna visade åter, att de voro människor. De förstodo styrmannens inbjudning, tittade först på varandra, klättrade sedan upp i var sin överkoj och blundade. Jag kan svära på, att den förste av dem sov inom en halv minut.

»Vi måste reparera föröver, annars få vi spillrorna över oss», sade styrmannen, redan färdig att gå. »Ropa hit några av besättningen, mr Mellaire, och purra timmermannen.»

TRETTIOSJÄTTE KAPITLET.

Och ingen västlig kurs! Vi ha drivits tillbaka tre grader österut sedan den natten, då våra gäster kommo ombord. De äro den stora hemligheten, dessa tre män från havet. »Kap-Horn-zigenare», kallar Margaret dem, och mr Pike döper dem till »holländare». En sak är säker, de ha sitt eget språk, som de tala med varandra. Men av hela vårt sammelsurium av nationaliteter i fören och aktern finns icke en, som förstår ett jota av deras språk eller nationalitet.

Mr Mellaire framkastade den teorien, att de voro något slags finnar, men detta förnekades med ovilja av vår unge timmerman med de stora fötterna, som bedyrar, att han själv är finne. Louis, kocken, påstår, att han någonstädes i världen under någon glömd resa har träffat på män av deras typ, men han kan varken erinra sig resan eller deras ras. Han och de övriga asiaterna betrakta deras närvaro som någonting alldeles naturligt; men besättningen, med undantag av Andy Fay och Mulligan Jacobs, är mycket vidskeplig gentemot de nykomna och vill ej ha något att göra med dem.

»Från dem kommer intet godt, sir», sade Tom

Spink till oss vid ratten och skakade profetiskt på huvudet.

Margaretas vantklädda hand låg på min arm, där vi stodo och höllo balansen under fartygets lätta rullning. Vi hade gjort en paus i vår promenad, som vi nu företa regelbundet varje dag mellan elva och tolv för att krya upp oss.

»Nå, vad är det för fel med dem?» frågade hon och blinkade förstulet åt mig för att bereda mig på vad som skulle komma.

»De ä' inga människor, miss, vad vi egentligen mena med människor. De ä' inga riktiga människor.»

»Ja, deras sätt att komma ombord var litet ovanligt», småskrattade hon.

»Just det ja, miss», utbrast Tom Spink och klarnade synbarligen upp vid denna antydning till, att han blivit förstådd. »Var komma de ifrån? Det vilja de inte tala om. Och naturligtvis vilja de inte tala om det. De ä' inga människor. De ä' andar — vålnader av sjömän, som drunknat för lika länge sedan som det där fatet kom i drift från ett sjunkande skepp, och det är åratal se'n, miss, det kan vem som helst se, om man lägger märke till hur stora skeppsmusslorna ä' på det.»

»Tror ni det?» frågade Margaret.

»Det tro vi alla, miss. Vi ha inte levat hela vårt liv på sjön för intet. Det finns ju otaliga landtkrabbor, som inte tro på den Flygande holländaren. Men vad veta de? De äro ju landtkrabbor, inte sant? De ha aldrig blivit ryckta i benet av ett spöke, som jag blev på »Kathleen» för trettiofem år sedan, nere i lastrummet mellan vattenfaten. Och drog inte det

spöket av mig högra skon? Och ramlade jag inte ner i luckan två dagar därefter och bröt axeln av mig?

»Jag har sett dem teckna till mr Pike, att vi hade kört på deras fartyg i vändningen. Men tro det inte. Där finns intet fartyg.»

»Men hur vill ni förklara, att vår galjon strök?» frågade jag.

»Det finns massor av saker, som inte kunna förklaras, sir», lydde Tom Spinks svar. »Vem kan förklara finnarnas sätt att konstra med vädret? Men det vet varenda människa. Varför ha vi så svårt att passera Horn, sir? Det vill jag fråga. Varför, sir?»

Jag skakade på huvudet.

»För timmermannens skull, sir. Vi ha upptäckt, att han är finne. Varför teg han med det hela vägen ner från Baltimore?»

»Varför talade han om det då?» sade Margaret i utmanande ton.

»Han talade inte om det, miss — åtminstone inte förr än de där tre andra kommo ombord. Jag fick mina misstankar om, att han vet mera om dem än han vill låtsas om. Och tänk på vädret och hur vår resa har blivit försenad. Och vet inte varenda människa, att finnarna ä' ena riktiga trollkarlar och ovädersbryggare?»

»Och de där tre nykomna — ä' de inte finnar?» frågade Margaret.

Den gamle engelsmannen skakade högtidligt på huvudet.

»Nej, miss. De ä' drunknade sjömän, som ha gått till botten för länge sedan. Ni behöver bara se på

dem. Och timmermannen kunde nog tala om åtskilligt, om han hade lust.» — —

Våra hemlighetsfulla gäster äro emellertid en välkommen tillökning till vår sammansmälta besättning. Jag iakttar dem i arbetet. De äro starka och villiga. Mr Pike säger, att de äro riktiga sjömän, fastän han inte förstår deras dialekt. Hans teori är, att de höra till något litet fartyg från ett avlägset land, som törnat ihop med H e l s i n g ö r och sjunkit.

Jag har glömt att tala om, att de funno det snäckbesatta fatet nästan fylldt med ett delikat vin, som ingen av oss kan namnge. Så snart stormen bedarrade, lät mr Pike föra fatet akteröver och slå upp det, och nu ha stewarden och Wada tappat vinet på buteljer och reservdamejeanner. Det är vackert i färgen och gammalt, och mr Pike är säker på, att det är någon sorts mild och okänd konjak. Mr Mellaire endast smackar med läpparna, medan kapten West, Margaret och jag ihärdigt stå fast vid, att det är vin.

Besättningens tillstånd är bedrövligt. De ha alltid varit klena till att hala tåg, men nu behövs det två eller tre till att göra det samma som en brukade åstadkomma. En fördel ha de ändå, och det är att de få riklig om också tarvlig kost. De få så mycket de orka äta, sådant det nu är, men det är kölden och vätan, skansens ohyggliga tillstånd, bristen på sömn och bägge vakternas ständiga trälarbete på däck. De äro så klena och orkeslösa, att varje svårare uppgift gör det oundvikligt att även använda den andra vakten. Vi lyckades t. ex. slutligen ta in ett rev på focken midt under stormen. Därtill be-

hövde bägge vakterna två timmar, och mr Pike talar om, att under liknande omständigheter, men med en av äldre dagars medelgoda besättningar, har han sett en enda vakt reva focken på tjugu minuter.

Jag har kommit under fund med en av de förnämsta dygderna hos ett segelfartyg av stål. Ett sådant fartyg, tungt lastat, brister inte i sömmarna i dåligt väder och stark sjögång. Med undantag av en liten läcka nere i förpiken, med vilken vi seglade från Baltimore och som en enda gång på flera veckor har östs med en hink, är Helsingör snustorr. Mr Pike säger, att om ett träfartyg av hennes storlek och med hennes last hade gått igenom sådana strapatser, som vi ha uthärdat, skulle det ha läckt som ett såll.

Och mr Mellaire har genom sina berättelser om vad han själv upplevat ökat min respekt för Kap Horn. Då han var ung, höll han en gång på i åtta veckor att segla rundt från 50 i Atlanten till 50 i Stilla havet. En annan gång nödgades hans fartyg två gånger gå tillbaka till Falklandsöarna för att reparera. Och en annan gång, på ett träskepp, som måste dra sig tillbaka till Falklandsöarna, förliste hans fartyg för en orkan i själva inloppet till Port Stanley. Han berättade:

»Och då vi hade varit där en månad, så vem kom in om inte gamla »Lucy Powers». Så hon såg ut! Hennes förmast alldeles borta och halva riggen, gubben ihjälslagen av en rå, som ramlat ner på honom, styrmannen med bägge armarna avbrutna, andre styrmannen sjuk och de, som funnos kvar av besättningen, vid pumparna. Vi hade förlist, så att

min skeppare tog hand om henne, reparerade henne, slog ihop bägge besättningarna, och så gingo vi rundt den andra vägen och pumpade i två timmar under varje vakt ända till Honolulu.» —

De stackars ynkliga hönsen! Tack vare sin oförståndiga ruggning äro de alldeles utan fjädrar. Det är ett underverk, att en enda av dem kan vara vid liv, men ännu så länge ha vi bara förlorat sex. Margaret håller fotogenkaminen brinnande, och ehuru de ha upphört att värpa, försäkrar hon, att de allesamman äro värphöns och att vi skola få godt om ägg, så snart vi få vackert väder på Stilla havet. — —

Det tjänar inte mycket till att beskriva dessa ständiga och enformiga stormar. Den ena är lik den andra, och de följa varandra så tätt i hälarna, att sjön aldrig får tillfälle att bli lugn. Vi ha rullat och slungats omkring så länge, att blotta tanken på t. ex. en orörlig biljard är ofattlig. Under föregående inkarnationer har jag sett föremål, som ej röra sig, men ... det var i föregående inkarnationer. — —

Två gånger under de sista tio dagarna ha vi varit uppe vid Diego-Ramirez-klipporna. I närvarande ögonblick äro vi, endast beräknat efter loggning, två hundra mil öster om dem. Tre gånger under den sista veckan ha vi krängt över ända till luckorna. Sex bastanta segel av den tjockaste segelduk, beslagna och med dubbla sejsingar ha vi fått

lösryckta och slitna från rårna. Ibland, så klen är besättningen, har inte mer än halva antalet kunnat åtlyda kommandot alle man på däck.

Lars Jacobsen, som fick sitt ben brutet i början på resan, slogs omkull av en sjö för flera dagar sedan och bröt sitt ben omigen. Ditman Olausen, norrmannen med de virriga ögonen, råkade i bärsärkaraseri i går kväll under den andra hundvakten och körde ledigt ut sin halva av skansen. Wada berättar, att det först lyckades murarna, Fitzgibbon och Gilder, maltesaren och cowboyen Steve Roberts att ändtligen få bukt med galningen. Alla dessa matroser höra till mr Mellaires vakt. I mr Pikes vakt har John Hackey, slagskämpen från San Francisco, som har opponerat sig mot banditerna, till sist dukat under och måst sluta sig till dem. Och senast i morse släpade mr Pike Charles Davis vid nackskinnet ur skansen, där han ertappat honom med att kommentera sjölagen för de där eländiga stackarna. Mr Mellaire, det iakttar jag då och då, är fortfarande otillåtligt förtrolig med banditklicken. Men ändå händer ingenting allvarsamt.

Och Charles Davis dör icke. Han tycks för närvarande lägga på hullet. Han försummar aldrig en måltid. Från akterdäcksräcket, i skydd av presenningen, medan våra däck dåna och forsa av iskalla störtsjöar, ser jag honom ofta smyga sig ut från sin hytt, mellan sjöarna, med mugg och tallrik i handen och linka föröver till kabyssen efter sin mat. Han är en skarp bedömare av fartygets rörelser, ty ännu har jag aldrig sett honom få nå-

gon allvarsammare dusch. Ibland blir han naturligtvis nedstänkt av skum eller våt upp till knäna, men han lagar alltid så att han är ur vägen, så snart ett stort »gråskägg» kommer vältrande över relingen.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

I dag hände något märkvärdigt. Vid tolvtiden sågo vi verkligen solen i fem minuter. Men en sådan sol! En blek och kall och glåmig rundel, som vid sin middagshöjd endast stod 9° 18′ över horisonten. Och inom en timme togo vi in seglen och anföllos av en ny sydväststorms snöorkaner.

Vad ni gör, så styr kurs västvart! Denna regel för seglare rundt Kap Horn har etsats i stål. Jag kan förstå, varför kaptener, då de fått en gynnsam liten kortvarig bris, ha låtit matroser, som fallit överbord, drunkna utan att sakta farten för att fira ner en båt. Kap Horn är av järn, och det måste vara män av järn, som skola kunna segla rundt från öster till väster.

Och vi styra kurs ostvart! Denna västliga vind är evig. Jag hör misstroget på, då mr Pike eller mr Mellaire berättar om tider, då det har blåst ostadiga vindar i dessa breddgrader. Det är omöjligt. Alltid blåser det västligt, storm på storm, alltjämt storm; varför skulle det annars stå »Great West Wind Drift» tryckt på kartorna? Vi i aktern äro trötta på att ständigt örfilas upp så där. Besättningen har blivit slappa, urlakade, sårfrätta skuggor av män. Jag skulle ej bli förvånad, om jag

till sist finge se kapten West vända om och styra kurs ostvart rundt världen till Seattle. Men Margaret småler tvärsäkert och nickar och försäkrar, att hennes far skall kämpa sig fram till 50 vid Stilla havet.

Hur Charles Davis kan leva i sin våta, iskalla järnhytt i midskeppskajutan, går över min horisont — alldeles som det övergår mitt förstånd, att inte de usla sjömännen i den usla skansen lägga sig ner i sina kojer och dö eller åtminstone vägra att lyda signalen, då vakten sättes.

Ännu en vecka har gått, och i dag befinna vi oss, enligt observationerna, sextio mil söder om Le Maire-sundet, och vi ligga för babords halsar i en jagande storm. Barometern är nere på 28. 58, och till och med mr Pike erkänner, att det är en av de värsta Kap-Horn-fräsare han någonsin varit med om.

I gamla dagar brukade sjöfarare gå så långt söderut som 64° eller 65° i den antarktiska drivisen i hopp att i en gynnsam stund kunna styra västlig kurs med svindlande fart tvärsöver de mot polen tillspetsade longitudkilarna. Men på senare tider ha alla kaptener underkastat sig att hålla nära intill land hela vägen rundt. Av hundra tusen olika Likudd-passager från öster till väster är detta den bästa strategien, ha de kommit under fund med. Kapten West håller sig alltså intill land. Han ligger för babords halsar, tills lädriften för honom i för farlig närhet av land, då stagvänder han och ligger för styrbords halsar, och då blir avdriften från kusten. —

Jag är kanske trött på alla dessa uppslitande manövrer av ett kämpande fartyg på ett iskallt hav,

men på samma gång är jag höjd över allt sådant. I min hjärna brinner lågan av en stor upptäckt och en stor bragd. Jag har funnit vad som ger alla böcker en sådan glans; jag har uppnått vad till och med min filosofi säger mig är det största en man kan uppnå. Jag har funnit kärleken till kvinnan. Jag vet inte, om hon bryr sig om mig. Men det är inte huvudsaken. Huvudsaken är, att jag inom mig själv stigit till den största höjd ett människodjur av mankön kan svinga sig upp till.

Jag känner en kvinna, och hennes namn är Margaret. Hon är Margaret, en kvinna och åtråväckande. Mitt blod är rödt. Jag är icke den bleke skolfux jag så stolt dömde mig själv att vara. Jag är en man och en älskare, trots böckerna. Vad de Casseres beträffar, skall jag, om jag någonsin kommer tillbaka till Newyork, utrustad som jag nu är, vederlägga honom lika lätt som han har vederlagt alla skolor. Kärlek är det sista ordet. Endast det ger den rationalistiske mannen den superrationalistiska helgelsen för livet. Liksom Bergson i hans överhängande intuitionshimmel eller liksom en, som har badat i pingsteld och skådat det Nya Jerusalem, har jag trampat vetenskapens materialistiska läror under mina fötter, äntrat filosofiens sista topp och svävat upp i min himmel, som, när allt kommer omkring, är inom mig själv. Det ämne, varav jag består, som är jag, är så danat, att det finner sitt högsta förverkligande i kärleken till kvinnan. Det är hävdandet av tillvaron. Ja, och det är lönen för tillvaron, den rikliga vedergällningen för all köttets och andens bräcklighet och skörhet.

Och hon är endast en kvinna som alla andra kvinnor, och Gud skall veta, att jag vet, vad kvinnorna äro. Och jag känner Margaret sådan hon är — endast en kvinna, och ändå vet jag, inne i min älskaresjäl, att hon är något annat. Hennes vägar äro icke som andra kvinnors vägar, och alla hennes vägar äro förtjusande för mig. Till sist kommer jag nog att bli en nästbyggare, ty nästbygge är alldeles säkert ett av hennes vackra syften. Och vem kan säga, vilketdera som är värdigast — att skriva ett helt bibliotek eller att bygga ett näste? — —

De enformiga dagarna släpa sig fram, dystra och gråa och våtkalla. Det är nu en månad sedan vi började Hornpassagen, och här äro vi nu, inte så långt komna som för en månad sedan, ty vi äro ungefär hundra mil söder om Le Maire-sundet. Till och med detta läge beror på gissningar, ty vi ha endast räknat oss till det genom loggning, baserad på avdriften hos ett fartyg, som än ligger för babords, än för styrbords halsar och alltid har den starka västanvinden emot sig. Det är fyra dagar sedan vi gjorde någon observation med sextanten.

Detta stormiga hav har blivit tätt befolkat. Intet fartyg kan gå rundt, och varje dag ökas vårt antal. Det går aldrig en kort dag utan att vi sikta från två à tre till ett dussin fartyg, som än ligga för babords, än för styrbords halsar. Kapten West beräknar, att här måste finnas minst två hundra seglare. Varje natt beredde vi oss på en oundviklig sammanstötningskatastrof. Ibland se vi otydligt genom snöyran — och svära över dem — fartyg med ostlig kurs,

som driva förbi oss med västliga vinden och västliga strömmen bakom sig. Och så vild fantasi ha somliga människor, att mr Pike och mr Mellaire fortfarande påstå, att de varit med om stormar, som ha snurrat fartyg rundt Kap Horn, från öster till väster. Det tycks då säkert vara ett år sedan vi på Helsingör stucko ut från Eldslandets lä i de rasande sydväststormarna. Minst ett århundrade hade gått, sedan vi seglade från Baltimore. —

Men jag frågar icke ett dyft efter allt detta dimgråa havs ilska och raseri här vid jordens utkant. Jag har sagt Margaret, att jag älskar henne. Jag sade henne det i skydd av presenningen över akterdäck, där vi hakade oss fast bredvid varandra under den andra hundvakten i går kväll. Och det sades omigen, av oss bägge, i den klart upplysta navigationshytten efter vaktbytet klockan åtta. Ja, och hennes ansikte var strålande, och hela hennes varelse var mycket stolt, utom att hennes ögon voro varma och mjuka och sänkte sina ögonlock på ett äkta flickaktigt och kvinnligt sätt. Det var ett stort ögonblick — vårt stora ögonblick.

Mannen, den arme stackaren, är överlycklig, då han älskar och är älskad tillbaka. Bedrövligt måste sannerligen en älskares öde vara, då hans kärlek ej är besvarad. Och jag för min del — och även av andra skäl — lyckönskar mig till min oerhörda tur. Ty om Margaret vore ett annat slags kvinna, om hon vore . . . nåja, just av den älskliga och älskvärda och tillbedjansvärdt insmickrande sorten, som tycks enkom skapad till att älska och smyga sig kärleks-

full intill en mans breda bröst — ja, då skulle det inte vara något märkvärdigt i att hon älskar mig. Men Margaret är Margaret, stark, självmedveten, lugn, behärskad, en som har sig själv helt och hållet i sin makt. Och däri ligger underverket — att en sådan kvinna har av mig väckts till kärlek. Det är nästan otroligt. Jag gör mig enkom ärende för att ännu en gång få se in i dessa kalla gråa ögon och se dem bli smältande ömma, då hon ser på mig. Hon är gudskelov ingen Julia, och jag är gudskelov ingen Romeo. Och ändå går jag upp ensam på det iskalla akterdäcket och sjunger tyst och trotsigt för mig själv i ansiktet på den tjutande stormen och gråskäggen, som dånande vältra ner över oss, att jag är en älskare. Och jag skickar hälsningar till de ensamma albatrosserna, som vingla genom mörkret, att jag är en älskare. Och jag ser på de usla sjömännen, som kravla sig fram på den skumdränkta bryggan, och vet, att aldrig, om de levde tio tusen usla liv, skulle de kunna erfara den kärlek jag känner, och jag undrar, varför Gud har skapat dem. —

»Det enda jag bestämt hade föresatt mig från början», tillstod Margaret för mig i morse i salongen, då jag släppte henne lös ur mina armar, »var, att jag inte skulle låta dig göra din kur för mig.»

»Du äkta Herodias-dotter», retades jag skälmaktigt, »i den riktningen gingo alltså dina tankar redan så tidigt som då vi började resan. Du betraktade mig redan med beräknande kvinnliga ögon.»

Hon skrattade stolt och svarade icke.

»Vad i all världen kunde inge dig den tanken, att

jag kanske skulle göra dig min kur?» envisades jag.

»Det är ju unga manliga passagerares vanliga sätt under långresor», svarade hon.

»Ha de andra —?»

»Det göra de alltid», försäkrade hon mig allvarligt.

I detta ögonblick erfor jag det första löjliga stinget av svartsjuka, men jag skrattade bort det och svarade:

»Det är en gammal kinesisk filosof, som först lär ha sagt det, som utan tvivel grottmänniskorna ha snattrat om före honom, att en kvinna förföljer en man genom att fladdra framför honom.»

»En sådan usling!» utbrast hon. »Jag har aldrig fladdrat. När har jag någonsin fladdrat?»

»Det är ett ömtåligt ämne», började jag med låtsad tvekan.

»När har jag någonsin fladdrat?» frågade hon.

Jag begagnade mig av ett av Schopenhauers knep genom att kasta om på annan bog.

»Från början iakttog du naturligtvis ingenting av det, som en kvinna k a n underlåta att iaktta», högg jag in. »Jag kan slå vad om, att du märkte lika fort som jag just i vilket ögonblick jag först började älska dig.»

»Jag visste från början, att du hatade mig», sade hon undvikande.

»Ja, jag vet, första gången jag såg dig och fick veta, att du skulle följa med på resan», sade jag. »Men nu upprepar jag min uppmaning. Du visste

lika fort som jag, i vilket ögonblick jag först började älska dig.»

Å, hennes ögon voro vackra, och hennes lugna säkerhet var fruktansvärd, då hon lade sin hand på min arm för ett ögonblick och sade med låg, lugn röst:

»Ja, jag... jag tror, att jag vet det. Det var den där morgonen under pamperon utanför La Plata, då du slungades in genom dörren till min fars hytt. Jag såg det i dina ögon. Jag visste det. Jag tror att det var första gången, just i det ögonblicket.»

Jag kunde endast böja på huvudet och dra henne tätt intill mig. Och hon såg upp på mig och sade:

»Du var mycket löjlig, där du satt på sängen och höll dig fast med den ena handen, med den andra handen instucken under armen, och stirrade på mig, förargad, överraskad, med dum min, och sedan... jag vet inte, hur det gick till... sedan visste jag, att du nyss hade kommit till medvetande av...»

»Och i nästa ögonblick ryste du till», sade jag aggressivt.

»Det hade sina skäl», medgav hon utan falsk blygsamhet, och sedan lutade hon sig tillbaka med händerna på mina axlar och skrattade sitt lilla porlande skratt och blottade sina vackra vita tänder.

En sak är det, som jag, John Pathurst, vet: hennes porlande skratt är det mest tillbedjansvärda skratt jag någonsin hört.

TRETTIOATTONDE KAPITLET.

Jag undrar. Jag undrar. Begick samuraien ett misstag? Eller var det den annalkande dödens mörker, som kylde ut och omtöcknade hans stjärnkalla hjärna och bragte all hans visdom på skam? Eller var det misstaget, som vållade, att han dog i förtid? Det vet jag inte, det skall jag aldrig få veta, ty det är en sak, som ingen av oss har en tanke på att antyda, ännu mindre att diskutera.

Men jag vill börja från början — i går eftermiddag. Ty det var i går eftermiddag — på dagen fem veckor sedan vi kommo från Le Maire-sundet ut i detta gråa, stormiga hav — som vi åter styrde direkt kurs på Kap Horn. Vid vaktombytet klockan fyra gav kapten West mr Pike order att göra fördevindsvändning. Vi lågo för tillfället för styrbords halsar med avdrift från land. Genom denna manöver kommo vi alltså att ligga för babords halsar, och följaktligen borde väl, enligt min beräkning, avdriften ha varit mot land, ehuru i en spetsig vinkel.

Då jag i navigationshytten kastade en nyfiken blick på sjökortet, mätte jag avståndet med ögonen och drog den slutsatsen, att vi befunno oss ungefär på femton mils avstånd från Kap Horn.

»Med vår avdrift skola vi vara nära under land i morgon bittida, inte sant?» frågade jag försöksvis.

»Ja», nickade kapten West, »och om inte den västliga strömmen vore och om inte landet krökte sig åt nordost, skulle vi vara i land på morgonen. Som det nu är, komma vi väl under land i dagningen, färdiga att smyga oss rundt, om det blåser annan vind, eller att vända, om det inte är någon ändring i vindriktningen.»

Det föll mig aldrig in att kritisera hans omdöme. Vad han sade måste vara riktigt. Var han inte samuraien?

Men några minuter därefter, då han hade gått ner, såg jag mr Pike gå in i navigationshytten. Efter att ha gått av och an en stund och stått och sett på, hur Nancy och flera matroser flyttade presenningen från lä till lovart, styrde jag kosan akteröver till navigationshytten. Driven av jag vet inte vilken ingivelse, tittade jag in genom en av glasrutorna.

Där stod mr Pike med avtagen sydväst och med oljekläder, som lämnade efter sig små bäckar på golvet, och lutade sig över sjökortet med passare och parallellinjal i handen. Det var uttrycket i hans ansikte, som överraskade mig. Den vanliga butterheten hade försvunnit. Allt vad jag kunde se var oro och ängslan... ja, och ålderdom. Jag hade aldrig sett honom se så gammal ut, ty i detta ögonblick såg jag för mig all ödeläggelse och trötthet efter hans sextionio års kamp med havet och stirrande på havet.

Jag smög mig bort från fönstret och gick över

däcket till räcket över mellandäck; där stannade jag och stod sedan där med blicken genom grått dis och skum riktad åt det håll, dit jag gissade att vår avdrift förde oss. Någonstädes där i nordost och norr fanns, det visste jag, en splittrad järnkust av klippor, mot vilka gråskäggen dundrade. Och där i navigationshytten stod en fruktansvärd sjöman oroligt lutad över en karta och mätte och beräknade, mätte och beräknade omigen, vårt läge och vår avdrift.

Och jag förstod, att det kunde inte vara så. Det var inte samuraien, utan hans hejduk, som var slapp och hade orätt. Ålderdomen hade fått bukt med honom till sist, och det var ju bara vad man kunde vänta, fastän icke en man på tio tusen hade kämpat mot ålderdomen med sådan framgång som han.

Jag skrattade åt mina kortvariga, dåraktiga griller och gick ner, glad åt att få träffa min älskade och att få tryggt lita på hennes fars klokhet. Naturligtvis hade han rätt. Han hade redan alltför många gånger visat sig ha rätt under den långa resan från Baltimore.

Vid middagen var mr Pike riktigt tankspridd. Han deltog icke alls i samtalet och tycktes alltjämt lyssna till någonting utanför — till de irriterande smällarna av spända tåg, som trängde ner genom den ihåliga kryssmasten, till stormens dova dån i riggen, till sjöarnas brusande forsar över våra däck och mot våra järnväggar.

Jag kände åter, att jag delade hans oro, ehuru jag var för diskret att fråga honom då — eller efteråt, då han blev ensam — om hans bekymmer. Klockan

åtta kom han upp på däck igen för att ta vakten till midnatt, och då jag gick till sängs, slog jag ifrån mig alla onda aningar och funderade på, hur många ytterligare resor han kunde stå ut med efter detta plötsliga anfall av ålderdom.

Jag somnade fort och vaknade vid midnatt med lampan ännu brinnande och Conrads »Havets spegel» på mitt bröst, dit den glidit ur mina händer. Jag hörde vaktombytet och låg klarvaken och läste, då mr Pike kom ner genom akterluckan och gick förbi min öppna dörr på väg till sin hytt.

Jag visste av gammal erfarenhet, att han nu höll på att rulla sig en cigarrett. Sedan hörde jag honom hosta, som han alltid gjorde då cigarretten var tänd och han dragit det första blosset.

En kvart över tolv, midt i Conrads förtjusande kapitel »Bördans tyngd», hörde jag mr Pike gå ute i korridoren.

Jag kastade en förstulen blick över kanten av min bok och såg honom gå förbi klädd i sjöstövlar, oljekläder och sydväst. Det var hans frivakt, och han hade ondt om sömn under detta ständiga dåliga väder, men ändå gick han upp på däck.

Jag läste och väntade i en timme, men han kom inte tillbaka, och jag visste, att han stod någonstädes där uppe och stirrade in i det böljande mörkret. Jag klädde på mig fullständigt, hela min tunga stormmundering, från sjöstövlar och sydväst till fårskinnspälsen under oljerocken. Nedanför trappan såg jag i korridoren, att Margarets ljus brann. Jag tittade in — hon har sin dörr öppen för luftväxlingen — och fann henne läsande.

»Jag är bara inte sömnig», försäkrade hon mig. Jag tror ej heller, att hon hyste någon oro. Hon vet sannerligen ej ens nu av samuraiens misstag, om det var något sådant. Som hon sade, hon var helt enkelt inte sömnig, fastän ingen kan säga, på vilka hemliga vägar hon kan ha omedvetet fått en förnimmelse av mr Pikes oro.

Då jag kommit uppför trappan och gick den smala gången förbi navigationshyttens dörr på läsidan, tittade jag in där. På soffan låg kapten West på ryggen och sov med huvudet obekvämt högt, tyckte jag. Hytten var varm av den från salongen uppstigande hettan, så att han låg utan filt, fullt klädd så när som på oljerock och stövlar. Han andades lätt och jämnt, och hans ansiktes magra, asketiska linjer tycktes mildrade av den lågt nedskruvade lampans matta sken. Och detta enda ögonkast återgav mig all min trygghet och tro på hans klokhet, så att jag skrattade åt mig själv för att jag lämnat min varma bädd och gjort denna kalla promenad upp på däck.

Vid akterdäcksräcket stod mr Mellaire. Han var klarvaken, men ej i spänning. Det hade tydligen ej fallit honom in att fästa sig vid, ännu mindre klandra, vändningsmanövern föregående eftermiddag.

»Stormen håller på att ge sig», sade han och pekade med sin vantklädda hand på en bit stjärnströdd himmel, som för tillfället visade sig mellan de glesnande molnen.

Men var var mr Pike? Visste andre styrmannen, att han var på däck? Jag grep mig an med att känna mr Mellaire på pulsen, medan vi arbetade

oss akteröver åt ratten till på det vansinnigt gungande däcket. Jag talade om, hur svårt det var att sova under stormigt väder, konstaterade den nervositet och sömnlöshet, som fartygets våldsamma rörelser framkallade hos mig, och undrade, hur det dåliga vädret inverkade på befälet.

»Jag såg kapten West i navigationshytten, då jag kom upp, han sov som ett barn», sade jag till sist.

Vi stannade i lä för navigationshytten och gingo ej längre.

»Ni kan lita på, att vi sova lika godt, mr Pathurst», skrattade andre styrmannen. »Ju svårare väder, desto större strapatser för oss, och desto tyngre sova vi. Jag är som död i samma ögonblick jag lägger ned huvudet på kudden. Det går långsammare för mr Pike, ty han röker alltid en cigarrett, sedan han kommit in i sin hytt. Men han röker, medan han klär av sig, så att det drar då inte om mer än en minut förr än han somnar. Jag kan slå vad om, att han nu inte har rört sig ur fläcken sedan tio minuter över tolv.»

Andre styrmannen hade alltså ingen aning om, att mr Pike befann sig på däck just nu. Jag gick ner för att övertyga mig därom. En liten hänglampa brann i hans hytt, och jag såg, att hans koj var tom. Jag gick in till den stora kaminen i matsalen och värmde mig, sedan gick jag åter upp på däck. Jag ville ej komma i närheten av presenningstaket, där jag var säker på att mr Mellaire var, utan höll mig på akterdäckets läsida och gick sedan föröver på bryggan.

Jag gjorde mig ingen brådska och stannade ofta

under denna kalla och våta promenad. Ovädret höll på att avtaga, ty då och då glimmade stjärnorna mellan de glesnande stormmolnen. På midskeppskajutans tak fanns ingen mr Pike. Jag gick över det, duschad av iskallt, yrande stänk, och rekognoscerade noga taket av förkajutan, där jag under sådant dåligt väder visste att utkiken hade sin post. Jag befann mig på tjugu fots avstånd från dem, då ett större fält av stjärnhimlen visade mig utkiken, vem han nu var, och mr Pike bredvid varandra. Jag betraktade dem länge utan att förråda min närvaro, och jag visste, att den gamle styrmannens ögon borrade in sig som sylar i det stormiga mörker, som skilde Helsingör från den av brottsjöar dånande järnhårda kust han sökte upptäcka.

Då jag kom tillbaka till akterdäck, hejdades jag av den överraskade mr Mellaire.

»Jag trodde, att ni sov, sir», sade han i förebrående ton.

»Jag är för nervös», förklarade jag. »Jag har läst, så att jag blev trött i ögonen, och nu försöker jag bli frusen, så att jag kan somna, då jag ligger under mina varma filtar.»

»Jag avundas er, sir», svarade han. »Tänka sig! Ni har ju hela natten att sova på, och så ligger ni vaken. Om jag någonsin gör en bra kupp, skall jag en gång göra en sådan där resa som passagerare och låta alla vakter vara frivakter. Tänka sig! Alla vakterna frivakter! Och jag skall som ni, sir, ha med mig en japansk betjänt och låta honom väcka mig vid varje vaktombyte, så att jag i klarvaket

tillstånd kan få glädja mig åt min lycka i några minuter, innan jag vänder mig om på andra sidan och somnar igen.»

Vi skrattade godnatt åt varandra. Då jag tittade in i navigationshytten ännu en gång, sov kapten West som förut. Han hade ej ändrat ställning, fastän hela hans kropp slungades av och an vid varje rullning av fartyget. Där nere brann Margarets ljus ännu, men jag såg, att hon sov och att boken glidit ur hennes händer, alldeles som det så ofta var fallet med mina böcker.

Och jag undrade. Halva antalet av oss på Helsingör sov. Samuraien sov. Men den gamle förste styrmannen, som skulle ha sovit, höll en ansträngande vakt på taket av förkajutan. Var hans oro berättigad? Kunde den vara berättigad? Eller var det ålderdomsgriller? Drevo vi mot fördärvet? Eller var det endast det, att en gammal man drabbats av ålderdom midt i sitt livsarbete?

För klarvaken för att ens kunna tänka på att sova slog jag mig ned med »Havets spegel» vid matbordet. Ej heller tog jag av mig något av oväderskostymen utom de genomvåta vantarna, som jag vred ur och hängde på tork framför kaminen. Klockan slog fyra och sex, men mr Pike hade ej kommit ner. Klockan åtta, då vakten ombyttes, kom jag att tänka på, vilken ansträngande natt den gamle styrmannen haft. Mellan åtta och tolv hade han haft sin egen vakt på däck. Nu hade han också tjänstgjort andre styrmannens fyra timmar och börjat sin egen vakt, som skulle räcka till

åtta på morgonen — tolv timmar å rad under en Kap-Horn-storm med kvicksilvret på fryspunkten.

Sedan — ty jag hade dåsat till — hörde jag höga rop ovanför mitt huvud, vilka upprepades längs hela aktern. Jag fick ej veta förr än efteråt, att det var mr Pikes kommando: »Ror dikt i lovart!» som fortplantades från fören genom de matroser han posterat ut med vissa avstånd på bryggan.

Allt vad jag visste, då jag så där spratt upp ur sömnen, var att någonting tilldrog sig däruppe. Då jag drog på mig mina ångande vantar och sprang så fort jag kunde uppför den gungande trappan, hörde jag trampet av besättningens fötter, som för en gångs skull ej sölade. Då jag var i gången utanför navigationshytten hörde jag mr Pike, som redan sprungit den långa vägen från fören, ropa:

»Mesanbrassarna! Släck, edra djävlar! Men behåll en törn! Hit åt, akteröver, allesammans! Kila på! Rör på spelet, om ni inte vill simma! In med babords brassar! Släpp dem inte! Läbrassarna! Om ni låter er törn gå, klyver jag skallen på er! Raska på! — Är rodret hårdt över? Varför i helvete svarar ni inte?»

Allt detta hörde jag, medan jag sprang till dörren på läsidan och undrade, varför jag inte hörde samuraiens röst. Då jag gick förbi navigationshyttens dörr, såg jag honom. Han satt i soffan, vit i ansiktet, med en sjöstövel i sina händer, och jag kunde ha svurit på, att hans händer darrade. Så mycket såg jag, och i nästa ögonblick var jag ute på däck.

I början, då jag nyss kommit ut från ljuset, kunde jag inte se någonting, men jag hörde matroserna vid nagelbänken och styrmannen gräla och ropa kommandorop. Men jag kände till manövern. Med klen besättning, i den sista höga sjögången efter en avtagande storm, med klippor och ödeläggelse i lä, skulle Helsingör nu vända. Vi hade gått för under-märssegel och en revad fock hela natten. Det första mr Pike gjorde, sedan han fått över rodret, var att brassa fyrkant. Sedan vindtrycket sålunda minskats akterut, kunde aktern lättare svänga mot vinden, medan vindtrycket på förseglen kom bogen att falla av.

Men det tar tid att göra en fördevindsvändning med få segel och i stark sjögång. Långsamt, mycket långsamt kände jag vinden ändra riktning mot min kind. Disig i början lyste månen allt klarare, då de sista trasorna av ett ilande moln gledo undan från den. Jag tittade förgäves efter något land.

»Storebrassarna! Allesammans! Raska på!» ropade mr Pike, i det han själv rusade i spetsen för dem. Och besättningen sprang verkligen. Aldrig under dessa månader hade jag sett den visa en sådan raskhet och energi.

Jag gick till ratten, där Tom Spink stod. Han såg mig ej. Med ena handen fasthållande den orörliga ratten lutade han sig åt ena sidan och stirrade som förhäxad. Jag följde riktningen av hans ögon mellan navigationshytten och krysskoten på babords sida och ut över ett hav med vågberg, som voro mycket otydliga i månskenet. Och nu såg jag det! Helsingörs akter slungades upp skyhögt, och

över denna kalla ocean såg jag land — svarta klippor och snöbetäckta sluttningar och toppar. Och mot detta land drev Helsingör, nu nästan fördevind.

Från midskeppskajutan hördes styrmannens rytanden och matrosernas rop. De halade och drogo för livet. Sedan kom mr Pike springande över akterdäck med otrolig fart och slungade sina rytande läten framför sig.

»Lätta på rodret där! Vad i helvete gapar du på? Sköt du bara rodret som jag säger till! Det är allt vad du har att göra.»

Från fören hördes ett rop, och jag visste, att mr Mellaire stod på förkajutans tak och skötte förrårna.

»Nu!» — från mr Pike. »Flera spakar! Rätt så! Rätt så! Och var färdig att släcka på!»

Han sprang åter över akterdäck och ropade till matroserna att passa på mesanbrassarna. Och de kommo, några av hans vakt, andra av mr Mellaires vakt, yrvakna — utan rock, utan huvudbonad och sjöstövlar, män dödsbleka av skräck, men ivriga att genast lyda kommandot av den, som förstod och förmådde att rädda deras liv från en eländig död. Ja, och jag lade märke till kocken med de fina händerna och Yatsuda, segelsömmaren, som halade med sin enda icke förlamade hand. Här gäller det alle man att rädda fartyget, och alla visste det. Till och med Sundry Buyers, som hade drivit iväg akterut i sin dumhet i stället för att vara föröver hos sin egen styrman, glömde att bliga omkring sig och klämma sig på magen. För tillfället halade han som en tjugu års yngling.

Månen skymdes bort igen, och det var i mörkret som Helsingör svängde om och lade sig för styrbords halsar. Detta betydde härvidlag, endast med undermärsseglen tillsatta, att hon låg åtta streck från vinden eller, på landspråk, i rät vinkel mot vinden.

Mr Pike var storartad, underbar. Till och med medan Helsingör lovade bidevind, och hennes förrår ännu voro brassade och han iakttog fartygets rörelser och ratten och ropade sina order till Tom Spink: »En spak! En spak eller två! En till! Rätt så! Lätta på rodret!» befallde han matroserna till väders att låta seglen gå. Jag hade trott vändningsmanövern avslutad och vi voro räddade, men detta sättande av alla tre över-märsseglen tog mig ur min villfarelse.

Månen var fortfarande dold, och i lä såg man ingenting. Då seglen voro tillsatta, pressades Helsingör allt längre och längre över, och jag förstod, att det fanns mycket vind kvar, fastän stormen hade bedarrat eller höll på att bedarra. Under denna ökade segelmassa kände jag, att Helsingör rörde sig framåt i vattnet. Pike skickade nu maltesaren att hjälpa Tom Spink vid ratten. Själv fattade han posto bredvid akterluckan, där han kunde kontrollera Helsingör, titta ut i lä och hålla ögonen på rormannen.

»Håll fullt», var hans upprepade kommando. »Låt henne inte falla av!»

Han tog alls ingen notis om mig, fastän jag på väg till navigationshyttens läsida stod en dryg minut vid hans axel och erbjöd honom tillfälle att säga

något. Han visste, att jag stod där, ty hans breda axel strök emot min arm, då han vände sig om för att tillhålla rormannen att hålla fullt. Han hade i detta ögonblick varken tid eller artighet för någon passagerare.

I skydd av navigationshytten såg jag månen bryta fram. Den blev allt klarare och klarare, och jag såg land alldeles i lä, på icke tre hundra meters avstånd. Det var en hemsk syn — svarta klippor och massor av snö med så tvärbranta stup, att Helsingör kunde ha lagt sig långsides med dem på djupt vatten, med stora skåror och klyftor och med väldiga bränningar, som dånade och bröto sig utmed hela dess längd.

Vår belägenhet var nu klar för mig. Vi måste ligga över den bukt av land och öar, dit vi drivit in, och sjö och vind lågo direkt mot land. Den enda utvägen var att länsa undan fort och hårdt genom vattnet, och detta bekräftades för mig av mr Pike, som rusade förbi till akterdäcket, där jag hörde honom ropa till mr Mellaire att sätta till storseglet.

Andre styrmannen hade tydligen sina betänkligheter, ty nästa gång hörde jag mr Pike ropa:

»Jag ger revet fan! Vill ni hellre hamna i helvetet först? Fullt storsegel! Alle man dit upp!»

Det blev genast en betydlig skillnad, då denna stora duk tog ett nappatag med vinden. Helsingör rent av dansade och skalv, då brottningen började, och jag kände, att hon sakta svängde åt lovart, medan hon på samma gång sköt starkare fart. Av blåsten och rullningen tvingades hon också ner,

tills hennes läreling låg under vatten och sjöarna skummade ända fram till hennes luckor. Mr Pike vaktade henne som en hök, och som döden själv vaktade han maltesaren och Tom Spink vid ratten.

»Land för ut i lä!» kom ett rop från fören, som fortplantades från mun till mun längs bryggan till aktern.

Jag såg mr Pike nicka bistert och sarkastiskt. Han hade redan sett det från akterdäcks läsida, och vad han icke sett hade han gissat sig till. Ett tjog gånger såg jag honom prova vindens styrka mot sin kind och med hela sin hjärnas kraft studera Helsingörs sätt att sköta sig. Och jag visste, vad han tänkte på. Kunde hon stå ut med vad hon hade att stå i? Kunde hon stå ut med mera?

Icke underligt, att jag under denna spänning hade glömt bort samuraien. Jag kom ej ihåg honom, förr än navigationshyttens dörr sprang upp och jag grep honom i armen. Han balanserade och gungade av och an bredvid mig, medan han betraktade den hemska tavlan av klippor och snö och sprutande bränningar.

»Håll fullt, Tom Spink!» röt mr Pike. »Annars river jag hjärtat ur er, förbannade bondhund! Lova, lova, låt henne inte falla av! Rätt så! Var i helvete har ni lärt er styra? Vad har ni växt upp i för en ladugård?»

Han rusade förbi oss föröver med sina otroliga jättesprång.

»Det vore bäst att sätta till mesanbramseglet», hörde jag kapten West mumla med svag, skälvan-

de röst. »Mr Pathurst, vill ni vara god och säga till mr Pike att sätta till mesanbramseglet.»

I samma ögonblick ropade mr Pikes röst från akterdäcksräcket:

»Mr Mellaire! Mesanbramseglet!»

Kapten Wests huvud sjönk ner, så att hakan vidrörde bröstet, och han mumlade så tyst, att jag måste luta mig fram för att höra:

»En mycket bra styrman... en förträfflig styrman. Mr Pathurst, vill ni vara så god och... jag skulle gärna vilja gå in. Jag har inte fått på mig mina stövlar.»

Det var ett riktigt kraftprov att öppna den tunga järndörren och hålla den öppen, så som fartyget rullade och dök. Det lyckades mig, men då jag hade hjälpt kapten West över den höga tröskeln, tackade han mig och avböjde alla vidare tjänster. Och jag visste ej, att han redan nu var döende.

Aldrig har ett av firman Blackwoods fartyg drivits så våldsamt fram som Helsingör under den halvtimmen. Klyvaren sattes till orevad, och då den slets bort bit för bit, hissades stagmärsseglet på förmasten. Hela däcket för om midskeppskajutan var otillgängligt på grund av de våldsamma sjöarna. Mr Mellaire med halva besättningen klängde sig fast så godt de kunde på taket till midskeppskajutan, medan den övriga delen av besättningen var med oss i den jämförelsevis trygga aktern. Till och med Charles Davis stod, genomvåt och darrande, bredvid mig och hakade sig fast vid mässingsvredet på navigationshyttens dörr.

En sådan seglats! Det var ett rent vansinne i fråga om hastighet, ty Helsingör gick över och igenom och under de höga gråskäggen, som dånande ilade mot kusten. I vissa ögonblick, då sjögång och blåst hjälptes åt att trycka ner henne, kunde jag ha svurit på, att nockarna av hennes undre rår doppades i havet.

Det fanns en möjlighet på tio, att vi kunde klara oss. Alla visste det, och alla visste, att det ej var annat att göra än att vänta på utgången. Och vi väntade under tystnad. Den enda röst, som hördes, var styrmannens, som då och då svor, hotade och gav order till Tom Spink och maltesaren vid ratten. Emellanåt och hela tiden mätte han vindstyrkan, och oupphörligt tittade han upp till stormastens bramsegelrå. Han ville sätta till det seglet också. Ett dussin gånger såg jag honom öppna munnen för att ropa ut den order han ej vågade ge. Och alla iakttogo honom liksom jag. Hur kärv och brutal han var till väsen och utseende och språk, var han ändå den ende hjälparen, ögonblickets herre. »Var är samuraien?» tänkte jag.

En möjlighet på tio? Det var en på hundra, då vi kämpade för att ligga över den sista branta klippudden, som klöv havet och stormen mellan oss och öppna oceanen. Vi voro den så nära, att jag såg efter, om ej vår långt utspärrande skyskraprå snuddade vid klippan. Så nära voro vi, ej mer än ett stenkast från dess järnhårda pelare, och då vi sjönko ner i den sista stora vågdalen mellan två sjöar, kan jag svära på, att varenda en

av oss höll andan och väntade på, att Helsingör skulle krossas.

I stället voro vi fria. Och liksom i raseri över att vi kommit undan passade stormen på och gav oss just i det ögonblicket den allra våldsammaste örfilen. Styrmannen kände det på förhand, ty han sprang till ratten, innan slaget träffade oss. Jag tittade föröver, och jag såg allting i fören slukas av det vattenberg, som gick över oss. Helsingör rätade upp sig efter slaget och dök fram för ögat igen, full av vatten från reling till reling. Sedan kastade en orkan sig över hennes segel och vräkte henne på sidan, så att halva den ofantliga vattenbördan stjälptes ut igen.

Längs bryggan gick ett rop från mun till mun: »Man överbord!»

Jag såg på styrmannen, som nyss hade lämnat ratten till rormannen. Han skakade på huvudet liksom irriterad av en sådan vardaglig händelse, gick till hörnet av den halvtäckta styrhytten och betraktade kusten, som han räddat sig ifrån, vit och svart och kall i månskenet.

Mr Mellaire kom akteröver och de möttes bredvid mig i lä för navigationshytten.

»Alle man, mr Mellaire», sade styrmannen, »och tag in storseglet. Och sedan mesanbramseglet.»

»Ja, sir», sade andre styrmannen.

»Vem var det?» frågade styrmannen, då mr Mellaire skulle till att gå.

»Boney — han dugde i alla fall inte mycket till», lydde svaret.

Det var allt. Skranglige Boney var borta, och hela

besättningen åtlydde mr Mellaires kommando att ta in storseglet. Men de fingo aldrig ta in det, ty i detta ögonblick började det slitas ur sina lik, och inom några minuter fanns ej mera kvar av det än några korta fladdrande remsor.

»Mesanbramseglet!» befallde mr Pike.

Sedan märkte han för första gången att jag existerade.

»Skönt att bli av med det», brummade han. »Det ville aldrig låta sätta sig ordentligt. Det kliade alltid i fingrarna på mig att få klå segelsömmaren, som hade gjort det.»

Under vägen ner gav en blick in i navigationshytten mig klaven till samuraiens blunder — om det kan kallas en blunder, ty det lär aldrig komma i dagen. Han låg på golvet i en hög och rullade handlöst med varje gång Helsingör dök.

TRETTIONIONDE KAPITLET.

Det är så mycket att skriva om nu på en gång. Först och främst kapten West. Hans död var icke alldeles oväntad. Margaret säger, att hon var orolig från resans början — och till och med förut. Det var på grund av sina farhågor som hon så hastigt ändrade sina planer och följde med fadern.

Vi veta inte, hur det riktigt förhöll sig, men den allmänt antagna gissningen är, att det var hjärtslag. Men kom han inte ut på däck efter slaget? Eller kunde det första slaget ha följts av ett annat svårare, sedan jag hade hjälpt honom in genom dörren? Men även om så var, har jag aldrig hört talas om, att ett hjärtslag föregåtts av en omtöckning av förståndet flera timmar förut. Kapten West föreföll alldeles klar i huvudet och måste ha varit alldeles klar den sista eftermiddagen, då han lät H e l s i n g ö r vända och vi började driva mot kusten. I så fall var det ett missgrepp. Samuraien begick ett missgrepp, och hans hjärta dödade honom, då han förstod missgreppet.

I alla händelser har Margaret ingen tanke på något missgrepp. Hon tar för alldeles givet, att alltsamman berodde på, att sjukdomen redan var över honom. Och ingen vill ta henne ur den tron. Varken mr Pike, mr Mellaire eller jag viska ens ett ord till

varandra om vad som så när hade fört oss alla i fördärvet. Mr Pike talar inte alls om hela händelsen. — Men kunde det inte också ha varit något annat än ett hjärtlidande? Eller hjärtlidande i förening med något annat, som förmörkade hans förstånd den där eftermiddagen före hans död? Ja, ingen vet, och jag för min del ämnar inte ens i hemlighet sätta mig till doms över händelsen.

Vid middagstiden samma dag som vi räddat oss undan Tierra del Fuego, rullade H e l s i n g ö r i dödsjö, och hela eftermiddagen rullade hon inte tjugu mil från land. Kapten West begravdes klockan fyra, och klockan åtta på kvällen övertog mr Pike befälet och höll ett litet tal till båda vakterna. Det var ord och inga visor.

Bland annat sade han matroserna, att de nu hade en annan husbonde och att de skulle få lägga manken till som aldrig förr. Hittills hade de slagit dank och levat som på ett hotell, men hädanefter skulle de få arbeta.

»På den här skutan», sade han, »skall det hädanefter bli som i gamla dar, då matroserna fick knoga lika mycket den sista dagen av resan som den första. Och Gud hjälpe den som inte lägger manken till. Det är allt vad jag har att säga. Och avlös nu rorman och utkik.» — —

Besättningen är emellertid i ett förfärligt uselt tillstånd. Jag förstår inte, hur de skola kunna lägga manken till. Ännu en vecka har gått under västliga stormar omväxlande med korta perioder av lugn, så att nu är det i sex veckor vi kryssat utanför

Kap Horn. Karlarna äro så utmattade, att de inte längre ha någon ruter i sig — ej ens banditerna. Och de äro så rädda för styrmannen, att de verkligen göra sitt bästa att lägga manken till, då han driver på dem, och det gör han alltjämt. Mr Mellaire skakar på huvudet.

»Vänta tills de ha passerat Horn och kommit in i bättre väder», sade han till min förvåning en eftermiddag. »Vänta, tills de ha blivit torra och ha vilat ut och ha fått sova och deras sår läkts och de ha fått mera kött på benen och mera fart i blodet — då ska de inte tåla det här regementet. Mr Pike kan inte förstå, att tiderna ha förändrats och lagarna likaså, och att sjömännen ha blivit annorlunda. Han är en gammal man, och jag vet vad jag säger.»

»Ni menar, att ni har hört, vad besättningen säger?» sade jag i utmanande ton, ty jag vämjdes vid denne befälspersons allt utom befälsmässiga uppförande.

Denna pik träffade, ty det milda skimret försvann i en blixt från hans ögon, och det där hemska, som låg på lur inne i hans hjärna, tycktes nästan färdigt att kasta sig över mig, medan den grymma munskåran blev allt smalare och grymmare. Och på samma gång tyckte jag mig se en hjärna, som vildt pulserade mot den tunna hudhinnan över rämnan i hjässan under den drypande sydvästen. Sedan behärskade han sig, munskåran mildrades, och det milda skimret kom tillbaka i hans ögon.

»Jag menar, sir», sade han mjukt, »att jag talar

som en gammal erfaren sjöman. Tiderna ha förändrats. Den gamla despotismen är förbi. Och jag hoppas, mr Pathurst, att ni inte missförstår mig härvidlag eller misstyder vad jag har sagt.»

Ehuru samtalet kommit in på andra och lugnare ämnen, kunde jag ej undgå att lägga märke till, att han ej hade förnekat, att han lyssnat till besättningens tal. Och ändå är han, efter vad mr Pike brummande erkänner, en duktig sjöman och andre styrman, om man undantar hans äreförgätna förtrolighet med folket — en förtrolighet, som till och med den kinesiske kocken och den kinesiske stewarden beklaga som farlig och olämplig för en befälhavare till sjöss.

Fastän till och med sådana män som banditerna äro så utslitna av strapatser, att de ej ha någon lust för uppror, är det tre av de bräckligaste i skansen, som ej vilja dö och som äro lika morska som förut. Det är Andy Fay, Mulligan Jacobs och Charles Davis. Vad det är för en besynnerlig, infernalisk livskraft, som håller dem uppe, kan ingen räkna ut. Charles Davis skulle naturligtvis för längesedan ha firats överbord med en kolsäck vid fötterna. Och Andy Fay och Mulligan Jacobs äro endast och ha alltid varit eländiga och utmärglade kräk. Men mycket starkare män än de ligga nu absolut hjälplösa i sina genomsura skanskojer. Och dessa båda ynkliga människotrasor göra alla sina vakter och infinna sig alltid, då bägge vakterna kallas upp på däck.

Hönsen ha också något av samma livskraft i sig. Fastän de äro utan fjädrar och halvt ihjälfrusna

trots fotogenkaminen och då och då bli drypvåta av de iskalla sjöarna, som genom själva sin tyngd tränga igenom presenningen, har icke en kyckling dött. Beror det på det naturliga urvalet? Äro de de järnstarka, som ha överlevat vedermödorna från Baltimore till Horn och äro i stånd att uthärda vad som helst? Då borde en De Vries ta dem, rädda dem och låta dem bli stammödrar till den härdigaste hönsrasen på hela jorden. Och efter detta skall jag alltid sätta ett frågetecken efter det gamla uttrycket »hönshjärtad». Det är vilseledande, om man får döma efter hönsen på Helsingör.

Våra tre Horn-zigenare, de stormdrivna gästerna med topasögonen, äro ej heller utan ruter. Vidskepligt avskydda av den övriga besättningen och främlingar på grund av att de ej ha ett ord i sitt språk gemensamt mod de andra, äro de emellertid duktiga sjömän och äro alltid de första, som gripa sig an, antingen det gäller arbete eller fara. De ha gått in i mr Mellaires vakt och äro ett lag för sig, alldeles skilt ifrån de andra matroserna. Då det är ett uppskov eller en väntan och de inte ha något att göra på flera minuter, sluta de sig tätt tillsammans och stå och balansera efter däckets rullningar och drömma fjärran drömmar i sina bleka topasögon, säkerligen om ett land, där mödrar med bleka topasögon och sandgult hår föda söner och döttrar, som likna dem i fråga om topasögon och sandgult hår.

Men den övriga besättningen! Maltesaren till exempel. Han är för skarpt intelligent och känslig för att kunna ha härdat ut. Han är en skugga av sitt forna jag. Hans kinder äro infallna. Han har

mörka ringar omkring ögonen, och dessa ögon, blandat latinska och engelska, äro djupt insjunkna i sina hålor och brinna som i feber.

Tom Spink, en hårdför anglosachser och en duktig sjöman, länge prövad och som alltid bestått proven, är andligen nedbrutén. Han är gnällig och rädd. Ehuru han alltid förrättar sina sysslor, är han så bruten, att han saknar både stolthet och blygsel.

»Aldrig mer tar jag hyra rundt Kap Horn, sir», började han härom dagen, då jag hälsade god morgon på honom vid ratten. »Det har jag svurit på förr, men denna gång menar jag det. Aldrig mer, sir. Aldrig mer.»

»Varför svor ni på det förr?» frågade jag.

»Det var på 'Nahoma', sir, för fyra år sedan. Två hundra trettio dagar från Liverpool till Frisco. Tänk på det, sir. Två hundra trettio dagar! Och vi voro lastade med cement och kreosot, och kreosoten gick lös. Vi begravde kaptenen här utanför Horn. Provianten tog slut. De flesta av oss voro halvdöda av skörbjugg. Varenda matros måste föras på sjukhus i Frisco. Det var ett riktigt helvete, sir, det är just vad det var, och det räckte i två hundra trettio dagar.»

»Men nu har ni i alla fall mönstrat på till en ny Hornresa», skrattade jag.

Och i morse gav Tom Spink mig följande förtroende:

»Ack, om vi ändå hade förlorat timmermannen i stället för Boney.»

Jag förstod för tillfället ej, vad han menade, men så drog jag mig till minnes. Timmermannen var finnen, Jonah, trollkarlen, som konstrade med vinden och bedrev ondskefulla förehavanden mot stackars sjömän. — —

Ja, jag tillstår öppet, att jag är alldeles uttröttad på dessa ständiga slagsmål med den Stora Västliga Vinden. Och vi äro ej ensamma om våra vedermödor på detta ödsliga hav. Det går ingen dag, då det gråa diset eller snöyran upphör, utan att vi se fartyg med västlig kurs liksom vi och ansträngande sig att behålla den lilla västliga kurs de ha. Och ibland, då dimman skingras och höjer sig, se vi ett avundsvärdt fartyg, som går bidevind ostvart och det med fart. I går såg jag mr Pike i ursinnigt hat knyta näven åt en sådan skuta, som oförsynt flög förbi oss på inte en kvarts mils avstånd.

Och matroserna lägga manken till. Mr Pike driver på med sina klumpiga knytnävar, det syns nog i mången sjömans ansikte. De äro svaga, och han är så fruktansvärd, att han ensam skulle kunna klå upp hela vakten, det kan jag svära på. Jag kan inte underlåta att lägga märke till, att mr Mellaire vägrar att vara med om detta behandlingssätt. Och ändå vet jag, att han är en tränad arbetshetsare, och att han inte hade något emot brutaliteter i början av resan. Men nu tycks han vara angelägen att stå på god fot med besättningen. Jag skulle gärna vilja veta, vad mr Pike tänker om detta, ty han kan omöjligen vara blind för vad som försiggår; men jag

vet alltför väl, vad som skulle inträffa, om jag gjorde honom den frågan. Han skulle förolämpa mig, bita av mig och gå och tjura i tre dagar. Margaret och jag ha det redan förut ganska dystert och enformigt i salongen och vid bordet, utan att vi behöva ådra oss styrmannens misshag.

FYRTIONDE KAPITLET.

Ännu ett bevis på sjömännens brutala vidskepelse. Hädanefter och allt framgent tro våra idioter, att alla finnar äro vindförhäxare. Vi äro väster om Diego de Ramirez-klipporna, och vi gå västvart med tolv knops fart och med en ostlig storm i ryggen. Och timmermannen är borta. Hans försvinnande och den ostliga vindens ankomst inträffade samtidigt.

Det var i går morse, då Wada hjälpte mig vid min klädsel, som jag frapperades av hans högtidliga min. Han skakade dystert på huvudet, då han meddelade mig nyheten. Timmermannen saknades. Man hade sökt igenom hela fartyget. Det fanns ingen timmerman.

»Vad tror stewarden?» frågade jag. »Vad tänker Louis? Och Yatsuda?»

»Sjömän säkert döda timmerman», lydde svaret. »Mycket dålig fartyg. Mycket dåliga hjärtan. Den ena lika god som den andra. Alltjämt döda. Snart alla döda. Ni skall se.»

Den gamle stewarden, som sysslade i sitt penteri, gjorde en grimas, då jag förde saken på tal.

»De göra narr av mig, men jag inte rädd för dem»,

sade han hämndlystet. »De kanske döda mig, all right, men jag också döda några.»

Han sköt undan sin rock, och jag såg, att han på vänstra sidan bar en stor slaktarkniv instucken i ett fodral av segelduk, så att handtaget var lätt åtkomligt. Han drog ut den — den var drygt två fot lång, och för att visa, att den var skarp som en rakkniv, skar han en bit tidningspapper i många remsor.

»Haha!» skrattade han sardoniskt. »Jag är en chink, en apa, en förbannad dumhuvud — duger till ingenting, vasa? — förbannad rutten helvetesyngel. Men jag är inte rädd för dem.»

Och ändå finns det inte det ringaste bevis på, att de ha något rackartyg för sig. Ingen vet, vad timmermannen har råkat ut för. Det finns ingen ledtråd, inga spår. Natten var lugn, och det snöade. Inga sjöar spolade över däck. Den klumpige, tungfotade, förväxte jättepojken har troligen gått överbord frivilligt eller med våld?

Klockan åtta höll mr Pike förhör med vakterna. Han stod vid akterdäcksräcket och tittade ner på besättningen, som var församlad på mellandäck nedanför honom.

Han förhörde dem en i sänder, och var och en gav samma svar. De visste ej mera om saken än vi — eller åtminstone försäkrade de det.

»Nästa gång skyller ni mig väl för, att jag har vräkt den där stora drummeln överbord med mina egna händer», väste Mulligan Jacobs, då han tillfrågades. »Och det gjorde jag kanske, jag som är så stark och far fram som en rasande tjur.»

Styrmannens ansikte blev ännu mera bistert och barskt, men utan att göra några kommentarier övergick han till John Hackey, gatslagskämpen från San Francisco.

Det var en oförgätlig scen. Styrmannen på befälsplatsen där uppe, matroserna grupperade där nere, vresiga och ovilliga att svara. Ett stilla snöfall singlade rakt ner genom den vindlösa luften, medan H e l s i n g ö r med ett dovt dån i seglen gungade på de lugna dyningarna, så att oceanen slickade hennes spygatt med långdragna, skälvande suckar och snyftningar. Och alla matroserna gungade i takt med rullningarna, med vantar på händerna, sjöstövlar på fötterna och med utmärglade och sjuka ansikten. De tre drömmarne med topasögon stodo och vaggade och drömde tillsammans, likgiltiga för hela tillställningen.

Och sedan kom det — antydningen till ostlig vind. Styrmannen märkte den först. Jag såg honom studsa och vända sin kind mot det nästan omärkliga luftdraget. Sedan kände jag det också. Han dröjde en minut, tills han blivit säker, sedan glömde han den döde timmermannen och gav order till ratten och besättningen. Och matroserna lade manken till, fastän det, svaga som de voro, gick långsamt och besvärligt för dem att gå till väders; och då sejsingarna tagits från bramseglen och matroserna på däck höllo på att hissa upp rårna och skota an, läto de där uppe till väders överbramseglen gå.

Medan detta arbete pågick och rårna brassades, började H e l s i n g ö r, med bogen pekande västvart,

glida genom vattnet för den första gynnsamma vinden på halvannan månad.

De lätta fläktarna övergingo långsamt till en mild bris, och hela tiden fortfor det att snöa. Barometern, som gått ner till 28.80, fortfor att falla, och vinden tilltog alltjämt i styrka. Tom Spink, som gick förbi mig på akterdäck för att hjälpa till med att få mesanrårna riktigt satta efter vinden, gav mig en triumferande blick. Vidskepelsen hade fått vatten på sin kvarn. Händelserna hade bevisat, att den haft rätt. Vi hade fått god vind i och med det samma vi blivit av med timmermannen; den förmente trollkarlen hade tydligen tagit med sig sitt förråd av vindkonster, då han gick överbord.

Mr Pike gick av och an på akterdäck och gnuggade händerna, som han i sin glädje försmådde att kläda i vantar, småskrattade och myste för sig själv, såg på hur varje segel sattes till, kastade förstulna, förälskade blickar akteröver på den gråa snön, som den gynnsamma vinden drev framför sig. Han stannade till och med ett ögonblick bredvid mig för att prata om de franska restaurangerna i San Francisco och att man där bibehållit det delikata kaliforniska sättet att steka vildänder.

»Sved dem över elden», småpratade han. »Det är sättet — sved dem över elden — och sedan het ugn, sexton minuter — jag låter mina få fjorton precis på sekunden — och pressa ut musten ur skrovet.»

Vid middagstiden hade det slutat snöa, och vi länsade fram för en styv bris. Klockan tre på eftermiddagen hade den växt till storm. Vi jagade

fram över ett vildt hav, ty de stigande sjöarna från öster brottades med den västliga strömmen och försökte bryta ner den höga sydvästliga dyningen. Och den länge enfaldige flinande finske timmermannen, som redan var ett rov för fiskar och fåglar, drev någonstädes där akterut i de iskalla, fräsande vågorna.

Styr västlig kurs! Vi ilade fram över de smalnande longitudgraderna nere i jordens södra ända, där en mil räknas för två. Och mr Pike stirrade på sina sviktande bramsegelsår och svor på, att de fingo ryka, gärna för honom, hellre än att han tog in en tum segelduk. Han gjorde mer än så. Han satte till den stora beguinen, det största av alla segel, och trotsade både Gud och Satan, att alla dess sömmar skulle hålla.

Han kunde helt enkelt icke gå ner. Vid sådana viktiga tillfällen gjorde han alla vakter och gick ständigt av och an på akterdäck med all ålderdomens styvhet bannlyst från sina ben. Margaret och jag voro med honom i navigationshytten, då han hurrade för barometern, som gått ner till 28.55 och var i fallande. Och vi voro hos honom på akterdäck, då han mötte en ostvart seglande engelsman, kryssande för bara undermärsseglen. Vi voro på ett stenkasts avstånd, och han sprang upp på relingen vid kryssmastvanten och dansade en krigsdans och viftade med sin lediga arm och ropade ut sitt förakt och sin glädje över deras otur till några i oljerockar klädda figurer på det främmande fartygets akterdäck.

Genom det becksvarta mörkret fortforo vi att

jaga framåt. Besättningen var förskrämd, och jag letade förgäves under de båda hundvakterna efter Tom Spink för att fråga honom, om han trodde, att timmermannen där akterut hade öppnat sin trollpåse och släppt alla sina konster lösa. För första gången såg jag stewarden ängslig.

»För mycket», sade han och skakade olycksbådande på huvudet. »För mycket segel, allt gå åt helvete. Rätt som det är, mycket snart, allting slut. Ni skall se.»

»Det finns ett gammalt ordspråk om att springa om västanvinden», skrek mr Pike till mig, där vi stodo och hakade oss fast vid akterdäcksräcket för att ej bli omkullvräkta och bryta armar och ben. »Men om någon frågar er, så kan ni svara, att det här är att springa om östanvinden.»

Det var en ohygglig, härlig natt. Omöjligt att sova — för mig åtminstone. Ej heller fanns det någon värme att få. Det var någonting i olag med draget i den stora salongskaminen, förmodligen på grund av vår vilda fart, och stewarden måste låta elden slockna. Vi få alltså en försmak av skansens vedermödor, men hos oss är åtminstone allting torrt i stället för genomblött eller under vatten. Fotogenkaminer har tändts i våra hytter, men min luktade så illa, att jag föredrog kölden.

Att företa en nervretande seglats ett stycke utanför hamnen med en eka, som har för stort segel, är så spännande som en pojke kan önska sig. Men att på samma sätt segla med ett stort skepp rundt Kap Horn är otroligt fruktansvärdt. Den starka västliga strömmen, som drabbade ihop med den

ostliga stormen, drev upp en sjögång, som var alldeles förfärlig. Två man knogade vid ratten med avlösning i varje halvtimme, och trots kölden badade de i svett, långt innan deras halvtimme var till ända.

Mr Pike hör till den gamla stammen. Hans uthållighet är underbar. Vakt efter vakt, alla vakter i sträck, höll han ut på däck.

»Det här kunde jag aldrig tänka mig», sade han vid midnattstiden, då de starka orkanerna kommo och vi lyssnade för att höra, om inte våra lättare spiror där uppe till väders skulle springa och ramla i däck. »Jag trodde, att jag hade dansat min sista virveldans. Men se nu bara!

»Herre Gud, jag seglade som tredje styrman på den lilla »Vampyren», innan ni var född. Femtiosex man för om masten, och den sämsta lättmatrosen en riktig sjöman. Vi hade åtta jungmän och båtsmän, som voro båtsmän, och segelsömmare och timmermän och stewarder och passagerare, så att det myllrade på däcken. Och tre styrmän, rivande karlar, och kapten Brown, »lilla underverket». Han vägde inte femtio kilo, men han satte fart i oss — han satte fart i o s s, tre rivande karlar, som lärde oss av honom hur man skall sätta fart i folk.

»Det var hand i hår och kniv i strupe från första stunden. Redan första gången vi skulle sätta oss i respekt hos besättningen, fingo vi våra knogar skamfilade. Det har jag märken efter än i dag. Varenda sjömanskista bröts upp, varenda sjömanssäck tömdes, och whiskybuteljer, stålhandskar, kuldaggar, bowieknivar och pistoler vräktes lasstals

överbord. Och då vi höllo mönstring med vakterna, fick varenda man av de femtiosex lägga sin kniv på storluckan, och timmermannen bröt av udden. Ja, och ändå var lilla Vampyren bara en skuta på åtta hundra tons. Helsingör skulle kunna ha henne på sitt däck. Men hon var ett fartyg hela dan, och det fanns karlar på den tiden.»

Margaret hade ingenting emot den ursinniga farten, utom att hon inte kunde sova, men mr Mellaire för sin del tillstod, att han hade sina farhågor.

»Han är spritt galen», anförtrodde han mig. »Det är inte rätt att driva på en lastdragare så här. Det här är ingen yacht med ballast. Det är ett kolskrov. Jag har också varit med om den vilda jakten, men det har varit på fartyg, som varit byggda för det ändamålet. Vår järnattiralj upp till väders kommer inte att stå ut med det här. Jag säger er uppriktigt, mr Pathurst, att det är brottsligt, det är ett rent mord att låta Helsingör sätta till beguinseglet nu. Ni kan se själv, sir. Det är ett aktersegel. Det strävar bara att köra ner aktern och hissa upp bogen. Och om det någonsin händer, sir, om skutan bara inte lyder roder i två sekunder och kör upp i vind...»

»Nå, vad då?» frågade eller rättare sagt skrek jag, ty i denna storm måste man ropa allting i örat på varandra.

Han ryckte på axlarna, och hela karlen var ett enda vältaligt: »förbi», fastän han aldrig uttalade ordet.

Klockan åtta i morse kämpade Margaret och jag

oss upp på däck. Och där var den okuvlige gamle mannen. Han hade inte lämnat däcket på hela natten. Hans ögon voro klara, och han tycktes må som en pärla i guld. Han gnuggade sina händer och småskrattade, då han hälsade på oss, och fortsatte med sina minnen.

»Anno 51, miss West, på den här samma traden, loggade »Flygande Molnet» på tjugufyra timmar tre hundra sjuttio mil för bara bramseglen. Det kan man kalla segling. Hon slog rekordet den dagen både för segelfartyg och ångare.»

»Och vad är vår fart i genomsnitt, mr Pike?» frågade Margaret, i det hennes ögon voro riktade på mellandäck, där först den ena relingen och så den andra oavbrutet doppade sig i havet och fyllde däcket med vatten, för att spotta ut det och ta in nytt vid nästa rullning.

»Tretton i genomsnitt sedan klockan fem i går eftermiddag», svarade han triumferande. »Under orkanerna gör hon drygt sexton, och det är inte illa, för att vara H e l s i n g ö r.»

»Jag skulle ta in beguinen, om jag vore befälfälhavare», kritiserade Margaret.

»Det skulle jag också, miss West», svarade han, »om vi inte redan hade kavat i sex veckor här utanför Horn.»

Hon lät sina ögon vandra omkring uppe till väders, från spira till spira, förbi de ihåliga stålspirorna till överbramrårna av trä, vilka böjde sig för vindstötarna som bågar i en osynlig bågskytts hand.

»Det är ovanligt godt virke», kommenterade hon.

»Det kan ni gärna säga, miss West», instämde han. »Jag trodde inte själv, att de skulle stå ut så bra. Se på dem bara!»

Besättningen fick ingen frukost. Tre gånger hade kabyssen stått under vatten, och folket i den översvämmade skansen nöjde sig med knallar och kallt salt hästkött. Hos oss i aktern skållade stewarden sig två gånger, innan han lyckades koka kaffe på ett fotogenkök. — —

Vid tolvtiden hunno vi upp ett fartyg, en engelsman, som styrde samma kurs som vi för undermärssegel och ett övermärssegel. Det enda underseglet han satt till var focken.

»Den där skepparen bär sig upprörande åt», brummade mr Pike. »Han borde vara försiktigare och tänka på Gud, ägarna, assuradörerna och handelskammaren.»

Vår fart var så stark, att vi nästan ögonblickligen hunno upp det främmande fartyget och gingo om det. Mr Pike var som en pojke, som har fått skollov. Han ändrade vår kurs, så att vi passerade henne på hundra meters avstånd. Hon tog sig ståtlig ut, men vår fart var sådan, att hon tycktes stå stilla. Mr Pike hoppade upp på relingen och förolämpade dem, som stodo på däck, genom att räcka ut en ända och erbjuda sig att bogsera dem.

Margaret skakade förstulet på huvudet åt mig, då hon betraktade våra buktade överbramrår, men ertappades av mr Pike, som ropade:

»De toppsegel hon inte orkar bära får hon väl ta på släp!»

En timme härefter mötte jag Tom Spink, som nyss fått avlösning vid ratten och var alldeles utpankad.

»Vad tror ni nu om timmermannen och hans konster?» frågade jag.

»Det borde ha varit styrmannen i stället», svarade han.

Klockan fem på eftermiddagen hade vi loggat 314 mil sedan fem föregående dag, alltså två över ett genomsnitt av tretton knop.

»Apropå kapten Brown på lilla Vampyren», småmyste mr Pike till mig, ty vår seglats försatte honom i godt lynne. »Han minskade aldrig segel, förr än toppsegellapparna slogo om öronen på honom. Och då det blåste som allravärst och vi minskat allt vad vi kunde, gick han ner för att ta sig en lur och sa till oss: »Väck mig, om han mojnar». Ja, och jag glömmer aldrig den natten, då jag purrade ut honom och talade om för honom, att allting ovanför kajutorna hade råkat i drift och att två av båtarna hade sopats akteröver och lågo och slogo sönder sig i bitar nedanför akterdäcket. »Det är bra, mr Pike», sa han och blinkade och vände sig åt andra sidan för att somna igen. »Det är bra, mr Pike», sa han. »Se efter henne. Och, mr Pike —?» — »Ja, sir», sa jag. »Väck mig, mr Pike, då ankarspelet tycks vilja ge sig i väg akterut.» Det var allt vad han sa, hans egna ord, och i nästa ögonblick snarkade han, ta mig fan.»

Nu är det midnatt, och konstmässigt fastkilad i min koj, ur stånd att kunna sova, rafsar jag ihop dessa rader med blyertspenna. Och jag svär, att jag inte skall skriva mera, förr än denna storm har blåst sig trött eller vi blåst in i kungariket »Efter detta».

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Dagarna ha gått, och jag har brutit min föresats, ty nu skriver jag igen, medan Helsingör gungar framåt på ett praktfullt, rykande hav. Men jag har två skäl att bryta mitt ord. Det första och minsta är, att vi hade en riktig dagning i morse. Det gråa havet hade gråa strimmor, och molnmassorna voro verkligen skära i kanterna av en riktig sol.

Det andra och förnämsta: vi äro rundt Kap Horn! Vi äro norr om 50 i Stilla havet, 80:49 long., med Kap Pillac och Maggellans sund redan sydost, och vi styra kurs åt nord-nordväst. Vi äro rundt Kap Horn! Den djupa betydelsen av detta kan endast förstås av en, som kastats hit och dit av stormen, än ostvart än västvart. Antingen det nu blåser mycket eller litet, kan ingenting inträffa, som hejdar vår väg. Intet fartyg norr om 50 har någonsin drivits tillbaka av stormar. Hädanefter är det bara att segla på, och Seattle förefaller plötsligt helt nära.

Alla ombord, utom Margaret, äro vid bättre lynne. Hon är lugn och litet allvarlig, fastän hon är allt utom fallen för att låta överväldiga sig av sorgen. Enligt hennes robusta, livskraftiga filosofi, finns det

alltid en Gud i himlen. Det är kanske riktigast om jag säger, att hon endast är dämpad, blid och öm. Och hon längtar mycket efter att bli bemött med blid och hänsynsfull ömhet av mig. När allt kommer omkring, är hon en äkta kvinna. Hon vill se prov på den styrka mannen har att ge, och jag smickrar mig med, att jag är en tio gånger starkare man nu än då resan började, emedan jag är tusen gånger mera människa, sedan jag gav böckerna på båten och började frässa i den speciellt mänskliga manligheten hos en man, som älskar en kvinna och är älskad.

För att komma tillbaka till människorna ombord. Passerandet av Horn, det bättre vädret, som blir allt bättre, lättnaden i vedermödor och faror, löftet om tropikerna och den balsamiska sydostpassaden — alla dessa omständigheter bidra till att krya upp vår besättning. Temperaturen har redan mildrats så, att matroserna börja lägga bort sina extraplagg, och de linda ej längre säckväv om sina sjöstövlar. I går kväll under den andra hundvakten hörde jag rent av en av dem sjunga.

Stewarden har lagt bort den stora slaktarkniven och blivit så pass mycket vänligare, att han då och då kan företa sig en stilla lek med Possum. Wadas ansikte är ej längre högtidligt långt, och Louis' Oxfordbrytning är mera smältande än någonsin. Mulligan Jacobs och Andy Fay äro samma giftiga skorpioner de alltid ha varit. De tre banditerna och den klick, som de stå i spetsen för, ha återupptagit sitt despotiska regemente och piskat upp alla svaga stackare i skansen. Charles Davis

vägrar envist att dö, ehuru det underverket, att han kunde leva i den våta och iskalla järncellen under alla veckorna utanför Horn, har väckt förvåning till och med hos mr Pike, som ytterst noga känner till, vad människor kunna uthärda eller icke.

Vad Nietzsche med sitt eviga fältrop: »Var hård! Var hård!» skulle ha varit förtjust i mr Pike!

Och tänk, Larry har fått en tand utdragen. Han hade i några dagar plågats av hoppande tandvärk och kom till styrmannen akteröver för att be om hjälp. Mr Pike vägrade att »pjolta» med de »nymodiga» tängerna i medicinlådan. Han använde en spik och en hammare på det gamla goda sättet, som han var van vid. Jag kan gå i borgen för detta. Jag såg honom göra det. Ett slag med hammaren och tanden var ute, medan Larry hoppade omkring och höll sig för käken. Det var ett under, att den inte bräcktes. Men mr Pike försäkrar, att han har tagit ut hundratals tänder på det sättet och aldrig hört talas om, att någon käk bräckts. Han berättar också, att han en gång seglade med en skeppare, som rakade sig varje söndagsmorgon men aldrig lät sitt ansikte komma i beröring med en rakkniv eller något eggverktyg. Vad han använde var, enligt mr Pike, ett brinnande ljus och en våt handduk. — Ännu en aspirant på att få höra till Nietzsches odödliga, som äro hårda!

Vad mr Pike själv beträffar, är han den piggaste och duktigaste av alla ombord. Den hårda behandling han lät Helsingör undergå har varit som mat och dryck för honom. Han gnuggar ännu händerna och småskrattar, då han tänker på det.

»Hm», sade han till mig angående besättningen, »jag gav dem en provbit på riktig gammaldags segling. De komma aldrig att glömma den här skutan — åtminstone inte de, som slippa gå överbord med en kolsäck, innan vi komma i hamn.»

»Ni tror kanske, att vi få flera sjöbegravningar?» frågade jag.

Han vände sig rätt emot mig och såg mig rakt i ögonen i fem långa sekunder.

»Hm», svarade han, i det han svängde sig om på klacken, »helvetesdansen har inte börjat på den här skutan än.»

Han gör fortfarande sina vakter, omväxlande med mr Mellaire, ty han vidhåller sin övertygelse, att det inte finns någon man för om masten, som duger till att göra vakt som andre styrman. Han har också behållit sin gamla hytt. Det är kanske av grannlagenhet mot Margaret, ty jag har hört, att styrmannen alltid brukar flytta in i kaptenens hytt, då denne dör. Så att mr Mellaire äter fortfarande ensam i den stora akterhytten, som han har gjort, sedan timmermannen blev borta, och kojar som förut i midskeppskajutan tillsammans med Nancy.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Mr Mellaire hade rätt. Besättningen skulle inte finna sig i hård behandling, då Helsingör kom till lättare breddgrader. Mr Pike hade rätt. Helvetesdansen hade inte börjat än. Men nu har den börjat, och matroser har dansat överbord utan att ens ha en kolsäck bunden om fötterna. Och ändå har inte besättningen, ehuru mogen för det, påskyndat utbrottet. Det var mr Mellaire. Eller rättare sagt, det var Ditman Olausen, norrmannen med de virriga ögonen. Det var kanske Possum. I alla händelser var det en olyckshändelse, vari de nu nämnda, inberäknat Possum, spelade sina respektive roller.

För att börja från början. Två veckor ha gått, sedan vi passerade 50, och vi äro nu vid 37 — samma breddgrad som San Francisco, eller för att tala korrekt, vi äro lika långt söder om ekvatorn som San Francisco ligger norr om den. Bråket började i går morse strax efter klockan nio, och Possum var den första länken i den kedja av händelser, som kulminerade i rent myteri. Det var mr Mellaires vakt, och han stod på bryggan direkt under mesanmärsen och gav order till Sundry Buyers, som

jämte Arthur Deacon och maltesaren förrättade riggarbete till väders.

Sådan var situationen i hela dess löjlighet. Mr Pike med termometern i handen kom tillbaka på bryggan efter att ha tagit kolets temperatur i förrummet. Ditman Olausen höll just på att svinga sig upp till mesanmärsen, dit han var på väg med ett tåg uppkastat i bukter över axeln. I ändan av detta tåg satt ett stort block, som väl kunde väga tio skålpund. Possum, som sprang lös, kilade rundt hönsburen på taket av midskeppskajutan. Och de fjäderlösa men pigga hönsen njöto av den mildare luften och hackade på grynen, som stewarden nyss lagt i deras matho. Presenningen, varmed deras bur varit inklädd, hade tagits bort för flera dagar sedan.

Lägg nu märke till följande. Jag står på akterdäck stödd mot räcket till mellandäck och ser Ditman Olausen svinga sig upp till masttoppen med sin besvärliga börda. Mr Pike, som är på väg akteröver, har nyss gått förbi mr Mellaire. Possum, som på grund av Hornvädret och presenningen ej hade sett hönsen på flera veckor, håller på att förnya bekantskapen med dem och nosar på dem med sin spetsiga näsa. Och en höna, vars näbb också är spetsig, fastän på ett annat sätt, hackar Possum på hans nos, som är lika känslig som spetsig.

Nu, då jag tänker på saken, kan jag gärna säga, att det var just den hönan, som satte myteriet i gång. Besättningen, som var grundligt bearbetad av mr Pike, var mogen för en explosion, och Possum och hönan lade ut stubintråden.

Possum tog ett skutt baklänges från buren och

uppgav ett vildt tjut av smärta och vrede. Detta väckte Ditman Olausens uppmärksamhet. Han hejdade sig och stack fram halsen för att titta, och i detta ögonblick av opåpasslighet störtade blocket ner jämte tåget, som han bar över axeln. Bägge styrmännen sprungo undan för att ej bli träffade. Tåget, som satt fast i blocket och följde med det, snodde omkring som en svart orm, och blocket träffade visserligen inte mr Mellaire, men en bukt av tåget strök av honom mössan.

Mr Pike höll redan på att skrika upp en svordom till väders, då hans ögon fingo sikte på den förfärliga klyftan i mr Mellaires hjässa. Där var den nu, så att hela världen kunde se den, men mr Pikes och mina ögon voro de enda, som kunde tolka den. Det glesa håret på andre styrmannens hjässa kunde inte alls dölja klyftan. Den började osynlig i det tätare håret över öronen och gick fullt synlig tvärsöver hela huvudets rundning.

Strömmen av ovett mot Ditman Olausen fastnade i mr Pikes strupe. Allt vad han för ögonblicket kunde göra var att förstenad stirra på denna ofantliga skåra, som i vardera ändan löpte ut i en tofs gråsprängt hår. Han stod där och drömde, han visste ej till sig, hans stora händer knöto sig omedvetet, medan han stirrade på det omisskännliga märke, på vilket han sagt sig en dag skola känna igen kapten Somers' mördare. Och i detta ögonblick kom jag ihåg, att jag hört honom förklara, att han en dag skulle sticka sina fingrar i denna skåra.

Ännu som i en dröm gick han långsamt, med högra handen utsträckt som en rovfågelsklo och

fingrarna nedböjda, mot andre styrmannen i tydlig avsikt att sticka ner sina fingrar i denna klyfta och att klösa och riva i hjärnan, som pulserade under den tunna hudhinnan.

Andre styrmannen drog sig baklänges på bryggan, och mr Pike tycktes återfå litet av sin besinning. Hans utsträckta arm föll ned utmed sidan, och han stannade.

»Jag känner er», sade han med en röst, som skalv underligt av ålderdom och lidelse. »För aderton år sedan förlorade ni masterna tvärsför La Plata på »Cyrus Thompson». Den sjönk, sedan den först kantrat och förlorat masterna. Ni var med i den enda båten, som blev räddad. För elva år sedan på »Jason Harrison» i San Francisco blev kapten Somers ihjälslagen av sin andre styrman. Denne andre styrman var en av de överlevande från Cyrus Thompson. Denne andre styrman hade fått sin skalle kluven av en galen kock. Er skalle är kluven. Denne andre styrmans namn var Sidney Waltham. Och om ni inte är Sidney Waltham . . .»

I detta ögonblick gjorde mr Mellaire, eller rättare sagt Sidney Waltham, trots sina femtio år, vad endast en sjöman kunde göra. Han svingade sig åt sidan över bryggräcket, högg tag i det löpande godset på mesanmasten och hamnade lätt på sina fötter på luckan numro tre. Och han stannade ej där. Han sprang tvärsöver luckan och dök in genom dörren till sin hytt i midskeppskajutan.

Mr Pike tycktes ha varit så våldsamt uppskakad, att han nu stannade som en sömngångare, gned sig i ögonen med handens baksida och tycktes vakna.

Men andre styrmannen hade ej sprungit till sin hytt för att gömma sig där. I nästa ögonblick kom han ut med en Smith & Wessons trettiotvåa i sin hand, och i samma stund han kom ut började han skjuta.

Mr Pike var fullkomligt sig själv igen, och jag såg honom tydligt stå där och välja mellan de båda ingivelser, som stredo inom honom. Den ena var att hoppa över bryggräcket och rusa bort till mannen, som sköt på honom; den andra var att dra sig undan. Han drog sig undan. Och då han sprang akteröver framåt den smala bryggan, började myteriet. Arthur Deacon böjde sig fram från mesantoppen och slungade en märlspik av stål efter den flyende styrmannen. Tingesten blixtrade i solskenet, då den flög genom luften. Den hamnade tjugu fot bakom mr Pike och hade så när spetsat Possum, som i sin skotträdsla rusade vildt tjutande mot aktern. Märlspikens vassa udd träffade bryggans trägolv och trängde in i en planka med sådan kraft, att den efter att ha hejdats i sin fart våldsamt gungade av och an i flera sekunder.

Jag tillstår, att jag ej uppfattade en tiondel av vad som tilldrog sig under de närmast följande minuterna. Hur jag nu efteråt försöker sätta ihop det, vet jag, att jag gick miste om mycket av vad som försiggick. Jag vet, att gastarna uppe i mesanmasten klättrade ner på däck, men jag såg dem aldrig komma ner. Jag vet, att andre styrmannen fyrade av alla skotten i sin revolver, men jag hörde ej alla skotten. Jag vet, att Lars Jacobsen lämnade ratten och på sitt avbrutna ben, brutet omigen och

ännu ej riktigt läkt, linkade och skuttade över akterdäcket, utför trappan och gav sig i väg föröver. Jag vet, att han måste ha linkat och skuttat på sitt dåliga ben, jag vet, att jag måste ha sett honom, men ändå kan jag svära på, att jag inte har något medvetande av att ha sett honom.

Jag vet, att jag hörde besättningens tramp från fören och över mellandäck. Och jag vet, att jag såg mr Pike söka skydd bakom kryssmasten av stål. Och då andre styrmannen drog sig åt babordssidan på luckan n:r 3 för att lossa sitt sista skott, vet jag, att jag såg mr Pike dyka rundt om hörnet på navigationshytten åt styrbord och rusa akteröver och ner genom akterluckan. Och jag hörde det sista bomskottet och kulan också, då den ricochetterade från knuten av den stålinklädda navigationshytten.

Vad mig beträffar, rörde jag mig ej ur fläcken. Jag var för intresserad av vad jag såg. Det berodde kanske på bristande sinnesnärvaro eller bristande vana vid att gripa aktivt in i sådana blixtsnabba tilldragelser, men i alla fall bibehöll jag min ställning vid akterdäcksräcket och såg på. Jag var den ende, som fanns på akterdäck, då myteristerna, anförda av andre styrmannen och banditerna, rusade upp där. Jag såg dem springa uppför trappan, och det föll mig aldrig in att försöka sätta mig till motstånd. Och det var väl, ty jag skulle ha blivit dödad för mitt besvär, och jag kunde aldrig ha hejdat dem.

Jag var ensam på akterdäck, och besättningen var alldeles häpen över att ej finna någon fiende i sikte. Då Bert Rhine sprang förbi, hejdade han

sig halvt i sitt lopp, liksom för att stöta ned mig med sin spetsiga slidkniv, som han bar i högra handen, och jag vet, att jag bedömde hans tankegång rätt, då han på ett för mig föga smickrande sätt slog mig ur hågen som en oviktig person och sprang vidare.

Jag förvånade mig över bristen på klartänkthet hos alla parterna. Myteriet hade flammat upp så spontant, att deltagarna voro förvirrade och yra i huvudet till och med då de handlade. Så t. ex. hade det under alla månader sedan vi lämnat Baltimore aldrig varit ett ögonblick, dag eller natt, — till och med då nödfallsarbeten krävde alla krafter — då icke det funnits en man vid ratten. De voro så vana vid detta, att de blevo alldeles handfallna vid åsynen av den övergivna ratten. De stannade ett ögonblick och stirrade på den. Sedan skickade Bert Rhine med en rask åtbörd och befallning italienaren Guido Bombini rundt omkring den halvtäckta styrhytten. Att han kunde obehindrat gå rundt, var ett bevis på, att ingen fanns där.

Men händelserna avlöste varandra så hastigt, att jag endast såg föga av dem, det måste jag erkänna. Jag hade en förnimmelse av, att flera av besättningen sprungo uppför trappan och upp på akterdäck, men jag hade ej ögon för dem. Jag iakttog den blodtörstiga gruppen nära ratten och lade märke till det viktigaste, nämligen att det var banditen Bert Rhine och inte andre styrmannen, som gav order och blev åtlydd.

Han vinkade åt juden Isaac Chantz, som förut under resan blivit sårad av O'Sullivan, och Chantz

gick före till navigationshyttens styrbordsdörr. Medan detta försiggick i en blink, inspekterade Bert Rhine försiktigt proviantrummet genom den öppna akterluckan.

Isaac Chantz ryckte upp navigationshyttens dörr, som gick utåt. Allting försiggick så blixtsnabbt! I samma ögonblick flög en två fot lång slaktarkniv ut, förd av en vissnad gul hand, och högg till honom. Den förfelade huvud och hals, men träffade honom i vänstra axeln.

Alla matroserna ryggade tillbaka, och juden raglade bort till relingen med högra handen tryckt mot såret, och mellan fingrarna såg jag det mörka blodet forsa. Bert Rhine avslutade sin inspektion av proviantrummet och sprang jämte andre styrmannen, som ännu höll sin tomma revolver i handen, bort till folksamlingen vid navigationshyttens dörr.

Ack, den kloke, slipade, försiktige gamle kinesiske stewarden! Han visade sig icke. Dörren svängde slappt fram och tillbaka efter Helsingörs krängningar, och ingen visste av, att stewarden stod på lur där inne med den stora slaktarkniven i högsta hugg. Och medan de tvekade och tittade på dörrspringan, som omväxlande slogs igen och öppnade sig, då dörren svängde, försiggick en eruption i akterluckan mellan ratten och navigationshytten. Det var mr Pike med sin självladdande Colts 44.

Skott lossades, även av de andra. Jag vet, att jag hörde dem, men jag vet inte, vem som fyrade av dem. Allt var oreda och förvirring. Många

skott brunno av, och genom larmet hörde jag de upprepade entoniga smällarna av Colts 44.

Jag såg italienaren Mika Cepriani ta sig häftigt för underlivet och långsamt digna ner på däcket. Pysslingen, det japanska halvblodet, som dansade och grimaserade som en clown i utkanten av striden, gav med en sista grimas och ett hysteriskt fnitter signalen till reträtt över akterdäck och utför trappan. Aldrig har jag sett ett bättre exempel på pöbelpsykologi. Pysslingen, den minst viljestarke av de individer, varav denna folkhop utgjordes, påskyndade reträtten genom sin egen hållningslöshet. Då han gav tappt inför styrmannens oavlåtliga skjutande, gåvo de övriga ögonblickligen tappt liksom han. Minst i jämvikt, bestämde han med sin brist på balans alla de andras balans.

Chantz, som blödde förfärligt, var en av de första, som följde efter Pysslingen. Jag såg, att Snabel-Murphy dröjde tillräckligt länge för att kasta sin kniv mot styrmannen. Projektilen bommade, träffade med en metallisk klang mässingsknoppen på en av Helsingörs rattspakar och föll skramlande ner på däck. Andre styrmannen med sin tomma revolver och Bert Rhine med sin slidkniv flydde förbi mig, sida vid sida.

Mr Pike dök upp ur akterluckan och fällde med ett oriktat skott Bill Quigley, en av »murarna», som föll vid mina fötter. Den siste, som försvann från akterdäcket, var maltesaren, och på översta trappsteget stannade han för att se på mr Pike, som höll pistolen med bägge händerna och tog noggrant sikte. Maltesaren försmådde trappan och

tog ett språng ner på mellandäck. Men pistolen klickade. Dess sista kula hade fällt Bill Quigley.

Och akterdäcket var vårt.

Händelse följde fortfarande så tätt på händelse, att jag gick miste om mycket. Jag såg stewarden, krigisk och försiktig, med den långa kniven lyftad till hugg, komma ut från navigationshytten. Margaret följde efter honom, och bakom henne kom Wada, som bar mitt winchestergevär. Som han sade mig efteråt, hade han gått efter det på hennes tillsägelse.

Mr Pike granskade med kallblodig brådska sin pistol för att se efter, om den var i olag eller tom; då frågade Margaret honom om vår kurs.

»Bidevind», ropade han till henne, i det han rusade föröver. »Rodret hårdt över, annars driva vi back...»

Han svek ej sin plikt mot det fartyg han hade under sitt befäl. Där såg man tydligt, vilken man av järn han blivit under alla dessa år av järnhård träning. Medan det blodröda myteriet grep omkring sig och dödens vinge susade, kunde han ej glömma sitt ansvar, fartyget, Helsingör, denna döda produkt av stål och hampa och vävd bomull, som för honom var en strålande personlighet.

Margaret skickade Wada till mig, medan hon sprang till ratten. Då mr Pike rusade förbi hörnet av navigationshytten, hördes samtidigt ett skott från midskepps och en kulas smäll mot stålväggen. Jag såg mannen, som fyrade av skottet. Det var cowboyen, Steve Roberts.

Vad styrmannen beträffade, kastade han sig in

bakom den skyddande kryssmasten, medan hans vänstra hand dök ner i rockfickan, och då han stod där i säkerhet, kom handen upp igen med en ny sats patroner. De tomma hylsorna föllo i däck, de laddade kördes in i den ihåliga kolven, och nu var han i stånd att lossa åtta skott till.

Wada lämnade mig det lilla automatiska geväret, där jag stod stilla under suntältet vid akterdäcksräcket.

»Alldeles i ordning», sade han. »Ni taga bort skyddsmekanism.»

»Knäpp Roberts», ropade mr Pike till mig. »Han är den bästa skytten för om masten. Om ni inte kan göra slut på honom, så sätt åtminstone skräck i honom.»

Det var första gången jag hade en människa till skottavla, och jag kan så gärna säga först som sist, att jag tror mig vara oförmögen att känna rampfeber. Där stod han framför mig, på mindre än hundra fots avstånd, i gången mellan dörren till Davis' hytt och styrbords reling, och beredde sig att skjuta ännu ett skott mot mr Pike.

Jag måste ha bommat på Steve Roberts den första gången, men kulan ven så tätt förbi honom, att han ryckte till. I nästa ögonblick såg han, var jag stod, och riktade sin revolver mot mig. Men han hade otur. Min lilla självladdare smällde så fort jag hann röra trycket med mitt pekfinger. Cowboyens första skott bommade, emedan min kula kom, innan han hunnit sikta ordentligt. Han vacklade och raglade baklänges, men kulorna — tio stycken — strömmade från mynningen av min winchesterstudsare

som vatten från en trädgårdsslang. Det var en stråle av bly jag riktade mot honom. Jag får aldrig veta, hur många gånger jag träffade honom, men jag är säker på, att sedan han började sitt långsamma, raglande fall, fick han åtminstone tre kulor i sig, innan han slog i däck. Men ännu under fallet och då döden redan var över honom, lyckades han fyra av sitt vapen två gånger, mekaniskt och på måfå.

Sedan han slog i däck, rörde han sig aldrig. Jag tror, att han dog i fallet.

Medan jag sänkte geväret och betraktade det hastigt utrymda mellandäcket, kände jag, att Wada rörde vid min arm. Jag vände mig om. I handen höll han ett dussin små rökfria patroner. Han ville, att jag skulle ladda om. Jag öppnade magasinet och lutade geväret, så att han kunde låta de nya patronerna glida in på sin plats.

»Gå efter flera», sade jag till honom.

Knappast hade han gått för att uträtta ärendet, förr än Bill Quigley, som låg vid mina fötter, ställde till med ett intermezzo. Jag hoppade till — ja, och jag tillstår uppriktigt, att jag skrek — av häpnad och överraskning, då jag kände hans händer hugga tag om mina vrister och hans tänder borra in sig i min vad.

Det var mr Pike, som kom till undsättning. Styrmannen tycktes ej röra vid däcket. Jag hade ett intryck av, att han svävade till mig genom luften, slog ned bredvid mig och i samma ögonblick höjde den ena av sina stora fötter till en spark. Bill Quigley sparkades bokstavligen bort från mig, och

i nästa sekund flög han överbord. Det var ett lyckat kast. Han rörde aldrig vid relingen.

Huruvida Mike Cipriani, som hittills hade legat och vältrat sig av och an, började kravla sig akteröver för att rädda sig undan, eller om han ämnade göra Margaret något illa vid ratten, skola vi aldrig få veta, ty han fick aldrig tillfälle att röja sin avsikt. Så fort mr Pike kunde komma över däcket med sina jättesprång, flög italienaren i luften och fick följa Bill Quigley överbord.

Ingenting undgick styrmannens örnögon, då han kom tillbaka över akterdäck. På mellandäck syntes ingen till. Även utkiken hade övergivit skanstaket, och Helsingör, som styrdes av Margaret, gled lättjefullt genom det lugna vattnet med två knops fart. Mr Pike befarade ett skott från bakhåll, och icke förr än efter flera minuters noggrann undersökning stoppade han sin pistol i rockfickan och ropade bort åt fören:

»Kom ut, råttor! Visa edra otäcka fysionomier! Jag vill tala med er!»

Guido Bombini var den förste, som visade sig, gestikulerande för att tillkännage fredliga avsikter och tydligen utknuffad av Bert Rhine. Då man såg, att mr Pike ej sköt, började även de andra komma fram. Det fortgick, tills alla voro där utom kocken, de båda segelsömmarna och andre styrmannen. De sista, som kommo ut, voro Tom Spink, jungmannen Buckwheat och Herman Lunkenheimer, den godmodige men enfaldige tysken, och dessa tre kommo endast ut efter upprepade hotelser av Bert Rhine, som jämte Snabel-Murphy och Kid Twist tydligen

innehade ledningen. Guido Bombini höll sig tätt intill honom som en trogen hund, som viftar på svansen.

»Det är bra — stanna där ni ä'», befallde mr Pike, då besättningen ställt upp sig framför luckan n:o 3, från styrbord till babord.

Det var en spännande scen. Myteri på öppna havet! Denna fras, som jag lärt mig i barndomen av Marryat och Cooper, vaknade till liv i min hjärna. Så var det — myteri på öppna havet anno 1913 — och jag spelade med däri, en dödsdömd ljushåring, som delade öde med de andra dödsdömda men ännu härskande ljushåriga, och jag hade redan dödat en människa.

Mr Pike på husbondeplatsen, gammal och okuvlig, stödde sina armar mot akterdäcks räcke ovanför mellandäck och tittade ner på myteristerna, — och aldrig förr hade väl ett myteri haft sådana deltagare. Först och främst de tre banditerna och fästningsfångarna, allt annat än sjömän och ändå i spetsen för detta företag, som väl var en sjömansaffär, om något. Till dem slöt sig den italienske hunden Bombini, och vid deras sida syntes så underligt hopkomna män som Anton Sörensen, Lars Jacobsen, Frank Fitzgibbon och Richard Giller — även Arthur Deacon, den vite slavhandlaren, John Hackey, gatslagskämpen från San Francisco, maltesaren med Londondialekt och Tomy, den grekiske självmördaren.

Jag lade märke till de tre främlingarna, som stodo tätt tillsammans ett stycke ifrån de andra och gungade efter den lätta rullningen och drömde med sina bleka topasögon. Och där var faunen, sten-

döv men skarpt iakttagande, ansträngande sig att förstå vad som försiggick. Ja, och Mulligan Jacobs och Andy Fay stodo ivriga och hatfulla sida vid sida, och Ditman Olausen med de virriga ögonen stod bakom dem, liksom dragen till dem av något gemensamt hat; hans huvud stack fram mellan deras huvuden. Längst bort av alla stod Charles Davis, mannen som med rätta skulle vara död för längesedan, och hans vaxbleka ansikte stack underligt av mot de andras väderbitna.

Jag såg mig om bort till Margaret, som styrde kallblodigt, och hon smålog mot mig med kärlek i sina ögon — även hon av de ljushårigas dödsdömda härskareras, med sin plats på högbänken, och hennes arv var att styra och befalla och råda över de dumma underklassarne av hennes eget släkte och över avskrapet av det mörkhyade ynglet.

»Var är Sidney Waltham?» brummade styrmannen. »Jag vill tala med honom. Kalla ut honom. Och sedan gå ni andra ynkryggar tillbaka till ert arbete, eller Gud vare er nådig.»

Sjömännen tassade oroligt omkring på däck med hasande steg.

»Sidney Waltham, jag vill tala med er — kom ut!» ropade mr Pike över deras huvuden till den, som mördat kaptenen, under vilken han hade seglat förr i världen.

Den underbare gamle hjälten! Det föll honom aldrig in, att han inte vunnit en avgjord seger över packet, som stod där nedanför honom. Han hade blott en enda tanke, en lidelsefull tanke, och det

var, att han måste hämnas på den gamle skepparens mördare.

»Ni gamla kadaver!» väste Mulligan Jacobs.

»Tig, Mulligan!» befallde Bert Rhine, och till svar fick han en giftig blick från krymplingen.

»Åhå, min fräcka herre», ropade mr Pike hånfullt till banditen, »var inte rädd, turen kommer nog till er också. Skaffa nu först ut den där hunden och det genast.»

Sedan låtsade han ej vidare om myteriets anförare, utan började ropa: »Waltham, din hund, kom ut! Kom ut, du lömska racka! Kom ut!»

Ännu en galning, var den tanke, som flög genom min hjärna, ännu en galning, slav under en fix idé. Han glömmer myteriet, sina plikter mot fartyget, för sin personliga hämndtörst.

Men gjorde han det? Till och med då han glömde sig och pockade på sitt hjärtas innersta önskan, andre styrmannens liv, till och med då, utan avsikt, helt mekaniskt, såg han upp med sitt beräknande sjömansöga för att övertyga sig, att seglen stodo fulla, och hans blick gled från segel till segel. Så kom han åter till medvetande av sina skyldigheter.

»Nå?» röt han till Bert Rhine. »Packa er i väg föröver, innan jag spottar på er, edra trashankar. Ni och de andra råttorna få två minuter på er att återgå till ert arbete.»

Men ledaren och hans båda banditkamrater skrattade sitt otäcka tysta skratt.

»Jag gissar ni först vill höra vad vi ha att säga, ni gamla hästkrake», svarade Bert Rhine. »Davis, stig fram och visa vad du duger till. Genera dig

inte. Vräk ur dig och tala om för den där tjuvgubben, vad han har för sig.»

»Du förbannade lagvrängare!» fräste mr Pike, då Davis öppnade sin mun för att tala.

Bert Rhine ryckte på axlarna och vände sig halvt om på klacken liksom för att gå, i det han sade:

»Nåja, om ni inte vill höra på...»

Mr Pike gav efter litet.

»Gå på», brummade han. »Spotta ut smutsen du har på tungan, Davis, men kom ihåg en sak: det här skall du få plikta för och det så blodet skall frusta ur näsan. Gå på!»

Sjömansadvokaten klarade strupen för att förbereda sig.

»Först och främst är jag inte part i det här målet», började han. »Jag är en sjuk människa, och jag borde ligga i min koj nu. Jag orkar inte stå på benen. Men de ha bedt mig råda dem efter lagen, och jag har rådt dem...»

»Nå, hur lyder lagen?» avbröt mr Pike.

Men Davis lät ej skrämma sig.

»Lagen säger, att då befälet är oförmöget, kan besättningen i godo ta hand om fartyget och föra det i hamn. Det finns det både lag och prejudikat på. Hur var det på »Abyssinia» 1892, då kapten dog i feber och styrmännen slog sig på att dricka...»

»Gå på!» avbröt mr Pike. »Jag vill inte höra några historier. Vad vill ni? Sjung ut!»

»Ja — jag talar som en utanförstående, som en sjuk, otjänstbar man, som har blivit ombedd att tala. Nåja, saken är den, att vår skeppare var en bra

karl, men han är borta. Vår styrman är en våldsverkare och står andre styrmannen efter livet. Det fråga vi inte efter. Men vad vi vilja, det är att komma i hamn med livet. Och våra liv ä' i fara. Vi ha inte gjort någon något illa. Ni har all blodsutgjutelsen på ert samvete. Ni har skjutit och dödat och kastat två man överbord, som vittnen ska intyga inför domstolen. Och där ligger Roberts, också död och på väg ner till hajarna — och varför? För att han har försvarat sig mot mordiskt anfall, som var man kan intyga och säga sanningen, hela sanningen och ingenting annat än sanningen, så sant Gud honom hjälpe — är det inte riktigt, kamrater?»

Det kom ett oredigt sorl av bifall från många av dem.

»Jaså, ni vill ta min plats?» hångrinade mr Pike. »Och vad ämna ni göra med mig?»

»Er ska vi ta hand om, tills vi komma i hamn och överlämna er åt lagens handhavare», svarade Davis hastigt. »Ni kan förmodligen skylla på sinnesrubbning och komma lätt ifrån det.»

I detta ögonblick kände jag någon röra vid min axel. Det var Margaret, beväpnad med stewardens långa kniv; honom hade hon ställt vid ratten.

»Nej, det kommer nog att gå på helt annat sätt, Davis», sade mr Pike. »Er vill jag inte tala med vidare. Jag ämnar nu tala till hela högen. Jag ger er två minuter att välja, och jag vill säga er, vad ni ha att välja på. Ni ha bara två val. Ni ska lämna ut andre styrmannen åt mig och gå tillbaka till ert arbete och göra vad som åligger er, annars komma ni på tukthus och få gå i randig

jacka i många år. Ni ha två minuter på er. De, som vilja på tukthus, kunna stå kvar där de stå. De, som inte vilja på tukthus och äro hågade att arbeta troget, kunna samlas bakom mig här på akterdäck. Två minuter... och ni kan ju hålla käften, medan ni fundera ut hur det skall bli.»

Han vände sig emot mig och sade halvhögt: »Håll er beredd med den där fläderbössan, om det skulle behövas. Och tveka inte. Skjut ned dem — de svinen, som inbilla sig, att de kunna bära sig så fräckt åt mot oss.»

Det var Buckwheat, som först rörde på sig, men så tveksamt, att det bara blev att räta upp benen och göra en rörelse framåt med axlarna. Det var emellertid tillräckligt för att pigga upp Herman Lunkenheimer, som satte ut foten och började tvärsäkert gå akteröver. Kid Twist hann upp honom med ett enda språng, och med handen bakifrån om tyskens strupe och knät pressat mot hans rygg böjde han karlen baklänges och höll honom. Just som jag kastade upp bössan till axeln, stack den hunden Bombini in sin kniv under Kid Twists arm och skar av mannens uppsträckta strupe.

Det var i detta ögonblick jag hörde mr Pikes: »Knäpp honom!» och tryckte av, men olyckligtvis träffade kulan faunen, som raglade bakåt, sjönk ned på luckan och började hosta. Men ännu medan han hostade, ansträngde han sig med sina sorgset vältaliga ögon att söka förstå.

Ingen mera rörde sig. Herman Lunkenheimer sjönk ned på däck, då Kid Twist släppte honom. Jag sköt ej mera. Kid Twist stod åter bredvid Bert

Rhine, och Guido Bombini höll sig inställsamt i närheten.

Nu smålog Bert Rhine.

»Är det någon mera av er, gyckar, som har lust att ta sig en promenad akteröver?» frågade han i sammetslen ton.

»De två minuterna ä' gångna», förklarade mr Pike.

»Nå, vad ämnar du ta dig till, farfar lilla?» hånade Bert Rhine.

I en blink var styrmannens stora pistol framme, och han sköt så fort han kunde trycka av, medan alla matroserna togo till flykten för att rädda sig. Men han var ju, som han hade sagt mig, ingen skytt och kunde faktiskt endast använda vapnet på nära håll.

Medan vi stirrade på mellandäcket, som nu var tomt så när som på den döde cowboyen, som låg på rygg, och faunen, som ännu satt på luckan och hostade, visade sig en klunga matroser vid bortre ändan av midskeppskajutans tak.

»Skjut!» ropade Margaret bakom mig.

»Nej, låt bli!» röt mr Pike.

Jag siktade redan, men avstod. Louis, kocken, anförde skaran, som flydde bort till oss i aktern, över midskeppskajutan och framåt bryggan. Bakom honom kommo i ursinnig fart de japanska segelsömmarna, Henry, gossen från skolskeppet, och den andre jungmannen, Buckwheat, Tom Spink bildade eftertruppen. Då han kom upp på stegen till midskeppskajutan, måste någon nedifrån ha dragit honom i benet för att rycka ner honom. Vi sågo

hans överkropp och visste, att han spjärnade emot och sparkade. Plötsligt slet han sig lös, kastade sig upp på kajuttaket med ett språng och rusade akteröver, tills han på bryggan hann upp och stötte ihop med Buckwheat, som skrek till av skräck för att någon myterist hade fått tag i honom.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

Vi, som äro i aktern, belägrade i högsätet, äro starkare till antalet än jag tänkt mig förr än nu, då jag nyss slutat hålla folkräkning på fartyget. Margaret, mr Pike och jag äro naturligtvis en särskild avdelning. Vi ensamma representera den styrande klassen. På vår sida ha vi tjänare och trälar, trogna mot dem, som ge dem mat, och de hoppas att vi skola ta oss an dem och rädda deras liv.

Jag väljer mina uttryck med eftertanke. Tom Spink och Buckwheat äro trälar och ingenting annat. Henry, gossen från skolskeppet, intar en plats för sig. Han är av vår klass, men kan knappast ens kallas volontär inom vår klass. Han kommer en dag att arbeta sig upp till oss och bli styrman eller kapten, men under tiden har han naturligtvis sitt förflutna emot sig. Han är en kandidat, som håller på att höja sig från trälklassen till vår klass. Och så är han bara en pojke, och det järn han ärvt har ännu icke prövats och visat sig hålla provet.

Wada, Louis och stewarden äro tjänare av asiatisk börd. Likaså de japanska segelsömmarna —

knappast tjänare, ej heller kunna de kallas trälar, utan någonting midt emellan.

Vi äro alltså, noga räknat, elva i fästningen i aktern. Men våra anhängare äro för mycket tjänare och trälar för att kunna vara riktigt aktiva kämpar. De skola hjälpa oss att försvara herrskapssätet mot alla angrepp, men de äro ur stånd att tillsammans med oss företaga ett angrepp på den andra ändan av fartyget. De skola kämpa som inringade råttor för att försvara sina liv, men de skola ej kasta sig över fienden som tigrar. Tom Spink är trogen, men andligt nedbruten. Buckwheat hör hopplöst till de dumma och lågt stående. Henry har ännu ej förtjänat sina sporrar. På vår sida återstå alltså Margaret, mr Pike och jag själv. De övriga skola så att säga hålla akterdäckets gränsmur besatt och kämpa på den till döden, men man kan ej lita på dem för ett utfall.

Till den andra ändan av fartyget — ja, jag kan så gärna lägga fram hela namnrullan — hör andre styrmannen, antingen han nu skall kallas Mellaire eller Waltham, en stark karl av vår egen klass, men en avfälling; vidare de tre banditerna, mördare och schakaler, Bert Rhine, Snabel-Murphy och Kid Twist; maltesaren och den sinnesrubbade greken Tony; Frank Fitzgibbon och Richard Giller, de överlevande av »murarnas» trio; Anton Sörensen och Lars Jacobsen, enfaldiga skandinaviska sjömän; Ditman Olausen, bärsärken med de virriga ögonen; John Hackey och Arthur Deacon, resp. gatslagskämpe och vit slavhandlare; Pysslingen, den clownaktige halvblodsmannen; Guido Bombini, den italienske hun-

den; Andy Fay och Mulligan Jacobs, de hatfulla; de tre topasögda drömmarna, som ej höra till någon kategori; Isaac Chantz, den sårade juden; Bob, den förvuxne tölpen; den förståndssvage faunen, som är sårad i lungorna; Nancy och Sundry Buyers, de båda hopplösa, hjälplösa båtsmännen, och slutligen sjömansadvokaten Charles Davis.

Detta gör tjugusju på deras sida mot oss elva. Men bland dem finnas män, som äro starka i sin ondska. De ha också sina trälar och bravos. Guido Bombini och Isaac Chantz äro avgjort bravos. Och stackare sådana som Sörensen och Jacobsen och Bob kunna ej vara annat än trälar för de män, som utgöra banditkotteriet.

Jag glömde tala om vad som hände i går, sedan mr Pike hade skjutit ur alla sina skott och rensat däcket. Aktern var otvivelaktigt vår, och det fanns ingen möjlighet för myteristerna att företa något anfall på oss midt på ljusa dagen. Margaret hade gått ner, åtföljd av Wada, för att se till dörrarna, som på styrbords och babords sida leda ut från salongen direkt till mellandäck. Dessa äro ännu diktade och täta och låsta på insidan, som de ha varit sedan Kap-Horn-passagen började.

Mr Pike ställde en av segelsömmarna vid ratten, och stewarden, som avlöstes och ämnade gå ner, kom att rikta sin uppmärksamhet på babords låring, där patentloggen, som släpade efter i aktern, var fästad. Margaret hade lämnat igen kniven till honom, och han höll den i handen, då han kom att

kasta en blick ner i vårt kölvatten. Mike Cipriani och Bill Quigley hade lyckats få tag i den långsamt glidande logglinan och klängde sig fast vid den. Helsingör rörde sig lagom hastigt framåt för att hålla dem uppe på ytan i stället för att dra ner dem, under vattnet. Ovanför och omkring dem kretsade nyfikna och hungriga albatrosser, Kaphöns och isstormsfåglar. Just som jag varsnade situationen, gjorde en av de stora fåglarna, som åtminstone höll tio fot mellan vingspetsarna och hade en tiotumsnäbb, ett anfall mot italienaren. Släppande sitt tag med den ena handen högg han med sin kniv efter fågeln. Fjädrar yrde, och albatrossen, som drevs åt sidan av stöten, föll klumpigt i vattnet.

Helt lugnt, alldeles som om det ingått i hans dagliga arbete, sänkte stewarden sin kniv och fångade logglinan mellan dess stålegg och relingen. De sårade männen, som nu ej längre höllos uppe av Helsingörs tvåknopsfart, började genast simma och kava. De kretsande svärmarna av stora sjöfåglar sänkte sig ner till dem och höggo med glupska näbbar efter deras huvuden, axlar och armar. De vingade rovdjuren stämde upp ett förfärligt skrik och skrän, medan de arbetade för födan. Men ändå gjorde detta ej något synnerligt upprörande intryck på mig. Det var samma män, som jag hade sett ta inälvorna ur hajen och kasta den överbord och tjuta av förtjusning, då de sågo den slukas levande av sina kamrater. De hade lekt en våldsam och grym lek med vad som hörde livet till, och livet lekte nu samma våldsamma och grymma

lek med dem. Liksom de, som ta till svärd, förgås av svärd, likaså dogo de grymt, dessa män, som hade levat grymt.

»Bravo», lydde mr Pikes kommentarier, »vi ha sparat in två säckar utmärkta kol.»

Vår belägenhet kunde sannerligen vara sämre. Vi laga mat på kolkaminen och fotogenköken. Vi ha tjänare, som laga mat åt oss och passa upp. Och det viktigaste av allt, vi disponera över all proviant på Helsingör.

Mr Pike vet vad han gör. Som han inser, att vi med vårt ringa antal ej kunna anfalla fienden i andra ändan av fartyget, underkastar han sig belägringen, som, enligt vad han säger, består i, att de belägrade inneha all proviant, medan de belägrande hotas av hungersnöd vilken dag som helst.

»Svält ut de hundarna», brummar han. »Låt dem svälta tills de krypa akteröver och slicka våra skor. Ni tro kanske, att vanan att förvara provianten akterut är en tillfällighet. Det är det visst inte. Innan ni och jag voro födda, var det hävdvunnen sed, en lag ristad i koppar. De visste, vad de gjorde, de gamla sjöbjörnarna, då de stuvade ner gudsgåvorna i proviantrummet.»

Louis säger, att det inte finns mer än tre dagars vanliga ransoner i kabyssen, att tunnan med knallar i skansen är snart slut, och att våra höns, som de stulo i natt från taket av midskeppskajutan, ej motsvara mer än en dags matförråd. Med ett ord, vi äro övertygade om, att besättningen skall befinnas

villig att parlamentera om en vecka, på sin allra högsta höjd.

Vi segla ej längre. Under den sista nattens mörker lyssnade vi hjälplöst till, hur besättningen lossade försegelfallen och läto rårna gå. På mr Pikes befallning sköt jag på måfå och många gånger in i mörkret, men utan resultat, utom att vi till svar hörde fientliga kulor smattra mot navigationshytten. Så att i dag ha vi inte ens en man vid ratten. Helsingör driver lättjefullt på den lättjefulla sjön, och vi göra regelbundna vakter i skydd av navigationshytten och kryssmasten. Mr Pike säger, att han inte har latat sig så mycket på hela resan.

Jag turar om med honom att vara på vakt, fastän det är mycket litet att göra, utom att på dagen stå med gevär i hand bakom kryssmasten och om natten gå på lur utmed akterdäcksräcket. Bakom navigationshytten, redo att tillbakaslå ett angrepp, har jag min vakt på fyra man: Tom Spink, Wada, Buckwheat och Louis. Henry, de båda japanska segelsömmarna och den gamle stewarden utgöra mr Pikes vakt.

Det är hans order, att ingen för om masten skall tillåtas visa sig, så att i dag, då andre styrmannen dök upp vid hörnet av midskeppskajutan, tvingade jag honom att skyndsamt springa tillbaka, ty min kula slog emot järnväggen en fot ifrån hans huvud. Charles Davis gjorde samma försök och blev avskräckt på samma sätt.

I kväll efter mörkrets inbrott staplade mr Pike upp block och tackel på bryggans första spann och

vräkte ner alltsammans på akterdäck. Likaså drog han upp trappan, som från akterdäck leder ner till mellandäck. Myteristerna få klättra åtskilligt, om de besluta sig för att storma.

Jag skriver detta under min frivakt. Jag slutade min tjänstgöring klockan åtta, och vid midnatt går jag upp på däck för att stanna där till klockan fyra i morgon bittida. Wada skakar på huvudet och säger, att Blackwood-bolaget borde ge oss rabatt på vår förstaklassbiljett, som vi betalat i förskott. Han påstår att vi betala vår resa med vårt arbete.

Margaret tar äventyret från den glada sidan. Det är första gången hon har varit med om myteri, men hon är en sådan sjöbuss alltigenom, att hon sköter sig alldeles som en gammal matros. Däcket överlämnar hon åt styrmannen och mig, men alltjämt erkännande honom som ledare har hon tagit tömmarna där nere och sköter helt och hållet intendenturen, matlagningen och sovarrangemangerna. Vi behålla fortfarande våra gamla hytter, och hon hade bäddat de nykomna i den stora akterhytten med filtar, som hon tagit ur reservförrådet.

Med hänsyn till hennes personliga välbefinnande har myteriet på sätt och vis varit det bästa, som kunde hända henne. Det har skingrat hennes tankar på fadern och fyllt hennes dag med arbete. I eftermiddags, då jag stod vid den öppna akterluckan, hörde jag hennes skratt klinga som förr, då vi seglade nedåt Atlanten. Ja, och hon gnolar visstumpar för sig själv, medan hon arbetar. Under den andra hundvakten i afton, sedan mr Pike

slutat äta och kom upp till oss på akterdäck, sade hon till honom, att om han inte snart satte sin fonograf i gång, skulle hon slå sig ned vid pianot. Det skäl hon uppgav var den psykologiska verkan, som sådana festliga toner skulle ha på de svältande myteristerna. — —

Dagarna gå och ingenting av vikt händer. Vi komma inte ur fläcken. Utan sina segel till stöd gungar Helsingör på måfå och driver som en fjolla. Ibland stävar hon mot vinden, och ibland länsar hon rakt undan för den, men alltid rör hon sig tveksamt och utan bestämt mål för att komma bort från den fläck där hon är. Till exempel: i dagningen i morse lovade hon upp mot vinden, som om hon ville försöka stagvända. Under loppet av en halvtimme föll hon undan, tills vinden blev ren sidvind. Efter en ny halvtimme stack hon upp i vinden igen. Inte förr än på kvällen lyckades hon få vinden från babord, men då föll hon genast av, fullbordade cirkeln på en timme och började sedan om sin morgontaktik med att försöka lova upp mot vinden.

Och vi ha ingenting annat att göra än att försöka hålla akterdäcket mot det anfall, som aldrig blir av. Mer av gammal vana än något annat gör mr Pike sina regelbundna observationer och anteckningar Helsingörs läge. Klockan tolv i dag var hon åtta mil ostvart om gårdagens läge, men dagens läge är till longituden en knapp mil från där hon var för fyra dagar sedan. Eljes brukar hon alltid dra sig sju eller åtta mil nordligt om dagen.

Till väders är Helsingör en sorglig syn. Allt

är förvirring och oreda. De obeslagna seglen äro ett oordentligt kaos längs rårna, och många lösa ändar vaja ynkligt vid varenda krängning. Den enda rån, som är loss, är storrån. Det är tur, att vind och sjö äro beskedliga, annars skulle järnsmidet springa och myteristerna få den väldiga tingesten i skallen.

Det är en sak, som vi ej kunna förstå. En vecka har gått, och de upproriska visa inga tecken till att ha svält sig ödmjuka. Upprepade gånger och förgäves har mr Pike förhört de matroser, som vi ha hos oss i aktern. Alla och envar, från kocken till Buckwheat, svära de på, att de inte veta om några matvaror i fören utom det lilla förrådet i kabyssen och tunnan med knallar i skansen. Men det är alldeles tydligt, att våra fiender inte svälta. Vi se röken från kabyssröret och kunna endast dra den slutsatsen, att de ha mat att laga.

Två gånger har Bert Rhine försökt parlamentera, men bägge gångerna sköt mr Pike på hans vita flagga, så snart den stack upp över taket på midskeppskajutan. Sista gången var för två dagar sedan. Det var mr Pikes mening att svälta dem till underkastelse, men nu börjar han oroa sig för deras hemlighetsfulla proviantförråd.

Mr Pike är sig ej alldeles lik. Han är — det vet jag alldeles säkert — besatt av tanken på hämnd på andre styrmannen. Vid flera tillfällen har jag ertappat honom med att mumla för sig själv med bister min eller knyta och åter öppna sina stora, fyrkantiga nävar och skära tänderna. Han talar ej om annat än möjligheten att göra ett nattligt anfall mot fören, och han frågar oupphörligt Tom

Spink och Louis, var de tro, att de andra matroserna sova, och det går alltid ut på detta: var är det sannolikt att andre styrmannen sover?

Senast i går eftermiddag gav han mig ett alldeles tydligt bevis på sin fixa idé. Klockan var fyra, den första hundvakten började, och han hade nyss avlöst mig. Vi ha blivit så vårdslösa, att vi nu stå midt på ljusa dagen vid akterdäcksräcket, där man är så utsatt. Ingen skjuter på oss, och ibland sticker Pysslingen upp huvudet över skanstaket och grinar eller gör clowngrimaser åt oss. Vid sådana tillfällen betraktar mr Pike Pysslingens ansikte genom kikaren och anstränger sig att finna några svältsymtom. Han erkänner emellertid med ledsnad, att Pysslingen tycks ha godt hull.

Men för att nu komma tillbaka till vad jag skulle berätta. Mr Pike hade nyss avlöst mig i går eftermiddag, då andre styrmannen klättrade upp på backen och gick ända längst ut i fören, där han stod och tittade överbord.

»Ge honom en kula», sade mr Pike.

Det var ett långt skotthåll, och jag siktade noga och långsamt, då han vidrörde min arm.

»Nej, låt bli», sade han.

Jag sänkte den lilla studsaren och såg frågande på honom.

»Ni kunde göra honom illa», förklarade han. — —

Livet är aldrig sådant vi vänta oss att det skall bli. Hela vår resa från Baltimore till Horn och rundt

Horn har försiggått i våldets och dödens tecken. Och nu, då den har kulminerat i öppet myteri, förekommer ej mera något våld, ännu mindre död. Vi hålla oss i aktern, och myteristerna hålla sig föröver. Man hör aldrig mera någon ilska, några rytande och väsande befallningar, och i detta vackra väder är det allmän fest.

Akterut växla mr Pike och Margaret om med fonograf och piano, och för om masten gör ett fullständigt »kattmusik»-band — fastän vi ej kunna se dem — större delen av dagen och natten rent ohygglig. Ett skrällande handklavér, som Tom Spink säger tillhörde Mike Cipriani, trakteras av Guido Bombini, som bestämmer takten och tycks vara anförare för kattmusiken. Det finns två trasiga munharmonikor. Någon blåser på mungiga. Vidare hemmagjorda flöjter och pipor och trummor, kammar täckta med papper, extemporerade trianglar och ben sådana som negerminstrels använda, gjorda av revbensspjäll av salt hästkött.

Orkestern tycks bestå av hela besättningen, och som en flock apor njuter av skarpa rytmer, ackompanjerar den musiken med att hamra på fotogenkannor, stekpannor och alla slags metalliska eller klingande föremål. Något geni har fäst en lina om kläppen på skeppsklockan i fören och ringer alldeles förfärligt med den under de stora kattmusikkriserna, ehuru man kan få höra Bombini strängt klandra honom vid dessa tillfällen. Och för att sätta kronan på verket faller mistluren in vid de besynnerligaste moment för att härma en stor basfiol.

Och detta är myteri på öppna havet! Nästan i varje timme av min däckvakt lyssnar jag till detta helvetiska oväsen, som retar mig att önska, att jag kunde få förena mig med mr Pike om ett nattligt anfall och ge dessa upproriska och omusikaliska trälar annat att göra.

Men de äro ändå inte alldeles omusikaliska. Guido Bombini har en dräglig churu oövad tenorröst och har överraskat mig med sin omväxlande repertoar, inte allenast Verdi, utan också Wagner och Massenet. Bert Rhine och hans hejdukar äro fulla av busvisor, och en fras, som har slagit an på dem alla och som de skräna oupphörligt, är: »Se björnen! Se björnen! Se björnen!» I morse gav Nancy, tydligen på mycket ivrig begäran, en gråtmild tolkning av »Flyende sky.» Ja, och under den andra hundvakten i går kväll sjöngo våra tre topasögda drömmare några sällsamt ljuva och sorgsna folkvisor.

Och detta är myteri! Då jag skriver det, kan jag knappast tro det. Men jag vet, att mr Pike gör sin vakt över mitt huvud. Jag hör stewardens och Louis' gälla skratt åt något gammalt kinesiskt skämt. Wada och segelsömmarna tala japansk politik i penteriet, det vet jag. Och bortom salongen, genom de smala korridorerna, kan jag höra Margaret gnola tyst, medan hon går till sängs.

Men alla tvivel försvinna, då det slår åtta glas, och jag går upp på däck för att avlösa mr Pike, som dröjer kvar ett ögonblick för att »babbla», som han kallar det.

»Vet ni», sade han mig i förtroende, »ni och jag kunna klara hela rukan. Allt vad vi ha att göra är att smyga föröver och låta det gå löst. Så snart vi börja skjuta, ska hälften av dem rusa akterut — sådana kräk som Nancy och Sundry Buyers och Jacobsen och Bob och Pysslingen och de där tre skeppsbrutna, till exempel. Och medan de göra det, och vårt lag i aktern tar emot dem, kunna ni och jag vålla stor manspillan bland dem, som ä' kvar. Vad säger ni om det?»

Jag tvekade vid tanken på Margaret.

»Ser ni», ivrade han, »bara jag kom in i skansen och fick dem på nära håll, skulle jag knalla på, pang! pang! lika fort som ni kan blinka och knäppa banditerna och Bombini och juden och Deacon och maltesaren och Mulligan Jacobs och... och... Waltham.»

»Det vore nio», smålog jag, »och ni har bara åtta skott i er revolver.»

Mr Pike funderade litet och gick igenom listan på nytt.

»All right», medgav han. »Jag måste väl låta Jacobs vara. Vad säger ni? Är ni med om det?»

Jag tvekade ännu, men innan jag hann säga något, förekom han mig och påminde sig åter sina plikter.

»Nej, ni kan inte göra det, mr Pathurst. Om de skulle råka göra slut på oss bägge två... nej, vi måste stanna kvar akterut och hålla tillsammans där, tills de ge sig av svält. Men jag undrar, var

de få sin mat ifrån. Föröver är hon alldeles renskrapad och tom, som en ordentlig skuta skall vara, och ändå... se på dem, de ä' ju tjocka som gödkalvar. Och med rätta borde de inte ha haft en bit att stoppa i munnen på en vecka.»

FYRTIOFJÄRDE KAPITLET.

Ja, visst är det myteri. Då Buckwheat hämtade vatten ur stuprännan på navigationshytten efter en regnskur i morse, utsatte han sig, och ett långt, lyckat revolverskott från fören träffade honom i axeln. Kulan var av liten kaliber och hade förlorat farten, innan den hann fram till honom, så att han fick bara ett köttsår, men han åbäkade sig, som om det gällde livet, tills mr Pike tystade ned hans oväsen med en örfil.

Jag skulle inte vilja ha mr Pike till fältskär. Han trevade efter kulan med sitt lillfinger, som var mycket för tjockt för hålet, och med sitt lillfinger petade han ut blykulan, medan han med den andra handen hotade att ge honom en ny örfil. Sedan skickade han pojken under däck, där Margaret tog hand om honom och skötte honom med antiseptiska förband.

Jag ser henne så sällan, att en halvtimme på tu man hand med henne i dessa dagar är ett helt äventyr. Hon är sysselsatt från morgon till kväll med att hålla sitt hus i ordning. Medan jag skriver detta, hör jag genom min öppna dörr, hur hon läser lagen för karlarna i akterhytten. Hon har

tagit fram underkläder åt dem alla ur reservförrådet och befaller dem nu att ta ett bad i regnvattnet, som vi nyss ha fått. Och för att vara säker på, att de göra sin sak grundligt, har hon sagt till Louis och stewarden att övervaka operationen. Hon har också förbjudit dem att röka pipa i akterhytten. Och till råga på allt skola de skrubba väggar, tak och allting och sedan börja måla i morgon bittida. Allt detta inger mig nästan den övertygelsen, att det inte är något myteri och att jag har glömt det.

Men nej. Jag hör Buckwheat jämra sig och fråga, hur han skall kunna bada, sårad som han är. Jag väntar och lyssnar efter Margarets svar. Och jag blir inte besviken. Tom Spink och Henry beordras till detta arbete, och då är man säker på, att Buckwheat skall bli skrubbad ordentligt. — —

Myteristerna svälta inte. I dag ha de fiskat albatrosser. Några minuter sedan de fångat den första, slängdes hans skrov överbord. Mr Pike såg det genom sin kikare, och jag hörde honom skära tänderna, då han övertygat sig, att det inte bara var fjädrarna och skinnet, utan hela kroppen. De hade bara tagit vingbenen att göra sig pipskaft av. Det var tydligt, vad man kunde dra för slutsats av detta: svältande människor skulle inte kasta bort kött på det viset.

Men varifrån få de sin mat? Det är i och för sig ett av havets mysterier, fastän jag kanske inte skulle betrakta det så, om inte mr Pike vore.

»Jag tänker och tänker, tills hjärnan värker», säger

han, »och ändå kan jag inte komma på det. Jag känner till varenda liten vrå av Helsingör, och jag vet, att det inte finns ett hekto matvaror någonstans föröver, och ändå äta de! Jag har inspekterat proviantrummet. Så vidt jag kan se, saknas ingenting. Var få de det ifrån? Det är vad jag vill veta. Var få de det ifrån?»

Jag vet, att han i förmiddags tillbragte flera timmar i proviantrummet tillsammans med stewarden och kocken och snokade igenom allting och gjorde strykningar på Baltimore-leverantörens listor. Och jag vet, att de alla tre kommo upp ur proviantrummet drypande av svett och långa i synen. Stewarden har framkastat det antagandet, att det först och främst fanns extra förråd kvar efter den förra resan eller föregående resor och vidare, att stölden av dessa varor måste ha försiggått under nattvakterna, då mr Pike hade frivakt.

I alla händelser lägger styrmannen proviantmysteriet nästan lika mycket på sinnet som att Sidney Waltham ännu lever och det till på köpet i hans närhet.

Jag börjar förstå, vad det eviga vaktgörandet egentligen betyder. Att börja med tillbringar jag tolv timmar på däck, och ännu litet till, av dygnets tjugufyra timmar. En god del av de återstående tolv går åt till att äta, kläda av och på sig och sällskapa med Margaret. Följden är, att jag känner behov av mera sömn än jag kan få. Jag läser knappast alls nu. Jag somnar i samma ögonblick jag lägger ned huvudet på kudden. Å, jag sover som ett barn, äter som en grovarbetare och har

inte på flera år känt ett sådant kroppsligt välbefinnande. Jag försökte läsa George Moore i går kväll, och det tråkade ut mig förfärligt. Han är kanske realist, men jag förklarar högtidligt, att han känner inte alls till verkligheten. Om han bara finge göra en enda stormig resa rundt Kap Horn, skulle han vara en dubbelt så utmärkt författare.

Och mr Pike har, trots alla sina sextionio år, gjort vakt på vakt med många överskjutande vakttimmar. Och ändå är han av järn. Under en brottning med honom är jag säker på, att han skulle knäcka mig som ett halmstrå. Han är sannerligen ett underverk till karl och en anakronism i våra dagar.

Faunen är icke död, trots min olyckliga kula. Henry påstår ihärdigt, att han sett en skymt av honom i går. I dag såg jag honom själv. Han kom till hörnet av midskeppskajutan och tittade förväntningsfullt åt aktern, ivrigt ansträngande sig att förstå. På samma sätt har jag ofta sett Possum titta på mig.

Jag kom nyss att tänka på, att av våra åtta anhängare äro fem asiater och endast tre äro av vår egen ras.

Och det vackra vädret fortfar, och vi undra, hur länge det skall dröja, innan våra myterister ha ätit upp sin mystiska proviant och måste återgå till arbetet.

Vi ligga nästan rakt väster om Valparaiso och en bra bit mindre än tusen mil från Sydamerikas västkust. De lätta nordliga brisarna, som variera mellan nordost och väst, skulle enligt mr Pike skaffa

oss en behaglig resa till Valparaiso, om vi bara hade segel på Helsingör. Som det nu är, driver hon rundt utan segel och kommer inte ur fläcken, om man inte räknar den lilla nordliga driften för varje dag. — —

Mr Pike är utom sig. Under de båda sista dagarna har han visat sig allt mera förhäxad av den enda idén att hämnas på andre styrmannen. Det är inte myteriet, hur retsamt det är och hur hjälplös det gör honom, utan det är närvaron av den, som mördat kapten Somers, den beundrade skepparen från den gamla goda tiden.

Styrmannen skrattar åt myteriet, kallar det en obetydlighet, talar muntert om, hur hans hyra nu springer upp och beklagar, att han inte är i land, där han skulle kunna spekulera på reassuranser. Men åsynen av Sidney Waltham, som står där och helt lugnt betraktar havet och himlen från fören eller sitter gränsle på bogsprötet och fiskar haj, gör honom galen. I går, då han kom för att avlösa mig, lånade han min studsare och fyrade av ett skott mot andre styrmannen, som helt kallblodigt halade upp sin metrev, innan han kravlade sig upp på däcket igen. Det var naturligtvis bara en möjlighet på hundra, att mr Pike skulle kunna träffa honom, men Sidney Waltham hade ingen lust att utsätta sig för detta.

Och ändå är det inte likt ett myteri — inte likt det typiska myteri jag läste om som gosse och som har blivit klassiskt inom äventyrslitteraturen. Det

är intet handgemäng, intet kanondunder, inga blixtrande dolkar, inga matroser, som grogga, inga brinnande tändstickor, som man håller över öppna krutdurkar. Herre Gud, det finns ju inte en enda dolk och alls ingen krutdurk ombord. Och vad grogg beträffar, har ingen fått en drink sedan i Baltimore.

Men det är i alla fall myteri. Det kan jag aldrig mera tvivla på. Det är 1913 års myteri på ett kolfartyg med stackare och idioter och brottslingar till myterister, men myteri är det ändå, och åtminstone beträffande antalet döda påminner det om gamla dagar. Ty det har händt mycket sedan jag sist hade tillfälle att göra några anteckningar. Apropå, jag för nu också Helsingörs officiella loggbok, med vilket arbete Margaret hjälper mig.

Och jag borde ha vetat, att det skulle hända. Klockan fyra i går morse avlöste jag mr Pike. Då jag kom upp i mörkret till honom på akterdäck, måste jag tilltala honom två gånger, innan han märkte min närvaro. Och sedan brummade han endast ett erkännande i frånvarande ton. I nästa ögonblick klarnade han upp och blev sig själv, utom att han var alldeles för klar. Han gjorde en ansträngning. Det förstod jag, men var alldeles oförberedd på vad som nu följde.

»Jag kommer tillbaka om en minut», sade han, i det han stack sitt ben över räcket och hastigt förpassade sig ner i mörkret.

Det var ingenting jag kunde göra. Att ropa eller försöka resonera med honom skulle endast ha väckt

myteristernas uppmärksamhet. Jag hörde hans fötter dunsa mot däcket där nere, då han släppte taget. Han gick genast föröver. Han iakttog ganska liten försiktighet. Jag kan svära på, att jag ända till midskeppskajutan hörde hans ålderdomligt hasande steg. Sedan tystnade de, och det var allt.

Jag säger ännu en gång: det var allt. Icke ett ljud hördes från fören. Jag gjorde min vakt till dagningen. Jag fortsatte den, tills Margaret kom upp på däck med sitt muntra: »Väktare, hur långt är natten liden?» Jag gjorde nästa vakt (som skulle ha varit styrmannens) till klockan tolv och åt både frukost och lunch bakom den skyddande kryssmasten. Och jag gjorde vakt hela eftermiddagen och båda hundvakterna och fick även min middag serverad på däck.

Och det var allt. Ingenting hände. Kabyssröret rök tre gånger, vilket betydde, att man lagade tre mål. Pysslingen gjorde grimaser åt mig som vanligt från skanstaket. Maltesaren fångade en albatross. Det blev en viss uppståndelse, då greken Tony från klyvarebommen fiskade en så stor haj, att ett halvt dussin karlar måste hala i reven och ändå ej lyckades få upp den. Men jag såg ingen skymt av mr Pike eller av renegaten Sidney Waltham.

Det var, kort och godt, en lättjefull och lugn dag med solsken och mild bris. Vi hade ingen aning om, vad som hade händt styrmannen. Var han fånge? Hade han redan kastats överbord? Varför hade vi ej hört något skott? Han hade sin stora pistol. Det är ofattligt, att han inte använde den åtminstone

en gång. Margaret och jag diskuterade saken, tills vi voro trötta, men kommo ej till något resultat.

Hon är en äkta sjömansdotter. Efter den sista hundvakten envisades hon att, beväpnad med sin fars revolver, göra den första nattvakten. Jag kompromissade med det oundvikliga genom att låta Wada bädda åt mig på däck i skydd av salongsskejlejtet, alldeles för om kryssmasten. Henry, de båda segelsömmarna och stewarden, väpnade med knivar och klubbor, voro utposterade utmed akterdäcksräcket.

Och här vill jag skjuta in min första kritik av moderna myterier. På sådana fartyg som Helsingör finns det inte tillräckligt med vapen för alla. De enda eldvapen, som nu finnas akterut, äro kapten Wests Coltrevolver och min Winchesterstudsare. Den gamle stewarden med sin smak för att hacka och hugga, har sin långa kniv och en köttyxa. Henry har förutom sin slidkniv en kort järnstång. Trots sin skräckinjagande arsenal av slaktarknivar och en stor eldtång, sätter kocken Louis sin lit till hett vatten och lagar så, att två kittlar alltid surra ovanpå salongskaminen. Buckwheat, som på grund av sitt sår har haft frivakt i ett par nätter, kelar med en handyxa.

Våra övriga anhängare ha knivar och klubbor, men Yatsuda, förste segelsömmaren, har en handyxa och Uchino, andre segelsömmaren, skiljer sig aldrig från en klohammare, antingen han vakar eller sover. Tom Spink har en harpun. Men Wada är geniet. I salongskaminen har han smidt en vass

järnspik och satt fast den i en stång. I morgon ämnar han göra flera åt de andra.

Men det är hemskt att tänka på det fruktansvärda förråd av olika vapen — eggjärn, mejslar eller stick- och huggverktyg — varmed myteristerna kunna förse sig ur timmermannens skrubb. Om det någonsin kommer till ett angrepp mot aktern, få de överlevande en underlig massa sår att förbinda. Men eftersom jag är en mästerskytt med min lilla studsare, kan ingen storma akterdäck om dagen. Om de ämna anfalla, skola de naturligtvis göra det om natten, då min studsare är värdelös. Då blir det handgemäng, man mot man, och de starkaste skallarna och armarna vinna.

Men nej, jag har nyss kommit på en idé. Vi skola också kunna vara beredda på ett nattligt anfall när som helst. Jag skall följa den moderna krigföringens exempel och visa dem icke allenast att vi äro »toppflöjlar» (ett av styrmannens favorituttryck), utan också v a r f ö r vi äro toppflöjlar. Det är helt enkelt — nattlig illumination. Medan jag skriver, arbetar jag ut idén — bensin, drevbollar, hylsor och krut från några patroner, romerska ljus och blåa, röda och gröna eldar, ihåliga metallbehållare för de explosiva ämnena och tändsatserna och något slags tryck-arrangemang, varigenom, då man rycker i ett snöre, kruthylsorna explodera och de bensindränkta drevbollarna antändas och likaså fyrverkerieldarna. Det kommer att bli intelligensens seger över den råa styrkan.

Jag har arbetat som en slav hela dagen, och idén är nu realiserad. Margaret hjälpte mig med

nya förslag, och Tom Spink har utfört matrossysslorna. Över vårt huvud, från kryssmasten, hänga stållejdarna, som uppbära de tre kryssgaffelseglen, högt över akterdäcksräcket och tvärsöver mellandäck till mesanmasten. En lätt lina har kastats över varje lejdare och snurrats om flera gånger, så att den bildar en knut, som inte kan gå upp. Tom Spink väntade, tills det blev mörkt, och då gick han till väders och fäste lösa ringar av styv ståltråd omkring lejdarna nedanför knutarna. Han hakade också på hissattiralj och satte de glidande ringarna i förbindelse med stadiga hållare. Och mellan ringarna och hållarna löper ledigt en femtio fots lina.

Detta är idén: efter mörkrets inbrott varje kväll skola vi hissa upp våra tre metalltvättfat med tändbara ämnen upp till lejdarna. Anordningen är sådan, att vid första tecken till anfall kunna vi genom att rycka i ett rep dra till det tryck, som tänder krutet, och samma dragning åstadkommer, att ringarna glida utför stållejdarna. Illuminatorerna hänga naturligtvis ner från ringarna, och då de ha glidit femtio fot utför lejdarna, stanna de genom en automatisk påverkan av linorna. Då är hela mellandäcket från akterdäck till mesanmasten översvämmat av ljus, medan vi äro jämförelsevis i mörker.

Naturligtvis skola vi varje morgon före dagningen fira ner hela denna apparat på däck, så att männen för om masten inte ana vad vi ha för oss, eller, rättare sagt, vad vi ha där uppe på gaffelsegellejdarna. Det lilla av vår attiralj, som måste

lämnas kvar, väckte deras uppmärksamhet i dag. Huvud efter huvud visade sig över kanten av skanstaket, och de tittade och spejade och försökte ta reda på, vad vi hade för oss. Jag ertappar mig nästan själv med att önska ett angrepp, så att vi skola få se, hur maskineriet arbetar.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Och det är ännu en hemlighet, vad som blivit av mr Pike. Och för resten, vad har det blivit av andre styrmannen? Under de sista tre dagarna ha vi räknat myteristerna. Varenda man har blivit sedd av oss med det enda undantaget av mr Mellaire eller Sidney Waltham, som jag väl rättast bör kalla honom. Han har icke visat sig — han synes ej till, och vi kunna endast fundera och gissa.

Under de sista tre dagarna ha åtskilliga intressanta händelser inträffat. Margaret gör vakt tillsammans med mig, dag och natt, hela dygnet om, ty det finns ingen bland de våra, som vi kunna anförtro ansvaret för en vakt. Ehuru det råder myteri och vi äro belägrade, är vädret så mildt och våra karlar ha så litet att göra, att de ha blivit liknöjda och sova akter om navigationshytten, då de ha däcksvakt. Ingenting händer någonsin, och de bli feta och lata, som sjömän vanligen bruka. Jag har också ertappat Louis, stewarden och Wada med att ta sig tupplurar. Henry, gossen från skolskeppet, är faktiskt den ende, som aldrig har gjort någon förseelse.

Ja, och så gav jag Tom Spink en avstraffning i dag. Sedan styrmannens försvinnande hade han haft föga tilltro till mig och hade visat anlag för uppstudsighet och olydnad. Både Margaret och jag hade lagt märke till det var och en på sitt håll. I förgår talade vi om saken.

»Han är en duktig sjöman, men svag till karaktären», sade hon. »Om vi låta honom hållas, kommer han att smitta de andra.»

»Nåja, då skall jag ta hand om honom», förklarade jag käckt.

»Det måste du», uppmuntrade hon. »Var hård. Var hård. Du måste vara hård.»

De, som befalla, måste vara hårda, men jag har upptäckt, att det är hårdt att vara hård. Det var t. ex. ganska lätt att knäppa Steve Roberts, då han ämnade skjuta på mig. Men det är ytterst svårt att vara hård mot en enfaldig anhängare som Tom Spink — i synnerhet då han ständigt hejdar sig i sista minuten, så att man inte får tillräcklig anledning. I tjugufyra timmar efter mitt samtal med Margaret brann jag av begär att få klarera historien med honom, men hellre än att få den saken klar skulle jag ha sett, att vi blivit föremål för ett anfall av myteristerna.

En nybörjare kan inte på en dag lära sig att använda mr Pikes barska sätt att befalla, ej heller kapten Wests lugna, tystlåtna metod. Min belägenhet var verkligen brydsam. Jag var inte van att sköta folk, och det visste Tom Spink, trots sin tjockskallighet. Och han hade tappat kuraget, sedan styrmannen var borta. Han var rädd för styrman-

nen, men han hade i alla fall litat på honom och hoppats, att han skulle hjälpa honom att komma ifrån alltsammans helskinnad, eller åtminstone med livet. Mig tror han inte alls på. Hur skulle en fin passagerare och kaptenens dotter kunna reda sig mot banditerna i fören? Så måste han ha resonerat, och det resonemanget har gjort honom förtvivlad och utom sig.

Sedan Margaret sagt till mig att vara hård, har jag vaktat Tom Spink med örnblick, och det måste han ha förstått, ty han aktade sig noga för att förgå sig, fastän han hela tiden höll sig alldeles på gränsen till det otillåtna. Ja, och det var tydligt, att Buckwheat väntade på att få se resultatet av denna beslöjade uppstudsighet. Situationen hade för resten ej heller undgått våra klarögda asiater, och jag vet, att jag flera gånger ertappade Louis, då han just var på vippen att begå den förseelsen att vilja ge mig råd. Men han visste sin plats och förstod att hålla tungan rätt i munnen.

Ändtligen i går, medan jag hade vakten, gjorde Tom Spink sig skyldig till att spotta ut tobakssås på däcket. Nu måste man komma ihåg, att en sådan handling är en lika grov synd till sjöss som att svära i kyrkan.

Det var Margaret, som kom till min plats vid kryssmasten och berättade mig, vad som hade händt; och det var hon, som tog min studsare och avlöste mig, så att jag kunde gå bort till det ställe, där brottet begåtts.

Där stod Tom Spink med kinden putande ut av en tobaksbuss.

»Tag en svabb och torka bort det där», befallde jag i min strängaste ton.

Tom Spink rullade bara sin buss med tungan och betraktade mig med försmädlig fundersamhet. Jag är säker på, att han ej blev mera överraskad än jag av vad som nu blixtsnabbt följde. Min knytnäve for ut som en avskjuten pil, och Tom Spink vacklade tillbaka, snavade mot hörnet av den med presenning överklädda lodapparaten och sprattlade på däck. Han ville slåss, men jag ansatte honom, gav honom intet tillfälle att sätta sig upp eller hämta sig från överraskningen vid mitt första angrepp.

Det har fallit sig så, att jag inte sedan jag var pojke har slagit till någon med bara knytnäven, och jag erkänner uppriktigt, att jag njöt av det kok stryk jag gav den stackars Tom Spink. Ja, och under den snabba jakten över däck såg jag en skymt av Margaret. Hon hade trädt fram bakom masten och såg på från hörnet av navigationshytten. Och ännu mera, hon såg på med kalla, granskande blickar.

Å, alltsammans var naturligtvis mycket löjligt. Men myteri på öppna havet anno 1913 är också löjligt. Här utkämpas ingen tornering av pansrade riddare till en dams ära; man örfilar bara upp ett pundhuvud för att han spottat på en kollastdragares däck. Den omständigheten, att min dam såg på, gav emellertid intresse åt mitt företag och säkerligen fart och kraft åt mina slag, och den olycklige sjömannen fick minst ett halvt dussin extra slag, som han annars inte skulle ha fått.

Ja, människan är underligt skapad. Men då jag tänker kallt på saken, förstår jag, att det var huvudsakligen samma glädje jag kände över att klå upp Tom Spink som den jag fordom erfor under intelligensduster, då jag besegrade kvicka motståndare med mina epigram. I det ena fallet bevisar man sig vara en snillets toppflöjel, i det andra en musklernas dito. Whistler och Wilde voro precis lika mycket intellektuella översittare som jag med hugg och slag tvingade Tom Spink att ramla baklänges och bli liggande där.

Och mina knogar äro ömma och svullna. Jag upphör ett ögonblick att skriva för att se på dem och hoppas, att de inte behålla den där fasonen alltid.

I alla händelser underkastade Tom Spink sig sitt straff och lovade att hålla sig i skinnet och vara beskedlig.

— »Sir!» dundrade jag till honom precis i mr Pikes blodtörstiga ton.

— »Sir!» mumlade han med blödande läppar. »Ja, sir. Jag skall svabba opp det, sir. Ja, sir.»

Jag kunde knappast låta bli att skratta honom midt i ansiktet, ty hela saken var så löjlig, men jag lyckades se riktigt hög och sträng och fruktansvärd ut, medan jag övervakade däckets rengöring. Det löjligaste var, att jag måste ha kört ner Tom Spinks buss i halsen på honom, ty han hickade och hade uppstötningar hela tiden, medan han svabbade och skrubbade.

Sedan dess har luften i aktern varit märkvärdigt ren. Tom Spink lyder alla befallningar i en blink,

och Buckwheat lyder lika raskt som han. Vad de fem asiaterna beträffar, känner jag, att de stå stadigare bakom mig nu, sedan jag har visat mig som husbonde. Genom att örfila upp en karl tror jag mig verkligen ha fördubblat vår samfällda styrka. Och jag behöver inte örfila upp någon av de andra. Asiaterna äro klartänkta och villiga. Henry är en trogen överklassaspirant, Buckwheat kommer att följa Tom Spinks ledning, och Tom Spink, en äkta anglosachsisk bonde, kommer att leda Buckwheat så mycket bättre på grund av örfilarna. —

Två dagar ha gått, och två anmärkningsvärda händelser ha inträffat. Myteristernas proviantförråd tycks nalkas sitt slut, och vi ha haft vår första vapenvila.

Jag har sett genom kikaren, att inga flera kroppar av stormfåglarna, som de fånga, kastas överbord. Detta betyder, att de ha börjat äta de sega och illasmakande djuren, men det betyder naturligtvis inte, att de ha helt och hållet uttömt sina övriga förråd.

Det var Margaret, som med sin sjömansblick på den fallande barometern och på molnen, som bryggdes ihop på himlen, fäste min uppmärksamhet på den annalkande blåsten.

»Så snart sjögången börjar», sade hon, »kommer den där lösa storsegelrån och alla de andra tackelgrejorna att ramla ner på däck.»

Det var därför jag hissade den vita flaggen till parlamentering. Bert Rhine och Charles Davis kommo akter om midskeppskajutan, och medan vi samtalade, tittade många ansikten upp över kajutans

bortre takkant, och många figurer visade sig på däck på ömse sidor om den.

»Jaså, ni har tröttnat?» ljöd Bert Rhines oförskämda hälsning. »Är det något vi kunna stå till tjänst med?»

»Ja, det är det», svarade jag skarpt. »Ni kan rädda edra liv, så att ni, då ni återgå till arbetet, kunna vara tillräckligt många kvar att utföra arbetet.»

»Om ni hotar» — — började Charles Davis, men tystades ned av en vass blick från banditen.

»Nå, vad är det?» frågade Bert Rhine. »Sjung ut!»

»Det är för ert eget bästa», svarade jag. »Det blir blåst, och alla de där obeslagna seglen uppe till väders skola ramla ner i skallen på er. Här akterut äro vi säkra. Det är ni, som löpa risken, och det tillkommer alltså er att skicka upp ert folk till väders för att beslå och göra allting i ordning.»

»Och om vi inte göra det?» hånade banditen.

»Ja, då få ni stå ert eget kast, det är alltsammans», svarade jag vårdslöst. »Jag vill bara påpeka, att en av de där upprättstående stålrårna kommer att gå igenom taket på er skans, som om det vore ett äggskal.»

Bert Rhine såg på Charles Davis för att få detta bekräftat, och denne nickade.

»Vi ska tala om saken först», förklarade banditen.

»Jag ger er tio minuter», svarade jag. »Om ni efter tio minuters förlopp inte ha börjat beslå, är

det för sent. Jag jagar då en kula i den förste av er, som visar sig.»

»All right, vi ska tala om saken.»

Då de ämnade gå, ropade jag:

»Ett ögonblick!»

De stannade och vände sig om.

»Var ha ni gjort av mr Pike?» frågade jag.

Till och med den orubblige Bert Rhine kunde ej dölja sin överraskning.

»Och var ha ni gjort av mr Mellaire?» svarade han. »Svara oss på det, så ska vi svara er sedan.»

Jag är övertygad om, att hans förvåning var äkta. Myteristerna ha tydligen ansett oss bära skulden för andre styrmannens försvinnande, liksom vi ha trott dem skyldiga till förste styrmannens.

»En sak till», sade jag hastigt. »Varifrån få ni er mat?»

Bert Rhine gav ifrån sig ett av sina tysta skratt; Charles Davis antog en hemlighetsfull och överlägsen min, och Pysslingen, som sprang fram i hörnet av kajutan, dansade en triumfdans.

Jag tog upp mitt ur.

»Kom ihåg», sade jag, »ni ha tio minuter på er att börja arbetet.»

De vände om och gingo föröver, och innan de tio minuterna voro gångna, voro alle man till väders och beslogo seglen. Hela tiden hade nordvästvinden tagit till. De gamla välbekanta harpoljuden av en annalkande storm strömmade genom riggen, och karlarna voro ovanligt långsamma i sitt arbete, av brist på vana, antar jag.

»Det vore bättre, om över- och underbramseg-

len vore tillsatta, så att vi kunde lova upp», föreslog Margaret. »Då blir skutan stadigare och lättare för oss att manövrera.»

Jag gillade hennes idé.

»Bäst att sätta över- och underbramseglen, så att vi kunna manövrera fartyget», ropade jag till banditen, som ledde arbetet, alldeles som en styrman, från taket av midskeppskajutan.

Han funderade på saken och gav behöriga order, fastän det var maltesaren jämte Nancy och Sundry Buyers under honom, som utförde dem.

Jag anbragte Tom Spink vid den länge försummade ratten och gav honom kursen: ostvart efter styrkompassen. Därigenom fingo vi vinden på vår babordslåring, så att Helsingör började glida genom vattnet för en god bris. Och rakt i öster, på mindre än tusen mils avstånd, lågo Sydamerikas kust och Valparaisos hamn.

Besynnerligt nog hade ingen av våra myterister något att invända mot detta, och efter mörkrets inbrott, då vi gingo för full storm, skickade jag upp mitt eget folk på taket av navigationshytten för att lossa mesanseglets sejsingar. Det var det enda segel vi kunde sätta till och sköta och vara herrar över på allt sätt. Mesanbrassarna voro visserligen ännu fastgjorda akterut enligt våra Kap Hornvanor. Men fastän vi sålunda kunde sköta mesanrårna, voro själva seglen och deras sättande eller beslående i händerna på männen för om masten.

Margaret stod bredvid mig i mörkret vid akterdäcksräcket och lade sin hand i min med en varm tryckning, då båda våra små vakter äntrade upp

till mesanseglet och vi bägge höllo andan för att försöka känna tillökningen i Helsingörs fart.

»Jag har aldrig velat gifta mig med en sjöman», sade hon. »Och jag trodde mig trygg tillsammans med en landtkrabba som du. Och här står du nu med hela havet och stormen över dig och styr kurs ostvart och söker hamn. Snart får jag väl se dig stå vid sextanten och ta solhöjden eller göra observationer på stjärnorna.»

FYRTIOSJÄTTE KAPITLET.

Ytterligare fyra dagar ha gått; stormen har bedarrat, vi äro inte mer än trehundra femtio mil från Valparaiso, och Helsingör driver — denna gång tack vare mig och min egen envishet — för vinden och utan kurs, för en lätt bris, med en fart, som endast kan beräknas efter vår avdrift per timme.

Då vinden var som starkast, under de tre stormdygnen, loggade vi ända till åtta och till och med nio knop. Vad som satte mig myror i huvudet var myteristernas gillande av mitt program. De voro i rent geografiskt avseende tillräckligt kunniga för att veta, vad jag nu gjorde. De bestämde över seglen, och ändå tilläto de mig att styra kurs mot Sydamerikas kust.

Mer än så, då stormen avtog på den tredje dagens morgon, gingo de till väders, satte till bramsegel, överbramsegel och skyskrapare och ställde rårna efter låringsvinden. Detta var för mycket för mig som anglosachsare, varför jag lät Helsingör göra undanvindsvändning, lät henne hålla den kursen och gjorde fast ratten. Margaret och jag äro ense om det antagandet, att deras plan är att närma

oss kusten, tills land kommer i sikte, och sedan desertera i båtarna.

»Men vi vilja inte, att de ska desertera», utropar hon med blixtrande ögon. »Vår destinationsort är Seattle. De måste återgå till arbetet. Och det återstår dem snart ingenting annat, ty de börja nu svälta.»

»Det finns ingen navigatör akterut», invänder jag.

Hon förintar mig genast med sitt förakt.

»Du, läskarlen, med allt sjömansblod i dina ådror, borde väl kunna lära dig navigationsteorierna i en handvändning. Kom för resten ihåg, att jag är av sjömanssläkt. Vilken dum bondpojke som helst kan ju under sex månaders pluggläsning vid första bästa navigationsskola i en hamnstad ta sin styrmansexamen. För dig går det på sex timmar. Och mindre. Om du inte efter en timmes läsning och en timmes övning med sextanten kan göra en latitud-iakttagelse och tillämpa den i praktiken, skall jag göra det i ditt ställe.»

»Du menar, att du kan det?»

»Jag menar, tack vare det lilla jag vet, att jag vet jag kan lära mig göra en meridianobservation och tillämpa den i praktiken. Jag menar, att jag kan lära mig det på mindre än två timmar.»

Besynnerligt nog tog stormen till igen, efter att först ha skralnat till mild bris, och gav oss en eftersläng. Med våra hängande och slående segel kan man tänka sig, vilket oväsen det skulle bli i tackel och tåg. Jag allarmerade varenda man för om masten.

»Brassa upp rårna!» ropade jag till Bert Rhine, som med Charles Davis och maltesaren till rådgivare nu verkligen kom fram på mellandäck och stannade alldeles nedanför mig, för att kunna höra under allt detta dån i luften.

»Länsa undan, så behöver ni inte brassa upp rårna», ropade banditen upp till mig.

»Jaså, ni vill i land?» hånade jag. »Är ni hungrig kanske? Om ni väl får ner hela riggen i en hög på däck, kommer ni inte i land på tusen år.»

Jag har glömt säga, att detta tilldrog sig i går middag.

»Vad ämnar ni göra, om vi brassa rårna?» inföll Charles Davis.

»Styra kurs från land», svarade jag, »och ge mig ut med ert rackarfölje på öppna havet, där det skall genom svält tvingas att återgå till arbetet.»

»Vi ska beslå seglen och låta er komma i drift», föreslog banditen.

Jag skakade på huvudet och höll upp min studsare. »För att göra det, måste ni gå till väders, och förste man, som jag ser i vanten, får sin varma mat.»

»Då får skutan gå åt helvete, gärna för mig», sade han häftigt och beslutsamt.

Just i detsamma gick förbramrån — lyckligtvis, då bogen var nere i en vågdal —, och då det långsamma, kaotiska och invecklade raset försiggått, låg den väldiga rån tvärs över spillrorna av båda relingarna och av bryggspannet mellan förmasten och skansen.

Bert Rhine hörde, men kunde ej se, den skada, som åstadkommits. Han såg utmanande upp på mig och väste:

»Vill ni ha ner mera?»

Det kunde ej ha inträffat i ett lämpligare ögonblick. Beguinråns babordsbrass och strax därpå också dess styrbordsbrass sprungo. Det var mesanmastens stora, lägsta rå, och då den väldiga ståltingesten svängde vildt fram och tillbaka, vände banditen och hans följeslagare sig om och böjde sig ner för att kunna se dit upp. Sedan rök svanhalsen, på vilken den svängde. Så gingo toppläntorna och undre märseskoten, och medan fartyget stampade långskepps, vinglade rån om och ramlade i däck på luckan numro tre, i det den förstörde en del av bryggan i sitt fall.

Allt detta var nytt för banditen — liksom för mig — men Charles Davis och maltesaren förstodo mycket väl den farliga situationen.

»Akta huvudena!» ropade jag ironiskt, och de tre böjde sig ner och ryggade tillbaka, medan de tittade upp för att se efter, vilken ny rå som skulle ramla ner över dem.

Under märsseglet, vars skot sprungit vid beguinråns fall, slet sig ut ur sina lik och fladdrade i trasor åt lä och förde ett sådant väsen, att de säkert väntade, att dess rå skulle springa. Eftersom detta raserande av vår ståtliga rigg var något alldeles nytt för mig, var jag beredd på att se detta inträffa.

Banditanföraren, som ej var någon sjöman, men

efter flera månader på sjön var tillräckligt förståndig och besinningsfull att uppskatta faran, vände på huvudet och såg upp på mig. Och det måste rättvisligen erkännas, att han ej gjorde sig någon brådska, medan hela vår värld av grejor där uppe till väders tycktes gå sin undergång till mötes.

»Jag tänker vi ska väl brassa rårna», kapitulerade han.

»Bäst att ta in skyskraporna och överbramseglen», sade Margaret i mitt öra.

»Medan ni ä' i farten, så ta in skyskraporna och överbramseglen!» ropade jag ner. »Och beslå ordentligt bara!»

Både Charles Davis och maltesaren sågo belåtna ut, då de hörde mina ord, och på en vink av banditen rusade de i väg föröver för att verkställa orderna.

Aldrig under hela resan ådagalade vår besättning en sådan raskhet. Och det behövdes verkligen raskhet för att rädda vår rigg. De kapade återstoden av undre mesanmärsseglet med sina slidknivar, medan storskyskrapan slet sig ur sina lik.

Det första brottet mot vår överenskommelse begicks mot undre stormärsseglet. Det försökte de att beslå. Sedan beguinen och undre mesanmärsseglet voro borta, kunde jag se och sikta, och då de små påminnelserna om min studsare började tränga genom segelduken och klinga mot råns stål, avstodo matroserna, som sysslade med densamma, från att göra fast sejsingarna. Jag tecknade mitt kommando till Bert Rhine, som visade, att han

förstått mig, och befallde, att seglet skulle sättas till igen och rån brassas.

»Vad tjänar det till att styra kurs från land?» sade jag till Margaret, då småseglen gjorts klara och alla rårna brassats efter vinden. »Tre hundra femtio mil från land är det samma som tre tusen fem hundra, i fråga om svält.»

I stället för att styra rak kurs utåt öppna havet, lät jag alltså Helsingör ligga för styrbords halsar med avdrift åt väst och syd.

Men våra tappra myterister drevo sin vilja igenom redan samma natt. Vi kunde höra arbetet pågå där uppe i mörkret, då man firade ner rår, lät skot gå eller gigade och beslog segel. Jag försökte några skott på måfå, men allt vad jag vann var att höra tågen gnissla och knaka genom blockskivorna och göras till skottavla för lika resultatlösa revolverskott.

Det är en högst egendomlig situation. Vi akterfolk behärska Helsingörs ratt, medan männen för om masten råda över dess motorkraft. Det enda segel, som är helt och hållet vårt, är mesanen. De äro absolut herrar över varje segel i fören och midskepps — skot, fall, gigtåg, bukgårdingar, brassar och nedhalare. Vi råda över mesanmastens brassar, fastän de befalla över dess segel. Margaret och jag kunna för resten alls inte förstå, varför de inte gå till väders en mörk natt och kapa mesanbrassarna vid rånockarna. Det tycks oss endast vara lättja, som hindrar dem från detta. Ty om de kapade brassarna, som leda akter över i våra händer skulle

de bli tvungna att på något sätt anbringa nya brassar i fören, annars skulle mesanmasten under sjögång bli av med varenda spira.

Men ändå är det myteri, vi äro föremål för, löjligt och groteskt. Aldrig har det förekommit ett sådant myteri. Det gör våld på alla traditioner och alla precedensfall. Under ett av de gamla klassiska myterierna skulle matroserna långt för detta ha kastat sig som tigrar över aktern och dödat de flesta av oss eller själva blivit dödade.

Därför hånar jag våra tappra myterister och uppmanar dem att skaffa sig utlärda barnsköterskor, alldeles som mr Pike. Men Margaret skakar på huvudet och försäkrar, att den mänskliga naturen är sig lik och att under liknande omständigheter tar den mänskliga naturen sig uttryck på samma sätt. Kort och godt, hon påminner om det antal dödsfall, som redan förekommit; då hungern sätter åt dem riktigt på skarpen, skola våra banditer företa en stormning akterut.

Men under tiden — bortsett från spänningen och den oavlåtliga vaksamhet, som Margaret och jag ensamma iakttaga — är det hela mera likt ett stillsamt äventyr, en sida ur en roman, som slutar lyckligt.

Visst är det romantiskt för en man och en kvinna, som älska varandra, att avlösa varandra vakt om vakt. Varje sådan avlösning är ett oförgätligt kärlekskapitel. Aldrig har det funnits en sådan älskogslek — vindens och vädrets mumlande gissningar, de viskade råden, kyssar, som bestå i befallande

luftdrag mot den upplyftade handen, mörkrets dristiga omfamningar.

Å, jag har många gånger, sedan resan började, önskat böckerna där pepparn växer. Och ändå höra böckerna oundvikligen samman med mitt rasliv. Jag är vad jag är genom tio tusen generationer av mitt släkte. Det kan inte bestridas. Och ändå består min midnattsfilosofi provet inför min härstamning. Jag måste ha valt mina böcker på grund av de tio tusen generationer, varav jag är en sammansättning. Jag har dödat en människa — Steve Roberts. Som en utdöende analfabetisk ljushåring skulle jag ha gjort detta utan betänkande. Som en utdöende läskunnig ljushåring, plus att min hjärna rymmer alla filosofers filosofi, har jag dödat samme man med lika litet betänkande. Kulturen har ej gjort mig omanlig. Jag är fullkomligt oberörd. Det hörde till dagens arbete och mitt släkte har alltid varit dagsarbetare, som utfört dagens verk, vari det har bestått, sublima äventyr eller tråkigt knog, och har alltid utfört det.

Jag skulle aldrig vilja skruva tillbaka tiden eller ha händelserna ogjorda. Jag skulle döda Steve Roberts omigen under samma omständigheter, som en helt naturlig sak. Då jag säger, att jag är oberörd av denna händelse, menar jag det inte riktigt. Jag är berörd. Jag känner, att min själ är utrustad med en viss måttfullt exalterad verksamhetsdrift. Jag har gjort något, som måste göras, liksom vilken man som helst gör vad som måste göras under loppet av dagens arbete.

Ja, jag är en utdöende blond man och en man,

och jag sitter på herrebänken och böjer de dumma efter min vilja, och jag är en älskare, som älskar en kunglig kvinna av min egen utdöende ras, och tillsammans intaga vi och skola intaga de styrandes och befallandes högsäte, tills vår ras försvinner från jordens yta.

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

Margaret hade rätt. Myteriet gör ej våld på några traditioner eller precedensfall. Vi ha haft fullt upp att göra i dagar och nätter. Ditman Olausen, bärsärken med de virriga ögonen, har dödats av Wada, och gossen från skolskeppet, den ende aspiranten av vår klass, har sänkts överbord med kolsäcken som regulator vid sina fötter. Akterdäcket har stormats. Min illuminationsidé har visat sig vara god. Myteristerna hålla på att bli hungriga, och vi sitta ännu som de befallande på herrebänken.

Först och främst angreppet mot aktern för två nätter sedan, under Margarets vakt. Nej, först har jag gjort ännu en uppfinning. Med biträde av den gamle stewarden, vilken som kines känner till åtskilligt om fyrverkerier, och med material hämtat från våra signalraketer och romerska ljus, tillverkade jag ett dussin bomber. Jag tror verkligen inte, att de äro synnerligen livsfarliga, och jag vet, att våra extemporerade brandrör äro långsammare än vår egen fart för närvarande, men bomberna ha i alla fall uppfyllt sitt ändamål, som ni skall få höra.

Och nu till försöket att storma aktern. Det var under Margarets vakt, mellan midnatt och fyra på morgonen, som angreppet gjordes. Jag sov på däck

vid salongsskejlejtet och var henne mycket nära, då hennes revolver knallade och fortfor att knalla.

Mitt första språng gällde mina illuminatorers nedhalaregölingar. Tänd- och lösgöringsmekanismen arbetade förträffligt. Jag drog i två av gölingarna, och två av mina påfund flammade upp med en smäll och gledo på samma gång automatiskt utför kryssgaffelseglets lejdare och stannade automatiskt, där deras linor slutade. Illuminationen var ögonblicklig och praktfull. Henry, de båda segelsömmarna och stewarden — åtminstone tre av dem väcktes ur sin djupa sömn — kommo rusande fram till oss vid akterdäcksräcket. Hela fördelen var på vår sida, ty vi voro i mörkret, medan våra fiender avtecknade sig mot ljuset bakom dem.

Men ett sådant ljus! Krutet fräste, knastrade och sprakade och spottade ut den överflödiga benzinen från de flammande drevbollarna, så att strömmar av eld droppade ner på mellandäcket. Och från signaleldarnas materia rann rödt, blått och grönt ljus.

Det blev ej mycket strid, ty myteristerna imponerades av vårt fyrverkeri. Margaret fyrade av sin revolver på måfå, medan jag höll min studsare i beredskap för var och en, som närmade sig aktern. Men angreppet tog slut lika fort som det hade börjat. Jag såg Margaret bomma på en karl, som höll på att klättra upp på akterdäck från babords reling, och i nästa ögonblick såg jag Wada anfalla honom som en buffel, sticka honom i bröstet med spjutet, som han hade gjort sig, och stöta angriparen baklänges ner.

Det var allt. De andra rusade i vild fart tillbaka till fören, medan de tre beslagna gaffelseglen antändes av den droppande bensinen och brunno upp helt och hållet utan att sätta något annat på fartyget i brand. Det är en av dygderna hos ett fartyg med stålmaster och stålstag.

Och på däcket nedanför oss låg den man, som Wada ränt spjutet i, hopkrupen och med ansiktet dolt, så att vi ej kunde känna igen honom.

Och nu kommer jag till en episod i äventyret, som är ny för mig. Jag har aldrig läst om det i böckerna. Det är, kort sagt, vårdslöshet i förening med lättja eller tvärtom. Jag har användt två av mina illuminatorer. Det fanns blott en kvar. En timme därefter, då jag hörde myteristerna närma sig aktern, tände jag på den tredje och sista och skrämde dem med dess sken tillbaka föröver. Huruvida de angrepo på försök för att få veta, om jag hade gjort slut på mina illuminatorer, eller om de försökte rädda Ditman Olausen, skola vi aldrig få veta. Nog av, de smögo sig akteröver, de tvingades till reträtt av min illuminator, och det var min sista. Och ändå grep jag mig ej genast an med att göra nya. Detta var vårdslöshet. Det var lättja. Och jag vågade kanske våra liv på det psykologiska resonemanget, att jag hade övertygat våra myterister om, att vi hade ett outtömligt förråd av illuminatorer i reserv.

Den återstående delen av Margarets vakt, som jag delade med henne, förflöt ostört. Klockan fyra bad jag henne enträget att gå ner och lägga sig,

men hon kompromissade gonom att ta min egen bädd bakom skejlejtet.

I daggryningen kunde jag urskilja kroppen, som ännu låg som jag hade sett den sist. Klockan sju, före frukosten och medan Margaret ännu sov, skickade jag de två pojkarna, Henry och Buckwheat, ner till liket. Jag stod ovanför dem vid räcket med studsaren i handen och beredd. Men från fören kom intet livstecken, och gossarna vände med förenade krafter på den virrögde norrmannen, så att vi kunde känna igen honom, buro honom till relingen och sköto honom över den ner i sjön. Wadas spjut hade gått tvärsigenom honom.

Men innan tjugufyra timmar gått, jämnade myteristerna ut räkningen. De gjorde mer än så, ty vi äro så få, att vi ej ha så god råd att förlora en man som de ha. Först hände någonting, som jag hade beredt mig på och för vars skull jag tillverkat mina bomber: medan Margaret och jag åto frukost på däck i skydd av kryssmasten, smögo sig några av upprorsmakarna akteröver och gömde sig intill salongsväggen. Buckwheat såg dem komma och allarmerade, men det var för sent. Det fanns ingen möjlighet att köra ut dem på mellandäck. I samma ögonblick jag visade mig ovanför räcket för att skjuta på dem, visste jag, att de skulle skjuta på mig med alla fördelarna på sin sida. De voro gömda. Men jag måste exponera mig.

Två järndörrar, tätt diktade och cementerade mot Kap-Horn-sjöarna, öppnade sig under akterdäckets utsprång från salongen ut till mellandäck. Dessa dörrar började myteristerna bearbeta med yxor, me-

dan det övriga bandet i skydd av midskeppskajutan visade, att det stod färdigt att rusa fram, då dörrarna voro sprängda.

Innanför vaktade stewarden den ena dörren med sin kökskniv, medan Wada vaktade den andra med sitt spjut. Jag var ej heller overksam, sedan jag ställt dem på post. Bakom kryssmasten antände jag brandröret på en av mina extemporerade bomber. Då den sprakade duktigt, sprang jag över akterdäck till räcket och slungade ner bomben på mellandäck, i det jag på samma gång försökte slänga in den under utsprånget, där karlarna höllo på att bearbeta babordsdörren. Men detta syfte distraherades och omintetgjordes av en mängd revolverskott från gångarna midskepps. Man blir darrhändt, då näsvisa kulor vina omkring en. Resultatet blev, att bomben rullade utanför det öppna däcket.

Illuminatorerna hade emellertid ingivit myteristerna respekt för mina fyrverkeripjäser. Brandrörets fräsande och sprakande var för mycket för dem, och från akterdäcksutsprånget rusade de föröver som skuttande kaniner. Jag vet, att jag kunde ha knäppt ett par av dem med min bössa, om jag ej varit sysselsatt med att tända brandröret på min andra bomb. Margaret sköt tre skott på måfå med sin revolver, och akterdäcket späckades genast av en smattrande revolversalva från fören.

Som jag var förtänksam (och lat, ty jag har lärt mig, att det tar tid och arbete att tillverka hemmagjorda bomber), knep jag av den glödande ändan av brandröret, som jag höll i handen. Men brandröret på den första bomben, som rullade omkring

på mellandäck, fräste endast, och medan jag väntade, beslöt jag att förkorta mina återstående brandrör. Vem som helst av de flyende karlarna kunde, om de haft mod, skurit av brandröret eller kastat bomben överbord eller, ännu bättre, han kunde ha slungat upp den bland oss på akterdäck.

Det tog drygt fem minuter för det välsignade brandröret att brinna ut i hela sin längd, och då bomben exploderade, blev det en sorglig missräkning. Jag kan svära på, att man kunde ha suttit på den utan att behöva känna något annat än en nervchock. Och ändå uppfyllde den sin uppgift att skrämma. Myteristerna ha sedan dess ej vågat sig in under utsprånget.

Att upprorsmännen hade ondt om proviant, var tydligt. Helsingör drev den eftermiddagen omkring utan segel, en lekboll för vind och våg, och bandet kastade ut många revar för att fånga stormfåglar och albatrosser. Å, jag förargade de hungriga fiskarna med min studsare. Ingen kunde visa sig i fören utan att en kula plattades till mot järnplåten farligt nära honom. Och ändå fångade de fåglar — men icke utan fara för sig själva och icke utan talrika förluster av fåglar, tack vare min bössa.

Deras metod var att lägga ut krok och bete över relingen i lä och långsamt föra ut reven, då det lätta vinddraget i Helsingörs skrov, spiror och rigg drev henne fram geom vattnet. Då en fågel fastnade, halade de in reven, alltjämt i lä, tills den kom långsides. Detta var det kinkiga ögonblicket. Kroken, endast en utskuren spetsvinklig triangel av kopparplåt, flytande medels en träbit

i ändan av reven, tog fast fågeln genom att dess krokiga näbb trängdes in i den spetsiga vinkeln. I samma ögonblick som reven slaknade, var fågeln fri. Då den kommit långsides, gällde problemet alltså att lyfta upp fågeln ur vattnet, rakt uppför fartygets sida, utan att reven en enda gång fastnade eller slaknade. Då de försökte göra detta i lä, gingo de alltid miste om fågeln.

De utarbetade ett system. Då fågeln var långsides, vände sig flera karlar mot mig med sina revolvrar, medan en man halade in reven, höll den tätt intill fartygets sida, sprang till relingen och skyndsamt hyvade upp fågeln. Denna revolvereld på lång distans generade mig verkligen. Man kan ej rå för, att man blir litet orolig, då döden i form av en flygande blykula träffar räcket bredvid en eller masten över ens huvud eller vinande studsar tillbaka från stålvanten. Jag lyckades emellertid med min studsare så ofreda de vid relingen utsatta männen, att de förlorade varannan fågel av dem, som nappat. Och tjugusex man behöva en hel mängd albatrosser och stormfåglar per dygn, och de kunna endast fiska vid dager.

Under dagens lopp förbättrade jag min obstruktivtaktik. Då Helsingör låg med bogen rakt mot vinden och drev akterut, fann jag, att jag genom att lägga ratten hårdt över åt ena eller andra hållet kunde få hennes bog att svänga. Då hon hade fallit, tills vinden kom från sidan, kunde jag, genom att lägga ratten hårdt över åt motsatt håll, begagna mig av hennes tillfälliga läge och bringa henne i medvindsställning. Detta gjorde, att alla triang-

larna med träflöten drogo sig akterut längs fartygets sidor.

Jag var genast redo. Med krokar och blysänken på våra egna revar akterut fångade och kapade vi nio av deras revar. Men nästa gång — så långsamt rör sig ett stort fartyg — halade myteristerna upp alla sina linor, innan de sackat akterut, så att jag kunde komma åt dem med mina draggar.

Men jag höll i mig. Så länge jag höll Helsingör fördevind, kunde de icke fiska. Jag experimenterade. Sedan hon en gång kommit i det läget, kunde jag hålla henne kvar i det medels ett saxat mesansegel i förening med tålig och noggrann manövrering med ratten. Det gjorde jag, och i varje timme avlöste en av mina män den, som stod vid ratten. Följden blev, att allt fiske upphörde.

Margaret gjorde den första hundvakten mellan fyra och sex. Henry stod vid ratten och styrde. Wada och Louis voro där nere och lagade kvällsmaten över den stora kolkaminen och fotogenköken. Jag hade nyss kommit upp och stod bredvid lodapparaten inte tre alnar från Henry vid styret. Något underligt ljud från ventilatorn måste ha tilldragit sig min uppmärksamhet, ty jag stod och betraktade den, då händelsen inträffade.

Men först ventilatorn. Den är en ståltrumma, som leder upp från fartygets kolfyllda lastrum under proviantrummet och står i förbindelse med den yttre världen genom navigationshyttens aktre vägg. Den upptar tomrummet mellan navigationshyttens dubbla aktervägg. Dess öppning i jämnhöjd med en mans

huvud skyddas av så tätt anbragta järnstänger, att ingen fullväxt råtta kan tränga sig emellan. Denna öppning vetter åt ratten, som befinner sig på ett avstånd av knappt femton fot, och åt akterluckan. Någon myterist hade krupit mellan kolet och lastrummets tak, klättrat upp i ventilatortrumman och siktat mellan järnstängerna.

Jag såg samtidigt rökmolnet och hörde smällen. Jag hörde ett stönande från Henry, och då jag vände på huvudet, såg jag honom haka sig fast vid spaken och vrida ratten ett halvt varv, i det han sjönk i däck. Karlen måste ha haft tur med sitt skott. Gossen var skjuten genom hjärtat eller mycket nära hjärtat — vi ha inte tid med obduceringar på Helsingör.

Tom Spink och andre segelsömmaren Uchino sprungo fram till Henry. Revolvern fortfor att smälla mellan gallerstängerna, och kulorna slogo dovt mot styrhyttens framsida alldeles nära dem. Lyckligtvis blevo de ej träffade, och de sprungo ögonblickligen utom skotthåll. Gossen skälvde i några minuter och upphörde sedan att röra sig, och åter hade en ung medlem av den utdöende rasen omkommit, medan han förrättade sitt dagsarbete vid ratten på Helsingör, utanför Sydamerikas västkust, destinerad från Baltimore till Seattle med kollast.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET.

Situationen är hopplöst grotesk. Vi på herrebänken förfoga över Helsingörs proviant, men myteristerna behärska dess styrapparat. Det vill säga, de ha förlamat den utan att de tagit den i besittning. De kunna ej styra, och det kunna vi ej heller. Akterdäcket, som är herrarnas säte, tillhör oss. Ratten är på akterdäck, men ändå kunna vi ej röra ratten. Från den förgallrade öppningen i ventilatorn kunna de skjuta ner var och en, som närmar sig ratten. Och med navigationshyttens stålvägg som sköld skratta de åt oss som från ett utkikstorn.

Jag har en plan, men det tjänar ingenting till att sätta den i verket, förr än det blir alldeles nödvändligt. I nattens mörker skulle det vara lätt gjort att löstaga styrattiraljen från den korta rorkulten på rorhuvudet och sedan genom att rigga om borgtaljorna styra från bägge sidorna av akterdäck tillräckligt långt åt fören till för att vara ur skotthåll för ventilatorn.

Under tiden driver Helsingöri detta vackra väder som hon behagar eller som hennes vindfång och havsströmmarna behaga. Och hon kan gärna driva.

Låt myteristerna svälta. Det är deras magar, som bäst kunna få dem att ta reson. — —

Och varför har man fått sitt förstånd om inte för att begagna det? Jag håller på att stuka de hungriga myteristerna. Det är ganska lustigt på sitt sätt. Stormfåglarna och albatrosserna ha, som de bruka, följt efter Helsingör ut från sina egna breddgrader. Det betyder, att det endast finns så och så många, och att deras antal ej ökas. Syllogism: första premissen, en bestämd och obegränsad kvantitet fågelkött; andra premissen, den enda föda myteristerna nu ha är fågelkött; slutsats, förstör den tillgängliga födan och myteristerna skola bli tvungna att återgå till arbetet.

Jag har handlat efter denna logiska uträkning. Jag började experimentet med att kasta små tärningar fett fläsk och hårda brödkanter överbord. Då fåglarna slogo sig ner för att kalasa, sköt jag dem. Varenda fågelkropp, som sålunda flyter på vattnet, är mat, som myteristerna gått miste om.

Men jag förbättrade metoden. I går undersökte jag medicinlådan och kryddade mina fläsk- och brödbitar med innehållet i varje flaska, på vars etikett jag såg en dödskalle med två korslagda benknotor. Jag blandade till och med råttgift i mixturen — detta på stewardens tillrådan.

Och se bara, i dag finns inte en enda fågel kvar i luften. Medan jag förberedde min lilla intrig i går, fångade visserligen myteristerna några fåglar, men nu äro de övriga borta, och det måste alltså vara den sista mat upprorsmakarna få, till dess de återgå till arbetet.

Ja, det är löjligt. Det är en barnlek. Det låter som att läsa Cooper eller kapten Marryat, men ändå bero sannerlegen liv och död på utgången. Jag har nyss gått igenom listan på våra döda, sedan resan började.

Först var det Christian Jespersen, som dödades av O'Sullivan, då denne galning ville kasta Andy Fays sjöstövlar överbord; sedan fick O'Sullivan, emedan han störde Charles Davis' sömn, av denne värde herre en märlspik inslagen i hjärnan; sedan Petro Marinkowitsch, strax innan vi började Kap Hornpassagen, otvivelaktigt mördad av banditligan, ihjälstucken med knivar och liket kvarliggande på däck, där vi funno det och begravde det; samuraien, kapten West, ett plötsligt ehuru icke våldsamt dödsfall, fastän det inträffade midt under elementens raseri, då mr Pike pressade H e l s i n g ö r klar för Kap Horns kust i lä; därefter spinkige Boney, som spolades överbord och drunknade, medan vi klarade den av bränningen ombrusade klippudden, där kontinentens sydligaste spets trotsade Södra Ishavets stormar; den klumpige finske timmermannen med de stora fötterna, som vräktes överbord som en Jona av sina kamrater, vilka trodde, att finnar råda över vindarna; Mike Cipriani och Bill Quigley, Rom och Irland, som skötos ned på akterdäck och slungades överbord levande av mr Pike, klängde sig fast vid logglinan, som kapades av stewarden, så att de kommo i drift och blevo uppätna levande av stornäbbade albatrosser, isstormfåglar och sotsvarta Kaphöns; Steve Roberts, f. d. cowboy, nedskjuten av mig, då han försökte skjuta mig; Herman Lun-

kenheimer, som fick strupen avskuren midtför våra ögon av den hunden Bombini, medan Kid Twist höll fast honom bakifrån; de båda styrmännen mr Pike och mr Mellaire, vilka ömsesidigt gjort slut på varandra i något, som måste ha varit en episk strid utan vittnen; Ditman Olausen, spjutstucken av Wada, då han i bärsärkraseri stormade akterdäck i spetsen för myterisierna; och slutligen Henry, den utdömda rasens yngste, skjuten vid ratten från ventilatoröppningen, medan han förrättade sitt arbete.

Nej, då jag betraktar denna dödslista, som jag nyss gjort upp, ser jag, att det inte är någon barnlek vi ha för oss. Vi ha ju förlorat en tredjedel av oss, och historiens blodigaste bataljer ha sällan företett en sådan dödlighetsprocent. Fjorton av oss ha gått överbord, och vem kan säga, hur det slutar?

Och fastän vi äro herrar över materien, mikrobupptäckare, väga planeternas tyngd, analysera solen, ströva omkring bland stjärnorna, gudsdrömmare utrustade med alla tidsåldrars människovisdom, äro vi ändå, när det kommer till kritan, som mr Pike säger, en skock primitiva djur, som kämpa bestialiskt, döda bestialiskt och bestialiskt söka skaffa oss föda och vatten, luft för våra lungor och en torr plats över havsytan och behålla våra kroppar oskadda och med orivet skinn. Och över detta menageri av djur härska Margaret och jag som vallhundar, med våra asiater under oss. Vi äro hundar allesamman, det kan man inte komma ifrån. Och vi, de ljushyade, skola på grund av att våra förfäder sutto på herrebänken och styrde, fortfarande befalla över de andra

djuren. Å, det finns godt om tankematerial för en filosof på denna skuta, där det råder myteri, anno Domini 1913. — —

Henry var den fjortonde, som gick överbord, sin salta och mörka upplösning till mötes. Och inom en dag har han blivit väl hämnad, ty två av myteristerna ha följt efter honom. Stewarden fäste min uppmärksamhet på vad som försiggick. Han ryckte mig i armen, halvt utom sig, i det han stirrade föröver på matroserna, som hivade två lik överbord. Tack vare sina kolsäckar sjönko de ögonblickligen, så att vi ej kunde identifiera dem.

»De ha slagits», sade jag. »Det är bra, att de slåss sins emellan.»

Men den gamle kinesen endast grinade och skakade på huvudet.

»Tror ni inte, att de ha slagits?» frågade jag.

»Icke slåss. De äta stormfågel och albatross; stormfågel och albatross äta fett fläsk; två män dö, många mycket sjuk, jag vara helvetes förbannad glad.»

Och jag tror, att han hade rätt. Medan jag höll på med att kasta ut mat åt sjöfåglarna, fångade myteristerna dem, och de måste säkert ha fångat några, som ätit av mina gifter. — —

De båda förgiftade hivades över relingen i går. Sedan dess ha vi hållit folkräkning. Endast två ha icke visat sig, och det är Bob, den tjocke, förväxte, enfaldige pojken, och, kan man tänka sig, faunen. Det tycks ha varit mitt öde, att jag skulle göra slut

på faunen, den stackars marterade faunen, som alltid var villig och ivrig, alltid angelägen att göra till lags. Det är en vansinnig otur i allt detta. Varför kunde ej de båda döda ha varit Charles Davis och greken Tony? Eller Bert Rhine och Kid Twist? Eller Bombini och Andy Fay? Ja, och jag vet, att jag skulle ha känt mig bättre till mods, om det hade varit Isaac Chantz och Arthur Deacon eller Nancy och Sundry Buyers eller Pysslingen och Larry. — —

Stewarden har nyss i all underdånighet givit mig ett litet råd.

»Nästa gång vi kasta dem överbord som Harry, mycket bättre använda gammal järnskrot.»

»Ha vi ondt om kol?» frågade jag.

Han nickade. Vi använda mycket kol till vår matlagning, och då det nuvarande förrådet tar slut, måste vi hugga oss igenom ett skott för att komma åt lasten.

FYRTIONIONDE KAPITLET.

Situationen håller på att bli spännande. Det finns ej längre några sjöfåglar, och myteristerna svälta. I går talade jag med Bert Rhine. I dag talade jag åter med honom, och jag är säker på, att han aldrig skall glömma det lilla samtal vi hade i förmiddags.

I går afton klockan fem hörde jag hans röst från ventilatorgallret på navigationshyttens bakvägg. Jag stod vid hörnet av hytten, alldeles utom skotthåll, och svarade honom.

»Är ni hungrig?» hånade jag. »Låt mig tala om, vad vi ska ha till middag. Jag har nyss varit nere och sett tilldragelserna. Hör nu på: först rostat brod och kaviar, sedan musselbuljong, stuvad hummer, konserverade lamkottletter med franska ärter — ni vet, de där ärtorna, som smälta i munnen; sedan kalifornisk sparris med mayonnässås och — å, jag glömmer att nämna brynt potatis och kall skinka och bönor, persikpaj och kaffe, äkta kaffe. Gör inte det er hungrig? Och tänk på de läckra frukostar, som just nu serveras i tusentals restauranger i vårt präktiga gamla Newyork!»

Jag hade talat sanning. Den middag jag beskrivit (som naturligtvis huvudsakligen härrörde från

konservburkar och buteljer) var just den middag vi skulle äta.

»Tig med det där», väste han. »Jag vill tala om affärer med er.»

»Då lägga vi om skutan på annan bog», sade jag spefullt. »Nå, när ämnar ni och de andra förrädarna återgå till arbetet?»

»Tig med det där», upprepade han. »Nu har jag er där jag vill ha er. Det säger jag er rent ut, och ni kan tro på mig. Jag ämnar inte säga er på vad sätt, men nu har jag er under min tumme. Då jag klämmer till, spricker ni.»

»Helvetet är fullt av sådana där fräcka lymlar som ni», svarade jag, ehuru jag inte hade en aning om, att han så snart skulle sprattla i det särskilda helvete, som enkom eldades upp för hans räkning.

»Håll käften», fräste han. »Jag har er där jag vill ha er. Och det talar jag nu om för er, det är alltsammans.»

»Ursäkta», svarade jag, »men jag är litet tjockskallig, och ni måste tala tydligare.»

Medan jag sade detta, kom jag att tänka på, att jag instinktlikt sökte ut fraser ur hans eget ordförråd, för att göra mig begriplig för honom. Situationen var brutal, ty sexton av oss hade redan gått in i mörkret, och de uttryck jag måste använda voro brutala. Jag tänkte också på, att jag sålunda tvingades att lägga bort utopisternas drömmar, poeternas syner och de kungliga tänkarnes kungliga tankar under en diskussion med denna fullmogna produkt från Newyork-Citys inferno. Till honom måste

jag tala i de enklaste ord om liv och död, mat och dryck, brutalitet och grymhet.

»Nu kan ni välja», fortfor han. »Ge er nu, så skall intet ondt vederfaras någon av er.»

»Och om vi inte göra det?» sade jag trotsigt och nonchalant.

»Då kommer ni att sörja över, att ni någonsin blivit född. Ni är ingen idiot, ni har en flicka här att ansvara för. Det är tid att ni tänker på henne. Förstår ni, vad jag menar?»

Ja, jag förstod det, och plötsligt stod det för mig allt vad jag hade läst och hört om belägringen av legationerna i Peking och om de vita männens planer för sina kvinnor, i händelse de gula horderna skulle bryta sig igenom de sista försvarslinjerna. Ja, och den gamle stewarden förstod det, ty jag såg hans svarta ögon gnistra mordiskt i sina smala, sneda springor. Han visste, vad banditen tänkte på.

»Förstår ni, vad jag menar?» upprepade banditen.

Jag greps av vrede. Inte vanlig vrede, utan kall vrede. Och jag såg i en syn den högbänk, där vi hade suttit och styrt i alla tider och i alla länder, på alla hav. Jag såg mitt släkte och våra kvinnor, under falska förhoppningar och fruktlösa ansträngningar, instängda i bergfästningar, multnande i små befästade platser i junglerna, nedhuggna till sista man på gungande skeppsdäck. Och alltid hade vi, tillsammans med våra kvinnor, härskat över djuren. Vi kunde dö, tillsammans med våra kvinnor, men i livet hade vi härskat. Det var en kunglig syn jag såg en skymt av. Ja, och i dess purpurglans skönjde jag den etiska tanken, materialet, varav

byggnaden var uppförd. Det var släktarvets heliga ansvar, det testamente av plikt, som gått i arv från alla våra förfäder.

Och jag brann ännu mera kallt. Det var ingen röd, brutal vrede, det var något intellektuellt. Det grundade sig på förnuft och historia, det var de starkas handlingsfilosofi, stoltheten hos de starka över deras styrka. Nu ändtligen förstod jag Nietzsche. Jag förstod, att böckerna hade rätt, jag förstod sammanhanget med höga tankar och höga handlingar, midnattstankarnas förvandling till handling från härskareplatsen på akterdäcket av en kollastdragare anno 1913, med min kvinna bredvid mig, mina förfäder bakom mig, mina snedögda tjänare under mig, djuren nedanför mig och under mina hälar. Jag förstod ändtligen kunglighetens idé.

Min vrede var vit och kall. Denna underjordiska råtta till människousling, som kravlade genom fartygets innandömen för att hota mig och de mina! En råtta i sitt hål, som förde ett mera bestialiskt oväsen än en råtta någonsin åstadkommit! Och det var i denna anda jag svarade banditen.

»Då ni kryper på buken över det öppna däcket i fullt dagsljus som en gul hundracka, som har piskats till lydnad, och då ni visar i handling, att ni tycker om det och är glad åt att få göra det, då, men inte förr, skall jag tala med er.»

Under de nästa tio minuterna öste han över mig hela sitt släktes pöbelspråk genom ventilatorns galler. Men jag svarade ej. Jag hörde på, och jag hörde kallt på, och medan jag hörde på, förstod

jag, varför engelsmännen hade skjutit ned sina upproriska sepojer i Indien för många år sedan. — —

Och då jag i morse såg stewarden knoga på en tjuguliters damejeanne med svavelsyra, hade jag ingen aning om, vad han ämnade använda den till.

Jag funderade emellertid på ett annat sätt att få bukt med den livsfarliga ventilatorn. Planen var så enkel, att jag blygdes över, att jag ej hade kommit att tänka på den genast från början. Öppningen var liten. Två mjölsäckar i en träram, upphängda på rep från kanten av navigationshyttens tak rätt ovanför skulle fullständigt stänga öppningen och hindra all revolverskjutning.

Tänkt och gjort. Tom Spink och Louis voro på navigationstaket med mig och beredde sig på att sänka ner mjölet, då vi hörde en röst ur trumman.

»Vem där?» frågade jag. »Säg ut.»

»Jag vill ge er en sista chance», svarade Bert Rhine.

I det samma vek stewarden om hyttens knut. I handen bar han en stor gammal galvaniserad hink, och min första tanke var, att han hade kommit för att hämta regnvatten ur tunnorna. Just som jag tänkte detta, gjorde han en halvcirkelformig rörelse med hinken och slungade dess innehåll i ventilatoröppningen. Och medan vätskan flög genom luften, visste jag, vad det var — outspädd svavelsyra, fem liter ur damejeannen.

Banditen måste ha fått den flytande elden i ansiktet och ögonen. Och smärtan tvingade honom att

släppa sitt tag och ramla ner i kolen på trummans botten. Hans skrik voro förfärliga, och jag kom ihåg den utsvultna råttan, vars skrik vi hört genom samma trumma under de första månaderna av resan. Det var vidrigt. Jag föredrar, att man dödar människor anständigt och lätt.

Jag förstod inte riktigt den uslingens plågor, förr än stewarden, som fått stänk på sina bara armar, plötsligt kände svavelsyrans bett genom sitt tjocka skinn och i vild fart rusade till vattentunnan i hörnet av hytten. Och Bert Rhine, den tystlåtne mannen med det ljudlösa skrattet, som nu skrek där nere i kollasten, måste uthärda syrans bett i sina ögon!

Vi täckte ventilatoröppningen med vår mjölapparat; skriken där nerifrån upphörde, då offret tydligen bars föröver av kamraterna, och ändå erkänner jag, att jag hade en pinsam förmiddag. Carlyle har sagt: »Döden är lätt, alla människor måste dö»; men att få fem liter outspädd svavelsyra rakt i ansiktet är något helt annat och mycket förfärligare än att bara dö. Margaret var lyckligtvis under däck, då detta hände, och sedan jag efter några minuter återfått jämvikten, ålade jag strängeligen alla de våra att inte omtala tilldragelsen för henne. — —

Så där ja, nu ha de tagit revansch på oss. Hela dagen i går efter ventilatortragedien hördes buller under salongsgolvet eller däcket. Vi hörde dem under middagsbordet, under stewardens penteri, under Margarets salongshytt. Detta däck är lagt med

trä, men under träet är järn, eller rättare stål, sådant som det hela Helsingör är byggd av.

Margaret och jag, åtföljda av Louis, Wada och stewarden, gingo omkring från ställe till ställe, varhelst ljuden av hammarslag och kallmejslar mot järn trängde upp. Slagen tycktes komma från alla håll, men vi drogo den slutsatsen, att om de koncentrerats mot en enda punkt, för att åstadkomma tillräckligt stor öppning för en mans kropp, skulle detta ovillkorligen ha dragit vår uppmärksamhet till denna punkt. Margaret sade:

»Om de lyckas arbeta sig igenom, måste de komma med huvudet först, och i så fall, vad ha de för chanser emot oss?»

Jag avlöste Buckwheat från hans tjänstgöring på däck, ställde honom på vakt över salongsgolvet; stewarden skulle avlösa honom under Margarets vakt.

Långt fram på eftermiddagen, efter ett fruktansvärdt hamrande och gnisslande på ett tjog ställen, upphörde allt buller. Varken under första och andra hundvakten eller under den första nattvakten förnyades larmet. Då jag kom upp på akterdäck vid midnatt, avlöste Buckwheat stewarden i att vakta salongsgolvet, och medan jag stödde mig mot akterdäcksräcket och mina fyra timmar långsamt släpade sig fram, väntade jag mig minst av allt någon fara från salongen, i synnerhet då jag tänkte på hinken med svavelsyra, som stod i beredskap för det första huvud, som skulle sticka upp genom ett ännu icke åstadkommet hål i golvet. Våra bovar för om masten kunde äntra akterdäck eller uppe till väders

praktisera sig över från mesanmasten till kryssmasten och komma på oss uppifrån, men hur de skulle kunna angripa oss genom golvet, gick över min horisont.

Men de angrepo. Ett modernt fartyg är en invecklad historia. Hur skulle jag kunna gissa mig till deras sätt att angripa?

Klockan var två på natten, och i en timme hade jag bråkat min hjärna med att se röken uppstiga från förkajutans aktre avdelning och undra, varför myteristerna hade ångan uppe i hjälpmaskinrummet vid en så sen timme. Hjälpmaskinen hade ej användts på hela resan. Klockan hade nyss slagit fyra glas och jag stod lutat mot räcket på akterdäck, då jag hörde ett förfärligt hostande och stönande akterifrån. Sedan kom Wada springande över däcket till mig.

»Stor olycka med Buckwheat!» ropade han till mig. »Ni komma genast!»

Jag stack till honom mitt gevär och ställde honom på vakt, medan jag sprang rundt navigationshytten. En tändsticka i Tom Spinks hand visade mig vägen. Mellan akterluckan och ratten satt Buckwheat och vaggade fram och tillbaka och vred händerna eller slog omkring sig med armarna, medan tårar störtade ur hans ögon. Min första tanke var, att han i sin dumhet hade gått och fått svavelsyra i ögonen. Men hans förfärliga hosta och stönanden skulle snart ha tagit mig ur min villfarelse, om ej Louis, som lutade sig fram över aktertrappan, hade uppgivit ett rop av överraskning.

Jag gick bort till honom, och en fläkt av luften,

som strömmade upp nerifrån, kom mig att flämta och kippa efter andan. Jag hade inandats svavel. På ögonblicket glömde jag Helsingör, myteristerna i fören, allting utom en enda sak.

I nästa minut hade jag klättrat utför akterstegen och raglade blindt omkring i den stora akterhytten, medan svavelångorna beto mig i lungorna och ville kväva mig. I det skumma skenet av en taklampa såg jag den gamle stewarden ligga framstupa och hosta och flämta, medan han riste Yatsuda, förste segelsömmaren, vaken. Uchino, andre segelsömmaren, stönade ännu i sömnen.

Jag kom att tänka på, att luften kanske var bättre närmare golvet, och jag prövade det genom att kasta mig framstupa på händer och fötter. Jag rullade skyndsamt ut Uchino ur hans filtar, svepte dessa om mitt huvud, ansikte och mun, reste mig och rusade ut i gången. Efter ett par sammanstötningar med väggarna kastade jag mig åter ner på golvet och ordnade om filtarna så, att jag fortfarande med betäckt mun kunde dra ner eller upp en tjock flik av dem över mina ögon.

De smärtor röken vållade voro svåra nog, men det värsta var den yrsel jag led av. Jag ramlade in i stewardens penteri och ut igen, hittade ej till tvärgången, raglade in genom nästa styrbordsdörr i den långa gången och kände mig vikas dubbel vid en häftig kollision med matsalsbordet.

Men jag visste, var jag var. Trevande mig omkring bordet stötte jag mot den rundbukiga kaminen, så att jag pressade ur mig det mesta av den förgiftade andedräkten, kom därefter ut i tvärgån-

gen och styrde kurs åt styrbord. Här, nedanför trappan till navigationshytten, kom jag in i den gång, som ledde akterut. Mitt eget tillstånd föreföll nu så hotande, att jag tog långa språng framåt utan tanke på någon sammanstötning.

Margarets dörr stod öppen. Jag dök in i hytten. Då jag drog filttäckelset från mina ögon, kände jag mig slagen med blindhet och erfor något av vad Bert Rhine måste ha lidit. Å, så olidligt svaveln sargade mina lungor, näsborrar, ögon och hjärna! Intet ljus brann i rummet. Jag kunde endast ragla fram till Margarets säng, och där dignade jag ner.

Hon var inte där. Jag trevade omkring mig och kände endast den ljumma urhålkning, som hennes kropp hade lämnat kvar i madrassen. Till och med i min ångest och hjälplöshet var denna påminnelse om hennes kroppsvärme mig mycket kär. Av brist på syra i mina lungor (framkallad av filtarna), svavelsmärtorna och den dödliga yrseln i min hjärna, skulle jag kanske dö, men då ville jag helst dö här, där lakanet värmde min hand.

Jag skulle kanske ha dött, om jag ej hört en förfärlig hosta ute i gången. Det var nytt liv för mig. Jag föll från sängen ner på golvet och lyckades hålla mig upprätt, tills jag kom ut i gången, där jag åter föll. Sedan kröp jag på händer och knän till trappan. Med stöd av dess stolpe reste jag mig upp och stönade. Jag föll över det och hade Margarets mjuka gestalt i mina armar.

Hur skall jag kunna beskriva denna kamp för att komma uppför trappan? Det var en korsfästelse,

en evighetslång ångestens nattmara. Då och då, när mitt medvetande omtöcknades, frestades jag att uppge alla ansträngningar och låta mig plånas ut i det yttersta mörkret. Jag kämpade mig steg för steg. Margaret var nu alldeles medvetslös, och jag lyfte hennes kropp steg för steg eller drog den uppför flera steg i sänder och stupade med den och raglade tillbaka med den och förlorade mycket av vad jag vunnit med sådan svårighet. Och ändå minns jag av allt detta, att denna varma, mjuka kropp var det dyrbaraste i världen — oändligt mycket dyrbarare än det angenäma land jag hade ett avlägset minne av, än alla böcker och alla människor jag någonsin känt, än däcket där uppe med dess ljumma, rena luft, som fläktade mildt under den kalla, stjärnströdda himlen.

Då jag tänker tillbaka på detta, kommer jag ihåg en sak: tanken på att lämna henne där och rädda mig själv föll mig aldrig in. Min plats var där hon var.

Det jag nu skriver förefaller säkert orimligt och överdrivet, men det var ej orimligt under de långa minuterna i trappan till navigationshytten. Då man utstått evigheter av sådana dödskval, kan man ej göra sig skyldig till överdrifter.

Och medan jag kämpade mot min smärtsargade kropp och min omtöcknade hjärna och klättrade uppför, hade jag blott en enda önskan: att navigationshyttens dörrar utåt akterdäck ej måtte vara stängda. Liv och död berodde på denna enda utväg. Fanns det någon av de mina där akterut med tillräckligt sundt förstånd och förtänksamhet för att

han skulle ha tänkt på att öppna dessa dörrar? Så jag längtade efter en man, efter att en beprövad tjänare sådan som mr Pike funnits på akterdäck! Men med det enda undantaget av Tom Spink och Buckwheat voro mina män asiater.

Jag hade nu hela trappan bakom mig, men var för illa medfaren för att kunna resa mig. Jag kunde ej ens resa mig på mina knän. Jag kröp som ett fyrfotat djur — ja, jag krälade fram som en orm fram mot däcket. Avståndet till dörren var flera fot. Jag dog ett tjog gånger under dessa fot, men alltid fick jag gå igenom återuppståndelsens kval och släpade Margaret med mig. Ibland kunde jag ej röra henne med hela min styrka, och jag låg där bredvid henne och hostade och kippade efter andan ända till nästa uppvaknande till liv igen.

Och dörren var öppen. Dörrarna både åt styrbord och babord voro öppna, och då vid Helsingörs rullning ett vinddrag gick genom gången, fylldes mina lungor med ren och kall luft. Medan jag släpade mig över den höga tröskeln och drog Margaret efter mig, hörde jag på mycket långt avstånd mitt folk ropa och gevär och revolvrar smälla. Och innan jag svimmade och omslöts av mörker, sedan mina smärtor blivit så outhärdliga, att de stegrats ända till känslolöshet, såg jag som i en drömlik syn i fjärran akterdäcket teckna sig i skarp silhuett, mörka gestalter, som höggo och stötte och stucko, och där bortom mesanmasten, klart upplyst av våra illuminatorer. — —

Ja, myteristerna lyckades ej erövra akterdäcket. Mina fem asiater och två vita män hade försvarat fästningen, medan Margaret och jag lågo sanslösa sida vid sida.

Hela saken var mycket enkel. Den moderna karantänlagen fordrar, att fartyg ej få ha ohyra, som är smittförande. I hjälpmaskinsavdelningen av förkajutan finns en fullständig utrökningsapparat. Myteristerna behövde endast lägga ut och fastgöra rören akterut över kollasten, borra ett hål genom det dubbla däcket av trä och stål under salongen, åstadkomma förbindelse och börja pumpa. Buckwheat hade somnat och väckts av de kvävande svavelångorna. Vi där uppe på herrebänken hade rökts ut som råttor av de bovarna.

Det var Wada, som hade öppnat en av dörrarna. Den gamle stewarden hade öppnat den andra. Tillsammans hade de försökt ge sig utför trappan, men drivits tillbaka av röken. Sedan hade de kastat sig in i striden för att tillbakaslå angreppet från fören.

Margaret och jag äro ense om, att svavel, då det inandas omåttligt, angriper lungorna. Först nu efter tolv timmars förlopp kunna vi dra andan någorlunda lätt. Men mina lungor voro ändå ej så illa däran, att jag ej kunde säga henne, att jag nu hade kommit under fund med, vad hon är för mig. Och ändå är hon bara en kvinna — det säger jag henne; jag säger henne, att det på jorden finns minst sjuhundra femtio miljoner tvåbenta, långhåriga kvinnovarelser som hon, med mild röst och mjuka lemmar, och att hon rent av drunknar i denna ota-

liga massa av medsystrar. Men jag säger henne något mera. Jag säger henne, att av dem alla är hon den Enda. Och vad mera är, jag tror det verkligen själv. Jag vet det. Därom vittnar varje fiber hos mig, hela mitt jag.

Kärleken är underbar. Den är en evig hemlighetsfull överraskning. Å, tro mig, jag känner till den gamla hårda, vetenskapliga metoden att väga och beräkna och klassificera kärleken. Kärleken är en outgrundlig dårskap, ett kosmiskt knep och skälmstycke för filosofens kontemplativa öga — ja, och för futuristen. Men då man avstår ifrån sådana intellektuella delikatesser och blir endast mänsklig och manligt mänsklig, kort och godt, en älskare, kan man inte göra annat än ge efter för sin naturs ingivelser och slå bägge armarna om kärleken och trycka den lika nära intill sig som ens eget hjärta. Detta är höjdpunkten av ens liv, av en mans liv. Högre än detta kan ingen man svinga sig upp. Filosoferna knoga och träla på toppen av mullvadshögar djupt där nere. Den, som ej har älskat, har aldrig smakat livets finaste sötma. Jag vet det. Jag älskar Margaret, en kvinna. Hon väcker åtrå.

FEMTIONDE KAPITLET.

Under de sista tjugufyra timmarna har mycket händt. Att börja med hade vi så när förlorat stewarden under den andra hundvakten i går kväll. Genom ventilatorgallret stack någon in en kniv i mjölsäckarna och skar upp den uppifrån och ner. I mörkret rann mjölet ner på däck utan att någon märkte det.

Mannen där bakom kunde naturligtvis ej se något tvärsigenom de tomma säckarna, men han sköt på måfå alldeles på nära håll, då stewarden gick förbi och klapprade med sina toffelklackar. Det blev lyckligtvis en bom, men skottet var så nära att träffa, att hans kind och hals sveddes av krutstänk.

Då klockan slog sex glas under den första vakten, blev det en annan överraskning. Tom Spink kom till mig, där jag stod på vakt vid akterdäckets reling. Hans röst darrade, då han talade.

»Gud i himlen, sir, nu ha de kommit», sade han.

»Vilka?» frågade jag skarpt.

»De», stammade han. »De där, som kommo ombord utanför Kap Horn, de tre drunknade sjömännen. De äro här akterut, sir, alla tre, de stå i en rad vid ratten.»

»Hur ha de kommit dit?»

»De ä' ju trollkarlar och kunna flyga. Ni har väl inte sett dem gå förbi?»

»Nej», medgav jag, »inte ha de gått förbi mig.»

Den stackars Tom Spink stönade.

»Men det finns linor till väders, så att de kunna komma över från mesanmasten till kryssmasten», fortfor jag. »Skicka hit Wada.»

Då denne avlöste mig, gick jag akteröver. Och där stodo de i en rad, våra tre ljushåriga skeppsbrutna med topasögonen. Aldrig har deras ögon varit så lika kattögon som i skenet av den blindlykta Louis höll upp mot dem. Och de spunno sannerligen! Åtminstone liknade de oartikulerade ljud de frambringade mera en katts spinnande än något annat. Det var tydligt, att dessa ljud uttryckte vänliga avsikter. De sträckte också ut sina händer med flatorna uppåt till tecken av fred. Var och en i sin tur tog av sig mössan och lade för ett ögonblick min hand på sitt huvud. Detta betydde utan tvivel, att de erbjödo oss sin tjänst och erkände mig som sin herre.

Jag nickade. Det fanns ingenting att säga till män, som spunno som kattor, och teckenspråk föll sig ganska svårt i blindlyktans sken. Tom Spink brummade en protest, då jag sade till Louis att ta dem med sig ner och ge dem filtar.

Jag tecknade till dem, att de skulle sova, och de nickade tacksamt, tvekade, pekade sedan på sina munnar och gnedo sig på magen.

»Drunknade människor äta inte», sade jag skrattande till Tom Spink. »Gå ner och se, hur de bära

sig åt. — Ge dem mat, Louis, allt vad de vilja ha. Det är ett godt tecken till, att ransonerna äro små för om masten.»

Efter en halvtimme kom Tom Spink tillbaka.

»Nå, åto de?» frågade jag utmanande.

Men han var icke övertygad. Själva den massa mat de förtärt var misstänkt, och han hade hört talas om ett slags spöken, som slukade lik på kyrkogårdar. Alltså, förklarade han, bevisade det ingenting, om ett spöke äter eller inte.

Den tredje händelsen av vikt inträffade klockan sju i morse. Myteristerna begärde vapenvila, och då Snabel-Murphy, maltesaren och den oundviklige Charles Davis stodo nedanför mig på mellandäcket, voro deras ansikten magra och insjunkna. Hungern hade varit min bäste bundsförvant. Och med Margaret bredvid mig på herreplatsen vid akterdäcksräcket, kände jag mig verkligen mycket stark, då jag såg ner på de hungriga uslingarna. Aldrig hade olikheten i antal i fören och aktern varit mindre än nu. Vi voro nio, och med de tre desertörerna voro vi tolv. Medan myteristerna efter förlusten av Ditman Olausen, Bob och faunen endast utgjorde ett jämnt tjog. Och av dessa måste Bert Rhine säkert vara illa däran, och där fanns många klena stackare t. ex. Sundrey Buyers, Nancy, Larry och Lars Jacobsen.

»Nå, vad vill ni?» frågade jag. »Jag har mycket ondt om tid. Frukosten är färdig och väntar.»

Charles Davis ville säga något, men jag avbröt honom.

»Er vill jag inte höra ett ord ifrån, Davis. Åt-

minstone inte nu. Längre fram, då vi stå inför den där domstolen, som ni har tråkat ut mig med under halva resan, blir det er tur att tala. Och då den tiden kommer, så glöm inte, att jag har några ord att säga.»

Han började omigen, men denna gång hejdades han av Snabel-Murphy.

»Å, håll käften, Davis», fräste banditen, »annars skall jag mura igen den på dig.» Han såg upp på mig. »Vi vill gå tillbaka till arbetet, det är vad vi vill.»

»Det där är inte rätta sättet att be om det», svarade jag.

... »sir», tillade han hastigt.

»Det är bättre», kommenterade jag.

»Herre Gud, sir, låt dem inte komma akterut», viskade Tom Spink hastigt i mitt öra. »Då är det förbi med oss allesammans. Och om de också inte kom åt er och de andra, skulle de hiva mig över bord en mörk natt. De ska aldrig förlåta mig, att jag gick över till aktern.»

Jag låtsade ej om avbrottet och vände mig till banditen.

»Det är allra bäst att gå tillbaka till arbetet, då ni ä' i så stort behov av det, som ni tyckas vara. Tänk, om ni alle man skulle sätta till seglen bara för att visa er goda vilja?»

»Vi vill helst äta först, sir», invände han.

»Men jag vill helst se er sätta till seglen först», blev mitt svar. »Och det är så godt, att jag säger er det rent ut, att det är min vilja, som råder på det här fartyget.» — Jag hade så när sagt »skutan».

Snabel-Murphy tvekade och såg på maltesaren för att få ett råd. Den senare funderade, som om han tagit mått av sina krafter, medan han tittade till väders och beräknade, vilket arbete det krävde. Slutligen nickade han.

»All right, sir», sade banditen. »Vi ska göra det... men kan inte kocken få laga till något i kabyssen, medan vi gör det?»

Jag skakade på huvudet.

»Det var inte min mening, och jag har inte lust att ändra min mening nu. Då alla segel äro satta och alla rår brassade och den trassliga riggen är uppklarad, skall proviant lämnas ut till ett godt mål. Ni behöva inte besvära er med mesanseglet och mesanbrassarna. Så pass mycket ska vi underlätta ert arbete.»

Medan de klättrade till väders, visade de verkligen, hur försvagade de voro. Somliga voro för matta att gå till väders. Den stackars Sundry Buyers klämde sig alltjämt på magen, medan han knogade rundt med gångspelen på däck, och aldrig hade Nancy sett så hjälplös ut som då han lydde maltesarens tillsägelse och gick till väders för att lossa mesanskyskraparen.

I förbigående måste jag anteckna ett förtjusande underverk, som försiggick inför våra ögon. De höllo på att hissa övre mesanmärsseglet med tillhjälp av ett av patentgångspelen på däck. Ehuru de hade lagt block och ändar till rätta för att ge spelet dubbel kraft, kostade arbetet dem stor ansträngning. Lars Jacobsen linkade på sitt två gånger avbrutna ben, och med honom voro Sundry Buyers,

greken Tony, Bombini och Mulligan Jacobs. Snabel-Murphy höll i rundslaget.

Då de upphörde av ren utmattning, råkade Murphys blick falla på Charles Davis, den ende av besättningen, som aldrig arbetat sedan resans början och som ej heller arbetade nu.

»Hugg i med, Davis», ropade banditen.

Margarets porlande skratt bakom mig antydde, att hon njöt av episoden.

Sjömansadvokaten tittade häpet på den andre, innan han svarade:

»Det tror jag inte.»

Efter att ha givit Sundry Buyers en vink att komma och ta rundslaget, rätade Murphy upp ryggen, gick fram till Davis och sade helt lugnt:

»Men det tror jag.»

Det var allt. Ingendera sade något på en stund. Davis tycktes granska frågan ur juridisk synpunkt. Karlarna vid gångspelet flämtade, rastade och sågo på — alla utom Bombini, som slank över däck och ställde sig bakom Murphy.

Under sådana omständigheter var det beslut, Charles Davis fattade, avgjort det rätta, fastän han försökte kompromissa.

»Jag skall hålla rundslaget», föreslog han.

»Du skall knoga rundt med en av spelspakarna», sade Murphy.

Sjömansadvokaten valde rätt. Han visste absolut, att han valde mellan liv och död, och han linkade bort till gångspelet och intog sin plats. Och då arbetet sattes i gång igen och han knogade rundt om och omigen i en trång cirkel, tillkännagåvo Mar-

garet och jag vårt gillande genom ett skoningslöst och skallande skratt. Och vårt eget folk smög sig fram till akterdäcksräcket för att njuta av synen: Charles Davis i arbete.

Allt detta måste ha roat Snabel-Murphy, ty medan han fortfor att hålla rundslaget och skjuta ändan, höll han kritiskt ögonen på Davis.

»Ta i bättre, Davis!» kommenderade han barskt.

Och Davis ryckte till och ökade tydligen sina ansträngningar.

Detta kunde de våra ej motstå; allesamman, även asiaterna, skrattade och applåderade. Och vad kunde jag göra? Det var en galadag, och våra trogna förtjänade en liten muntration till belöning. Jag ignorerade alltså brottet mot disciplin och etikett och drog mig akterut med Margaret.

Vid ratten stod en av de skeppsbrutna. Jag satte kurs direkt på Valparaiso och skickade ner stewarden att skaffa upp mat till ett bastant mål åt myteristerna.

»När blir nästa skaffning, sir?» frågade Snabel-Murphy, då stewarden lämnade ut matvarorna till honom på akterdäck.

»Klockan tolv», svarade jag. »Och så länge ni och ert anhang ä' hyggliga, få ni mat tre gånger om dagen. Ni kan välja edra egna vakter hur ni vill. Men arbetet måste uträttas och det ordentligt. I annat fall blir det ingen mat. Så, nu är det klart. Ge er nu av föröver.»

»Ännu en sak, sir», sade han hastigt. »Det står förfärligt illa till med Bert Rhine. Han ser inte.

Han tycks komma att få hela sitt ansikte förstört. Han kan inte sova. Han stönar alltjämt. — —»

Det var en bråd dag. Jag gjorde ett urval av saker ur medicinlådan för den syrbrände banditens räkning, och då jag hörde, att Murphy förstod sig på att sköta en hypodermisk spruta, anförtrodde jag honom en sådan.

Sedan övade jag mig med sextanten och tror, att jag någorlunda tog solhöjden klockan tolv och arbetade ut iakttagelserna korrekt. Men detta är latitud och jämförelsevis lätt. Longitud är svårare. Men jag håller på att studera mig in i det.

Hela eftermiddagen blåste det en mild nordlig bris, så att Helsingör gick med fem knops fart. Vi styrde kurs ostvart, mot land, till människoboningar och den lag och ordning, som människorna stifta, så snart de sammansluta sig i grupper. Äro vi väl i Valparaiso och hissa polisflagg, skola myndigheterna i land ta hand om våra myterister.

En annan sak, som jag uträttade, var att ändra om våra vakter akteröver, så att vi fingo de tre skeppsbrutna fördelade. Margaret tog en på sin vakt jämte de båda segelsömmarna, Tom Spink och Louis. Louis är halvt vit och helt pålitlig, och han hade fått i uppdrag att aldrig, varken på däck eller under frivakterna, lämna den topasögde ur sikte.

I min vakt har jag stewarden, Buckwheat, Wada och de två andra topasögda. Den ene av dem har fått Wada till vaktare, den andre stewarden. Vi ämna inte utsätta oss för någon risk. Alltid, natt

och dag, under arbete eller fritid, skola dessa stormdrivna främlingar stå under bevakning av en av våra beprövade män. — —

Ja, och jag satte främlingarna på prov i går afton. Det var efter ett råd av Margaret. Hon var säker på, och jag gav henne rätt, att männen för om masten ej blindt låta oss föra dem till fängelset i Valparaiso. Vi ha räknat ut det så, att de ämna desertera från Helsingör i båtarna, så snart vi få land i sikte. Och som det finns så många hatfulla galningar i skansen, är det högst sannolikt, att de skulle slå hål i Helsingörs sidor och borra henne i sank, innan de gingo i båtarna. Ty att borra ett fartyg i sank är en lika gammal sed på havet som myteri.

Klockan ett på natten satte jag alltså våra främlingar på prov. Två av dem tog jag med mig föröver för att förstöra småbåtarna. En lämnade jag kvar bredvid Margaret, som tog befälet på akterdäck. På andra sidan om honom stod stewarden med sin stora kökskniv. Jag hade genom tecken gjort klart för honom och hans båda kamrater, att han skulle bli dödad vid minsta försök till förräderi. Och den gamle stewarden åtog sig icke allenast med patetiska och otvetydiga åtbörder att utföra avrättningen, utan vi voro också alla övertygade om, att han gjorde det med den största förtjusning.

Hos Margaret lämnade jag också Buckwheat och Tom Spink. Wada, de båda segelsömmarna, Louis och de båda topasögda följde med mig. Förutom

med vapen voro vi också utrustade med yxor. Vi passerade mellandäck obemärkt, kommo upp på bryggan över midskeppskajutans tak. Här voro de första båtar vi började arbeta med, men allra först kallade jag till mig utkiken från backen.

Det var Mulligan Jacobs, och han banade sig väg över spillrorna av bryggan, där förbramsegelrån ännu låg, och kom fram till mig oförfärat, lika oblidkeligt hätsk som förr.

»Jacobs», viskade jag, »ni skall stanna här bredvid mig, tills vi ha slutat ta sönder båtarna. Förstår ni?»

»Som om det skulle skrämma mig?» brummade han alldeles för högt. »Gå på för all del, gärna för mig. Jag förstår ert knep. Och jag förstår, vad de ha för planer, de där djävlarna här nere under oss. De ämna desertera i båtarna. Och ni tänker förstöra båtarna och bura in dem hela bunten.»

»Sch!» sade jag förgäves.

»Än sedan?» fortfor han lika högröstat som förut. »De sova med fulla magar. Den enda nattvakt vi hålla oss med är utkiken. Till och med Rhine sover. Några stick med sprutan ha gjort slut på hans eviga stönande. Gå på ni. Förstör båtarna. Det rör mig inte. Jag vet nog, att min egen krokiga rygg är mera värd för mig än skallarna på utskummet här under oss.»

»Om ni känner det så, varför slöt ni er då inte till oss?» frågade jag.

»Emedan jag inte tycker bättre om er än om dem, nej, inte hälften så bra. De ä' vad ni och edra fäder ha gjort dem till. Och vem i helvete

är ni och edra fäder? Rövare av människoarbete. Jag tycker inte mycket om dem. Men er och edra fäder tycker jag inte alls om. Jag tycker bara om mig själv och min krokiga rygg, som är ett levande bevis på, att det inte finns någon Gud och att Browning är en lögnare.»

»Kom till oss nu», ivrade jag, begagnande mig av hans stämning. »Det blir lättare för er rygg.»

»Åt helvete med er», svarade han. »Gå på ni och förstör båtarna. Några av gyckarna kan ni hänga. Men mig kan ni inte komma åt med lagen. Jag är en vanför stackare, för svag att lyfta en hand mot någon människa — en fjäder i luften under denna kamp mellan män, som ä' starka i ryggen och tomma i hjärnan.»

»Som ni behagar», sade jag.

»Som det måste behaga mig, med eller mot min vilja», svarade han, »efter jag är sådan jag är och skapad så för den lilla glimt mellan två mörker, som människorna kalla livet. Varför kunde jag inte ha fått vara en fjäril eller ett fett svin vid en full ho eller bara en dödlig människa med rak rygg, en man, som kvinnorna kunde älska? Gå på ni och förstår båtarna. Spela djävul allt vad ni förmår. Liksom jag skall ni sluta i mörker. Och ert mörker blir lika mörkt som mitt.»

»Ni har fräcknat till nu, sedan ni är mätt», hånade jag.

»Det är när jag går med tom mage, som min ilska surnar. Gå på ni och förstör båtarna.»

»Vems idé var svavlet?» frågade jag.

»Jag ämnar inte skvallra om för er, vem han

är, men jag avundades honom, tills det befanns vara misslyckat. Och vems idé var det att slänga svavelsyran i Rhines ansikte? Så som det sprider sig, blir hela ansiktet förstört.»

»Det säger jag inte», sade jag. »Men så mycket kan jag säga, att jag är glad att idén inte var min . . .»

»Såå», mumlade han för sig själv, »ja, det brukas så olika, sa kocken, då han gick föröver för att lossa mesanskotet.»

Icke förr än arbetet var utfört och jag åter befann mig på akterdäck, fick jag tid att räkna ut, vad han menade med detta sista. Mulligan Jacobs kunde ha blivit en konstnär, en filosofisk poet, om han inte hade varit född med krokig rygg.

Och vi förstörde båtarna. Med yxor och släggor gick det lättare än jag hade trott. På taket av bägge kajutorna lämnade vi kvar spillrorna av båtarna. De topasögda hade arbetat mycket energiskt. Vi kommo tillbaka till aktern utan att ett skott lossats. Männen i skansen lockades naturligtvis ut av vårt oväsen, men gjorde intet försök att hindra oss.

Och här skjuter jag in ännu en anmärkning mot författarne till sjöromaner. Ett tjog matroser, allesamman vilda sällar, med vilda dåd bakom sig och framför sig inom få dagar fängelse och galärer, borde väl åtminstone ha gjort ett försök att kämpa emot. Men detta tjog karlar gjorde ingenting, medan vi omintetgjorde deras sista utväg att komma undan.

»Men var fingo de maten ifrån?» frågade stewarden mig efteråt.

Denna fråga hade han gjort mig varje dag alltsedan den första dagen, då mr Pike började bråka sin hjärna därmed. Jag undrar, om Mulligan Jacobs skulle ha svarat, om jag hade gjort honom den frågan. Inför domstolen i Valparaiso skall den i alla fall bli besvarad. Till dess måste jag väl finna mig i, att stewarden gör mig den frågan varenda dag. — —

»Det gäller mord och myteri på öppna sjön», sade jag till dem i morse, då de kommo mangrant akteröver för att klaga över båtarnas förstöring och fråga, vad jag hade för avsikter.

Och medan jag såg ner på de stackars uslingarna från akterdäcksräcket, där jag intog herreplatsen, hade jag en stark förnimmelse av mitt släkte och hela dess galna, våldsamma och despotiska förflutna. Sedan vår avresa från Baltimore hade redan tre andra män intagit denna plats och gått sin väg — samuraien, mr Pike och mr Mellaire. Jag stod här nu som den fjärde, ingen sjöman, endast husbonde på grund av mina förfäders blod, och H e l s i n g ö r s uppgift i världen gick sin jämna gång.

Bert Rhine stod där nedanför mig med huvud och ansikte insvept i bandage, och jag kände en viss respekt för honom. Även han var på sitt underjordiska ghettomanér herre över sina råttor. Snabel-Murphy och Kid Twist stodo en på vardera sidan om sin illa tilltygade anförare. På grund av

denna förfärliga misshandel ville han komma i land och till läkare så fort som möjligt. Han föredrog att bli ställd inför domstol framför att förlora sitt liv eller kanske sin syn.

Besättningen var splittrad inom sig; och Isaac Chantz, juden, med sin sårade axel, tycktes leda upproret inom banditerna. Hans sår var tillräckligt för att han skulle bli fälld av vilken domstol som helst, och det visste han. Till honom slöto sig tätt maltesaren, Andy Fay, Arthur Deacon, Frank Fitzgibbon, Richard Giller och John Hackey.

En annan grupp, som ännu höll med banditerna, utgjordes av män sådana som Pysslingen, Sörensen, Lars Jacobsen och Larry. Charles Davis hörde avgjort till banditgruppen. En fjärde grupp bestod av Sundry Buyers, Nancy och greken Tony. Denna grupp var tydligt neutral. Och slutligen stod Mulligan Jacobs där utan att ta parti, alldeles för sig själv — förmodligen lyssnande till fjärran ekon av gamla oförrätter och kännande de glödande hakarnas bett i sin hjärna.

»Vad ämnar ni göra med oss, sir?» frågade Isaac Chantz mig, trotsande banditerna, som väl hade ämnat föra ordet.

Bert Rhine vände sig ilsket åt det håll, varifrån han hört ljudet av judens röst. Chantz' anhängare slöto sig tätare till honom.

»Låta häkta er», svarade jag uppifrån. »Och det skall förfaras strängt mot er alla, så mycket på mig beror.»

»Men ni kanske kan komma på andra tankar», svarade juden.

»Håll käften, Chantz!» befallde Rhine.

»Och du skall få din beskärda del, du din giftblåsa», väste Chantz, »om jag också skall åta mig den saken själv.»

Jag är rädd, att jag icke är den handlingens man jag skrutit av att vara, ty jag var så nyfiken och intresserad av att iaktta det drama, som utspelades nedanför mig, att jag för ögonblicket ej förstod, i vilken tragedi det skulle kulminera.

»Bombini!» sade Bert Rhine.

Hans röst var befallande. Det var husbondens befallning till hunden, som följer honom i hälarna. Bombini lydde. Han drog sin kniv och ämnade gå emot juden. Men från dem, som stodo omkring juden, hördes ett dovt, djuriskt, hotfullt brummande.

Bombini tvekade och kastade en blick över axeln på ledaren, vars ansikte han ej kunde se för bandagens skull och som ej själv kunde se, det visste han.

»Det är bra... gör det, Bombini!» uppmuntrade Charles Davis.

»Håll käften, Davis!» kom det från Bert Rhines bandage.

Kid Twist tog upp en revolver, satte först dess mynning mot Bombinis sida och siktade sedan på männen omkring juden.

Jag tyckte verkligen synd om italienaren ett ögonblick. Han var fast mellan två kvarnstenar.

»Bombini, stick ned juden!» befallde Bert Rhine.

Italienaren tog ett steg framåt och Kid Twist och Snabel-Murphy ryckte fram med honom, en på vardera sidan.

»Jag kan inte se honom», fortfor Bert Rhine, »men jag skall, ta mig fan, se honom!»

Och i det han sade detta, ryckte han med en enda modig rörelse bort bandaget. Ingen kan föreställa sig med vilken vansinnig smärta han måste ha pliktat för detta. Jag såg hans ohyggliga ansikte, men för att skildra det räcker icke språket till. Jag hörde, att Margaret flämtade och ryste bakom mig.

»Bombini! Stick ned honom!» upprepade banditen. »Och stick ned varenda en, som muckar! Murphy, se till, att Bombini gör sin skyldighet!»

Murphy hade dragit sin kniv och hotade honom bakifrån. Kid Twist siktade på judens grupp med sin revolver. Och de tre ryckte fram.

Det var i detta ögonblick jag plötsligt återtog väldet över mig själv och övergick från dröm till handling.

»Bombini!» sade jag skarpt.

Han såg upp.

»Stå stilla där ni är», befallde jag, »tills jag har talat. — Chantz! Tänk er för. Rhine är herre i skansen. Lyd hans befallningar... tills vi komma till Valparaiso, då får ni utagera ert mellanhavande i fängelset. Till dess gäller det, som Rhine säger. Tänk på det och lägg det på minnet. Jag står bakom Rhine, tills polisen kommer ombord. — Bombini! Gör vad Rhine säger till er. Jag skjuter ned den, som försöker hindra er. — Deacon! Dra er undan från Chantz! Gå över till nagelbänken!»

Alla visste, vilken ström av bly min studsare kunde ge ifrån sig, och Arthur Deacon visste det

också. Han tvekade endast ett ögonblick, sedan lydde han.

»Fitzgibbon! Giller! Hackey!» ropade jag i tur och ordning och blev åtlydd. »Fay!» Jag fick ropa två gånger, innan han lydde.

Isaac Chantz stod ensam, och Bombini visade sig nu ivrig.

»Chantz!» sade jag. »Tror ni inte det vore klokare att gå över till nagelbänken och hålla er lugn?»

Han funderade ej på saken i många sekunder, stack sin kniv i slidan och lydde.

Maktens frestelser! Jag kände mig hågad att låta det litterära få övertaget och hålla en föreläsning för bovarna, men jag hade Gudskelov tillräcklig urskiljning och självbehärskning att låta bli.

»Rhine!» sade jag.

Han vände sitt sönderfrätta ansikte upp mot mig och blinkade under ansträngningen att se.

»Så länge Chantz lyder edra befallningar, skall ni låta honom vara i fred. Vi behöva varenda man för att manövrera fartyget i land. Vad er själv beträffar, så skicka Murphy akterut om en halvtimme; jag skall ge honom det bästa, som finns i medicinlådan. — Det är alltsammans. Ge er nu av föröver.»

Och de lomade bort, slagna och modlösa.

»Men den där karlen — hans ansikte — vad har han varit ute för?»

Det är sorgligt att sluta kärleken med osanningar. Det är ännu sorgligare att börja kärleken med osanningar. Jag hade försökt dölja denna enda händelse för Margaret, och jag hade misslyckats. Den

kunde ej längre döljas annat än med lögner; jag sade henne alltså sanningen, berättade henne huru och varför banditen fått sitt ansikte översköljt med svavelsyra av den gamle stewarden, som kände de vita männen och deras sätt att bete sig. — —

Det återstår inte mycket att skriva. Myteriet på Helsingör är över. Den söndrade besättningen regeras av banditerna, som äro lika ivriga att få sina ledare i hamn, som jag är ivrig att få dem alla i fängelse. Den första delen av Helsingörs resa nalkas sitt slut. Två dagar, på sin höjd, med vår nuvarande fart skola föra oss till Valparaiso. Och sedan skall Helsingör avgå till Seattle, som om hon började en ny resa. — —

Ännu återstår mig en sak att nedskriva, och sedan skall denna besynnerliga loggbok över en besynnerlig sjöresa vara fullständig. Det tilldrog sig i går kväll. Det är ännu alldeles nytt för mig, och jag skälver ännu av händelsen och de utsikter den upprullat.

Margaret och jag tillbragte den sista timmen av den andra hundvakten tillsammans vid akterdäcksräcket. Det var skönt att åter känna Helsingör ge efter för vindens tryck mot hennes segelmassa, att känna henne åter glida fram i lugn sjö.

Dolda av mörkret, slutna i varandras armar talade vi om kärlek och kärleksplaner. Jag blygs ej att tillstå, att jag yrkade på en rask upplösning. Då vi väl voro i Valparaiso, föreslog jag, skulle vi utrusta Helsingör med en ny besättning och nytt

befäl och skicka henne i väg. Vad oss beträffar, skulle ångbåtar och snabba resor hastigt föra oss hem. Och som Valparaiso var ett ställe, där man kan få licenser och det finns engelska präster, kunde vi bli gifta, innan vi gingo ombord på den snabbgående ångare, som skulle föra oss hem.

Men Margaret var envis. West's hade alltid varit solidariska med sina fartyg, de hade alltid fört sina fartyg till destinationsorten eller gått under med dem under försöket att göra det. Helsingör hade utklarerats från Baltimore till Seattle med West's på kommandobryggan. Helsingör skulle mönstra på ny besättning och nytt befäl i Valparaiso och anlända till Seattle ännu med en West ombord.

»Men betänk då, min älskling», invände jag, »den resan kommer att räcka i månader. Kom ihåg vad Henley har sagt: »Varje kyss vi ta eller ge lämnar oss mindre liv kvar att leva.»

Hon tryckte sina läppar mot mina.

»Vi kyssa varandra», sade hon.

Men jag var dum.

»Å, de långa, tråkiga månaderna», klagade jag.

»Du kära dumbom», skrattade hon. »Förstår du inte?»

»Jag förstår bara, att det är många tusen mil från Valparaiso till Seattle», svarade jag.

»Du vill inte förstå», sade hon utmanande.

»Jag är en enfaldig stackare», medgav jag. »Jag vet bara en sak: Jag längtar efter att få äga dig.»

»Du är rar, men du är mycket, mycket dum», sade hon, och medan hon sade detta, tog hon min

hand och tryckte dess insida mot sin kind. »Vad är det du känner?» frågade hon.

»Heta kinder — å, så heta kinder.»

»Jag rodnar för vad din dumhet tvingar mig att säga», förklarade hon. »Du har redan sagt, att man kan få licenser och engelska präster i Valparaiso och... och... nå?»

»Du menar...?» stammade jag.

»Just det», bekräftade hon.

»Vi skola fira vår smekmånad på Helsingör från Valparaiso hela vägen till Seattle?» utbrast jag.

»De många tusen milen, de långa, tråkiga månaderna», retades hon med mina egna tonfall, tills jag tystade hennes retsamma läppar med mina.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
Los Angeles
This book is DUE on the last date stamped below.

Form L9–50*m*-11,'50(2554)444

THE LIBRARY

PS 3523 L84muS
London-
Myteriet på "Helsingör".

PS
3523
L84muS